

Giới thiệu Cuồng Hoan Đi! Loài Người

Editor: mèomỡ

Số chương: chưa rõ

Thể loại: Tận thế, trò chơi, kinh dị, HE.

Một câu chuyện được viết về những tình tiết mà nhân vật sẽ xảy ra khi thế giới rơi vào mặt thế.

Mọi chuyện được diễn ra vào năm 2028, khi mọi chuyện đang diễn ra bình thường thì đại nạn đột nhiên ập đến. Một màn đêm bao trùm cả thế giới.

“Muốn sống sao? Vậy thì, rút thăm đi nào!”

Một giọng nói không biết từ nơi nào phát ra bỗng ra lệnh cho loài người trên toàn thế giới.

Tổng Tân vừa cầm lấy tờ giấy đột nhiên xuất hiện trước mặt liền nghe thấy giọng nói kia: “Đáng thương cho kẻ xui xẻo. Chúc mừng bạn đã rút trúng vé tham gia trò chơi trực tiếp ‘Thế giới chết chóc’. Số thứ tự của bạn là... 3003.”

Trước khi trò chơi bắt đầu, trong khi các người chơi khác bốc thăm đạo cụ toàn bộ được đồ ngon thì Tổng Tân chỉ bốc được một cục đá bình thường vô dụng.

Sau đó, cục đá vỡ, một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt Tổng Tân.

“Người máy trí năng 001. Cài đặt duy nhất: Dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng phải bảo vệ chủ nhân.”

Tổng Tân hỏi: “Tỷ lệ thành thật của anh là bao nhiêu.”

“99%.”

Anh trả lời.

“1% còn lại thì sao?”

Người máy trí năng mặt không cảm xúc cả người lại nóng lên, “Người máy trí năng không có tình cảm – Đó là lời nói dối duy nhất tôi từng nói với em.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1: Cuồng hoan đi, loài người

Editor: mèomỡ

7 giờ 30 phút sáng. Tổng Tân đứng giờ thay quần áo thể thao, đeo tai nghe, ra ngoài chạy bộ theo thói quen.

Lúc này, trên đường đã có khá đông người, đa phần là nhân viên văn phòng và học sinh.

Cô chạy dọc theo lối đi bộ ngoài chung cư, cũng thỉnh thoảng quan sát những người đến đi ngang qua, tự xây dựng thân phận cho họ, trong lòng lặng lẽ vẽ ra rất nhiều kịch bản.

Cô là tác giả truyện tranh, tính cách khá hướng nội, bình thường chỉ ở nhà làm việc. trừ đi tập gym vào hai ngày cuối tuần thì chạy bộ mỗi ngày chính là cách rèn luyện thân thể duy nhất của cô.

Căn cứ vào quần áo cách ăn mặc cùng thần thái của mọi người để vẽ ra câu chuyện cuộc đời họ khiến quá trình chạy bộ mỗi sáng của cô trở nên thú vị, cũng giúp cô tìm được không ít linh cảm sáng tác.

Cứ thế, hơn nửa giờ chạy bộ đã xong.

Cô cầm khăn lau mồ hôi trên trán, đến cửa hàng bánh bao đối diện chung cư, tháo tai nghe, cười nói với ông chủ quán quen: “Ông chủ. Một lồng bánh bao, thêm một cốc sữa đậu nành nóng, mang đi.”

“Được rồi.” Ông chủ cười đáp, vừa cúi đầu đóng gói vừa hỏi: “Chạy thể dục xong rồi đó hả?”

Tổng Tân gật đầu, bỏ vừa đúng số tiền vào hộp giấy nhỏ của ông chủ, sau đó đưa tay đón bánh bao cùng sữa đậu nành ông chủ quán đưa.

Ngay khi cô cầm đồ chuẩn bị về, tiếng nhạc từ tai nghe bên trái đột nhiên ngừng.

Cùng lúc đó, trước mắt cô đột nhiên đen như mực.

“Má, chuyện gì thế?!”

Trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, Tổng Tân nghe thấy ông chủ hoảng sợ hét to.

Người đi đường xung quanh cũng hốt hoảng nhón nháo, ai cũng vội vàng lùi đi động ra để chiếu sáng. Trên đường cái cách đó không xa vang lên tiếng bùm bùm liên hoàn như đọt pháo. May là phía trước có vạch qua đường nên xe ô tô đi không nhanh, dường như không có thương vong.

Sau đó, tất cả ô tô thoát nạn đều bật đèn xe, cửa hàng và các hộ gia đình trên lầu cũng lần lượt sáng đèn, một lần nữa thấp sáng thế giới.

Ông chủ Cửa hàng bánh bao cũng bật đèn. Tổng Tân neho mắt, xoay người nhìn về phía đầu đường.

Đèn đủ mọi màu sắc chiếu sáng xung quanh, nếu như bỏ qua tiếng gào thét hốt hoảng của mọi người thì không khác gì những buổi tối bình thường.

Nhưng...

Mí mắt Tổng Tân giật giật hai cái, cô tháo tai nghe đã không còn tiếng, lấy điện thoại ra cúi đầu nhìn thời gian, 8 giờ 21 phút.

Bầu trời đen kịt không chút ánh sáng, giống như bị một lớp màn sân khấu đen nhánh bao phủ.

Nhưng bây giờ mới hơn tám giờ sáng, bầu trời sao có thể đen như vậy. Càng không thể nào mà chỉ trong chớp mắt đã đột nhiên trở nên đen như vậy.

Tổng Tân nghe thấy có người hốt hoảng gào thét: “Tận thế, là ngày tận thế đến đây! Chạy mau! Chạy mau!”

Một số người bị dọa đến gào khóc, mọi người hoảng sợ nhìn bầu trời đen hơn mực, la khóc không ngừng.

Như con kiến nhỏ bé bị kẻ thù tấn công, bọn họ bắt đầu bối rối chạy loạn.

Mấy giây sau, tiếng nhạc vui vẻ vang tận mây xanh đột nhiên vang lên.

Cùng lúc đó là tiếng nói cũng từ không trung truyền đến...

“Ten ten ten ten... Chúc mừng trái đất xinh đẹp màu mỡ trở thành Thế giới may mắn thứ 39 tham gia vào Trò chơi chết chóc trực tiếp! Trong thời gian tới, chúng ta sẽ cùng nhau trải qua một khoảng thời gian rất vui vẻ và hạnh phúc đó nha! Mau cuồng hoan đi, loài người!”

Đây là một giọng nói rất quái dị. Không, phải nói... Đây là vài giọng nói ghép lại với nhau.

Tổng Tân có thể nghe được trong đó ít nhất bao gồm trẻ con, phụ nữ trẻ, đàn ông trung niên và người già.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời đen như mực... Chúng nó, là từ phía trên kia truyền đến sao?

Mí mắt lại nhảy lên một cái, Tổng Tân đưa tay dụi, trong lòng sinh ra dự cảm cực kỳ không lành.

Chung quanh tiếng la khóc càng ngày càng to. Mọi người đều sợ hãi, không ít người bắt đầu điên cuồng chạy về phía nhà, dường như chỉ cần vào nhà trốn là có thể an toàn.

Có người ngã xuống, lại bị người phía sau dẫm lên, người đó kêu thảm thiết, muốn đứng dậy, lại bị giẫm đạp hết lần này đến lần khác.

Tổng Tân dịch lại gần tường, nhìn đám người đã sợ đến phát cuồng kia.

Đột nhiên bên phải Tổng Tân vang lên tiếng nổ “Bùm”. Cô quay lại nhìn, đúng lúc trông thấy một thân thể không đầu ngã xuống.

Thân thể này dường như là một phụ nữ trung niên, phần từ vai đổ lên be bét máu thịt.

“Nổ... Đầu bà ấy nổ!” Một thanh niên hét toáng lên, ngã đặt mông xuống đất.

Tiếng hét hoảng sợ xung quanh to đến điếc tai, những âm thanh này cũng che mất vài âm thanh khác. Cô chỉ có thể nhìn thấy mấy người vừa rồi còn đang la hét chạy trốn đầu đột nhiên nổ như dưa hấu, chớp mắt liền biến thành cái xác không đầu!

Chút thịt nát bắn ra, thậm chí có một con mắt rơi xuống trước chân Tổng Tân, còn lăn hai vòng.

Cô cúi đầu đối diện với con mắt ấy, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Mọi người bị cảnh tượng đáng sợ này dọa tới mức quên cả sợ hãi, tất cả đều ngã ra như phỗng mà đứng tại nguyên chỗ.

Ngay sau đó, trên bầu trời lại truyền đến tiếng cười của nó....

Giọng nam nói: “Haiz, đừng sợ hãi như vậy, chúng ta chỉ làm mẫu cho các người thấy hậu quả của việc không nghe lời mà thôi. Được rồi, không nói nhiều nữa.”

Giọng trẻ con trong trẻo non nớt cười hi hi nói: “Muốn sống sót sao?”

Giọng nữ thoải mái cười ha ha kèm theo đó là giọng người già tang thương khàn khàn: “Vậy thì, rút thăm đi.”

Vừa dứt lời, trước mặt Tổng Tân... Phải nói là trước mặt tất cả mọi người đều đột nhiên xuất hiện một trang giấy màu trắng lơ lửng trên không.

Giọng trẻ con có chút nghịch ngợm lại vang lên: “Trong vòng mười giây mà không bốc sẽ tèo đó nha! “

Bốn giọng nói đồng thời bắt đầu đếm ngược: “Đếm ngược bắt đầu, mười, chín...”

Tổng Tân mím môi, từ từ vươn tay, nắm lấy phần dưới trang giấy.

Trang giấy vừa bị cô đụng vào lập tức mất đi khả năng bay lơ lửng, vốn là trang giấy trắng lại tỏa ra ánh sáng trắng, khi ánh sáng biến mất thì đếm ngược giờ vừa lúc đếm tới một.

Lúc này, không có ai chết.

Tổng Tân nhìn chung quanh một vòng sau đó lại nhìn về phía trang giấy, chẳng biết từ lúc nào trên trang giấy đã xuất hiện một biểu tượng màu bạc.

Biểu tượng này nhìn giống như chữ D viết hoa, phía trên thêm một dấu gạch ngang.

Một giọng nói nghe có chút hà hê vang lên trong đầu cô.

“Kẻ xui xẻo đáng thương. Chúc mừng bạn đã rút trúng vé tham gia trò chơi trực tiếp ‘Thế giới chết chóc’. Số thứ tự của bạn là... 3003.”

Tổng Tân chỉ kịp nhủ may, mắt liền hoa, ngay sau đó chỉ còn lại một vùng trắng xóa.

Bốn phía chỉ toàn màu trắng đến chói mắt, ánh sáng cực mạnh khiến người không mở nổi mắt.

“Người chơi Tổng Tân, giới tính nữ, tuổi 22, chiều cao 163cm, nhóm máu... Lưu thông tin cá nhân ghi thành công.”

“Quy tắc trò chơi sẽ được đưa trực tiếp vào não người chơi trước khi trò chơi bắt đầu lần đầu. Sau đây, xin mời các người chơi bốc thăm đạo cụ. Đạo cụ có rất nhiều chủng loại nhé, đây chính là thời khắc chứng kiến vận đồ đen của mọi người! P/S: Đưa đầu qua đây người ta buff cho một cái nào~”

Giọng nói vừa dứt, một lỗ đen đường kính khoảng mười phân đột nhiên xuất hiện trước mặt Tổng Tân... Nhìn rất giống lỗ đen vũ trụ.

“Mời người chơi đưa tay vào trong, bốc thăm đạo cụ. Thời hạn mười phút, trong vòng mười phút ai không bốc thăm đạo cụ, lập tức loại!”

Hai chữ ‘loại bỏ’, khiến Tổng Tân lập tức nhớ tới những người qua đường nổ đầu mà chết vừa rồi.

Cô nhìn chăm chăm lỗ đen, càng nhìn càng cảm thấy, đây giống như một cái miệng rộng ăn thịt người. Nhưng cô không có quyền lựa chọn, chỉ có thể chậm chậm đưa tay, thò vào bên trong đó.

Cùng lúc đó, trong thế giới thật, trước mắt những người không rút trúng vé đều xuất hiện một màn hình chia làm chín màn hình nhỏ.

Chín hình là chín người chơi đứng trong không gian màu trắng... Bọn họ có người nhìn chăm chăm vào lỗ đen do dự, có dần đưa tay vào.

Ba tấm thẻ bạc lơ lửng phía dưới chín màn hình. Đang lúc mọi người sững sờ không hiểu thì âm thanh tíck tai nhức óc từ bầu trời vang lên.

“Tôi giờ tuyên bố quy tắc trò chơi rồi, mọi người nhưng phải nghe cho kỹ nha~”

“Quy tắc một, trước mặt mọi người là màn hình chín ô, chiếu chín người chơi gần các người nhất. Các người có ba cơ hội đặt cược, cược cho người chơi các người cảm thấy có khả năng thắng nhất.

Nếu cược trúng người thắng thì được gấp đôi số phiếu, thua trừ số phiếu đã đặt. Mỗi lần chơi ít nhất cược một phiếu, không có mức cao nhất, bắt buộc phải cược. Thua hết ba phiếu hoặc không tham gia đặt cược thì trước khi vòng chơi tiếp theo bắt đầu sẽ bị cưỡng chế loại bỏ. Cho nên, mọi người nhất định phải lựa chọn cẩn thận đó nha! Nhắc nhở thân thiện nè: Cái phiếu này có thể cướp đoạt hoặc tặng người khác nhé.”

“Quy tắc hai, tất cả mọi người cấm đàm luận bất cứ chuyện gì liên quan đến người chơi, bao gồm cả đạo cụ, năng lực, nội dung trò chơi v...v... của người chơi. Một khi phát hiện, lập tức loại!”

“Quy tắc ba, nếu người thường muốn trở thành người chơi, có thể tự xin, cách xin là... Ở trong hiện thực giết chết một người chơi, hoặc mười người thường.”

“Ngoài ra, trong quá trình tiến hành trò chơi toàn thế giới sẽ biến thành đêm tối. Từ lúc trò chơi chấm dứt đến trước khi bắt đầu trận tiếp theo sẽ lại là ngày đêm luân phiên bình thường.”

“Trên đây là tất cả quy tắc, moa moa. Chúng ta bên này xin chân thành đóng góp ý kiến: Chuyện liên quan đến sống chết, nhất định phải nhớ kỹ trong lòng đấy nha~”

“Như vậy... Bắt đầu đếm ngược bầu phiếu.”

Bầu trời đen nhánh bỗng nhiên sáng lên một chút, tất cả mọi người cùng ngẩng đầu, trông thấy này trên không trung tối như mực bỗng có thêm những con số đếm ngược mười phút.

Ông chủ cửa hàng bánh bao sững sờ nhìn chín màn hình trước mặt, ánh mắt chăm chăm dõi theo một khuôn mặt quen thuộc...

Cô gái kia tóc ngắn thả xõa, tóc mái che mắt một chút, gương mặt trái xoan lớn cỡ bàn tay, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, mặc dù mặc một bộ đồ thể thao thùng thình bình thường cũng không cách gì các nghệ sĩ xinh đẹp nổi tiếng.

Mới vừa rồi cô còn mua bánh bao hấp, lúc này còn đang cầm trên tay trái.

Trong đôi mắt màu nâu sáng ngời có một chút bất an, nhưng so với những người hốt hoảng trong tám màn hình còn lại, nhìn cô có vẻ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Nếu không thì... Chọn cô ấy xem sao?

Mọi người kinh hoàng, đồng thời cũng cố gắng để bản thân chấp nhận tất cả những chuyện vừa xảy ra trong thời gian ngắn nhất... Sự sống ngoài vũ trụ này có thể tùy ý khống chế sáng tối cả bầu trời của Trái đất, những người bình thường như bọn họ ngoại trừ mau chóng chấp nhận sự thật thì còn có thể làm gì đây?

Sau một lát, các người chơi lần lượt rút ra đạo cụ của mình.

Có người rút ra dao, có người rút ra trường đao, có người rút ra cung nỏ, có người rút ra tấm thẻ, còn có người... May mắn rút ra dị năng.

Nón tay Tổng Tân sờ đến một thứ giống như tấm thẻ. Cô hít một hơi sau đó dần rút tay về.

Giây phút rời khỏi lỗ đen, cô cảm nhận được rõ ràng tấm thẻ đột nhiên thay đổi... Dày hơn, cũng nặng rất nhiều, xúc cảm lạnh buốt làm cô lập tức nghĩ tới cục đá.

Khi cô hoàn toàn rút tay ra, không ngoài dự đoán, trong tay là một hòn đá màu đen.

Nó hình trứng, to tầm lòng bài tay, đen đến phản quang, dày chừng hai milimet, cầm trong tay thấy lạnh buốt.

Nhìn qua, đây là một cục đá bình thường.

Nhìn kỹ lại, thực ra là một cục đá bình thường.

Thấy vậy, mọi người đều nhủ may, yên lặng đá kẻ xui xẻo này khỏi danh sách những người nên đặt cược.

“Cô em này xui xẻo quá nhỉ?” Một thanh niên đứng cách cửa hàng bánh bao không xa thương hại: “Người ta tệ nhất cũng rút được con dao gọt trái cây, cô ta chỉ rút ra được một cục

đá.”

Ông chủ cửa hàng bánh bao nghe tiếng ngừng đầu, nhìn thanh niên kia. Ngay sau đó, đầu người thanh niên liền nổ tung, máu thịt đỏ chói văng tung tóe như một bông pháo hoa màu máu rực rỡ...

Quy tắc hai, cấm tất cả mọi người đàm luận bất cứ chuyện gì liên quan đến người chơi.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Người chơi đối kháng

Editor: mèomỡ

Tổng Tân nhìn chăm chăm cục đá trong tay thật lâu cũng không nhìn ra cái gì đặc biệt, đành tạm cất nó đi trước. Áo thể thao của cô có túi áo, đặt một cục đá nhỏ cũng không thành vấn đề.

trong túi áo Bên trái còn có di động, cô lấy ra nhìn một cái, lại phát hiện ngay cả màn hình cũng không bật lên được.

Đếm ngược mới bắt đầu không lâu, Tổng Tân một mình đứng trong không gian màu trắng này cũng không biết làm gì.

Cô nghĩ một lát liền ngồi xuống, mở túi ra ăn bánh bao hấp.

Mọi người đang xem trực tiếp: “...”

Tuyệt đối không thể đặt cược vào cô ta, nhất định sẽ thua!

Tổng Tân cũng không biết những người khác nghĩ gì, cô chậm rãi ăn bánh bao uống sữa đậu nành, trong lòng yên lặng nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Thật sự là quá đột ngột.

Một giây trước còn gió êm sóng lặng, trong tích tắc cả thế giới liền biến đổi, không có bất cứ dấu hiệu báo trước, cũng không để người ta chuẩn bị tâm lý.

Chúng nó rốt cuộc là cái gì?

Câu “Chúc mừng trái đất xinh đẹp màu mỡ trở thành Thế giới may mắn thứ 39 tham gia vào Trò chơi chết chóc trực tiếp” nghe giống như... Chúng nó mạnh đến mức có thể ở trong vũ trụ chọn hành tinh bất kỳ để giải trí!

Đây là lần thứ 39, vậy trước Trái đất, đã có 38 hành tinh trải qua những chuyện đáng sợ này?!

Còn có... Cái gọi là trò chơi kia là gì?

Lúc này đây, người chơi trong không gian màu trắng thậm chí còn không hiểu quy tắc trò chơi bằng những người thường bên ngoài.

Với lượng tin tức ít ỏi này Tổng Tân thật sự không thể hiểu hết tình huống trước mắt, lúc này, cô chỉ có thể đợi mà thôi.

Mười phút đếm ngược chậm rãi trôi qua trong sự lo âu của người chơi và rối rắm của người thường.

Vài chục giây cuối cùng, mọi người bắt buộc phải đưa ra lựa chọn của mình.

Khi đếm ngược hoàn tất, chín khung hình biến đổi, tám khung hình biến mất, chỉ để lại duy nhất một người chơi được đặt cược.

Cùng lúc đó, trong không gian màu trắng, Tổng Tân đột nhiên cảm thấy cổ tay trái nóng lên.

Cô vén ống tay áo lên xem liền thấy trên cổ tay có thêm một chiếc vòng tay mềm màu đen.

Vòng tay hoàn toàn là màu đen, chỉ có chính giữa khảm một viên đá quý nhỏ màu đỏ.

“Người chơi có thể ẩn này cái nút bất cứ lúc nào để xem số người đang theo dõi trực tiếp. Sẽ có nhiều chức năng khác được mở khóa dần, rất đáng được chờ mong đó nhé. Trong quá trình trực tiếp, khi người chơi thay quần áo, tắm rửa hoặc ngủ thì hình ảnh sẽ được đóng tạm thời, người chơi hãy yên tâm”

Tổng Tân sững sốt, dùng ngón tay sờ lên viên đá quý màu đỏ.

Ngay sau đó, một dải hình ảnh hơi mờ xuất hiện ở phía trên, màn hình biểu thị... Số người đang quan sát trực tiếp: 3

“Sau đây, mời người chơi chuẩn bị sẵn sàng, trò chơi sắp bắt đầu!”

Quy tắc trò chơi: Trò chơi lần này là đấu đối kháng, người chơi được chia auto thành hai đội xanh và đỏ, được đưa vào cùng một bản đồ. Trong vòng ba ngày người chơi cần phải tìm được manh mối và hoàn thành trò chơi. Ba ngày sau, nếu hai đội đều không thể hoàn thành trò chơi, loại toàn bộ!

Trò chơi lần này chỉ có thể có một đội giành chiến thắng. Một người hoàn thành trò chơi, tất cả thành viên trong đội cũng được coi là thắng. Đội đối thủ thất bại, loại tất cả đội viên!

Chú ý, ở trong trò chơi bất luận vì sao mà chết thì đều sẽ chết trong hiện thực. Bị thương trong trò chơi chỉ cần không trí mạng thì sau khi hoàn thành trò chơi sẽ phục hồi như cũ.

Trên đây là tất cả quy tắc, còn gì không rõ mọi người có thể hỏi.”

Tổng Tân nghĩ nghĩ, hỏi: “Trong trò chơi có thể giết người sao? Đạo cụ người chơi bốc được có thể tặng hoặc bị người khác cướp không? Nếu từ chối vào trò chơi thì sẽ thế nào? Còn có... Các người rốt cuộc là gì?”

Giọng nói lập tức vang lên: “Trừ phi trong quy tắc trò chơi có yêu cầu đặc thù, còn không trong trò chơi đều có thể tùy ý giết người, không bị bất cứ cái gì hạn chế. Đạo cụ có thể chuyển hoặc cướp đoạt. Từ chối tiến vào trò chơi không chỉ bản thân chết, mà còn liên lụy 20 người xem gần nhất cùng chết nhòa~ Về phần vấn đề cuối cùng, chúng ta là... Thần. Khả khả, đừng sợ, chỉ đùa một chút mà thôi. Vấn đề này, chúng ta từ chối trả lời.”

Tổng Tân hơi nhíu mày, im lặng một lát lại hỏi: “Những trò chơi này là vĩnh viễn không ngừng, hay có số lần nhất định? Nếu xác nhận số lần, thì sau khi tắt cả trò chơi kết thúc, Trái đất của chúng tôi có thể quay về như xưa không?”

“Đây đúng là một câu hỏi hay!” Giọng nói kia cao hứng cười rộ lên, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

“Xin loài người chú ý, trò chơi có số lần nhất định, khi tắt cả trò chơi chấm dứt, chúng ta sẽ rút khỏi Trái đất, cũng hứa hẹn trong hai triệu năm không tới chơi nữa!”

Những lời này, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Giống như trong đường hầm nhìn thấy rất xa xuất hiện một tia sáng, mặc dù biết con đường phía trước còn dài nhưng dù sao cũng có hi vọng.

Tổng Tân chau mày, trong lòng thầm nghĩ, có giới hạn là chuyện tốt, nhưng đầu tiên... Cô phải sống sót qua tất cả trò chơi cái đã.

“Trò chơi đầu tiên sắp bắt đầu, mọi người chơi chuẩn bị sẵn sàng, khán giả cũng nhớ rõ tìm chỗ thoải mái nhất để ngồi theo dõi nhé~”

“Trò chơi bắt đầu đếm ngược 10, 9, 8...”

Tổng Tân uống nốt ngụm sữa đậu nành cuối cùng trong chén giấy, lấy mu bàn tay chùi khóe môi, chậm rãi đứng dậy.

Ngay sau đó, chính là đầu vầng mắt hoa.

Cái lạnh thấu xương bỗng lan khắp toàn thân, thẳng vào tận đầu khớp xương.

Toàn bộ cảnh vật trước mắt bị bao phủ bởi màu trắng của tuyết, ngay cả một dãy nhà ở thấp bé cách đó không xa cũng khoác lên một tầng màu trắng. Hai bên trái phải còn có đồng ruộng bị tuyết bao phủ... Nơi này là một khu thôn trang.

Tuyết rơi như lông ngỗng, chỉ một lát đã chồng thành một tầng mỏng trên đỉnh đầu Tổng Tân.

Cô đưa tay phui xong mới nhìn những người đứng bên cạnh.

Tính cả cô thì tổng cộng có mười người. Trong đó năm người trên má phải có một ký hiệu nhỏ màu xanh, bốn người màu đỏ. Như vậy, ký hiệu màu đỏ còn lại nhất định là đang ở trên mặt cô rồi.

Tổng Tân đã từng thấy ký hiệu này, chính là chữ D có gạch ngang cô nhìn thấy lúc rút thăm.

Thân phận hai đội xanh – đỏ đã cực kỳ rõ ràng rồi.

Lúc này, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa đột nhiên òa khóc. Cô ngồi xồm xuống ngay tại chỗ, đầu vùi vào cánh tay, khóc như bệnh tâm thần.

Những người khác lặng lẽ nhìn cô ta, sau một lát, một cô gái khác bị lây tâm trạng của cô ta cũng khóc nức nở theo.

Sắc mặt đám đàn ông cũng rất xấu, một người nhìn khá nhỏ nhẽ yếu ớt thậm chí còn đang run rẩy.

Tổng Tân trầm thờ dài, loại tình huống trước mắt này, không cảm thấy khủng hoảng mới là lạ.

Cô phui tuyết rơi trên vai, cất bước đi về phía dãy nhà cách đó không xa.

Tuyết đã dày đến bấp chân, đi một bước liền lún xuống, dưới chân còn không ngừng phát ra tiếng kéo kẹt kéo kẹt.

“Cô đi đâu vậy?”

Tổng Tân vừa đi vài bước, sau lưng liền có một người đàn ông hỏi.

Cô quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ánh mắt mọi người đều đang nhìn cô cô, ngay cả cô gái vừa rồi vùi đầu khóc lớn cũng không khóc nữa rồi.

“Lạnh quá, tìm chỗ trú tuyết.” Tổng Tân dừng một chút, lại thêm một câu: “Khóc có thể thắng thì các người ở lại đây thì xem ai khóc lâu hơn đi.”

Cô nói xong liền quay đầu bước tiếp.

Sau lưng vang lên tiếng chạy, Tổng Tân trông thấy người đàn ông vừa hỏi đuổi theo.

Trên mặt anh ta có ký hiệu màu đỏ... Là một trong số đồng đội của cô.

“Tôi đi cùng cô.” Anh ta cười, nói: “Tôi tên Uông Minh.”

“Tổng Tân.”

Uông Minh gạt đầu, nói: “Cô nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nói thật, trong lòng tôi đã sợ sắp chết rồi.”

Tổng Tân nghiêm túc nói: “Sợ hãi không thể giúp cho ta sống sót, nhưng bình tĩnh có thể.”

Đang lúc họ nói chuyện, đằng sau lục tục vang lên tiếng bước chân, không cần quay đầu lại hai người cũng biết là những người chơi khác cũng đi theo.

Phía trước là một tòa tứ hợp viện xây bằng đất, trên cửa chính bằng gỗ dán hai bức tranh Môn Thần trợn mắt trừng trừng, câu đối màu đỏ hai bên cửa đã lâu không đổi, cũ đến mức

không nhìn ra chữ nữa rồi.

Tổng Tân đứng trước cửa, đưa tay lên gõ.

Bên nhà lập tức có người hỏi: “Ai đấy?”

Tổng Tân và Ưông Minh nhìn nhau, hai người đều không biết lúc này nên trả lời thế nào, cuối cùng vẫn là Tổng Tân đáp: “Xin chào, chúng tôi từ nơi khác tới, muốn tìm người hỏi tình huống nơi này.”

Trong nhà yên tĩnh một lát, ngay sau đó lại hỏi: “Chẳng lẽ là các đại sư đến? Xin chờ một chút!”

Khi tám người chơi còn lại đến hết, cửa phòng cũng lập tức mở ra.

Mở cửa là một người đàn ông trung niên chống gậy, chân trái hơi khuynh về phía sau, mặt quần bằng kín mít, hẳn là bị thương.

Kỳ quái nhất chính là... Ông ta mặc một chiếc áo dài màu xanh thẫm, vạt áo phải chổng trên, khuy áo tàu, nhìn có vẻ cực kỳ giống trang phục thời dân quốc.

Ông ta chống gậy nhìn mọi người một vòng, ngay sau đó mừng rỡ kích động vỗ tay kêu lên: “Ai nha, các vị đại sư đến rồi! Tuyệt rồi đây như vậy, tôi còn tưởng các vị sẽ không đến!”

Ông vừa nói vừa nghiêng người tránh đường, nâng một tay ra hiệu mời vào, cười đến tít cả mắt: “Các vị đại sư mau mời vào! Mời vào!”

Tổng Tân đứng trước cũng là người đầu tiên đi vào.

Ngay sau đó, người đàn ông kia lại gọi vọng vào nhà: “Mẹ Hi từ à, các đại sư đến, mau, nấu nước pha trà!”

Khi những người chơi khác vào nhà hết, một người phụ nữ mặc áo ngắn màu tím sậm cũng từ trong nhà đi ra.

Quần áo của bà cũng là kiểu dân quốc, khác xa trang phục hiện đại.

Trong nhà cũng không có bất cứ một đồ dùng hiện đại nào khiến người chơi mặc đồ hiện đại đứng đây lại giống một đám kỳ quái.

Ưông Minh ghé sát vào Tổng Tân nhỏ giọng nói: “Đây là nông thôn thời kỳ dân quốc sao?”

Tổng Tân lắc đầu, tỏ vẻ không rõ.

Người phụ nữ từ trong nhà đi ra nhiệt tình đón bọn họ vào, cũng đặt một chậu than cho bọn họ sưởi ấm.

Tổng Tân vì chạy bộ nên mặc mỏng, vừa rồi đã lạnh đến mức chân run lấy bẫy, ngồi cạnh chậu than một lúc lâu mới ấm lên.

Nam chủ nhân cũng ngồi xuống, cười đến tít cả mắt: “Các đại sư đến là tốt rồi, trong thôn chúng tôi gần đây xảy ra rất nhiều chuyện lạ, xin các vị đại sư giúp cho. Chỉ cần có thể giúp chúng tôi giải quyết chuyện này, thôn Dương Liễu chúng tôi nhất định tuân thủ hứa hẹn, đập nồi bán sắt cũng sẽ không thiếu các đại sư một đồng tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chuyện kinh dị thần bí

Editor: mèomỡ

Mười phút sau, nhờ nam chủ nhà người chơi biết được tình huống cơ bản trước mắt.

Thôn trang tên Dương Liễu. Giống như các người chơi đã thấy, nơi đây thật sự là thời kỳ dân quốc, nhưng điều này không quan trọng, “Việc lạ” chủ nhà nói mới là trọng điểm.

Một tháng trước, lão trai ế Lý Đại Trụ ở đầu thôn nửa đêm bị tiếng trẻ con khóc đánh thức. Nghe tiếng khóc, thử đầu tiên ông ta nghĩ đến là có người vứt con ở bên ngoài.

Đêm mùa đông phương Bắc hắt nước có thể lập tức đóng thành băng, Lý Đại Trụ lo đứa bé kia bị chôn sống đông chết ở bên ngoài, vội đến nỗi không kịp mặc thêm quần áo đã mở cửa đi ra ngoài xem. Ai biết ông vừa kéo cửa ra, tiếng khóc lại đột nhiên biến mất rồi.

Gió lạnh từ ngoài cửa thổi tới, Lý Đại Trụ lập tức nổi da gà cả người. Ông cố đi ra ngoài một đoạn, ở ngoài cửa nhìn xung quanh.

Đừng nói trẻ con, trên mặt tuyết trắng xóa ngay cả dấu chân cũng không có.... Lúc này tuyết đã không còn rơi nữa, nếu thật sự có người vứt con ở đây, ít nhất phải có dấu chân lưu lại chứ?

Lý Đại Trụ bỗng cảm thấy sợ, vội chạy vào trong nhà, khóa cửa lại.

Một lát sau, ở trong phòng ấm áp ông ta mới dần bình tĩnh lại, lúc ấy còn nghĩ có thể là mình nghe nhầm tiếng gió thành tiếng khóc.

Nhưng ông ta vừa mới cởi quần áo lên giường nằm thì tiếng khóc lại vang lên.

Lần này ông ta không dám đi xem nữa, đương nhiên cũng không dám ngủ tiếp, cả đêm quần chân kín mít núp ở góc giường run lấy bẫy đến tận hừng đông.

Sáng hôm sau ông ta liền bị bệnh, bệnh còn rất nặng. Việc này ông ta cũng nói cho những người khác trong thôn, nhưng lúc ấy người khác đều cho là ban đêm ông ta phát sốt nên mơ mơ tỉnh tỉnh, không ai cho rằng đó là sự thật.

Đến vài ngày sau, lại có mấy người nửa đêm nghe thấy tiếng khóc trẻ con khóc.

Lần này, người trong thôn muốn không tin cũng không được.

Nhưng chỉ nghe được tiếng khóc mà thôi, trong thôn cũng không xảy ra chuyện gì, cho nên mọi người cũng chỉ hoảng sợ bàn tán mấy ngày chứ không làm gì cả.

Lại sau đó, đến ngày giỗ bố ông Vương, ông và người nhà ra mộ thấp hương mới phát hiện...

“Có mấy năm mồ đều bị đào lên rồi!” Nam chủ nhà hoảng sợ nói: “Những năm mồ kia bị đào một lỗ lớn, xác trong mộ không biết bị thứ gì cắn nát hết! Nhìn cực kỳ đáng sợ! Còn có chút thịt và xương bị đào ra ngoài, vương vãi khắp nền tuyết, lại bị lớp tuyết mới hơn vùi mất. Chờ khi mọi người lên xem, có người bắt cần đâm lên một khúc xương mới phát hiện...”

Cô gái ngồi bên cạnh Tống Tân run bắn lên, hai tay ôm chặt lấy mình, rõ ràng là ngồi cạnh chậu than mà thân thể lại run bần bật, vẻ mặt hoảng sợ, còn có vệt nước mắt trên má, ở ngay phía trên cái ký hiệu màu đỏ...

Lúc này, mười người chơi ngồi xung quanh chậu than đã chia làm hai phe xanh – đỏ.

Đội đỏ ngoại trừ Tống Tân và Uông Minh, còn có cô gái lúc trước khóc như điên, và hai người đàn ông khác.

Đội xanh chỉ có một cô gái, bốn người còn lại đều là đàn ông.

Cô gái buộc đuôi ngựa lau nước mắt, mím chặt môi, nhìn có vẻ cực kỳ hoảng sợ.

Tống Tân không nhìn nữa, quay lại hỏi chủ nhà: “Còn chuyện lạ nào khác không?”

Sắc mặt chủ nhà càng khó coi hơn, gật đầu: “Có, ba ngày trước, trong thôn có trẻ con mất tích.”

Nghe nói, đêm ba ngày trước lại có tiếng trẻ con khóc xuất hiện ngoài phòng một nhà họ Lưu. Nhà họ Lưu có một đứa bé chưa được sáu tháng, nghe tiếng khóc, cả nhà ba người nằm trên giường không dám ngủ.

Nhưng hơn một giờ đêm, tiếng khóc đột nhiên biến mất, bọn họ dần dần thả lỏng cảnh giác ngủ thiếp đi. Ai biết khi tỉnh lại thì đứa bé vốn ngủ ở giữa hai vợ chồng đã không thấy rồi!

Trong phòng không có bất cứ dấu vết nào để lại, đứa bé nhà họ Lưu giống như đột nhiên biến mất vậy!

“Có... Có phải là có quỷ không?” Người đàn ông đáng người gầy yếu bên đội xanh căng thẳng hỏi.

Những người khác trong lòng cũng lo sợ... Trước khi trò chơi bắt đầu, giọng nói kia từng nói quy tắc của trò chơi lần này là muốn bọn họ tìm ra manh mối và hoàn thành trò chơi.

Mà dựa theo tình huống trước mắt đến, manh mối bọn họ muốn tìm ra... Nhất định có liên quan đến những ‘chuyện lạ’ mà người đàn ông này nói! Nhưng những chuyện này, nghe thế nào cũng thấy kinh dị.

Vậy bọn họ nhất định phải đi tìm manh mối có liên quan đến quỷ quái sao?! Lỡ như bị quỷ giết thì sao?

“Mấy người, trước kia có ai mê tín không?” Uông Minh hỏi

Không có ai trả lời, mà ngay cả tác giả vẽ truyện tranh kinh dị như Tống Tân cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Máu chó đen, gạo nếp, chu sa, còn có cái gì nữa?” Uông Minh chờ mấy giây thấy không có người đáp liền nói tiếp, “Hình như mào gà đỏ cũng được, những thứ này đều có thể trừ tà, chúng ta có cần...”

“Vô dụng.”

Uông Minh lời còn chưa nói hết, chủ nhà liền ngắt lời anh ta, “Những thứ này từ sau khi mọi người nghe được tiếng trẻ con khóc liền thứ rồi. Ngoài cửa nhà nào cũng rắc gạo nếp, cửa ra vào cũng bôi một chút máu chó, ngay cả Môn Thần đều dán mới, nhưng vẫn... Haiz! Nhà họ Lưu cái gì cũng làm nhưng chẳng phải vẫn mất tích đứa nhỏ đấy thôi!”

Nữ chủ nhà bưng nước trà đến, rót cho mỗi người một chén.

Trà cũng không ngon, chẳng bằng uống nước lọc.

Chủ nhà nhìn vợ, nói: “Nhà chúng tôi có đứa con gái, tên Hi tử, năm nay ba tuổi. Bởi vì trong thôn có trẻ con mất tích nên chúng tôi đưa Hi tử tới nhà bà ngoại rồi.”

“Còn chuyện lạ nào khác không?” Tống Tân hỏi: “Hoặc là, người trong thôn có ý kiến gì với chuyện này không?”

Chủ nhà há miệng nhưng không nói, nhìn có vẻ như có chút chần chờ

Nữ nhân nhẹ nhàng đặt chân, cau mày nói: “Chồng à, chuyện này cũng không thể giấu các đại sư được!”

Không đợi chồng trả lời, bà ta đã tự mình nói ra: “Các đại sư cũng biết, nhà ai cũng muốn có đứa con trai nối dõi tông đường, mấy năm nay trong thôn có ai sinh con gái mà không muốn liền vứt vào sông cho chết đuối hoặc đưa cho người khác... Lần này, tất cả mọi người đều cảm thấy có thể là... là những đứa bé kia quay lại báo thù!”

Cô gái bên cạnh Tống Tân tay run lên, chén trà nâng trong tay rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Cuối cùng cô ta vẫn không nhận được, khóc òa lên.

Trong mắt nam nữ chủ nhân, mười người chơi hiện giờ đều là “Đại sư” đuổi quỷ, nhưng cô gái tóc đuôi ngựa bị dọa đến khóc thành tiếng rồi, mà hai người bọn họ lại như không thấy vậy. Giống như không cảm thấy đường đường là đại sư bị sợ khóc là chuyện gì đó kỳ quái.

Người đàn ông nhỏ gầy đội xanh đột nhiên đứng dậy, đi vội ra cửa, ngựa đầu nhìn về phía bầu trời tuyết, khàn giọng hô lớn: “Con mẹ nó tao không chơi! Các người rút cuộc là thứ quái quỷ gì? Dựa vào cái gì mà lại đẩy bọn tao đến đây chịu chết?! Ông đây đ*o chơi, cho tao về! Cho tao về!”

Anh ta vừa dứt lời, bóng tuyết từ trên trời bay xuống đột nhiên như bị nhấn nút tạm dừng, thành những bông trắng lơ lửng trên không. Nam nữ chủ nhân cũng bất động, ngay cả đôi mắt cũng không chớp lấy một cái.

Ngay sau đó, giọng nói hòa trộn nhiều thứ tiếng kia lại vang lên.

“Thật đáng tiếc, người chơi Lục Nhậm quyết định rút lui khỏi trò chơi giữa chừng. Người chơi Lục Nhậm thất bại, dựa theo quy tắc của trò chơi, lập tức loại.”

Vừa dứt lời, các người chơi chỉ nghe “Bùm” một tiếng, liền trông thấy đầu Lục Nhậm đứng ở ngoài cửa bỗng nổ tung, máu thịt văng khắp nơi!

Đầu anh ta trong chớp mắt đã nổ thành vô số thịt vụn, sau đó phần thân ngã về phía trước, nằm ở mặt sân bằng đá lộ thiên dưới bậc tam cấp.

Tuyệt trong sân bị thi thể nện lên thành một hố sâu, các người chơi không hện mà cùng đứng dậy, đi đến cửa ra vào, nhìn về phía cái xác không đầu nằm trong tuyết.

Tuyệt trắng bị máu tươi nhuộm đỏ, nhìn qua giống như đoá mai đỏ được vẽ trên giấy trắng, mang tới vẻ đẹp quý dị.

Các người chơi im lặng mà nhìn thi thể kia, mười mấy giây sau, cô gái tóc đuôi ngựa dựa vào bên cạnh cửa không ngừng nôn thốc nôn tháo. Cô ta vừa nôn khan vừa khóc, bộ dáng thờ không ra hơi này giống như sắp sửa tắt thở vậy.

Bóng tuyết bị tạm ngừng lại bắt đầu rơi xuống, nam chủ nhân chớp mắt, nói: “Trước khi mời các vị đại sư đến, trong thôn cũng đã sắp xếp sẵn chỗ ở cho các vị. Không bằng để mẹ Hi từ đưa các đại sư qua? Chờ tuyết ngừng rồi, các vị bắt đầu làm phép cũng không muộn.”

Người phụ nữ liền vỗ vỗ vạt áo đứng lên, cười đi về phía các người chơi đứng ở cửa, nói: “Nhà trong thôn không lớn, đánh phiền các vị đại sư chia làm hai ở hai nhà vậy.”

Nghe thế, Tổng Tân lập tức hiểu được, đây là muốn chia hai đội xanh – đỏ ra ở rồi.

Người phụ nữ đi ra cửa, đưa tay ra hiệu mời, tự mình đi ra cửa lớn trước.

Thi thể vẫn còn ở đó, không biến mất. Nhưng người phụ nữ này giống như bị mù vậy, ngay cả liếc cũng không thèm liếc lấy một cái.

Các người chơi nhìn xem, gian nan cất bước đi theo.

Mỗi người đi ra nhìn thi thể một cái. Vẻ mặt có đồng tình, có tiếc hận, cũng có sợ hãi.

Không phải bọn họ sợ thi thể này, mà là... Sợ mình chẳng mấy nữa chúng biến thành như vậy.

Tổng Tân đi trước Uông Minh, quay đầu nhìn thi thể một cái, đột nhiên ngừng chân, nghiêng người nói: “Anh đi trước đi.”

Uông Minh khó hiểu nhìn cô, cất bước đi về phía.

Tổng Tân lại quay ngược trở về, xuống dưới sân, đi đến cạnh thi thể không đầu, ngồi xổm xuống. ... Lục lợi khắp người cái xác.

Những người khác nghe được tiếng giẫm tuyết đều dừng bước. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt nhìn Tổng Tân đã trở nên kinh ngạc và kiêng kỵ.

Chẳng bao lâu sau, Tổng Tân sờ thấy tám thẻ cứng trong túi áo thi thể. Cô lấy ra cũng không nhìn liền nhét luôn vào trong túi áo, đứng dậy nhìn về phía mọi người, bình tĩnh nói: “Nhìn tôi làm gì? Đi thôi!”

Những người khác: “...”

Tổ chất tâm lý của cô ta sao có thể tốt như vậy?

Uông Minh ho một tiếng, quay lại vài bước, cười nói với Tổng Tân: “Tôi chờ cô cùng đi. Chúng ta không phải là đồng đội à.”

Cái đuôi vàng này anh chấm rồi, đừng ai mong đoạt với anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bà già

Editor: mèomỡ

Chín người giẫm lên lớp tuyết dày đặc đi theo sau nữ chủ nhà. Đi được vài phút mới dừng lại trước cửa một hộ gia đình.

Người phụ nữ nói đây là nhà thôn trưởng, có thể ở một nửa số người, những người còn lại phải đến một nhà khác.

Thôn trưởng trong thôn trang nho nhỏ như thế này có thể nói là người cầm quyền cao nhất. Hơn nữa làm thôn trưởng, hẳn là sẽ biết nhiều chuyện về thôn dân và những chuyện xảy ra trong thôn hơn, nếu có thể ở đây có lẽ sẽ tìm được nhiều manh mối.

Trong lòng người chơi mặc dù vẫn thấp thòm lo âu, nhưng đều đã nghĩ đến điểm này. Vì thế cả hai đội đều tranh nhau muốn ở nhà thôn trưởng.

Hai bên thương lượng mỗi đội cử ra một người, chơi oẳn tù tì. Đội đỏ là Uông Minh, đội xanh là cô gái kia, cuối cùng đội xanh thắng.

Đội Tổng Tân đành phải đến một nhà khác ở.

Nhà này ở gần cuối thôn, là một tòa tứ hợp viện, gian phòng không ít, nhưng lại chỉ có một đôi vợ chồng trẻ ở.

Người phụ nữ đưa bọn họ tới nơi xong cũng không nói thêm gì liền quay về nhà.

Chủ nhà này tên Mã Quý, vợ anh ta tên Lý Thúy, hai người nhìn có vẻ đều rất dễ gần, lúc nói chuyện luôn cười tùm tùm, vô cùng nhiệt tình.

Lúc chia phòng, Tổng Tân biết được có một căn phòng trang trí đơn giản là phòng của mẹ già Mã Quý.... Mã Quý còn có một anh trai ở thôn bên, mà bà cụ đang tạm thời ở bên nhà người anh trai.

Cho nên các người chơi tạm thời có thể ở căn phòng này.

Ngoại trừ phòng của hai vợ chồng, tổng cộng còn có ba gian phòng có thể ở. Ông Minh một mình ở gian phòng nhỏ nhất, Tổng Tân và cô gái buộc tóc đuôi ngựa cùng ở nhau, hai người đàn ông còn lại ở cùng một phòng.

Chia phòng xong, Lý Thúy lại giúp bọn họ nhóm lửa sưởi giường, còn tìm tới quần áo sạch cho bọn họ thay.

Người chơi vẫn còn ở giai đoạn khó chấp nhận sự thật, cho nên tạm thời không ai nhắc tới chuyện đi tìm manh mối, đều ở lại phòng điều chỉnh tâm trạng.

Tổng Tân ngồi ở mép giường, cời đôi giày thể thao ướt sũng cời ra, vò vò cuốn ống quần bị nước tuyết làm ướt vừa nghe cô gái buộc tóc đuôi ngựa bên cạnh khóc.

Trong phòng chỉ có tiếng khóc của cô ta, có thể là khóc mệt rồi nên giọng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng nức nở nghẹn ngào.

Tổng Tân cuốn xong ống quần, hà hơi vào hai tay, chà xát vài cái, mới cảm thấy đầu ngón tay bị lạnh đến đau nhức dễ chịu đi một chút.

Lúc này cô mới lấy tấm thẻ tìm được từ trên thi thể lúc trước ra nhìn kỹ.

Kích thước và chất liệu không khác chi phiếu là mấy, màu đen bóng, chỉ ở chính giữa là có ký hiệu màu bạc.

Tổng Tân dùng ngón trỏ vuốt ký hiệu vài cái, lật mặt sau lại thấy hình vẽ.... Jocker đang cười.

Cùng lúc đó, một đoạn văn tự hơi mờ như được máy chiếu chiếu ra, hiện lên trên hình vẽ.

[Mặt nạ Jocker: Đeo nó lên, bạn chính là kẻ sát nhân đẹp nhất. Đạo cụ có thể sử dụng bất cứ lúc nào, số lần có thể dùng còn lại: 3 lần, thời gian duy trì: 3 phút, thời gian cold-down: 24 tiếng.]

Tuy miêu tả thật ngắn gọn đơn giản, nhưng đã đủ khiến người đọc hiểu.... Đây là một đạo cụ có thể dùng để giết người.

Nó là một chiếc mặt nạ Jocker, hơn nữa cần “Đeo nó lên” để tạo ra hiệu quả.

Tổng Tân nhếch môi, cô hết sức hài lòng với đạo cụ này. Mặc dù bình thường cô có tập thể dục, nhưng cô biết mình không đủ mạnh để có thể đánh lại đàn ông, mà đạo cụ, có lẽ có thể giúp cô vào thời điểm mấu chốt.

Cô lấy cục đá từ trong túi ra. Có thứ dễ so sánh khiến cô càng kỳ thị cục đá vô dụng này hơn đá.

Tấm thẻ đạo cụ này sẽ tự động hiện ra cách sử dụng, nhưng cục đá lại không có bất kỳ miêu tả nào. Nó chắc hẳn là một cục đá bình thường. Là cô quá xui nên mới bốc phải.

Mang theo thì vương, dùng để ném người cũng không đau. Hay là vứt quách đi nhỉ?

“Cô không sợ sao?” Cô gái buộc tóc đuôi ngựa đột nhiên nức nở khẽ hỏi Tổng Tân.

Tổng Tân quay đầu nhìn cô ta, chỉ thấy hai mắt cô ta vừa đỏ vừa sưng, vẻ mặt lo lắng và bất lực, nhìn giống một con thỏ con đáng thương

Tổng Tân nghiêng đầu, nói: “Có chút.”

“Cô thực dũng cảm, tôi rất hâm mộ cô.”

Cô gái khịt mũi một cái, hai chân đặt trên mép giường đất, hai tay ôm lấy đầu gối, nước mắt vừa ngừng lại bắt đầu chảy ra: “Tôi sợ lắm, tôi thật sự rất sợ... Tại sao, tại sao đang yên ổn lại đột nhiên xảy ra những chuyện này? Tôi hôm nay vốn sẽ đi hẹn hò với bạn trai, hôm qua anh ấy vừa mới đồng ý làm bạn trai tôi, hôm nay là buổi hẹn đầu tiên của chúng tôi... Nhưng mà, nhưng mà...”

Cô ta khóc một hồi, dứt quãng nói: “Sau khi bầu trời xuất hiện những giọng nói kia anh ấy liền kéo tôi trốn vào cửa hàng bên cạnh. Còn chưa chạy tới cửa, đầu anh ấy đã nổ tung ngay trước mắt tôi! Rất nhiều máu... Rất nhiều máu... Hu hu...”

Không biết là bởi vì nhắc tới vết thương lòng hay là bởi vì tìm được đối tượng lắng nghe, cô ta nói xong liền gào khóc.

Mặc dù Tổng Tân vốn không định nghe.

Cô yên lặng bỏ lại cục đá vào trong túi, nghĩ nghĩ một lát, lại rút dây buộc từ vành mũ áo hoodie ra, buộc mấy vòng lên tấm thẻ đạo cụ, rồi mới nhét lại vào trong túi áo.

Chỉ là một tấm thẻ mỏng sợ là mất lúc nào cũng không biết, buộc thêm một đoạn dây thừng sẽ yên tâm hơn.

Cô gái kia thấy khóc một lúc lâu cũng không được Tổng Tân an ủi lấy một chữ liền lau nước mắt nhìn cô.

Tổng Tân nhận ra cô ta nhìn mình liên liếc cô ta một cái: “Trong vòng một tiếng nếu như cô không thể thu lại cái sự bánh bèo của mình, tôi sẽ coi như mình thiếu một đồng đội.”

Nói xong, cô xỏ đôi dép vải bông nữ chủ nhà Lý Thúy đưa cho, liền ra cửa ngoài.

Phía ngoài tuyết đã rơi ít hơn rất nhiều, nhưng vẫn lạnh. Khí lạnh như len lỏi vào từng khớp xương, vừa ra khỏi cửa là ngay cả lông mi cũng bị phủ bởi một tầng sương mỏng.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa sùng sốt, nhìn Tổng Tân đóng cửa lại, trong phòng lập tức tối om.

Cô ta bởi vì khóc quá lâu mà đầu đau hoa mắt, nghĩ đi nghĩ lại câu nói kia của Tổng Tân mấy lần mới hiểu.

Tổng Tân ra cửa cũng không dám đứng lâu, lập tức đi dọc theo mái hiên về phía phòng của hai vợ chồng chủ nhà.... Cô quyết định tìm hai vợ chồng hỏi xem có manh mối gì không. Hiện giờ cô không có quá nhiều thời gian để lãng phí, quy tắc trò chơi từng nói, bọn họ chỉ có ba ngày để hoàn thành trò chơi.

Ba ngày sau đó, nếu như không thể hoàn thành, sẽ nổ đầu mà chết giống như những người kia.

Cô vẫn chưa muốn chết, cũng không thể chết lãng xẹt như vậy được, bởi vì mạng sống của cô là của chính cô.

Tổng Tân áp chế những suy nghĩ cuộn cuộn trong đầu, đi tới trước cửa, vừa giơ tay lên chuẩn bị gõ cửa, lại nghe thấy trong phòng có tiếng hai vợ chồng nói chuyện.

“Bà khộm già kia tốt nhất đừng quay về nữa, chết ở nhà ông anh ông thì càng tốt. Nhìn thấy cái bộ dạng bẩn thỉu của bà ta là tôi đã cảm thấy buồn nôn rồi!”

Đây là giọng Lý Thúy.... Giọng điệu căm tức ác độc hoàn toàn không giống về thân thiết khi nói chuyện với người chơi lúc trước.

Tay Tổng Tân dừng giữa không trung lại buông xuống, hơi nhú mảy.

Sau đó, giọng Mã Quý cũng vang lên: “Được rồi được rồi, đừng tức giận. Không phải lần này là tự bà ta đi sao, còn không thèm nói với chúng ta một câu, anh thấy bà ta hẳn là không có ý định quay về rồi.”

“Hừ!” Lý Thúy cười lạnh một tiếng, “Bà ta không muốn về thì đã sao? Cuối cùng rồi vẫn là ông anh ông đưa về thôi! Lần trước không phải cũng thế à, dù một tháng là hẳn liền vội vội vàng vàng đưa về, sợ bà già ấy ở rồn thêm nhà hẳn một ngày!”

Mã Quý nói: “Lần này đã ba mươi ba ngày rồi, cũng không thấy anh hai đưa về, chưa biết chừng anh ấy để bà già lại bên kia thật.”

“Sao, ông còn nói đỡ cho thằng cha keo kiệt đấy à? Gần đây tuyết rơi lớn như vậy, hẳn ta đương nhiên không đưa về được! Ông đừng có tưởng bở là hẳn đột nhiên nổi lòng hiếu thảo!” Lý Thúy cao giọng rồi lại nhanh chóng hạ thấp, dường như sợ người ngoài nghe thấy: “Ngày trước đã nói rõ ràng, nhà bọn họ mỗi tháng phải đưa chúng ta một đồng vì nhà ta phụ trách nuôi bà già. Mới hai tháng hẳn đã đổi ý rồi, tôi nhờ vào, đ*o mẹ!”

Trong phòng im lặng một lát Mã Quý mới nói: “Thôi thôi thôi, không phải bây giờ vẫn chưa về sao, đừng nói nữa, cẩn thận bị các vị đại sư nghe thấy.”

“Chuyện nhà chúng ta tại sao phải sợ bọn họ nghe thấy, mắc mớ gì đến bọn họ?” Mặc dù miệng nói vậy nhưng Lý Thúy vẫn giảm thấp âm lượng xuống, cũng thu bớt cảm xúc, giọng điệu nghe ôn hòa hơn nhiều.

Cô ta còn cảm râm một câu: “Nói ra, tại mấy người không biết là đại sư thật hay giả kia mà bà đây phải dọn dẹp phòng của bà già, mệt chết mẹ! Còn lão già nhà ông, chỉ biết nằm ườn ra đấy!”

Mã Quý cười he he hai tiếng: “Ai bảo vợ anh giỏi giang, đúng không?”

“...”

Hai người trong phòng không biết đang làm gì, qua lớp cửa cách âm không tốt chỉ nghe tiếng bọn họ tán tỉnh.

Tổng Tân nhướng mày, xoay người đi về.

Khi cô đẩy cửa đi vào liền thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa đang tập động tác đứng lên ngồi xuống ở khoảng đất trống giữa phòng.

Nhìn thấy Tổng Tân vào đi, cô ta lập tức đứng lên, hai tay dụi mắt thật mạnh, nói: “Cảm ơn cô, tôi biết nên làm như thế nào rồi, tôi phải sống sót, tôi tuyệt đối sẽ không khóc nữa!”

Tổng Tân nhếch môi, ngồi xuống mép giường, kéo chăn đắp lên người, lặng lẽ suy nghĩ về những lời của đôi vợ chồng mà cô vừa nghe thấy.

Hai vợ chồng này hiển nhiên là không thân thiện như lúc thể hiện trước mặt người chơi.

Tổng Tân không biết ‘bà khộm già’ mà bọn họ nói là ai, cũng có thể không phải người tốt, cho nên dẫn mới bị con trai và con dâu ghét.

Nhưng khả năng lớn nhất đơn giản chỉ là con cháu bất hiếu mà thôi.

Nếu bản thân bà có vấn đề thì khi con trai con dâu bất hiếu bà nhất định sẽ khóc lóc làm loạn để tất cả mọi người đều biết, chứ sẽ không lặng lẽ rời khỏi nhà như Mã Quý nói.

Như vậy, căn cứ vào cuộc nói chuyện của hai vợ chồng thì đại khái là một bà cụ có hai thằng con trai bất hiếu. Cả hai anh em đều không muốn nuôi bà, coi bà như cục nợ, cứ đến thời gian là vội vàng đưa bà đến nhà người còn lại.

Nhưng bà cụ đã đến nhà con cả hơn một tháng rồi.

Trước đây cứ dù một tháng là con cả sẽ vội vàng đưa mẹ về nhà em trai. Lần này lại một tháng quá ba ngày rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh.

Tổng Tân nheo mắt, ngón cái cùn ngón trỏ tay phải vô thức khẽ xoa xoa, hơi mím môi...

Người đàn ông bị thương ở chân kia đã nói chuyện lạ ở thôn Dương Liễu bắt đầu xảy ra từ một tháng trước.

Bà cụ rời khỏi đây cũng vừa kéo một tháng. Hai chuyện này... Có gì liên quan hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tìm kiếm manh mối

Editor: mềomỡ

Cô gái kia không biết đã thực hiện động tác đứng lên ngồi xuống bao nhiêu lần, mệt đến nỗi khi đứng lên hai chân đã run lẩy bẩy.

Nhưng mệt nhọc trên thân thể đã xua tan một chút sợ hãi và đau buồn, khiến trạng thái của cô ta khá hơn một chút.

Cô ta lên nhìn Tổng Tân mấy lần, mới từ từ đi đến bên cạnh Tổng Tân, nhẹ nhàng ngồi xuống, yếu ớt hỏi: “Ừm, tôi tên Mã Duy, cô tên gì?”

“Tổng Tân.”

“Chữ Hân trong ‘tươi tốt phồn thịnh sao?’”

[Chú thích: Chữ Tân và Hân trong tiếng trung đều phát âm là /xīn/]

Tổng Tân nhìn cô ta một cái, ngồi dậy, vừa thay giày vừa nói: “Chữ Tân trong vất vả.”

“À...” Mã Duy định nói chuyện phiếm để khéo gần quan hệ, nghĩ một lát lại nói: “Tên của cô thật đặc biệt.”

Tay Tổng Tân buộc dây giày hơi khựng lại, quay đầu nhìn cô ta: “Cô rảnh thì theo tôi ra ngoài tìm manh mối đi.”

Mã Duy ngẩn người: “Tuyệt lớn như vậy mà vẫn ra ngoài sao, những người khác cũng chưa...”

Tổng Tân không đợi cô ta nói xong, liền đứng dậy đi ra cửa.

Mã Duy chần chờ một lát liền chạy theo trước khi Tổng Tân đóng cửa.

Khí lạnh ập vào mặt khiến người ta không kịp phản ứng, chỉ trong nháy mắt đã lan khắp toàn thân hai người. Lạnh đến mức khiến Tổng Tân ngửa mũi, hắt hơi một cái.

Cô lặng lẽ đi dọc theo hàng hiên ra cửa lớn, mở cánh cửa chính khép hờ ra.

Lúc này, gian phòng bên trái cửa chính cũng đột nhiên mở ra, một người người ló đầu nhìn ra ngoài, nhìn thẳng Tổng Tân, hỏi: “Hai người muốn đi ra ngoài à?”

Mã Duy gật đầu nói: “Chúng tôi muốn đi tìm manh mối, mấy người đi không?”

Một người đàn ông khác cũng đi tới, hai người chơi liếc nhau, khẽ gật đầu.

Một người đàn ông mặc quần áo đen trong số hai người nói: “Hai cô gái còn không sợ lạnh, chúng tôi còn dám nói không sao? Vậy đi, chúng ta chia nhau ra, trước khi trời tối sẽ cùng nhau chia sẻ manh mối mình phát hiện được.”

Anh ta còn chưa nói xong, Uông Minh trong căn phòng nhỏ đối diện cũng mở cửa đi ra.

Tổng Tân nhìn qua bốn người, trong lòng thầm nghĩ, tâm trạng của bọn họ có vẻ như đều khá hơn trước nhiều, ít nhất đã không còn tỏ rõ vẻ thấp thòm lo âu nữa.

Năm người nói vài câu thì đã ra đến cửa chính, sau đó tản ra mỗi người một hướng đi tìm manh mối.

Nhà trong thôn không xây theo một kiểu giống nhau, mà tùy theo ý của chủ nhà.

Gần nhà họ Mã là một căn nhà nhỏ có vẻ cũ kỹ, Tổng Tân liền tới nhà này trước.

Nhà không có sân cũng không hàng rào, có thể từ xa nhìn thẳng vào cửa phòng ba gian, bên sườn còn một túp lều bằng cỏ, dường như là chuồng gà.

Tổng Tân đứng ở bên ngoài gọi vọng vào: “Có ai ở nhà không?”

Trong gian phòng bên trái có chút động tĩnh nhỏ, ngay sau liền có người hỏi: “Ai đấy?”

“Tôi tới thôn để trừ tà, muốn tìm các thôn dân hỏi thăm chút chuyện.” Tổng Tân biết, thân phận này nhất định rất hữu dụng.

Quả nhiên, người trong nhà lập tức mở cửa. Một thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi từ khe cửa thò đầu ra, nhìn Tổng Tân một lượt, mới yên tâm mở cửa, cười nói với cô: “Em chưa gặp chị bao giờ, chị là đại sư thôn trưởng mời tới thật à? Nghe nói lần này mời mấy vị liền, sao giờ chỉ có một mình chị?”

Xem ra thiếu niên này rất thích nói chuyện.

“Bọn họ đi hỏi thăm chút chuyện ở chỗ khác.” Tổng Tân chỉ chỉ trong nhà: “Có thể vào nhà nói chuyện không?”

Bên ngoài thật sự quá lạnh, giày của cô bị tuyết làm ướt, chân đã lạnh đến mức không còn cảm giác nữa rồi.

Thiếu niên vội vàng gật đầu: “Đương nhiên có thể! Ông nội em không khỏe, chúng ta vào nhà chính nói chuyện đi. Đại sư muốn biết chuyện gì có thể hỏi em, chuyện người trong thôn em biết rõ lắm!”

Cậu ta vừa nói vừa xoay người đóng cửa, lại đẩy cửa nhà chính ra, nói với Tổng Tân: “Chị vào ngồi trước đi, em đi nhóm chút than.”

Mấy phút sau, Tổng Tân cùng thiếu niên ngồi đối diện nhau bên một chậu than, cô hỏi thẳng: “Cậu biết chuyện của nhà họ Mã cách không? Bọn họ đối xử với mẹ già thế nào, tính cách bà cụ bình thường thế nào?”

Thiếu niên có lẽ không ngờ “Đại sư” điều tra chuyện lạ trong thôn lại hỏi về chuyện nhà họ Mã nên hơi sững sờ mất một lát mới đáp: “Bà Thắm rất tốt, lúc em còn nhỏ trong nhà không có đồ ăn, bà còn lên cho em bánh bao. Chỉ có điều...”

Về mặt câu có chút tức giận: “Em nói thật với chị, chị đừng nói cho bọn họ biết là em nói nhé... Hai lão con trai của bà chẳng kẻ nào ra gì. Mã Quý sợ vợ, từ khi cưới vợ về cái gì cũng nghe ả, bà Thắm lớn tuổi như vậy còn ngày ngày bắt bà làm rất nhiều việc, động chút lại mắng bà. Lần trước em đi ngang qua còn nghe tiếng bà Thắm kêu khóc, lên nhìn từ cửa vào lại thấy ả đàn bà chanh chua kia đang véo tay bà cụ!”

Tổng Tân hơi nhíu mày, lại hỏi: “Vậy còn ông con cả của bà?”

“Hai năm trước lúc anh em họ chia nhà tranh nhau ghê lắm.” Thiếu niên liến thoắng một hồi kể không ngừng.

Tổng Tân tóm tắt đại khái là lúc chia tài sản cả hai anh em đều muốn căn nhà này. Bà Thắm làm chủ đưa cho con thứ là Mã Quý. Lúc ấy bà nói với con cả rằng: “Con là anh thì nên

nhường em, nhà cho thằng hai, con xây nhà mới thì tốt hơn.”

Nhưng tiền chia cho con cả lại không nhiều đến mức có thể xây được một tòa tú hợp viện lớn như vậy. Vì thế con cả hờn dỗi rời khỏi nơi này, dùng tiền mua một căn nhà nhỏ ở thôn bên, còn bán hết ruộng đất bên này, mua đất bên kia. Coi như quyết an cư lạc nghiệp bên kia, không về nữa.

Thiếu niên nói, khi đó Mã Quý vẫn luôn tỏ ra rất hiếu thuận, nhưng chia tài sản xong liền lộ nguyên hình.

Ngay từ đầu còn già vờ già vịt trước mặt người trong thôn, nhưng giấy không thể gói được lửa, qua một thời gian ngắn mọi người đều biết, cũng đứng ra khuyên nhưng càng khuyên da mặt hai vợ chồng họ càng dày.

Qua khoảng nửa năm, Mã Quý bị Lý Thúy xúi giục qua thôn bên tìm anh trai thương lượng vấn đề phụng dưỡng mẹ già.

Con cả vốn không định quan tâm, nhưng Mã Quý làm phiền không ngừng, đành trả thù lao hàng tháng để bà Thắm ở lại nhà Mã Quý.

Sau đó con cả phát hiện Mã Quý và Lý Thúy ngược đãi mẹ già, không đành lòng nên mới để bà thay phiên ở mỗi bên một tháng. Vợ con cả lại không cam tâm tình nguyện, cho nên cứ đủ tháng là lập tức đưa mẹ chồng về.

Đến giờ đã hơn một năm, trong lúc ấy bà cụ mắc bệnh, trở nên nửa điên nửa dại, lúc tỉnh lúc không. Lúc lúc tỉnh thì tự làm bản mình còn hơn ăn xin, đại tiểu tiện tùy chỗ, thậm chí còn có một lần nửa đêm nổi điên chạy đi gõ cửa nhà người khác.

Vì vậy ngay cả con cả vốn còn có chút thương mẹ, cũng dần dần trở nên ghét bà.

Đối với hai anh em này, bà Thắm giống một món đồ bẩn thỉu, chỉ mong có thể nhanh chóng vứt đi.

Tình hình đại khái là thế. Tổng Tân lại hỏi một chút về chuyện lạ trong thôn, những gì thiếu niên nói cũng không khác những điều cô đã biết là mấy.

Cô lại hỏi vị trí của gia đình có con nhỏ mất tích, cảm ơn cậu thanh niên xong lại đi.

Nhưng đợi cô tới nơi thì lại trông thấy một người đàn ông của đội xanh đi từ nhà họ Luru ra.

Hai người đối mặt, người đàn ông kia nhướng mày rồi đi thẳng. Hiện giờ hai đội là quan hệ đối địch, hơn nữa còn liên quan đến sống chết, thật sự không cần khách sáo.

Tổng Tân nhìn anh ta đi xa, mới đi tiếp vào nhà họ Luru hỏi bọn họ tình huống cụ thể về đứa bé mất tích.

Điều khiến cô không ngờ chính là...

Vợ chồng hai người khi biết được Tổng Tân là “Đại sư” thì rõ ràng còn khẩn thiết năn nỉ cô mau chóng trừ tà, cầu xin cô giúp họ tìm con.

Nhưng khi Tổng Tân hỏi về đêm đứa nhỏ mất tích thì ánh mắt của bọn họ lại bỗng nhiên trở nên chết lặng, không đáp lại lấy một chữ. Cho dù cô có hỏi thế nào, đối phương đều giống như không nghe thấy.

Tổng Tân chợt hiểu... Manh mối này đã bị đội xanh tìm được, cô là thành viên đội đỏ nên không thể xem.

Cô cân nhắc một lát, quay sang hỏi hai vợ chồng vị trí những nấm mồ bị đào rồi nhanh chóng tìm đường tới.

Mộ của thôn Dương Liễu phần lớn đều tập trung tại một vị trí, ấy là ở sườn hai ngọn núi sau thôn. Đi theo con đường mòn ở giữa có thể trông thấy một bãi đá vụn chông chát bên cạnh, đi tiếp về phía trước là có thể nhìn thấy lác đác vài nấm mồ rồi.

Trong lúc Tổng Tân đi về phía sau núi, cô trông thấy trên nền tuyết có dấu chân đi từ bên trái tới.

Cô lo đội xanh tới trước lấy mất manh mối, liền bước nhanh hơn. Chẳng mấy chốc đã tới bên kia con đường, cũng thấy đằng trước có người đang đi vào trong.

Người nọ mặc một bộ vest.

Trong số tất cả người chơi chỉ có một người mặc như vậy.... Thuộc đội xanh.

Tuyệt động trên mặt đất quá dày, Tổng Tân không chạy nhanh được, chỉ có thể tro mắt nhìn người kia tới chỗ đám mồ trước.

Trước khi người đàn ông kia kịp ngồi xuống xem xét tình hình thì cô đã tới kịp, đứng sau lưng anh ta.

Người đàn ông đã sớm nghe thấy đằng sau có tiếng động, lúc này anh ta đang dùng tay đào tuyết động phía trên nấm mồ, không quay đầu lại: “Nơi này động tuyết quá dày, muốn tìm được manh mối trước hết phải đào tuyết lên đã.”

Tổng Tân ừ một tiếng, cất bước đi về phía một gò đất bị tuyết phủ trắng phía trước, dùng cả hai tay đào tuyết xung quanh.

Hai tay vốn lạnh buốt đào tuyết một lát thế mà lại ấm lên. Vài phút sau, nấm mồ trước mặt Tổng Tân đã lộ ra bộ dáng cơ bản, nhưng lại là một nấm mồ nguyên vẹn không có dấu vết từng bị đào xới.

Người đàn ông bên kia dường như cũng không tìm được gì, hai người lại thay đổi địa điểm tìm tiếp.

Khoảng hơn hai mươi phút, ở nấm mồ thứ ba Tổng Tân cuối cùng cũng phát hiện một thứ...

Đó là một cái hang nhỏ tầm bát com bị giấu dưới tuyết, nằm ở đồng bùn đất bị đông cứng bên sườn nấm mồ.

Có tuyết đã tràn vào trong hang, Tổng Tân liền cẩn thận dùng tay đào ra. Nhưng đào đến cuối, trong tuyết lại mang theo thứ gì đó cứng cứng màu xám hồng.

Khi cô dùng ngón tay gạt hết tuyết và vụn băng phía trên, nhìn rõ nó là gì thì cô suýt buồn nôn đến nỗi vứt nó ra.

Đây là... Một con chuột chết.

Chính xác ra là một con chuột chết bị vỡ bụng, chảy rất nhiều máu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mèo mướp

Editor: mèo mướp

Người đàn ông đội xanh cách đó không xa đã chú ý tới bên này, đứng dậy đi về phía Tống Tân hỏi: “Phát hiện ra gì sao?”

Tống Tân ném con chuột vào trong hang, đáp: “Không có gì, một cái lỗ nhỏ mà thôi.”

Trong hang đen kịt, con chuột chết màu xám sau khi bị ném vào thì lập tức hòa làm một với bóng tối, không nhìn ra chút dấu vết gì.

Người đàn ông kia cũng không tin lời Tống Tân nói. Anh ta bước đến nhìn Tống Tân đầy nghi ngờ, nhưng nhìn vào cái hang nhỏ kia thì thật sự không thấy gì.

Tống Tân đứng dậy, dứt đôi tay đã đỏ lên vào túi, yên lặng đi về hướng tiếp theo.

Cô vừa xoay người, thì lại thấy thấp thoáng Uông Minh từ đường mòn đi tới.

Uông Minh nhìn thấy bên này có người cũng có chút kinh ngạc, ngay sau đó lại tăng tốc đi tới, cười nói với Tống Tân: “Tôi đến nhà Lý Đại Trụ – người đầu tiên nghe thấy tiếng khóc một chuyện, đáng tiếc không phát hiện được gì.”

Tống Tân không nói gì, mặc dù cô cũng coi như có đôi chút phát hiện, nhưng ở đây có thành viên đội xanh, không phải nơi thích hợp để trao đổi tin tức.

Sau khi Uông Minh tới, hai người hợp sức cùng tìm kiếm, tốc độ nhanh hơn không ít.

Uông Minh vừa dùng tay đào tuyết vừa nhỏ giọng hỏi Tống Tân: “Tắm thê cô lấy được từ người chết là đạo cụ gì đây? Có thể dùng để tấn công hoặc phòng ngự không?”

Tống Tân nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, như rồng đuôi lông mày, không lên tiếng.

Uông Minh ho khan, nói: “Tôi tùy tiện hỏi thôi, cô không muốn nói cũng không sao. Cô cảm thấy chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành trò chơi quý quai này không?”

Tống Tân nhàn nhạt nói: “Trận đầu tiên, mức độ khó sẽ không quá cao đâu.”

Manh mới đều đặt ở ngoài sáng, chỉ cần người chơi căn cứ tin tức thôn dân cung cấp thì nhất định có thể tìm được, độ khó thật sự không cao.

Điểm khó khăn nhất là chỉ có một trong hai đội xanh – đó có thể sống.

Trong lúc hai người nói chuyện, người đàn ông đội xanh kia đi tìm một cành cây chọc vào cái hang Tống Tân vừa rồi phát hiện thử xem có gì không.

Tống Tân ngừng tay, đi đến phía sau anh ta nhìn một lát, lại không thấy anh ta tìm thấy bất cứ thứ gì.

Tống Tân yên tâm đồng thời cũng hoài nghi. Con chuột chết này có lẽ cũng giống như manh mối lúc trước, chỉ cần thành viên của một đội phát hiện ra thì đội còn lại sẽ không xem được nữa.

Cho nên, cho dù lúc ấy cô có cầm con chuột trong tay thì người đàn ông kia cũng sẽ không nhìn thấy được.

Ba người hai đội tiếp tục tìm kiếm.

Mãi cho đến khi tất cả các ngôi mộ xung quanh gần như đều đã lộ ra khỏi lớp tuyết đọng, bọn họ vẫn không phát hiện thêm bất cứ manh mối nào nữa.

Người chơi đội xanh không thu hoạch được gì mà chỉ lãng phí thời gian cho nên lúc rời về mặt anh ta cực kỳ khó chịu.

Tống Tân và Uông Minh cùng nhau đi, trên đường nhân tiện hỏi thăm manh mối từ các hộ gia đình khác.

Trong lòng đa số thôn dân đều giống như mẹ Hí tử, cho rằng chuyện lạ lần này có quan hệ với chuyện mọi người chìm chết hoặc vứt bỏ bé gái mấy năm trước.

Những bé gái kia là bị ném vào sông chết đuối, các thôn dân còn nói cho hai người những hộ nào từng làm chuyện này.

Lúc này vừa qua giữa trưa, hai người mặc dù có chút đói, nhưng đều không có định về nhà họ Mã ăn cơm, mà lần theo manh mối tiếp tục điều tra, tìm tới một hộ gia đình từng chìm chết con gái.

Gia đình này họ Sừ, bị Tống Tân và Uông Minh tra hỏi, nam chủ nhân nhà họ Sừ thừa nhận ba năm trước đây từng vứt một bé gái vào sông Đại Hà ở cửa thôn cho chết đuối, cũng tỏ vẻ hết sức hối hận vì việc này.

Trong khi người đàn ông tỏ vẻ áy náy nói mình có lỗi với đứa con gái đó đến nhường nào thì vợ anh ta đang vui vẻ đùa với đứa con trai trắng trẻo mập mạp trên tay.

Trong lòng Tống Tân chỉ thấy đáng ghét, lập tức bỏ đi, Uông Minh cũng nhanh chóng đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Mấy kẻ trọng nam khinh nữ này thật chẳng ra gì.”

Hai người lại đi tới những nhà khác, lấy được tin tức là gia đình chìm chết con gái lâu nhất là từ mười ba năm trước, gần đây nhất cũng đã khoảng hai năm trước.

Những đứa bé chết oan hai năm trước tới giờ mới về báo thù dường như có chút vô lý.

Ngược lại, Tống Tân càng hoài nghi trò chơi này có quan hệ với chuyện của nhà họ Mã hơn.

Lúc này đã hơn một giờ, hai người quyết định về ăn cơm trưa trước, nhân tiện trao đổi manh mối với những người khác.

Ba người còn lại cũng đã về tới nhà họ Mã, năm người ngồi trong nhà chính vừa chờ Lý Thúy hâm lại đồ ăn, vừa nói những manh mối mình tìm được trong buổi sáng hôm nay.

Nhưng Mã Duy cùng hai người chơi còn lại đều không tìm được gì, thật sự có thu hoạch chỉ có mình Tống Tân.

Cô nói sơ qua một lượt xong về mặt những người khác đều có chút kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, Mã Duy mới nói: “Cô may mắn thật đấy, cái gì cũng tìm ra, đội chúng ta có lẽ cũng chỉ có thể dựa vào cô thôi.”

Tống Tân nhân mày, vừa định nói lại nghe bên ngoài có tiếng Lý Thúy mắng chửi.

Cô lập tức đứng dậy, đi về phía cửa, đang đưa tay ra định kéo cửa thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau, lông mày hơi nhíu lại...

Bốn người kia vẫn ngồi im tại chỗ, nghe thấy giọng Lý Thúy cũng chỉ vờn tai lên nghe chứ không có ai có ý định đứng dậy ra ngoài xem.

Phản ứng của bọn họ nếu ở trong hiện thực thì vô cùng bình thường, mà giống như Tống Tân vừa nghe thấy động tĩnh là lập tức chạy ra xem mới là kỳ quái.

Nhưng lúc này mọi người đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, bất kỳ tình huống nào dù là nhỏ nhất cũng phải chú ý, mà mấy người kia lại hiển nhiên là không nhạy bén như vậy.

Những đồng đội này... Rốt cuộc là có tác dụng gì? Thôi, đừng cản trở là tốt rồi.

Ngán ngùi hai giây, Tống Tân quay đi, kéo cửa đi ra ngoài.

Bởi vì các người chơi trở về muộn, mười hai giờ đồ ăn đã sớm nguội, cho nên Lý Thúy đang ở nhà bếp hâm lại đồ ăn. Tiếng mắng chửi của cô ta cũng từ đây truyền tới.

Tống Tân bước ra cửa thì vừa khéo nghe thấy hai chữ “Súc sinh” cuối cùng.

Cô đi dọc theo hàng hiên, lại nghe thấy bên trong có tiếng mèo kêu trầm trầm.

Cửa nhà bếp mở nên cô đi thẳng vào, chỉ thấy Lý Thúy một tay cầm muối một tay chống eo, đang nhìn chăm chăm phía trên xà nhà nghiêng răng nghiêng lợi.

Tống Tân nhìn theo tầm mắt cô ta, thấy một con mèo màu xám đang ngồi trên xà nhà, hai mắt trong bóng tối lấp lóe, cũng thỉnh thoảng phát ra tiếng “Meo meo”.

Lý Thúy nhìn thấy Tống Tân liền cười, lại dùng muối chỉ vào con mèo mắng: “Con súc sinh chết tiệt, còn không mau cút xuống đây cho bà! Để bà bắt được mày, bà lột da mày ra!”

Con mèo nghe không hiểu cô ta đang nói cái gì, chỉ dùng đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lè nhìn cô ta, cái đuôi dài nhỏ đang đưa ở phía sau, còn dính phải không ít mạng nhện.

Khoảnh khắc Tống Tân nhìn thấy con mèo đó, trong lòng liền có chút buồn cười, cảm giác mình sợ bóng sợ gió. Chẳng qua là Lý Thúy mắng một con mèo mà thôi, không liên quan gì đến trò chơi.

Nhưng ngay sau đó, trong đầu cô lập tức nhớ tới con chuột chết cô tìm thấy lúc trước.

Mèo và chuột luôn là hai loài đi liền với nhau.

Con chuột vỡ bụng, trên lớp lông màu xám còn có máu, rất giống như bị mèo cắn chết.

Tóm lại... Con này mèo xuất hiện rất có thể là có tác dụng gì đó.

Lý Thúy ra đằng sau bếp lò nhặt một cây củi, dường như định ném con mèo.

Tống Tân liền nói: “Đồ ăn trong nồi sắp cháy rồi!”

Lý Thúy nhanh chóng quay đầu nhìn lại, cầm nồi đảo nổi, miệng còn nói: “Con mèo chết tiệt này, không biết sao lại tự chạy về rồi!”

Tống Tân nghe được manh mối liền hỏi: “Nói như vậy, đây là mèo nhà cô sao?”

Thái độ của Lý Thúy đối với “Đại sư” là cô đây cũng khá tốt, cười cười nói: “Đúng thế, là mẹ Mã Quý nuôi. Bà qua nhà anh cả ở rồi, nên mèo cũng mang đi. Không biết đã xảy ra chuyện gì, người chưa về, mèo đã tự chạy về trước.”

Lại là bà Thẩm.

Trong lòng Tống Tân càng khẳng định hơn suy đoán mấu chốt của trò chơi này liên quan đến nhà họ Mã.

Bốn người chơi kia cuối cùng cũng đi ra... Có lẽ là thấy Tống Tân mãi chưa quay lại, mới cảm thấy bọn họ cũng nên ra xem.

Tống Tân nhìn bọn họ một cái, quay đầu lại nhìn về phía con mèo trên xà nhà, trong lòng nghĩ cách dụ nó xuống.

Lại không ngờ, khi bốn người kia lục tục đi vào nhà bếp, con mèo mướp đang ngồi trên xà nhà kêu meo meo đột nhiên nhảy từ xà nhà xuống. Bốn chân nó nhẹ nhàng đáp xuống cạnh bếp lò, sau đó lại nhảy về phía Mã Duy.

Mã Duy không kịp phản ứng, vô thức duỗi hai tay ra, con mèo cứ thế mà nhảy lên cánh tay cô ta.

Khi cô ta hoàn hồn liền vui sướng ôm lấy con mèo, con mèo còn dùng đầu cọ tay cô ta, còn ngẩng đầu lè lưỡi liếm hai cái.

Người đàn ông mặc áo đen đứng ở bên cạnh Mã Duy xùy một tiếng, nói: “Mèo còn xem mặt à, sao nps không nhảy lên người tôi?”

Mã Duy cười hai tiếng, tâm trạng đau buồn bất an bỗng vì thiên sứ nhỏ xuất hiện mà tốt lên rất nhiều.

Cô ta ôm con mèo nhẹ nhàng vuốt ve nó, còn cúi đầu hỏi: “Đáng yêu quá, em tên gì?”

Con mèo kêu meo meo, dùng đầu cọ cọ cô ta, trong cổ còn phát ra tiếng grừ grừ thỏa mãn.

Lý Thúy nhếch miệng, nói: “Con mèo này là mẹ Mã Quý nuôi, cũng bảy tám năm rồi, không đặt tên. Đại sư, cô tốt nhất là ném nó đi, nó bẩn lắm, trên người còn có bọ chết đấy.”

Nụ cười của Mã Duy cứng lại, ngẩng đầu nhìn Lý Thúy: “Mèo có bọ không phải vì các người không tắm cho nó sao, các người cũng không sạch sẽ hơn con mèo này đâu!”

Mèo đuổi chân trước nhẹ nhàng bầu hai cái lên tay Mã Duy, cô ta lại cúi đầu, vừa chọc nó vừa cười.

Uông Minh thở dài, nói: “Con gái các cô cứ thích mèo mèo chó chó, vừa thấy là quên hết mọi chuyện, xem cô vui chưa kia!”

“Mèo đáng yêu như thế, ai không thích chứ?” Mã Duy gãi cằm cho con mèo, ôm nó đi ra ngoài, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Em gầy quá, thật đáng thương, nhất định là em đói rồi đúng không? Đợi lát hâm đồ ăn xong chị cho em ăn thịt nhé...”

Ba người đàn ông nhìn nhau, bắt đầu dĩ nhún vai, đều quay người đi.

Tổng Tân đứng ở trong nhà bếp, nhìn bóng dáng Mã Duy khuất dần, nhàu mày.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Khác thường

Editor: mèomỡ

Không lâu trước, Mã Duy còn đang sợ hãi và đau buồn, nhưng bây giờ lại vì một con mèo mà trong mấy giây ngắn ngủi tính cách lại thay đổi như biến thành một người khác?

Lý Thúy mặc dù không phải là người tốt lành gì cho cam, nhưng vừa rồi cô ta cũng chỉ nhắc nhở Mã Duy là mèo có bọ mà thôi, không hiểu sao lại chọc giận Mã Duy.

Điều này thật sự có chút kỳ quái.

Dù là người yêu mèo đến mức nào đi chăng nữa thì cũng không đến mức nhìn thấy mèo sẽ quên hết tất cả mọi chuyện chứ?

Nếu như còn ở trong sinh hoạt bình thường, có lẽ lúc buồn mà nhìn thấy chó mèo thì tâm trạng sẽ tốt hơn một chút. Nhưng hiện giờ mọi người vừa mới mới trải qua khoảng thời gian kinh khủng, Mã Duy chính mắt nhìn thấy bạn trai chết thảm trước mặt, làm sao có thể...

“Đậu má nó!”

Tiếng kêu to phía ngoài đột ngột cắt đứt dòng suy nghĩ của Tổng Tân. Cô lập tức chạy ra khỏi nhà bếp, nhìn về phía phát ra tiếng kêu...

Trước cửa phòng, Uông Minh vội vã lùi về đằng sau mấy bước, còn vừa lùi vừa phui phui khắp người, hô: “Cô vút nó đi, trên người nó nhiều bọ khiếp đi được!”

“Một người đàn ông mà còn sợ bọ à? Anh có thấy xấu hổ không!” Mã Duy ôm mèo đi ra cửa, còn giả vờ đi con mèo lên người Uông Minh: “Chỉ là bọ chết thôi mà, có gì ghê gớm đâu, bên ngoài lạnh như vậy, anh nhả tâm đuổi nó đi à?”

Ba người đàn ông đều sùng sốt, đều thấy được sự nghi ngờ giống nhau từ trong mắt những người còn lại.

Những gì Mã Duy thể hiện lúc trước đã chứng tỏ cô ta là một người có tính cách yếu đuối giống như một con thỏ. Nhưng lúc này, cô ta lại có vẻ cực kỳ danh thép.

Tổng Tân đi đến nhà chính thì cũng là lúc Uông Minh nói: “Rồi rồi rồi, vậy thì để nó ở đây đi, chúng ta mặc kệ nó là được.”

Hai người khác cũng không nói thêm gì nữa, so với việc bị bọ chó cắn, bọn họ càng chú ý đến việc Mã Duy đột nhiên đổi tính hơn.

Còn Mã Duy thì vừa lòng ôm mèo đi vào nhà, ngồi cạnh chậu than, vừa dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve vừa nhỏ giọng nói chuyện với nó.

“Lý Thúy nói em không có tên, không bằng chị đặt tên cho em nhé?” Cô ta nghĩ một lát lại nói: “Em là mèo mướp, tên Tiểu Hoa thì quê quá, hay đặt là Tiểu Ly nhé? Có hay không?”

Mèo kêu meo meo hai tiếng, lè lưỡi khê liếm mu bàn tay cô ta.

Mã Duy bật cười, đôi mắt đôi sung đỏ bởi vì cười mà híp tịt lại.

Tổng Tân ngồi xuống bên cạnh cô ta, nhìn chăm chăm cô ta và con mèo một lát lại đột nhiên đưa tay về phía con mèo, đồng thời hỏi Mã Duy: “Tôi cũng thích mèo lắm, có thể cho tôi ôm một cái không?”

Ngay khi cô đưa tay ra, Mã Duy vô thức mà ôm mèo tránh ra sau một chút, giống như sợ cô sẽ cướp con mèo vậy.

Mà con mèo nằm trong lòng Mã Duy cũng gầm gừ trong cổ họng, đôi mắt vừa to vừa tròn màu nâu nhạt cảnh giác nhìn chăm chăm Tổng Tân, bộ dáng y hệt như gặp kẻ thù.

Chờ khi Mã Duy hoàn hồn, mới cười nói: “Mèo hình như không muốn muốn cô ôm đâu.”

Tổng Tân thu tay về, nhìn thẳng vào con mèo một cách đầy ẩn ý, chậm rãi nói: “Thế thì thôi vậy.”

Sau khi ăn cơm xong, Mã Duy về phòng mặc bộ quần áo Lý Thúy chuẩn bị cho các người, còn bọc con mèo vào cùng, mang theo nó cùng rồi khỏi nhà họ Mã.

Cô ta đi một mình, trước khi đi chỉ nói với mọi người một câu: “Tôi đi tìm manh mối nhé.”

Chờ Mã Duy đi khỏi, Uông Minh mới sùng sốt hỏi những người khác: “Mấy người có cảm thấy cô ấy có chút quái lạ không?”

Hai người đàn ông còn lại lập tức cùng gật đầu.

Uông Minh tặc lưỡi, nói: “Hiện giờ tôi có chút hoài nghi, tiếng trẻ con khóc thôn dân nghe được lúc nửa đêm có thể là tiếng mèo kêu.”

Hai người người chơi nam hơi sững sờ, người đàn ông áo đen nhăn mày: “Cho dù tiếng kêu mèo và tiếng trẻ con khóc có đôi khi rất giống, nhưng trong thôn không chỉ có một người nghe thấy, chẳng lẽ tất cả bọn họ đều không phân biệt được đó là mèo kêu hay là tiếng trẻ con khóc sao?”

Uông Minh lắc đầu: “Cũng không phải là không có khả năng. Lúc ấy, người đầu tiên nghe thấy tiếng động là Lý Đại Trụ, ông ta nói đó là tiếng trẻ con khóc, hơn nữa còn vì vậy mà bệnh nặng, sẽ càng tỏ thêm sự thần bí cho chuyện này. Đến khi âm thanh ấy xuất hiện một lần nữa, những người nghe được sẽ bị ảnh hưởng của lời đồn mà cho rằng đây là tiếng trẻ con khóc, sau đó cứ đương nhiên mà liên tưởng đến chuyện ma. Trong lúc vừa căng thẳng vừa sợ hãi, ai còn tâm trạng đâu mà nghe kỹ xem đó là tiếng mèo kêu hay tiếng trẻ con khóc?”

Tổng Tân đứng lên nói: “Các anh một người đi theo Mã Duy, hai người còn lại tiếp tục chia nhau tìm manh mối. Lần này trọng điểm là hỏi thăm những chuyện liên quan đến nhà họ Mã, cũng đừng để lộ ra bất cứ tin tức gì về nhà họ Mã cho đối phương.”

Uông Minh cũng đứng lên, hỏi: “Vậy còn cô? Cô muốn đi đâu à?”

“Thôn bên.”

Tổng Tân kéo tay áo xuống, che khuất ngón tay lạnh đến phát đau, ngay sau đó liền cất bước đi ra ngoài.

Cô không hỏi người nhà họ Mã địa chỉ, mà sang nhà hàng xóm tìm thiếu niên kia. Cậu ta chỉ đường tí mĩ còn cầm bút vẽ một bản đồ đơn giản trong lòng bàn tay Tổng Tân.

Thôn bên tên Đại Hà, bởi vì có một con sông lớn cắt xuyên qua giữa thôn.

Con sông kia cũng chảy qua bên thôn Dương Liễu, cũng chính là con sông vớt các bé gái mà các thôn dân đã kể.

Nước sông không sâu, bình thường chảy cũng không xiết, giờ lại là mùa đông rét lạnh, mặt sông liền đóng băng một tầng rất dày, có thể đi lên mà hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì.

Thôn Đại Hà ở thượng lưu sông, Tổng Tân theo bản đồ thiếu niên vẽ, cứ dọc theo bờ sông mà đi

Hai thôn không gần lắm, thiếu niên nói ngày tuyết lớn phải đi mất tiếng rưỡi, vậy tính ra cả đi cả về phải ba tiếng.

Tổng Tân đi rất lâu, hai ống quần đều ướt một nửa mới nhìn thấy được thôn xóm phía trước.

Cô chỉ dừng lại nghỉ ngơi hai phút, liền gõ cửa hộ gia đình đầu tiên, hỏi đường đến nhà anh con cả nhà họ Mã.

Khi cô đến nơi, yêu cầu gặp bà Thẩm thì lại biết được một tin tức không tưởng...

Bà Thẩm vốn không hề đến đây!

Nghe Tổng Tân nói là đến tìm bà Thẩm, người con cả liền ngờ ra: “Mẹ tôi không tới đây, không phải bà đang ở nhà Mã Quý thôn Dương Liễu sao?”

Sau một lát kinh ngạc ngẩn ngui Tổng Tân liền đáp: “Nhưng Mã Quý nói ba mươi ba ngày trước bà ấy đã tới đây rồi.”

“Làm sao có thể?” Người con cả ngờ ngác: “Lúc bà ở nhà Mã Quý đủ một tháng, tôi cũng cho rằng bà sẽ đến, nào ngờ trời tối hôm trước đúng lúc tuyết lớn, hôm sau cũng không thấy bà tới. Chúng tôi cho rằng có thể là bởi vì tuyết rơi dày, đường khó đi, nên Mã Quý để bà lại thêm vài ngày...”

Bởi vì ý nghĩ này, cộng thêm việc nhà ông ta vốn cũng không muốn bà đến, có thể kéo thêm ngày nào thì tốt ngày ấy cho nên hơn một tháng trôi qua, ông ta cũng không đến thôn Dương Liễu hỏi thăm tình hình.

Ngay cả lúc này đây, khi biết tin mẹ già mất tích, ông ta cũng không tỏ vẻ quá lo lắng.

Đương nhiên cũng không bắt hiểu đến mức không có ý đi tìm.

Ông ta về phòng nói mấy câu cùng vợ rồi lại đi ra, cũng mời vài người đàn ông trong thôn tìm giúp. Nhóm người liền dọc theo hướng đi thôn Dương Liễu tìm kiếm.

Tổng Tân đi phía sau bọn họ, về mặt nặng nề mà nghe những người kia vừa đi vừa gọi, thầm nghĩ trong lòng, đã hơn một tháng trôi qua, một người già trong thời tiết lạnh lẽo tuyết rơi thế này làm sao có thể sống được?

Mà con mèo bà mang theo hôm nay mới trở về nhà Mã Quý. Trong một tháng này, con mèo kia làm thế nào để sống được?

Con kia mèo... Có khi nào biết bà Thẩm đang ở đâu... Hoặc nên nói, liệu có biết thì thể bà Thẩm đang ở đâu không?

Tổng Tân đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy phía trước có một người đàn ông nói: “Ồi má ơi! Hình như tôi gặp lên cái gì rồi!”

Nghe vậy, sắc mặt những người khác đều hơi thay đổi.

Tổng Tân suy đoán bọn họ cũng có cách nghĩ giống cô, đó là: Ông ta gặp lên thi thể!

Tất cả mọi người xúm lại, con cả nhà họ Mã là người đầu tiên vội vàng đào vào chỗ người đàn ông kia vừa rút chân lên.

Đám đàn ông còn lại đương nhiên cũng không thể đứng nhìn, mỗi người giúp một tay, chẳng mấy chốc đã đào ra món đồ phía dưới.

Mà khi món đồ bày ra trước mắt mọi người, bọn họ đều ngạc nhiên sững sờ... Bởi vì đây không phải là thi thể, chỉ là một bao vải lớn.

Nhìn giống như mấy khối vải rách may lại thành một cái bọc lớn, trong bọc đựng đồ căng phồng.

Những người khác không biết bên trong là cái gì, chỉ có một người đàn ông to gan tiến lên muốn mở ra xem. Nhưng ông ta còn chưa kịp sờ vào, con cả nhà họ Mã đột nhiên sực nhớ, vỗ tay, hô lớn: “Đây, đây không phải bao đồ đựng quần áo của mẹ tôi sao?!”

Tổng Tân chen lên đầu, nhìn con cả nhà họ Mã mở bao vải ra, bên trong chỉ có hai bộ quần áo mỏng manh không biết đã vá bao nhiêu miếng.

Ngoài ra còn có một bộ quần áo nhỏ xíu màu đỏ, nhìn giống như đồ của trẻ con...

Con cả nhà họ Mã cầm lấy bộ quần áo nhỏ, đột nhiên thì bị thương mà tự đánh vào đầu mình.

Những người khác vội vàng an ủi, lại hỏi ông ta làm sao, ông ta mới nói: “Lần trước lúc mẹ tôi đi nói muốn làm bộ quần áo cho con trai tôi, không ngờ...”

Đám đàn ông thờ dài, Tổng Tân cảm giác ngực có chút khó chịu, hít sâu một hơi không khí lạnh, mới nói: “Đồ ở đây, người chắc cũng ở quanh đây thôi.”

“Có khi nào... Roi xuống sông rồi không?” Một người đàn ông dè dặt đưa ra ý kiến.

Những người khác mặc dù không dám nói ra, nhưng đều không phản bác, hiển nhiên là trong lòng bọn họ thật ra cũng nghĩ như vậy.

Gần như đồng năm nào cũng xảy ra một hai vụ như vậy, nhất là đám trẻ nhỏ. Sau khi mặt sông kết băng bọn trẻ thường thích ra đó nghịch, chẳng may giẫm phải chỗ mặt băng mỏng, rất dễ bị rơi xuống.

Nước sông lạnh buốt thấu xương, người rơi xuống nước còn có thể bị dòng chảy kéo xuống mà lệch khỏi chỗ mặt băng vỡ. Khi ngoi lên sẽ chỉ thấy được tầng băng dày mà thôi.

Nếu không có ai ở gần đó giúp, gần như không có khả năng sống sót.

Mọi người im lặng một lát, ngay sau liền tản ra, đi về phía mặt sông kết băng cách đó không xa.

Chẳng lâu sau, ở chính giữa bọn họ phát hiện dấu băng vỡ, cùng với... Chiếc giày vải màu đen kiểu cũ trong khối băng bên cạnh.

Qua một tháng, mặt băng vỡ đã lại kết thành tầng băng mới, nhưng vẫn để lại một chút dấu vết vỡ vụn, đủ để chứng minh nơi này đã từng xuất hiện một hố băng.

Mà chiếc giày bị đóng băng bên cạnh càng trực tiếp nói cho bọn họ: Có người ngã xuống dưới từ đây.

Tâm trạng tất cả mọi người đều trở nên cực kỳ phức tạp, ánh mắt đám đàn ông nhìn con cả nhà họ Mã cũng có chút tế nhị... Mẹ ông ta xảy ra chuyện hơn một tháng, ông ta lại không hề hay biết!

Có lẽ là xuất phát từ sự thương hại đối với bà cụ, tốc độ tìm kiếm của bọn họ liền nhanh hơn, tìm dọc theo chỗ phát hiện giày vải đi xuống hạ lưu.

Nhưng lạ là, bọn họ tìm tới tận thôn Dương Liễu rồi cũng vẫn không phát hiện thi thể của bà cụ.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Bà lão và con mèo

Editor: mèomỡ

Con sông này nước chảy cũng không xiết, đến mùa đông mặt nước đóng băng thì lại càng lạnh, theo lý thuyết thì thể không thể nào trôi xa như vậy được.

Nhưng bọn họ vẫn không tìm được, ngay cả một cọng tóc cũng không thấy.

Có người nói có lẽ bà Thẩm không chết, chỉ đánh rơi giày cùng hành lý ở đó mà thôi, nhưng... Không chết thì đi đâu?

Trong khi những thôn dân khác còn đang suy đoán chuyện này thì Tổng Tân có thể khẳng định... Bà cụ chắc chắn đã chết rồi.

Nếu không, trò chơi lần này không có quái vật hung ác, cũng không có âm hồn dọa người, cần gì người chơi phải livestream mua vui cho “Chúng nó”?

Cô lại theo đám đàn ông tìm xuống hạ du thêm một đoạn, không có bất kỳ phát hiện nào, liền quay về thôn Dương Liễu. Những người khác tiếp tục tìm, cũng nhờ cô qua thông báo cho Mã Quý một tiếng, bảo ông ta nhanh chóng tới đây.

Khi cô vào thôn, trên con đường mòn về nhà Mã Quý liền bị hai thành viên đội xanh đuổi theo chặn đường...

Về mặt bọn họ có chút bối rối và chột dạ, tay phải hai người đều giấu ở sau lưng. Sau khi chặn đường Tổng Tân, một người trong đó liền dùng cánh tay đẩy người bên cạnh.

Người đàn ông bên cạnh ho nhẹ một tiếng, đưa tay phải từ sau lưng ra. Tổng Tân trông thấy trong tay anh ta cầm một con dao nhỏ.

Người còn lại cũng lấy ra tay, trong tay cũng cầm một con dao.

Bọn họ chỉ mũi dao về phía Tổng Tân, đứng cách cô ba mét, lấp bắp nói: “Mau... Mau giao nộp tất cả bằng... Bằng chứng ra đây... Nếu không thì... Chúng tôi sẽ giết cô!”

Tổng Tân nghiêng đầu, im lặng đối mặt với bọn họ.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tuyết trắng xóa, ba người đứng trong đồng tuyết, lặng lẽ giằng co chừng ba phút.

Dưới ánh nhìn bình tĩnh của Tổng Tân, hai người đàn ông kia càng ngày càng căng thẳng. Một người trong đó đột nhiên chán nản hét lên một tiếng, dùng sức ném con dao găm vào đồng tuyết bên cạnh, ôm đầu nói: “Con bà nó, ông đây làm người tốt bao năm nay, đột nhiên bảo tôi uy hiếp một cô gái, ông đây không làm được!”

Một người đàn ông khác cười khò buông dao xuống, nghiêng người dịch sang một bên, nói: “Cô đi đi.”

Tổng Tân nhếch môi, yên lặng cất bước đi thẳng về phía trước.

Cô đi một đoạn mới quay đầu lại nhìn, chỉ thấy hai người kia vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, bất đắc dĩ nói gì đó.

Thật đáng tiếc.... Trong lòng Tổng Tân cảm khái.

Là đáng tiếc hai người lương thiện bị chọn vào thế giới phải tàn sát lẫn nhau này, hay là đáng tiếc vừa rồi không có cơ hội đánh với họ thử một trận?

Hay là đáng tiếc thay cho bọn họ vì một phút nương tay tha cho kẻ địch mà có khả năng sẽ phải trả giá bằng mạng sống của mình?

Chính Tổng Tân cũng không rõ, có lẽ cả ba đều có.

Khi cô trở lại nhà Mã Quý, vừa vào cửa chính liền nhìn thấy người đàn ông mặc vest của đội xanh đang ngồi ngay trong nhà.

Trước mặt anh ta có một chậu than đang đốt, giọng Mã Quý từ sau cửa truyền đến...

Dường như ông ta đang nói về chuyện của bà Thẩm.

Tổng Tân hơi nhíu mày, bước nhanh chân hơn, đẩy cửa vào nhà chính.

Mã Quý thấy có người đến liền tạm ngừng câu chuyện, quay ra chào hỏi Tổng Tân.

Người đàn ông đội xanh cũng cười với cô.

Tổng Tân ngồi xuống trước chậu than, đưa tay ra sưởi, sau khi cảm thấy đầu ngón tay lạnh buốt ấm lại một chút mới lên tiếng: “Nói tiếp đi.”

Mã Quý tiếp tục kể, nhưng nội dung còn không toàn diện bằng thiếu niên nhà hàng xóm mà Tổng Tân hỏi.

Theo lời ông ta, chỉ nói bà Thẩm đột nhiên biến thành kẻ điên lúc bệnh lúc không, sau đó còn châm chọc những chuyện bà làm sao khi phát điên.

Mã Quý không biết vì sao bà lại điên nhưng Tổng Tân và người chơi đội xanh kia đều biết. Bà cụ không điên, chỉ bị bệnh mà thôi.... Bệnh mất trí nhớ ở người già.

Đối với Tổng Tân mà nói, những chuyện Mã Quý kể không cung cấp cho cô bất cứ manh mối hữu dụng nào, nhưng đội xanh thì khác, chuyện này có thể cho bọn họ một chút nhắc nhở.

Nhưng Tổng Tân cũng không thể vì vậy mà ngắt lời Mã Quý, bởi vì tin tức cô sắp nói cho Mã Quý càng dễ cung cấp manh mối cho đội xanh hơn những thứ ông ta đang kể.

Cũng may, không bao lâu Lý Thúy liền thần thần bí bí mà gọi Mã Quý ra ngoài.

Người chơi đội xanh ở lại nhà chính chờ Mã Quý quay lại nói chuyện tiếp. Ai ngờ Mã Quý lại vội vã đi tới, nói có chuyện gấp, mang theo xềng sắt đi mất.

Tổng Tân nhìn ông ta cầm theo xềng, trong lòng cũng đoán được là có người trong thôn gặp được đám người đang tìm kiếm ngoài bờ sông nên về nói cho Lý Thúy.

Trong nhà chính chỉ còn lại Tổng Tân người đàn ông đội xanh.

Anh ta ngồi im trước chậu than, hai cánh tay đưa ra sưởi ấm. Ánh lửa đỏ từ chậu than phản chiếu trong đôi mắt anh ta, thế nên khi anh ta nhìn Tổng Tân, trong mắt giống như có một ngọn lửa cháy hừng hực, cực kỳ sắc bén.

Nhưng ánh mắt anh ta có sắc bén đến mấy cũng vô dụng, bởi vì Tổng Tân vốn không hề nhìn anh ta.

Cô đang cúi đầu chậm rãi cuốn ống quần ướt sũng lên, không thèm liếc anh ta lấy một cái.

Người đàn ông kia có cảm giác như đám phôi bông, rụt tay lại xoa xoa, nói: “Xem ra nhà họ Mã xảy ra chuyện, hơn nữa cô đã biết trước.”

Tổng Tân ngẩng đầu lên, vẫy tay ra hiệu cho anh ta tới gần một chút.

Người đàn ông nghi ngờ, nhưng vẫn từ từ tới gần.

Ngay sau đó, Tổng Tân đưa tay lau lên vai anh ta.... Ngón tay dính nước và bùn lập tức sạch hơn nhiều.

Về mặt anh ta không khác gì đèn bảy màu, kinh ngạc nhìn áo khoác bị dính bùn của mình, rồi lại lập tức ngẩng đầu nhìn trừng trừng Tổng Tân: “Có làm cái gì đấy?”

Tổng Tân cười cười, bình tĩnh nhìn lại anh ta: “Thế các anh làm gì rồi?”

Người đàn ông ngần ra.... Anh ta biết Tổng Tân rời khỏi thôn Dương Liễu sang thôn Đại Hà, cũng vì vậy mới tra được chuyện nhà họ Mã. Mà trước khi anh ta tới nhà họ Mã cũng đã dặn hai đồng đội canh ở đầu thôn, bảo bọn họ sau khi thấy Tổng Tân về, nhất định phải ép cô nói ra manh mối, mặc kệ dùng cách gì đi chăng nữa.

Mà vừa rồi nhìn thấy Tổng Tân lãnh lặn, về mặt lạnh nhạt trở về, anh ta còn tưởng là hai tên đồng đội heo kia không làm theo lời mình.

Nhưng bây giờ nghe Tổng Tân nói như vậy, anh ta mới hiểu được, cô chắc chắn đã gặp hai người kia.

Nếu cô bình tĩnh như vậy, có lẽ nào.... Hai tên đồng đội heo kia đều đã bị cô đánh bại rồi? Thậm chí có.... Có thể.... Đã bị cô giết rồi?!

Khuôn mặt người đàn ông kia biến sắc nhiều lần, cuối cùng đứng bật dậy, chạy ra ngoài.... Lần trước, cô gái này phản ứng nhanh nhất, lục tìm đạo cụ của người chết, hiện giờ một mình cô có hai đạo cụ, anh ta không nên cứng đối cứng thì hơn.

Nếu cô gái này khó đối phó thì tốt nhất là ra ngoài xem nhà họ Mã rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tổng Tân không ngăn cản, cô cũng can không được.

Mười mấy người từ thôn Đại Hà đi dọc theo sông tìm người, động tĩnh lớn như vậy, cho dù người này tạm thời không nắm được tình hình thì những người chơi khác cũng sẽ chú ý đến mà thôi. Vốn không thể giấu đội xanh mãi được.

Thay vì tìm giấu diếm manh mối, không bằng mau chóng tìm được cách hoàn thành trò chơi trước bọn họ.

Tổng Tân nhìn người đàn ông ra khỏi cửa xong mới từ từ đứng dậy, tới nhà thôn trưởng.

Nếu cô có thể tìm được manh mối ở nhà họ Mã, vậy có lẽ cũng có đầu mối gì đó nằm ở nhà thôn trưởng mà đội xanh đang ở.

Thôn trưởng biết được chuyện bà Thẩm mất tích nên đã ra bờ sông rồi, không ở nhà. Nhưng vợ ông thì ở. Tổng Tân hỏi thăm về chuyện lạ xảy ra trong thôn gần đây, nhưng bà ấy cũng không đáp, giống như thể không nghe thấy vậy. Cái này giống hệt lúc Tổng Tân tới nhà họ Lưu hỏi chuyện.

Mặc dù không tìm được tin tức hữu dụng, nhưng có thể chứng minh nhà thôn trưởng thực sự có manh mối.

Sắc trời dần tối, Tổng Tân về nhà họ Mã chưa đến mười phút thì Mã Duy ôm mèo về.

Cô ta chỉ nhìn Tổng Tân một cái rồi lại cúi đầu nói chuyện cùng con mèo. Về dịu dàng yêu thương ấy giống như trong lòng đang ôm bầu vật hiếm có gì đó vậy.

Tổng Tân nhìn cô ta chăm chăm, nhưng sự chú ý của Mã Duy hoàn toàn tập trung vào con mèo, không hề có ý định nói chuyện.

Trái lại, con mèo trong lòng Mã Duy vẫn luôn dùng đôi mắt to tròn màu trà nhìn chăm chăm Tổng Tân.

Đồng tử của nó thu lại chỉ còn một đường thẳng dựng đứng bé tẹo, hai tai dựng thẳng, nhìn có vẻ cực kỳ có địch ý với Tổng Tân.

Tổng Tân có chút không hiểu. Cô cũng thích chó mèo, trước kia đi đường mà gặp được chó mèo, còn thường hay dừng lại chơi với chúng nó. Chúng nó cũng rất ôn hòa, chưa bao giờ tỏ thái độ thù địch với cô như con mèo mướp này.

Hơn nữa... Cô có từng đắc tội gì với con mèo này sao?

Lúc này, ngoài nhà chính có tiếng động khẽ. Tổng Tân ngẩng đầu nhìn, lại thấy Uông Minh đứng ở bên ngoài len lén nháy mắt ra hiệu với cô.

Tổng Tân nhìn Mã Duy một cái, đứng dậy đi ra cửa.

Uông Minh đưa tay kéo tay cô, vội vàng kéo cô vào phòng ngủ. Đến khi vào, Tổng Tân mới phát hiện hai đồng đội còn lại cũng đều ở đây.

Về mặt hai người kia cũng mờ mờ như Tổng Tân vậy. Uông Minh xoay người đóng cửa lại, mới nghiêm túc nhỏ giọng nói: “Mấy người biết tôi đi theo Mã Duy nhìn thấy gì không?”

Người mặc áo đen nói: “Đừng úp úp mở mở nữa, nói nhanh đi!”

Uông Minh nhìn từng người một lượt xong mới nói: “Tôi thấy cô ta ôm mèo đến bãi tha ma sau núi. Tôi không dám đi theo quá gần, chỉ thấy cô ta đi vào sâu bên trong, cuối cùng cũng dừng lại trước một đồng tuyết, thả con mèo ra liền đào tuyết.”

Mà khi Mã Duy điên cuồng đào tuyết thì con mèo kia lại xoay người chạy về phía Uông Minh khiến anh ta sợ hãi, vội trốn về đằng sau. Đến khi anh ta nhìn lại thì đúng lúc trông thấy con mèo kia từ trong nắm mộ chui ra, miệng còn công một con chuột chết.

Con mèo ngồi cạnh Mã Duy ăn nửa con chuột thì Mã Duy đột nhiên ngừng đào tuyết.

Uông Minh cách hơi xa nên ban đầu không nhìn rõ rốt cuộc Mã Duy đào từ trong tuyết ra được cái gì, chỉ thấy là một thứ gì đó đen sì như mực.

Nhưng ngay sau đó, anh ta đã chứng kiến một cảnh tượng kinh khủng...

Con mèo mướp kia bỏ con chuột đang ăn dở, kêu meo meo một tiếng, lấy đà nhảy về phía thứ kia!

Ngay khi nó nhảy qua thứ kia, nó lại đột nhiên rơi xuống đồng tuyết như đã chết, nằm yên không động đậy.

Còn thứ kia...

Uông Minh trông thấy nó giật giật, sau đó đột nhiên ngồi dậy.

Đến lúc này anh ta mới biết thứ bị Mã Duy đào lên không phải vật mà là người, một bà cụ tóc hoa râm lưng còng!

Anh ta vừa hoảng vừa sợ, ngay cả chạy trốn cũng quên, chỉ sững sờ nhìn chăm chăm đằng kia. Sau khi bà cụ ngồi dậy lại nâng tay phải lên bên miệng, động tác như mèo liếm chân!

Ngay sau đó, bà ta lại dùng cả tay lẫn chân phi về phía con chuột đang ăn dở, cũng cúi đầu dùng hai tay cầm con chuột lên gặm.

Trong lúc cảnh tượng kinh khủng ấy diễn ra, Mã Duy vẫn mỉm cười đứng bên cạnh xem, thậm chí khi bà cụ ăn con chuột chết, cô ta còn hiền lành đưa tay ra xoa mái tóc hoa râm của bà cụ... Giống như đang vuốt ve một con sủng vật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đêm chết người

Editor: mèomỡ

“Sau đây thì sao?” Người đàn ông áo đen vội hỏi.

Uông Minh nuốt nước miếng, giọng có chút run rẩy: “Bọn họ phát hiện ra tôi... Phải nói là cái thứ không biết là người hay quỷ kia phát hiện ra tôi.”

Bà cụ đang ngậm con chuột động nhiên ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào anh ta, cũng phát ra tiếng gầm gừ từ trong cổ họng.

Mã Duy cũng bối rối mà chú ý tới Ưông Minh, cũng nhìn về phía anh ta. Mặc dù cách rất xa, nhưng Ưông Minh vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng địch ý của cô ta... Nhưng bọn họ rõ ràng là đồng đội cơ mà.

Giữa trời tuyết giá rét, Ưông Minh vừa lạnh vừa sợ, cơ thể bất giác mà run lẩy bẩy. Sau đó anh ta sợ tới mức hét lên, xoay người bỏ chạy, còn trượt té chổng vó.

“Nhưng bọn họ cũng không đuổi theo.” Ưông Minh sợ hãi thở dài: “Tôi không dám nhìn tiếp nữa, chạy thật xa mới quay đầu lại nhìn, lại trông thấy Mã Duy thảnh thơi như không có việc gì, ôm mèo chậm rãi đi tới.”

Anh ta chạy núp ra sau một căn nhà, thấy Mã Duy đi xa, vốn còn phân vân xem có nên quay lại bái tha ma xem tình hình bà cụ kia như nào hay không. Nhưng thật sự không có gan, nên đành đi theo Mã Duy về.

Nghe anh nói xong, Tống Tân mới lên tiếng: “Nông thôn làm tang đều có một điều cấm kỵ chính là không cho phép mèo tới gần thi thể.”

Người đàn ông áo đen cũng gật đầu: “Chuyện này tôi biết, ở quê tôi cũng thế. Nói là nếu mèo nhảy qua xác người, thì cái xác sẽ sống dậy!”

“Cái này không giống xác chết vùng đây đâu!” Ưông Minh nói: “Tôi thấy giống mèo nhảy vào thi thể hơn!”

Tống Tân nói: “Ngày mai mọi người cùng ra bái tha ma nhìn kỹ rồi nói, hiện giờ cứ cẩn thận con mèo kia cùng Mã Duy trước.”

Sắc trời đã nhá nhem tối, Lý Thúy làm xong cơm tối bung lên cho người chơi ăn trước, còn cô ta thì lại ra ngoài, hẳn là đi tìm Mã Quý.

Năm người chơi ngồi quanh bàn ăn cơm, ngoại trừ Mã Duy thảnh thơi nói chuyện cùng con mèo ra thì những người khác đều không lên tiếng.

Bọn họ vừa ăn vừa thảnh thơi nhìn Mã Duy. Có thể nói là cực kỳ trắng trợn, nhưng Mã Duy lại hoàn toàn không thêm đề ý.

Bốn người đều không ăn nhiều. Khi Mã Duy còn dứt cho mèo ăn thì bọn họ thì rời nhà chính, về phòng trước.

Ưông Minh đi một đoạn lại quay về, nói khẽ với Tống Tân: “Cô ở cùng cô ta là nguy hiểm nhất, phải cẩn thận!”

Tống Tân nói cảm ơn, đi phòng bếp tìm nước rửa mặt xong mới về phòng.

Mùa đông tối sớm, lại không có gì để giết thời gian, hơn nữa ở đây ngay cả đèn điện còn chưa có, trời vừa tối là trong nhà liền tối đen.

Tống Tân nhóm đèn dầu, nương luồng sáng yếu ớt của ánh đèn để thay quần. Mặc cái quần vá chằng vá đụp Lý Thúy đưa, cầm thẻ đạo cụ trong tay, mới nằm lên giường đất.

Cho đến khi cô làm xong xuôi, Mã Duy mới ôm mèo vào.

Con mèo lại meo meo mấy tiếng, Mã Duy đặt nó lên giường, cưỡi tùm tùm thay xong quần áo liền chui vào chăn, sau đó lại đưa tay ra đón, con mèo kia liền ngoan ngoãn nhảy tới, rúc theo khe hở ở cổ cô ta vào trong chăn, chỉ có đầu là gối lên tay cô ta.

Tống Tân nằm ở bên cạnh nhìn, yên lặng siết chặt thẻ đạo cụ trong tay.

Mã Duy nhỏ giọng nói chuyện với con mèo, hoàn coi Tống Tân như không khí. Mấy phút sau, cô ta nói chúc ngủ ngon với con mèo rồi nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Tống Tân cũng không dám ngủ, chỉ có thể nhắm mắt lại giả vờ.

Khi tầm mắt trở nên tối đen thì những chuyện xảy ra trong ngày liền hiện lên trong đầu cô như những thước phim.

Không biết qua bao lâu, con buồn ngủ ập đến, cũng nhanh chóng khiến đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Đang lúc Tống Tân lấy tay tự véo lên cánh tay để duy trì tỉnh táo thì bên cạnh vang lên tiếng động nhỏ.

Đó là tiếng vải ma xát, chỉ vang lên một chút rồi dừng, giống như Mã Duy ở trong lúc ngủ mơ trở mình mà thôi.

Tống Tân không xem nhẹ tiếng động ấy. Cô đợi hai giây, sau đó liền từ từ mở hé mắt, nhìn sang hướng Mã Duy.

Chiếc đèn dầu nhỏ trong phòng chưa tắt nhưng cũng đã sắp hết rồi, chỉ còn ngọn lửa to bằng hạt đậu nành phát ra ánh sáng mờ đến mức gần như chẳng có tác dụng gì.

Tống Tân dựa vào chút ánh sáng ấy chỉ mơ hồ nhìn thấy có thứ gì đó lóe qua. Ngay sau đó, ngọn lửa nho nhỏ này cũng tắt, trong nháy mắt cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Tống Tân ngồi bật dậy, cũng nhanh chóng ấn nút trên vòng tay bên cổ tay trái.

Màn hình từ vòng tay hiện ra, trong bóng tối phát ra ánh sáng nhạt màu xanh. Độ sáng tương đương với ánh sáng từ màn hình điện thoại di động, mặc dù không thể chiếu sáng cả gian phòng, nhưng ít ra có thể giúp cô nhìn rõ tình huống bên cạnh mình.

Cô nhanh chóng nhìn bốn phía một lượt, lại không thấy gì cả.

Ngay lúc cô đang căng thẳng và tập trung cao độ thì Mã Duy nằm bên kia giường đột nhiên phát ra một tiếng thở dài, sau đó ngáp một cái, từ từ ngồi dậy.

Cái giường đất này rất lớn, mặc dù hai người ngủ cùng một giường, nhưng một người ngủ bên trái một người ngủ bên phải, khoảng cách ở giữa đủ để đặt một chiếc bàn nhỏ.

Ánh sáng từ màn hình không đủ để Tống Tân nhìn rõ tình hình bên phía Mã Duy. Cô cánh gác nhìn chăm chăm bên kia, cũng từ từ đưa tay nhấc chăn lên, chỉ cần cô ta có hành động đột ngột nào, cô sẽ lập tức phản kích.

Sau vài giây, trong bóng tối vang lên tiếng Mã Duy nghi hoặc hỏi: “Tống Tân? Trễ thế này rồi cô còn không ngủ, mở màn hình ra làm gì? A... Chẳng lẽ là... Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Khi Mã Duy hỏi, Tống Tân nghe được cả tiếng cô ta vén chăn ngồi dậy, ngay sau đó cũng trông thấy cô ta xuất hiện trong phạm vi chiếu sáng... Cô đang dùng cả tay chân bò về phía

cô.

Tổng Tân lập tức ra nói: “Đừng tới đây!”

Mã Duy dừng lại, ngăn người, trong giọng nói có chút tức giận: “Sao thế? Chẳng lẽ quý đã xuất hiện rồi à?”

Tổng Tân nhìn cô ta chăm chăm một lát, mới hỏi: “Con mèo của cô đâu?”

“Mèo?” Mã Duy ngăn ra, sau đó mới sực nhớ, quay đầu nhìn về phía chân của mình, kinh ngạc quay lại hỏi Tổng Tân: “Đúng vậy, mèo đâu?”

Không cần phải nói cũng biết cái bóng lóe qua lúc trước Tổng Tân nhìn thấy chính là con mèo kia.

Mã Duy cũng học theo Tổng Tân bật màn hình từ chiếc vòng trên tay lên. Trong phòng sáng lên một chút, ngay sau đó Tổng Tân đứng dậy, giơ cao tay trái, nương ánh sáng nhìn lên xà nhà.

Mã Duy thì khẽ kêu meo meo gọi mèo nhưng không được đáp lại.

Mèo không ở trên xà nhà, thậm chí cũng không ở trong phòng. Chẳng lẽ... Nó lại ra bãi tha ma?

Tổng Tân do dự trong giây lát, ngay sau đó liền xuống giường đi giày, quyết định gọi ba người đồng đội kia cùng ra bãi tha ma xem xem.

Mặc dù ban đêm luôn làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm hơn ban ngày, nhưng rất có thể sẽ cho bọn nhiều manh mối hữu dụng hơn. Dù gặp nguy hiểm, cũng đáng đi thử một lần.

Thấy Tổng Tân muốn đi ra ngoài, Mã Duy cũng vội vàng mặc quần áo xuống giường.

Đang lúc Tổng Tân buộc chặt dây giày định đi mở cửa thì một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ chói tai xé ngang bầu trời đêm, phá vỡ yên tĩnh trong đêm tuyết.

Tiếng hét này... Có chút quen tai.

Tổng Tân lập tức mở cửa chạy ra ngoài.

Gian phòng cạnh cửa chính cũng mở ra, hai người chơi nam nhanh chóng chạy ra cửa, chạm mặt Tổng Tân, sau đó lại vội vàng chạy tới phòng nhỏ đối diện... Đó là phòng của Uông Minh, cũng là nơi tiếng kêu phát ra.

Hai người chơi tới trước Tổng Tân một bước. Khi cô đến, đã có thể nương theo ánh sáng từ vòng tay của hai người họ mà nhìn rõ tình trạng của Uông Minh.

Người đàn ông không lâu trước còn nhắc nhở cô phải cẩn thận lúc này đã nằm trong vùng máu.

Khắp cơ thể anh ta chẳng chút vết thương lớn nhỏ, ngay cả trên khuôn mặt cũng có. Ngoại trừ đôi mắt mờ trưng trưng thì trên khuôn mặt không tìm được nơi nào lạnh lẽo cả.

Nếu như không nhờ bộ quần áo rách nát trên người anh ta vẫn còn có thể nhìn ra nguyên trạng. Nếu như không phải tất cả mọi người đều biết người ở căn phòng này là Uông Minh. Thì sợ rằng không ai nhận ra thì thể đã hoàn toàn biến dạng này chính là Uông Minh.

Vết thương trên thi thể vẫn còn mới, phần lớn đều rất sâu, trong đó vết thương ở cổ đã xé rách một nửa cổ anh ta, có thể thấy loáng thoáng ngay cả yết hầu bên trong.

Đối với những người chơi chưa bao giờ phải đối mặt với tình huống thảm thiết này, cảnh tượng trước mắt thật vô cùng kinh khủng.

Mùi máu tươi làm cho người ta buồn nôn chui vào trong mũi cộng thêm thi thể đáng sợ trước mặt khiến ngay cả hai người chơi nam cũng không nhận được xoa người nôn thốc nôn tháo.

Mã Mã Duy từ lúc nhìn thấy thi thể đã sợ đến tái cả mặt, ngay cả la hét cũng không kịp liền hôn mê bất tỉnh.

Tổng Tân đi đến bên cạnh thi thể, ngồi xổm xuống, nương ánh sáng từ màn hình trên vòng tay mà nhìn kỹ từ đầu xuống chân Uông Minh một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở tay phải anh ta...

Giữa những kẽ tay nhuộm máu kẹp vài sợi tóc.

Những sợi tóc kia cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ. Tổng Tân đưa tay cầm lên một cây, nhìn một lúc mới nói cho những người còn lại: “Là tóc trắng.”

Uông Minh nói buổi chiều anh ta trông thấy một bà cụ tóc bạc.

Mà lúc này, tóc bạc lại xuất hiện tại trong tay anh ta.

“Tôi, tôi biết rồi...” Người đàn ông áo đen chạy tới cửa, hít mấy hơi, nhìn con buồn nôn, quay đầu lại nói: “Nhất định là bởi vì buổi chiều con kia mèo phát hiện ra anh ấy đang nhìn lên, cho nên tối nay mới đến giết anh ấy!”

Người còn lại nói: “Nhưng buổi chiều nó rõ ràng cũng có thể giết anh ta mà?”

“Nó chỉ có thể giết người vào buổi tối!” Người đàn ông áo đen nói: “Chắc chắn là như vậy, đừng quên, chuyện lạ người trong thôn nói đều xảy ra vào buổi tối!”

“Cũng có lý...” Một người chơi khác ngã ngồi xuống đất, nhìn chăm chăm vào thi thể Uông Minh nói: “Vậy, vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Tổng Tân hất tóc ra sau, đi đến bên Mã Duy đang hôn mê, lau tay lên người cô ta, nói: “Tối nay tạm thời đừng ngủ.”

Đang nói, cô đột nhiên dùng sức nắm lấy tay Mã Duy một cái.

Cô ta không có bất kỳ phản ứng nào... Xem ra là ngất thật rồi.

p/s: Nữ chính với sở thích sờ lung tung rồi bôi tay lên quần áo người khác =)))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ánh sáng xanh

Editor: mèomỡ

Hai người đàn ông đỡ Mã Duy, cùng Tống Tân về phòng của hai người.

Tống Tân ra sân cảm một nắm tuyết ném lên mặt Mã Duy, xoa mấy cái. Mã Duy liền lạnh tỉnh.

Cô ta tỉnh lại được một lát, sắc mặt trắng bệch lại bắt đầu khóc nức nở.

Mới bắt đầu trò chơi cô ta khóc không ai ngăn, nhưng hiện giờ tiếng khóc của cô ta lại khiến người khác càng thêm bức bối.

Người đàn ông áo đen vỗ đùi, đứng phắt dậy đi tới nắm cổ áo cô ta, giận dữ quát: “Khóc khóc khóc, khóc cái đ*o gì, mẹ nó khóc tang à?! Nếu không phải tại cô thì sao lại xảy ra chuyện này?! Bây giờ ông đây chỉ muốn bóp chết cô!”

Anh ta nói cũng không sai, ban đầu chính là Mã Duy ôm rịt lấy con mèo kia, Uông Minh lúc ấy cũng vì ngại trên người con mèo nhiều bộ mà muốn cô ta vứt con mèo đi. Cô ta từ chối vô cùng kiên quyết, còn đối Uông Minh.

Buổi chiều cũng là bởi vì sự khác thường của Mã Duy mà Uông Minh mới đi theo cô ta ra bãi tha ma. Nếu không phải vì vậy, anh ta cũng sẽ không bị con mèo phát hiện, chết thảm trong đêm.

Tuy rằng sự khác thường của cô ta dường như không do lý trí khống chế, nhưng dù sao cũng có liên quan, khó tránh khỏi bị người đàn ông áo đen trút bức lên người.

Mã Duy bị quát đến ngây ra như phỗng, ngay cả khóc cũng ngừng, chỉ ngơ ngác há hốc miệng, hoảng sợ nhìn anh ta.

Tống Tân ngồi ở trên ghế yên lặng nhìn, trong lòng thầm nghĩ, lúc này tính cách Mã Duy rõ ràng lại thay đổi, yếu ớt nhất gan thích khóc giống ban đầu.

Sự thay đổi này trăm phần trăm là có liên quan đến việc con mèo biến mất kia.

Nói cách khác, khi con mèo ở gần cô ta, cô sẽ trở không để ý đến bất cứ chuyện gì, chỉ chú ý đến nó. Cho dù là mèo nhập vào xác bà cụ, cô ta cũng chỉ sẽ coi bà cụ như con mèo kia.

Mã sau khi con mèo rời đi, Mã Duy mới có thể tỉnh táo trở lại với tính cách bình thường.

Về phần tại sao con mèo lại chọn Mã Duy, và ngập tràn sự thù hận với Tống Tân... Cô đoán rằng rất có thể là bởi vì cô từng tới bãi tha ma, hơn nữa động vào lương thực dự trữ của nó.... Là con chuột chết kia.

“Đừng tức giận.” Một người đàn ông khác tiến lên kéo người đàn ông áo đen một cái, nói: “Chúng ta mau thương lượng xem nên giải quyết chuyện này thì hơn!”

Người đàn ông áo hầm hằm nhìn Mã Duy, xoay người ngồi xuống một bên, nói: “Hiện giờ đã rất rõ ràng rồi, là con mèo kia tác quái, chờ lần sau nó xuất hiện bắt nó giết quách đi là được, còn gì mà thương lượng.”

“Nói là nói như vậy...” Người kia nói: “Vừa rồi chúng ta nghe thấy tiếng hét của Uông Minh thì lập tức mở cửa ra xem, hơn nữa lúc ấy cửa còn đóng, chúng ta cũng không thấy bất cứ cái gì từ bên trong đi ra, nhưng trong phòng ngoại trừ thi thể của Uông Minh thì đâu còn gì! Chứng tỏ thứ kia không phải là mèo bình thường, nào có dễ giết như vậy!”

“Giờ nói chuyện này không phải là vô ích sao?” Người đàn ông áo đen bức bối mà gãi gãi đầu, nói: “Được rồi, ngày mai nói sau, không phải vẫn còn hai ngày à.”

Mã Duy không dám khóc thành tiếng nữa, một mình rúc vào bên trong giường, quần chân lạnh lẽo rơi nước mắt.

Sau khi không còn ai lên tiếng thì trong phòng lặng ngắt như tờ, bối rối cũng theo đó mà tới.

Người đàn ông áo đen ngáp một cái, đề nghị: “Hay là chia hai tổ gác đêm đi, tốt nhất là ngủ một lát, nếu không ban ngày cũng không có sức đi tìm manh mối.”

Tống Tân nghe vậy, lặng lẽ thở dài một hơi, rồi mới đột nhiên hỏi: “Ly Thúy và Mã Quý đâu?”

Uông Minh hét thảm như vậy, bọn họ không thể nào không nghe thấy được. Đừng nói là đi ra nhìn, ngay cả cách cửa sổ hơi một tiếng cũng không có.

Không phải rất kỳ quái sao?

Khi các đồng đội còn đang ngẩn ngơ, cô đã ra hiệu im lặng, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng, lặng lẽ đi về phía nhà chính.

Hai người đàn ông liếc nhau, cũng rón rén đi theo đằng sau cô.

Mã Duy vốn cũng định đi theo, nhưng cô ta vừa mới vén chăn lên, đã bị người đàn ông áo đen hung dữ lườm cho.

Mặc dù không nói chuyện, nhưng về mặt kia rõ ràng là đang cảnh cáo cô ta không được đi cũng. Nước mắt Mã Duy lại lập tức chảy ra, không phải vì không cho cô ta đi cùng mà là sợ một người ở lại đây sẽ gặp nguy hiểm.

Phòng ngủ của Ly Thúy và Mã Quý là liền với nhà chính. Tống Tân đến cửa phòng nhà chính, đang định đi vào thì lại ngừng lại... Cô nghe thấy trong phòng có tiếng động nhỏ.

Hai người đàn ông đi sau cũng nghe thấy, bọn họ đều dừng bước, về mặt nghiêm trọng nhìn nhau, không dám lại bước thêm một bước.

Tống Tân nhẹ nhàng xoay người đi về phía mặt tường bên phải Nơi này có một cửa sổ.

Cửa sổ là khung gỗ dính thêm giấy, Tổng Tân rón rén đi đến ngoài cửa sổ, nín thở nghe ngóng.

Vị trí này nghe rõ hơn nhiều, cô chỉ nghe thấy tiếng ‘rộp rộp’ cùng tiếng nhai nuốt đang không ngừng vang lên từ bên trong phòng.

Âm thanh này giống như... Có người đang nhai cái gì đó cứng!

Trong mắt người đàn ông áo đen hiện lên sự hoảng sợ, lùi về phía sau hai bước.

Tổng Tân quay đầu nhìn anh ta một cái, sau đó duỗi một ngón tay chậm rãi chọc gậy trắng trên cửa sổ. Dùng lực một chút liền chọc được một lỗ tròn nho nhỏ.

Cô ghé mắt tới gần muốn nhìn tình hình bên trong, nhưng trong phòng thật sự quá tối, không nhìn thấy được gì.

Trong lúc cô quyết định bỏ cuộc thì đột nhiên trông thấy trong phòng tối đen như mực xuất hiện hai điểm sáng màu xanh!

Hai điểm sáng này cũng không lớn, lập lờ trong bóng tối, cũng từ từ tiến gần về phía cửa sổ.

Điểm sáng càng gần, tiếng nhấm nuốt giòn vang cũng càng ngày càng lớn.

Tổng Tân lập tức ra hiệu cho hai người đằng sau, xoay người chạy.

Hai người đàn ông sừng sốt, không kịp phản ứng tại sao Tổng Tân lại đột nhiên xoay người chạy, cũng không kịp hiểu Tổng Tân ra hiệu có nghĩa gì.

Người đàn ông áo đen phản ứng nhanh hơn, liền vội vàng xoay người bỏ chạy.

Mà người đàn ông còn lại lại chậm hơn, khi anh ta muốn rời đi, ánh mắt lại tình cờ liếc về lỗ thủng trên cửa sổ, không biết từ bao giờ trong đó lại phát ra ánh sáng màu xanh âm u.

Trong đầu anh ta lập tức trống rỗng, chờ khi hoàn hồn liền sợ hãi hét lên, chạy trốn chết.

Tổng Tân và người đàn ông áo đen chạy về phòng trước, không cửa đóng, chờ đồng đội về mới chốt cửa lại.

Người người đàn ông vào cuối cùng sắc mặt rất xấu, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống mặt đất, sau đó nhìn về phía Tổng Tân, chất vấn: “Tại sao cô nhắc bọn tôi?! Tôi bị nó nhìn thấy rồi, lần tới chắc chắn sẽ muốn giết tôi! Cô cố ý phải không? Vì để mình sống nên cố ý làm tôi chết thay!”

Tổng Tân còn chưa kịp nói gì, người đàn ông áo đen đã nói trước: “Này, đừng có mà nói dối không chớp mắt. Lúc đó cô ấy rõ ràng đã ra hiệu mau chạy đi cho chúng ta, là tại anh phản ứng chậm, có thể trách ai?”

Người đàn ông kia vẫn không nguôi giận: “Có miệng không biết nói à?! Cô ta rõ ràng là cố ý, anh đừng có ở đây mà giả làm người tốt. Nếu vừa rồi đổi thành tôi chạy trước, anh bị thứ kia nhìn thấy, chưa biết chừng anh còn muốn giết cô ta hơn tôi!”

Tổng Tân thật sự không muốn phí nước bọt với anh ta, im lặng ngồi xuống mép giường.

Những đồng đội này gần như đều vô dụng. Uông Minh chết rồi, Mã Duy thì chẳng khác gì nội gián đội đối địch phái tới, không chỉ vô dụng còn kéo chân.

Người đàn ông áo đen còn đỡ, mặc dù chưa có công hiến gì nhưng ít nhất cũng sẽ không cản trở.

Còn lại người đàn ông này... Đồng đội heo chính là dùng để chỉ anh ta.

Trong tình huống vừa rồi, nếu như cô lên tiếng, vậy cô sẽ là người đầu tiên bị lộ, có thể ra hiệu cho họ trước lúc đi đã rất tốt rồi, anh ta còn muốn thế nào?

Đương nhiên, Tổng Tân không thể không thừa nhận, cô thật sự dùng hai người kia làm đệm lưng.

Khi cô rời khỏi căn phòng đi về phía phòng vợ chồng Mã Quý thì đã ra hiệu im lặng cho hai người họ. Làm vậy không chỉ là nhắc nhở bọn họ đừng lên tiếng, hơn nữa còn để ám chỉ bọn họ đi theo cô.

Lỡ như gặp nguy hiểm, chia đều cho ba người, tỷ lệ ‘tạch’ giảm một phần ba, như thế tốt hơn hành động một mình nhiều.

Cho dù là đồng đội heo thì cũng phải chết có giá trị như đồng đội heo mới được.

Hai người kia lại cãi cò vài câu, vẫn là người đàn ông áo đen lý trí hơn: “Được rồi được rồi, cãi nhau thì làm được gì? Cãi thắng thì anh không phải chết à?”

Người đàn ông kia nghe thế, ôm đầu bất an mà ngồi xồm dưới đất.

Người đàn ông áo đen nhìn anh ta một lát rồi lại quay sang hỏi Tổng Tân: “Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong đó có cái gì sao?”

Tổng Tân nói qua về những gì mình đã thấy, Mã Duy nằm trong góc nghe được cũng run lấy bầy.

Người đàn ông áo đen nói: “Ánh sáng xanh ấy nhất định là một đôi mắt rồi. Theo những gì cô nói thì chắc chắn cũng không phải mèo bình thường, bởi vì mèo không thể cao như vậy, hẳn là... Bà cụ bị nhập rồi.”

Ở trên tay Uông Minh có tóc trắng, vậy rất có khả năng chủ nhân đôi mắt này chính là bà Thảm đã bị nhập.

“Sáng sớm ngày mai chúng ta ra bãi tha ma, đốt thi thể bà ta đi!” Người đàn ông kia vừa vội vừa sợ nói, “Chờ đến khi thi thể bà ta bị đốt thành tro, con mèo kia sẽ không nhập vào được nữa. Đến lúc đó chúng ta lại giết chết nó, chắc chắn có thể hoàn thành trò chơi này!”

Người đàn ông áo đen nhìn Tổng Tân: “Cô thấy sao?”

Tổng Tân ngẫm nghĩ, lắc đầu: “Không ổn lắm.”

“Tại sao?” Anh ta hỏi.

Tổng Tân vén gọn vài sợi tóc, từ từ nói: “Nhập hồn đầu nhất thiết chỉ có thể nhập vào một thi thể. Tính riêng nhà họ Mã hiện giờ đã có ít nhất là ba thi thể cho nó dùng. Huống hồ nếu ngày mai chúng ta thiêu hủy thi thể, con kia mèo sẽ phát hiện ra chúng ta muốn ra tay với nó. Nếu như nó vì vậy mà trốn không để chúng ta tìm thấy, thì sau ba ngày tất cả chúng ta đều sẽ chết.”

“Cũng rất có thể, nó sẽ chọn cách trốn rồi sau đó tìm đối tượng phù hợp để nhập, đồng thời đến đêm lại tìm người thiêu hủy thi thể để báo thù.” Tổng Tân nhìn ba người một lượt, nói: “Đề cho chắc ăn, cái chúng ta phải giải quyết là thứ xuất hiện trong đêm.”

“Nếu chúng ta giết con mèo trước thì sao?” Người đàn ông ngồi dưới đất, nói: “Không phải nó thích ở gần Mã Duy sao? Chờ nó về, chúng ta liền bắt nó, giết!”

Tổng Tân cười một tiếng: “Anh cho rằng nó sẽ ngốc đến mức dùng hình dạng mèo trở về chịu chết à?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Kế hoạch

Editor: mèomỡ

Trong phòng yên tĩnh một lát, người đàn ông áo đen mới hỏi: “VẬY... Chúng ta phải làm sao?”

Tổng Tân nhìn sang Mã Duy, khẽ lắc đầu: “Chờ trời sáng đã, tạm thời chia hai tổ gác đêm ngủ đi.”

Mã Duy này tuy có cũng như không, nhưng ít ra vẫn có thể gác một đêm.

Sau hừng đông, bọn họ mới tới gian phòng của vợ chồng Mã Quý.

Cửa gian phòng này nằm trong nhà chính, Tổng Tân tiến lên đẩy một cái, phát hiện cửa phòng đã khóa từ bên trong, không mở được.

Cũng may đây chỉ là cửa gỗ mà thôi, hai người chơi nam dùng chút dụng cụ chẳng mấy chốc đã phá được cửa.

Cửa vừa mở ra, mùi máu nồng nặc làm người ta buồn nôn liền ập vào mặt, nồng đến mức khiến bọn họ đều bất giác mà ngừng thở.

Hai người đàn ông liếc nhau một cái, không ai chịu bước vào, Mã Duy che miệng lùi đến tận cửa nhà chính, xoay người dựa cửa nôn thốc nôn tháo.

Tổng Tân dùng ống tay áo che mũi giảm bớt một chút mùi máu tươi, bất đắc dĩ thành người đầu tiên bước vào.

Cô vừa bước vào phòng đã cảm thấy không ổn... Sàn nhà bằng đất đã biến thành bùn nhão, khiến giày của cô bị lún xuống một chút. Khi gờ chân lên thì đôi giày màu trắng đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Tầm mắt cô nhìn theo mũi chân mình về phía trước, chỉ thấy mặt đất màu vàng đã biến thành màu đỏ đậm, không biết đã thấm bao nhiêu máu!

Xa hơn trước một chút, thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt cô chính là một cái đầu nằm nghiêng trên mặt đất.

Đó là đầu của Mã Quý.

Về mặt ông ta còn giữ nguyên sự tuyệt vọng và sợ hãi trước khi chết. Máu nhuộm đầm cái đầu thành màu đỏ, chỉ có đôi mắt trợn ngược lộ ra lòng trắng mắt trắng dã, tạo thành đối lập cực kỳ rõ nét với khuôn mặt đầy máu đỏ lôm.

Không chỉ thế... Miệng Mã Quý há rất to, to đến mức người bình thường chắc chắn không thể làm được.

Tổng Tân giẫm lên máu, từ từ đi lên phía trước mấy bước mới nhìn rõ.

Thì ra hai bên miệng ông ta đều đã bị xé nứt rồi, miệng gần như sắp toét tới mang tai. Trong khoang miệng đã há đến tận cùng chỉ còn hàm răng bị máu tươi nhuộm đỏ, nhưng không có... Lưỡi.

Lưỡi ông ta mất rồi!

Tổng Tân chớp mắt một cái, chuyển tầm mắt khỏi cái đầu người này, tiếp tục nhìn về phía trước.

Một bàn tay phụ nữ, một mảng da đầu còn dính tóc dài, một khúc xương sườn còn dính thịt nát, còn chút nội tạng bị vứt sang một bên.

Trên đồng nội tạng đặt đầu của Lý Thúy... Miệng cô ta cũng há lớn giống như Mã Quý, cũng không có lưỡi!

Trên mặt đất còn chút xương vụn, điều này khiến cho Tổng Tân nhanh chóng liên tưởng đến một vài khả năng làm người ta rợn tóc gáy.

Cảnh tượng buồn nôn lại rùng rợn này khiến người có thần kinh thép như Tổng Tân cũng cảm thấy có chút lạnh người.

Tối hôm qua, khi nhìn thấy đôi mắt phát sáng thì cô cũng đã ngờ tới khả năng Mã Quý và Lý Thúy lành ít dữ nhiều rồi, nhưng cô thật sự không ngờ bọn họ lại chết thảm như vậy.

Sau lưng vang lên tiếng chữ nhỏ, ngay sau đó là tiếng nôn khan không ngừng. Tổng Tân quay đầu nhìn, chỉ thấy hai người đàn ông đang đưa lưng về phía này, khom người không ngừng nôn mửa.

Tổng Tân đi ra ngoài, chen qua giữa hai người kia, đi thẳng tới bên ngoài nhà chính mới buông tay đang che mũi xuống, hít sâu lấy không khí trong lành bên ngoài.

Cảm giác muốn nôn mà không nôn được khiến lồng ngực có chút khó chịu, Tổng Tân đứng một lát, mới quay đầu lại nói với bọn họ: “Đi thôi.”

Com đương nhiên là không có, đừng nói không có người nấu com, cho dù thức ăn bày ở trước mặt, chỉ sợ bọn họ cũng nuốt không trôi.

Tổng Tân đi đến cửa lại đột nhiên quay lại phòng Uông Minh nhìn một cái.

Thi thể của anh ta không có gì khác tối hôm qua. Hiện giờ xem ra, so với vợ chồng Mã Quý mà nói, tư trạng của anh ta vẫn dễ nhìn hơn nhiều. Nhưng cũng là bởi vì các người chơi khác tới mà thôi, nếu như lúc ấy không ai biết, sợ rằng anh ta sẽ là người đầu tiên bị ăn sạch thi thể.

Chỉ trong một đêm, nhà họ Mã đã chết ba người, khiến bầu không khí nơi đây trở nên nặng nề hơn rất nhiều, không ai muốn ở lại.

Bốn người chơi đều đi ra khỏi nhà họ Mã, đi một đoạn rồi xa căn nhà mới dừng bước.

Mã Duy không biết là bởi vì lạnh hay là sợ mà cứ run rẩy không ngừng, nhưng đáng mừng là ít nhất cô ta không khóc nữa.

Người đàn ông áo đen về mặt nghiêm trọng nhìn Tổng Tân, nói: “Thi thể của Mã Quý và Lý Thúy đều thiếu rất nhiều bộ phận, tối hôm qua chúng ta còn nghe thấy tiếng nhai nuốt. Tôi cảm thấy trăm phần trăm là thứ kia ăn bọn họ rồi!”

Anh ta không dám nhìn kỹ, chỉ thấy được những thứ này, Tổng Tân nhìn còn kỹ hơn anh ta.

Thứ không chỉ ăn thịt hai người mà còn gặm cả xương nữa.

Đây rốt cuộc là quái vật đáng sợ đến mức nào?

Người đàn ông còn lại mặt đã trắng bệch không còn chút máu, bất an mà ngồi xổm ngay bên cạnh, không hề rùng.

Có Uông Minh làm ví dụ, anh ta hiện giờ rất chắc chắn người chết tiếp theo sẽ là mình. Thế nên cảnh tượng máu me khủng bố vừa rồi đối với anh ta còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Mã Duy ôm lấy mình, cất giọng run run nói: “Sao, làm sao bây giờ... Quái vật như vậy chúng ta vốn không thắng được nó!”

Tổng Tân đi đi vài vòng để tuyệt vọng giúp cô lau sạch máu trên giày.

Khi gầy biến thành màu trắng như lúc ban đầu cô mới dừng bước, quay đầu nhìn về phía ba người, nói: “Muốn sống hoàn thành nhiệm vụ thì làm theo lời tôi bảo.”

Mười phút sau, người chơi quay lại nhà họ Mã.

Hai người đàn ông phụ trách đi thu dọn phần còn sót lại của thi thể vợ chồng Mã Quý, Mã Duy bị Tổng Tân đuổi về phòng chờ lệnh, mà Tổng Tân thì một mình tới phòng bếp cầm con dao vào phòng Uông Minh.

Khi hai người đàn ông mặt tái mét vừa nôn khan vừa đi ra cửa nhà chính thì Tổng Tân cũng đi tới.

Người đàn ông áo đen cố gắng nuốt xuống một chút nước bọt, nói: “Đã làm theo lời cô, thi thể còn sót lại đều bọc vào trong chăn bông, không để lại chút nào.”

Tổng Tân gật đầu, chỉ vào một góc sân: “Đào hố, chôn đi.”

“Có thể nói làm như vậy để làm gì sao?” Người đàn ông áo đen hỏi.

Người chơi còn lại hiển nhiên cũng tò mò.

Tổng Tân liếc mắt nhìn phòng Mã Duy, chỉ đáp qua loa: “Đợi lát nữa tôi sẽ nói cho hai người biết.”

Hai người chơi mặc dù hiểu kỳ nhưng cũng chỉ đành làm theo lời Tổng Tân.

Những phần còn lại của thi thể bị chôn dưới đất, bọn họ lại dùng tuyệt lập lên, nhìn qua quả thực không thể phát hiện nơi này đã từng bị đào lên.

Chờ bọn họ làm xong, Tổng Tân liền gọi hai người kia ra ngoài. Sau khi ra khỏi nhà họ Mã, mới nhỏ giọng nói kế hoạch của mình cho họ.

Sau một lát, Tổng Tân mở cửa phòng, ngồi đối diện với Mã Duy mặt mũi trắng bệch trên giường: “Đi ra ngoài tìm manh mối thôi.”

Mã Duy sững sờ, bất an nói: “Còn phải ra ngoài tìm sao? Hẳn là không còn manh mối nào để tìm nữa?”

“Còn gần hai ngày, không tìm manh mối chẳng lẽ ở đây chờ chết à?” Người đàn ông áo đen đứng sau lưng Tổng Tân, hung dữ lườm Mã Duy.

Mã Duy đánh phải xuống giường, bắt đầu đi đi ra ngoài.

Tổng Tân nói: “Chia nhau ra đi, tôi qua nhà con cả nhà họ Mã một chuyến, hỏi xem có manh mối gì không.”

Mã Duy hỏi: “Ông ta biết gì sao?”

“Có thể.” Tổng Tân nghiêm túc nói: “Lý Thúy từng nói, bà Thẩm qua thôn Đại Hà mang mèo đi cùng. Con mèo kia đã ở nhà ông con cả một thời gian, ông ta ít nhiều cũng phải biết chút gì đó.”

Cô nói xong, nhìn về phía hai người đàn ông: “Hai người tên gì?”

“Hạ Nghị.” Người đàn ông áo đen nói

“Tôi tên Cổ Nhân.”

Tổng Tân gật đầu, nói với Hạ Nghị: “Anh phụ trách đi theo người chơi đội xanh, nhất là người mặc vest, trông chừng kỹ một chút. Cổ Nhân thì đi từng nhà trong thôn hỏi chuyện có liên quan đến bà Thẩm và con mèo. Mã Duy cô...”

Mã Duy về mặt cầu xin, nước mắt đã bắt đầu rom rớm.

Tổng Tân thờ dài, nói tiếp: “Cô không gây cản trở là được rồi, tùy tiện đi ở trong thôn đi, cứ ở đây không an toàn.”

Hạ Nghị vỗ tay, lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, mọi người nhanh chóng hành động!”

Anh ta nói xong, cũng là người đầu tiên đi ra ngoài cửa.

Tổng Tân và Cổ Nhân cũng đi về phía cửa chính, lúc bước qua bậc cửa, hai người lặng lẽ liếc nhau một cái.

Cổ Nhân nháy mắt lại gật đầu với cô, giống như đang nói: Yên tâm đi, không thành vấn đề.... Chỉ có một mình Mã Duy không biết, nhiệm vụ thật của anh ta hôm nay không phải hỏi thăm thôn dân manh mối về mèo mà là theo dõi Mã Duy.

Khi chỉ có một mình Mã Duy, con mèo kia rất có thể sẽ đi tìm cô ta.

Hạ Nghị quay đầu lại liếc nhìn Tổng Tân, cất bước nhanh chóng đi về phía nhà trưởng thôn.

Tổng Tân thì đi sau cùng, không nhanh không chậm mà đi về hướng đầu thôn.

Cô và Hạ Nghị tạm thời đi cùng hướng, chỉ khi đi đến một căn nhà nằm ở khúc cua Hạ Nghị mới đột nhiên đi chậm lại, hai tay cũng đút vào trong túi quần, hơi cúi đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng lâu sau Hạ Nghị liền chạm mặt thành viên đội xanh từ đằng trước đi tới.

Đó là người chơi nữ duy nhất trong đội.

Hạ Nghị vẻ mặt nghiêm trọng ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, lại cúi đầu, chậm rãi đi lướt qua nhau. Ngay sau đó anh ta ngừng chân, quay đầu lại nói: “Chờ một chút.”

Người chơi nữ dừng bước, quay đầu cánh gác nhìn về phía anh ta: “Có chuyện gì?”

Hạ Nghị nhìn chằm chằm cô ta, hỏi khẽ: “Ừm thì, tối hôm qua đội cô có xảy ra chuyện gì không?”

Người chơi nữ nhú mày: “Có ý gì?”

“Xem ra là không rồi.” Hạ Nghị cố nặn ra một nụ cười: “Không có gì, tạm biệt.”

Anh ta nói xong liền lập tức rời đi, nhưng như vậy lại khơi dậy lòng hiếu kỳ của người chơi đội xanh.

Người chơi nữ gọi anh ta lại, hỏi: “Rốt cuộc là làm sao, tối hôm qua đội anh gặp chuyện à?”

Hạ Nghị không nhìn thẳng cô ta mà nhìn tuyết đọng trên mặt đất, nói: “Không, đương nhiên là không. Tôi còn có việc, đi trước nhé.”

Anh ta quay đầu rời đi, bước chân cũng trở nên gấp gáp.

Biểu hiện như vậy càng khiến người ta cảm thấy anh ta nói dối.

Người chơi nữ đội xanh do dự một lát liền đổi hướng, vội vàng quay ngược lại đường cũ.

p/s: Á ụ, về nhà, méo chơi nữa QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Uy hiếp

Editor: mèomỡ

Đôi phương tăng tốc, chẳng mấy đã vượt qua Hạ Nghị.

Hạ Nghị lại chậm lại, nhân nhả tiếp tục đi.

Còn Tổng Tân, từ lúc ở ngã ba thì đã rẽ sang đường khác, đi về phía đầu thôn rồi.

Cần bờ sông ngoài thôn Dương Liễu, lớp tuyết đọng đã bị người đi qua đi lại giẫm bấn, để lại hàng loạt dấu giày mất trật tự.

Lúc này, mấy thôn dân đang cầm dụng cụ đi trên mặt băng, cẩn thận nhìn bên dưới lớp băng.

Những người này đều thuộc thôn Dương Liễu, bọn họ là nhóm tự phát đi tìm bà Thẩm, mà người Tổng Tân cần tìm là một trong số đó.... Chính là cậu thiếu niên tay cầm xẻng, đang cẩn thận tìm kiếm dọc theo bờ sông kia.

Thiếu niên nhìn thấy Tổng Tân liền gọi cô từ xa. Tổng Tân liền đi tới hỏi: “Hôm nay con cả nhà họ Mã có tới không?”

Thiếu niên gật đầu, chỉ về phía hạ du: “Ông ấy cùng vài người đi đằng kia tìm, bảo là đi xa thêm một chút biết đâu lại tìm thấy.” Cậu nói xong, lại hạ giọng, thần thần bí bí hỏi: “Đại sư, chuyện ma quái trong thôn chúng ta có liên quan đến chuyện này không? Chẳng lẽ là bà Thẩm...”

Tổng Tân không phủ nhận, cô ra về thần bí ra hiệu im lặng, cũng quay đầu nhìn về mọi người xung quanh một vòng, sau đó ra dấu cho thiếu niên ghé sát tai tới, thì thầm với cậu ta mấy

câu.

Nét mặt cậu ta không ngừng thay đổi theo từng câu cô nói. Đến khi Tống Tân nói xong, cậu ta liền dừng về mặt kinh ngạc đồng thời cũng kiên quyết, gật đầu: “Đại sư yên tâm, không thành vấn đề!”

Tống Tân cười vang, đưa tay vỗ vai cậu ta: “Chuyện này chính là then chốt quan trọng nhất, có thể thành công hay không đều nhờ hết vào cậu, chị tin cậu nhất định có thể làm được.”

Thiếu niên giống như đại tướng quân nhận nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, ưỡn lưng, vỗ ngực hứa nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Tống Tân lại theo cậu ta cùng tìm kiếm trên mặt sông một lát mới về thôn.

Cô không thấy những người chơi khác, cũng không định tìm, đi thẳng về nhà Mã Quý.

Khi cô đi đến cửa nhà họ Mã liền lập tức phát hiện một vấn đề. ... Cánh cửa đóng quá chặt.

Tống Tân giả vờ như không phát hiện, cứ thế bình tĩnh đẩy cửa ra.

Khi lưỡi dao găm lạnh như băng đặt lên cổ, Tống Tân cố tỏ vẻ kinh ngạc sợ hãi.

Cô mới bước một chân qua cửa, chân còn lại còn đang ở bên ngoài. Cơ thể vẫn dừng lại ở động tác nhấc chân, giống như bị sợ đến ngất người, ngo ngắc đứng yên.

Lưỡi dao lạnh buốt đặt dưới cổ khiến cô nổi lên một tầng da gà. Nhìn theo thân dao là bàn tay phải to lớn thô ráp, sau đó là một khuôn mặt cười nhạt.

Người đàn ông mặc vest nhếch môi, trong mắt tràn ngập đắc ý. Anh ta dùng sức dí lưỡi dao vào cổ Tống Tân một chút, chậm rãi nói: “Cô hẳn là biết nguyên nhân bọn tôi tới đây đúng không nào, thức thời thì nín ra hết những gì các người biết đi. Nếu không, dao găm trong tay tôi không có mắt đâu!”

Tống Tân nhìn ra phía sau anh ta. ... Ba người còn lại của đội xanh đều ở đây, chẳng qua là bọn họ nhìn có vẻ không bình tĩnh như người đàn ông mặc vest này mà thôi.

Dù sao cũng là từ xã hội pháp trị bị bắt tới nơi quỷ quái này, cho dù thật sự có thể tùy ý giết người nhưng cũng rất ít người có thể làm được.

Tống Tân liếc nhìn con dao trên cổ, cố làm ra vẻ đã sợ hãi rồi lại giả vờ bình tĩnh, nói: “Tôi không có gì để nói, tôi không biết gì hết.”

“Không biết?”

Người đàn ông mặc vest hừ lạnh một tiếng, ấn một cái. Tống Tân lập tức cũng cảm thấy cổ đau nhói.

Anh ta lại đưa tay trái ra, quẹt lên cổ cô một cái, cố ý đưa đầu ngón tay nhuộm máu lên cho cô xem, đồng thời hung dữ nói: “Mày đừng giả vờ giả vịt với tao, nếu không nói, tao cắt đầu mày xuống làm bóng đá!”

Tống Tân nhìn thấy máu thì tỏ vẻ căng sợ hãi hơn nhưng vẫn kiên quyết nói: “Không. ... Tôi không biết gì cả, cho dù tôi thật sự biết thì sau khi tôi nói, các người thắng trận này, tôi vẫn sẽ chết. Vậy tại sao tôi phải nói cho các người biết? Không nói còn có cơ hội sống sót, nói thì chết chắc rồi!”

“Ha ha.” Người đàn ông mặc vest cười nhạt: “Nói cho bọn tôi biết, tôi sẽ tha cho cô một lần, sau này chúng ta cạnh tranh công bằng, cô còn có cơ hội thắng. Không nói cho chúng tôi biết, tôi lập tức giết cô! Cho dù cuối cùng là đội đỏ thắng thì cũng là những người khác thắng, chẳng liên quan gì đến một người chết như cô cả. Hẳn là cô biết nên chọn cách nào!”

Tống Tân im lặng, ánh mắt liếc về phòng nhỏ chéo bên cửa chính, hơi cau mày, ra vẻ đang phân vân suy nghĩ.

Qua hai phút, cô vẫn không nói gì, người đàn ông mặc vest đợi đến bức bối, mở miệng nói: “Này, cô còn muốn nghĩ bao lâu nữa? Nhiều nhất cho cô thêm một phút!”

Tống Tân nhìn về phía anh ta: “Anh không sợ tôi lừa à?”

“Có nói dối hay không tôi có thể tự mình phán đoán.” Anh ta trợn mắt nói: “Nhưng, cảnh cáo cô trước, nếu bị tôi phát hiện ra là cô nói dối, đừng trách tôi cho cô vài nhát!”

Tống Tân mím môi, chần chờ một lát, mới nói: “Được, tôi nói. Mấy người hẳn là đã thấy được phòng nhỏ trong nhà chính có một thi thể rồi đúng không, đó là đồng đội của tôi. Trong phòng của vợ chồng Mã Quý cũng chỉ còn lại căn phòng ngập máu. Người. ... Phải nói là thi thể đều không biết mất đâu rồi.”

Người đàn ông mặc vest nói: “Chúng tôi đương nhiên thấy được rồi mới ở đây ôm cây đợi thỏ, nói tiếp đi.”

Tống Tân lại tỏ vẻ sợ hãi: “Nửa đêm hôm qua, có quỷ xuất hiện. Nó giết vợ chồng Mã Quý, còn ăn bọn họ. Lúc ấy cũng không ai phát hiện, đến khi Uông Minh hét lên, chúng tôi mới hoảng tỉnh. Chạy tới nơi thì đúng lúc trông thấy nó từ cửa ra vào xông ra, nhảy lên nóc nhà chạy trốn!”

Người đàn ông mặc vest quay đầu trao đổi ánh mắt với ba người còn lại, sau đó lại hỏi Tống Tân: “Thứ kia nhìn như thế nào?”

Tống Tân lắc đầu: “Lúc ấy là hơn nửa đêm, chúng tôi đều không thấy rõ, nhưng. ... Là hình người.”

“Sao các người biết là nó ăn hai vợ chồng kia?” Anh ta nghi ngờ hỏi: “Không phải cô nói, lúc các người phát hiện là sau khi người chơi tên Uông Minh bị giết sao?”

Tống Tân hoảng sợ ôm ngực: “Bởi vì lúc nó nhảy lên nóc nhà thì có lại quay nhìn chúng tôi một cái. Mặc dù chúng tôi không thấy rõ hình dạng của nó, nhưng có thể trông thấy trong miệng nó còn ngậm một thứ rất giống chân người! Hơn nữa, trong phòng ngoại trừ máu thì không còn gì cả, không phải là bị ăn thì còn có thể là cái gì?”

Nói như vậy cũng đúng, người đàn ông mặc vest nhướng mày, nghĩ nghĩ, nói: “Quý tại sao lại tới đây?”

Câu này không phải hỏi Tống Tân, thậm chí còn không phải một câu hỏi. Anh ta hỏi xong, một đồng đội đằng sau liền nói: “Không cần phải nói cũng biết, con quỷ kia nhất định là mẹ Mã Quý biến thành.”

Người đàn ông mặc vest gật đầu, nhìn chằm chằm Tống Tân nói: “Có phải các người cho rằng chỉ cần giải quyết con quỷ kia là có thể hoàn thành trò chơi này không?”

Tống Tân nói: “Anh còn muốn hỏi chúng tôi có kế hoạch gì chứ gì? Tôi sẽ không nói cho anh đâu, nếu nói thêm gì nữa thì chúng tôi làm sao có cơ hội thắng! Cho dù bây giờ anh giết tôi, tôi cũng sẽ không nói thêm gì nữa đâu!”

Trong mắt người đàn ông mặc vest tràn đầy sát ý, nắm chặt dao găm, gân xanh trên mu bàn tay hơi nổi lên.

Anh ta dường như thật sự muốn đâm vào cổ Tổng Tân, đúng lúc này, cô gái đội xanh khẽ nói: “Anh Lý, thôi đi, cũng không thể thực sự giết người ta chứ.”

Người đàn ông mặc vest chớp mắt, sát ý trong mắt lập tức biến mất. Anh ta buông dao găm, trầm giọng nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Đội bọn họ đi rồi, Tổng Tân mới dùng ống tay áo lau máu trên cổ. Vết thương rất nông, không ảnh hưởng gì, máu chảy ra cũng không nhiều.

Cô rút con dao giấu bên hông ra, xoay người đóng cửa lại mới đi vào phòng nhỏ bên cửa xem xét.

Thi thể của Uông Minh vẫn nằm trên mặt đất, máu đã khô, máu trên mặt đất cũng ngấm vào bùn đất, tạo thành một vòng tròn màu đỏ đen xung quanh thân thể anh ta.

Thi thể có dấu vết bị lật qua lật lại, quần áo xộc xệch hơn... Không biết bọn họ là muốn tìm đạo cụ hay là vì tìm manh mối?

Nếu như muốn tìm đạo cụ, e là phải thất vọng rồi. Tổng Tân đã tìm, trên người Uông Minh không có đạo cụ, không có gì cả.

Trong lượt bốc ngẫu nhiên hẳn là anh ta đã bốc được dị năng đỉnh luôn lên thân thể.

Tổng Tân vào phòng bếp uống chút nước, nhân tiện lau máu trên cổ, lại đi ra ngoài.

Chừng năm phút sau, cô mới tìm được Hạ Nghị vừa từ một hộ ra đình đi ra.

Hạ Nghị gặp cô, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó liền bước nhanh tới, hỏi: “Không phải cô tới nhà con cả nhà họ Mã sao? Sao... Ày, cổ cô sao vậy?”

Tổng Tân cũng không kỳ vọng quá lớn vào đầu óc của đồng đội mình.

Cô ra hiệu cho Hạ Nghị cùng cô về nhà họ Mã, mới nói ra kế hoạch thực sự của mình cho anh ta nghe.

Hạ Nghị nghe xong, có chút chần chờ: “Như vậy... Không tốt lắm thì phải?”

“Đây là cách duy nhất tôi nghĩ ra được, có tác dụng hay không cũng không chắc chắn trăm phần trăm.” Tổng Tân nói: “Anh có thể lựa chọn không phối hợp, nhưng trong vòng một ngày rưỡi còn lại anh phải nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt hơn.”

Hạ Nghị nhú mày, suy nghĩ hai phút liền vò đầu mày cái, cắn răng nói: “Thôi, làm theo cách cô nói đi!”

Tổng Tân thần nhiên nói: “Anh phải biết, một khi quyết định nghe tôi thì nhất định phải làm theo đến cùng.”

“Được... Không thành vấn đề.”

Tổng Tân lúc này mới đưa một bọc đồ cho anh ta: “Muốn sống thì làm theo, đi đi.”

Hạ Nghị nhận lấy, vẻ mặt buồn nôn nhưng vẫn phải cố chịu, nhét nó vào trong túi. Sau đó anh ta gật đầu, đi ra ngoài.

Đi đến cửa lớn, anh ta lại quay đầu, hô một câu với Tổng Tân: “Nếu như có thể thành công, từ nay về sau tôi sẽ coi cô như Chị đại của tôi!”

Tổng Tân nhướn mày.... Chị? Loại chị chuyên đi giúp đàn em chùi đ*t ấy hả?

Cô ngồi trong phòng một lát, ước lượng chuẩn thời gian mới ra ngoài. Dọc theo con đường ra bãi tha ma, vừa đi vừa nhìn xung quanh

Hơn mười phút sau, cô nhìn thấy Mã Duy từ đằng trước đi tới.

p/s: Cảm thấy nữ9 thực cmn ko đáng tin. Rất có tiềm năng hó đồng đội (heo =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mồi nhử

Editor: mèomỡ

Mã Duy nhìn thấy Tổng Tân thì lập tức bước vội tới, nói: “Tổng Tân, gặp cô thật tốt quá. Thật kỳ lạ, tôi đi một vòng cũng không thấy những người chơi khác.”

Cô ta đương nhiên không gặp được, bởi vì một người trong số đó vẫn đang âm thầm theo dõi cô ta. Mà bốn người chơi đội xanh ở nhà thôn trưởng thì vì tin tức Hạ Nghị để lộ ra mà hiện giờ cùng nhau hành động.

Tổng Tân chưa đáp lời Mã Duy.... Bây giờ còn có một chuyện nhất định phải làm.

Cô ngẫm nghĩ, nói: “Nếu cô sợ, có thể ra bờ sông ngoài thôn ở cùng thôn dân.”

Mã Duy cũng biết mình không giúp được gì, nghe vậy vội gật đầu, xoay người định đi.

“Đợi một chút.” Tổng Tân gọi cô ta lại, hỏi: “Hôm nay cô có nhìn thấy con mèo kia không?”

Mã Duy hơi sững sờ, ngay sau đó lắc đầu: “Không, nếu như nó xuất hiện, tôi nhất định sẽ sợ chết ngất mất!”

Tổng Tân gật đầu, ra hiệu cô ta có thể đi rồi.

Mã Duy chậm rì rì mà đi về phía cửa thôn, Tổng Tân thì đứng nguyên tại chỗ, nhìn cô ta đi đến ngã rẽ phía trước mới xoay đi tiếp.

Đi chưa được mấy bước, Cổ Nhân trốn sau vách tường đằng trước liền đi ra.

Anh ta lắc đầu với Tổng Tân, nói: “Con mèo kia chưa từng xuất hiện, cô ta cũng không làm chuyện gì kỳ lạ, cứ đi rồi đừng lung tung vậy thôi.”

“Cô ta dừng ở đâu lâu nhất?” Tổng Tân hỏi.

Cổ Nhân suy nghĩ một hồi, mới nói: “Đằng sau căn nhà bên kia không phải có một rừng trúc sao, cô ta đứng ở đó một lát, hình như còn ngồi trên đồng tuyết làm cái gì đó, nhưng tôi không dám tới gần, không thấy được.”

Tổng Tân nheo mắt, hơi nhếch môi: “Hiện giờ không có người khác ở đây, tôi sẽ nói chi tiết kế hoạch cho anh biết.”

Khoảng chín giờ tối, ngoài trời đã đen kịt. Các thôn dân đã sớm về nhà, nằm trên giường đất ấm áp, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Từ bầu trời lại rơi xuống những bông tuyết li ti, nhiệt độ vốn đã rất thấp lại giảm xuống không ít, lạnh đến mức toàn thân nổi da gà.

Trong sân nhà họ Mã, trên nền tuyết màu trắng đặt một thi thể nằm ngửa.

Mặc dù không có trăng, nhưng bởi vì tuyết trắng nên người chơi còn có thể nhìn thấy vài thứ.

Dưới mái hiên, Mã Duy co rúm ở cạnh tường, hai tay ôm thật chặt chân mình, cổ co nhỏ người lại, giống như làm thế thì quái vật kia sẽ không nhìn thấy cô ta vậy.

Hạ Nghị ngồi trên ghế cách cô ta không xa, mắt nhìn chăm chăm vào thi thể Ưông Minh nằm trong sân.

Trong nhà họ Mã cũng chỉ có hai người bọn họ.

Gió rét căm căm chui vào tận xương, lạnh đến mức toàn thân bọn họ đều cảm thấy đau, chỉ muốn lập tức chui vào trong nhà sưởi ấm.

Nhưng bọn họ không rời đi, cho dù là Mã Duy cũng phải kiên cường mà ở lại đây.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, khi hai người gần như đông thành tượng băng thì trên nóc nhà bỗng có tiếng vang nhỏ... Đó là tiếng hòn đá ném vào mái ngói.

Hạ Nghị đứng dậy, quay đầu cùng Mã Duy nhìn nhau một cái. Thấy cô ta lại tỏ vẻ sợ sệt, anh ta liền hung dữ lườm cô ta.

Mã Duy lúc này mới run rẩy đứng dậy, nói: “Chúng ta làm như vậy thật sự có tác dụng sao? Lỡ như nó không tới đây thì sao?”

Hạ Nghị nhìn cửa lớn, quát: “Ngậm cái miệng quạ đen của cô lại, nó không thể nào không đến được! Đừng quên Ưông Minh chết như thế nào, tối hôm qua tôi cũng gặp chuyện giống anh ta, con quái vật kia tối nay nhất định sẽ tới giết tôi!”

“Tôi sợ...” Mã Duy khóc.

Hạ Nghị bực bội gắt: “Khóc lóc cái gì, gặp nguy hiểm là tôi chứ có phải cô quái đâu! Đợi lát nữa chúng ta cứ làm theo kế hoạch, nếu may mắn tối nay là có thể thắng trò chơi này rồi! Chờ rời khỏi chỗ quỷ quái này, cô thích khóc thế nào thì khóc, không ai cản!”

Anh ta vừa dứt lời, cửa chính đang đóng chặt của nhà họ Mã liền bị người từ bên ngoài đá văng ra.

Bốn bóng người cao thấp béo gầy từ ngoài cửa đi đến... Cho dù thấy không rõ khuôn mặt, Hạ Nghị và Mã Duy cũng biết, bọn họ là người chơi đội xanh.

Mã Duy bắt gặp mà lui về phía sau một bước, lưng tựa vào mặt tường thô ráp, vẻ mặt căng thẳng.

Hạ Nghị quay đầu nhìn cô ta một cái, hơi dịch chân đứng chắn trước mặt cô ta xong, mới nhìn bốn người kia, hỏi: “Sao các người lại ở đây?”

Người đàn ông mặc vest đi đầu nhìn quanh sân một vòng, xùy cười: “Các người còn có hai người thôi à?”

“Liên quan quái gì đến anh!” Hạ Nghị lạnh lùng đáp.

Người đàn ông mặc vest giật quá hóa cười: “Có khi nào là bởi vì buổi chiều cô ta nói cho tôi biết vài chuyện nên các người đuổi người đi rồi không?”

Hạ Nghị khóc miệng giật giật, không nói gì.

Đối phương hiển nhiên cũng không có ý định lãng phí thời gian vì vấn đề này.

Người đàn ông mặc vest đưa tay phải sờ sờ sau thắt lưng, rút ra một con dao găm sắc lẹm, sau đó giơ hai tay chỉ về phía trước, lớn tiếng nói với ba người sau lưng: “Canh cẩn thận, đừng để bọn họ chạy!”

Ba người đằng sau vội vàng nghe lệnh, chia ra đứng ở ba chỗ khác nhau.

“Bốn đối hai... Không đúng.” Người đàn ông mặc vest mân mê dao găm trong tay, nhàn nhã nói: “Bối đối một, muốn thử không?”

Hạ Nghị không đáp, chỉ oán hận mà nhìn đối phương.

Hai người nhìn nhau một lát, người đàn ông mặc vest nhếch môi, đột nhiên xông về phía Hạ Nghị!

Hạ Nghị bỗng nở nụ cười, khi dao găm của người đàn ông mặc vest sắp đâm tới thì nhanh chóng lách mình sang bên tránh thoát.

Mà lúc này, người đàn ông mặc vest cũng không đuổi theo.

Anh ta đắc ý cười lạnh một tiếng, đột nhiên chuyển hướng bên trái, sau đó bắt lấy Mã Duy đang dựa vào cạnh tường run lấy bầy!

Anh ta kéo Mã Duy về phía mình, cũng lập tức kẻ con dao găm lên cổ Mã Duy.

Mã Duy run rẩy, sợ đến nhũn cả ra, chỉ có thể vô lực mà dựa vào người anh ta.

Hạ Nghị trợn mắt, gằn dữ hét: “Mau thả cô ấy ra!”

Người đàn ông mặc vest lại cười to, cánh tay trái kẹp cổ Mã Duy dùng sức, cúi đầu hung dữ nói bên tai cô ta: “Kế hoạch vừa rồi các người nói là gì, lập tức nói hết ra, nếu không... Đừng trách ông đây xiên cho cô mấy phát!”

Mã Duy khóc òa, nước mắt càng không ngừng rơi xuống, một lúc lâu mới thút thít nói: “Tôi, tôi nói, tôi nói hết, đừng giết tôi, đừng giết tôi!”

Mắt Hạ Nghị đã sắp trừng lòi ra khỏi hốc mắt rồi: “Con mẹ nó cô bị ngu à? Cô nói cho hắn biết, chúng thua trò chơi này cũng sẽ chết thôi!”

Người đàn ông mặc vest cười nhẹ: “Ít nhất lúc chết còn có thể kéo thêm mấy người làm đệm lưng, phải không?”

Mã Duy run lấy bầy, đứt quãng nói: “Tôi, kế hoạch của chúng tôi là... Hạ Nghị bị thứ kia theo dõi, nó tối nay nhất định sẽ đến tìm anh ta, kế hoạch của chúng tôi là coi anh ta như mồi nhử, chờ con quái vật kia xuất hiện thì cùng bắt nó, sau đó giết nó! Một đồng đội nam khác của chúng tôi bây giờ đang chờ ở bên ngoài, chỉ cần nhìn thấy quái vật lại đây, anh ta sẽ phát tín hiệu cho chúng tôi...”

“À tóc ngắn đâu?” Người đàn ông mặc vest hỏi.

Mã Duy lắc đầu nguây nguay: “Không biết, tôi không biết... Buổi chiều chúng tôi phát hiện cô ta nói cho các người một chút manh mối, nên đuổi cô ta đi rồi. Sau khi cô ta đi thì không thấy về nữa!”

“Chắc...” Người đàn ông mặc vest nhếch môi, nhỏ nước miếng xuống mặt tuyết, hất cằm về phía thi thể nằm giữa sân: “Thi thể này mang ra ngoài làm gì?”

Mã Duy khóc thút thít nói: “Chúng tôi nghĩ quái vật kia đến đây biết đâu lại ăn thi thể này trước, nếu vậy có thể kéo dài được nhiều thời gian hơn...”

“Ái chà, nghĩ chu đáo phết.” Người đàn ông mặc vest nói xong, đẩy cô ta sang một bên, cười lạnh nói: “Yên tâm, chúng tôi hiện giờ sẽ không giết các người, cũng không cần phải giết các người. Chờ chúng tôi hoàn thành trò chơi, các người sẽ được cùng nhau xuống địa ngục thôi.”

Anh ta vịn vịn cổ, từ từ nói: “Về phần kế hoạch của các người... Ngại quá, hiện giờ nó là của tôi rồi.”

Hạ Nghị đỡ lấy Mã Duy, hơi kéo cô ta ra phía sau mình, mắt luôn nhìn chăm chăm người đàn ông mặc vest.

Đối phương lại hoàn toàn không để anh ta vào mắt, dù sao hiện giờ thì đây là sân nhà của đội xanh rồi.

Cùng lúc đó, Cổ Nhân men theo tường ngoài, cẩn thận lách vào sau nhà, cũng rúc vào trong đóng cũi.

Anh ta vừa lạnh vừa sợ, toàn thân đều đang run, nhưng lại không dám làm xằng làm bậy, chỉ có thể làm theo kế hoạch Tổng Tân nói cho mình, lặng lẽ trốn vào đây...

Cô nói, thứ kia đêm qua đã nhìn thấy anh ta, tối nay nhất định sẽ tới giết anh ta, mà cô cùng Hạ Nghị lừa người chơi đội xanh đến đây chính là để bốn người kia làm kẻ chết thay.

Chỉ cần anh ta trốn ở đây, thứ kia đến thấy trong nhà nhiều người như vậy sẽ xuống tay với bọn họ, mà không đi tìm anh ta nữa.

Nhiệm vụ tối nay của anh ta chỉ có một, chính là trốn ở ngôi nhà gần đường nhỏ, chờ người chơi đội xanh xuất hiện thì dùng một cục đá nhỏ ném lên nóc phòng.

Sau khi quái vật kia xuất hiện, anh ta cũng chỉ cần ngoan ngoãn trốn ở đây, chờ Tổng Tân về.

Kế hoạch của cô là dùng mạng của người chơi đội xanh kéo dài thời gian, mà cô mai phục ở thi thể Bà Thảm. Chỉ chờ con mèo kia xuất hiện, đối thi thể xong, liền lập tức mang theo bản thể của nó chạy đến!

Đương nhiên không chỉ có thế, cô còn nhờ thiếu niên cạnh nhà họ Mã vào thôn mượn một con chó, cũng tạm thời giấu ở nhà thiếu niên.

Đội khi Tổng Tân trở về, sẽ đi gọi thiếu niên, mang chó đến nhà họ Mã. Thứ kia sợ hãi đương nhiên sẽ chạy trốn, nhưng bản thể của nó ở trong tay Tổng Tân rồi thì đừng hòng trốn.

Dù nó trốn được tối nay, chờ ban ngày đến, nó cũng nhất định phải quay lại thân thể của mình.

Kế hoạch nghe rất khả thi, mặc dù vẫn phải đề phòng rủi ro, nhưng ít ra đáng giá thử một lần.

Nhưng Cổ Nhân vẫn rất sợ, anh ta sợ đến mức ngay cả nước bọt trong miệng cũng không tiết ra nổi nữa, miệng đắng lưỡi khô, trong lòng cũng cực kỳ hoang mang, luôn sợ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Mà chuyện duy nhất anh ta có thể làm chỉ là không ngừng lặng lẽ cầu nguyện, hi vọng kế hoạch này có thể thành công.

Không biết đứng chờ trong trời tuyết lạnh giá này bao lâu, cả người Cổ Nhân lạnh đến cứng đờ, ngay cả cử động ngón tay cũng cảm thấy đau buốt.

Anh ta đang do dự có nên đứng dậy cử động một chút hay không, thì lại đột nhiên nghe thấy tiếng động trên đầu.

Chỗ anh đứng là ở đóng cũi chất ngoài tường sau nhà, trên đầu có mái che.

Nghe được tiếng động, Cổ Nhân thầm nghĩ trong lòng: Đến rồi! Nó nhất định là từ trên nóc nhà vào rồi!

Vừa nghĩ vậy anh ta liền ngẩng đầu nhìn lên trên.

Khi tầm mắt anh ta bất ngờ đối diện với một đôi mắt màu xanh u ám, anh ta lập tức sững sờ, như rơi vào hầm băng.

Anh ta theo bản năng muốn trốn, nhưng lại tuyệt vọng phát hiện thân thể anh ta hoàn toàn không động đậy được... Mà ngay cả đôi mắt đang đối diện với cặp mắt xanh kia cũng không

thể nhúc nhích được chút nào!

Cổ Nhân đến tận lúc này mới hiểu được tại sao Uông Minh chỉ kịp hét một tiếng liền chết mặc dù nhìn thì thể rõ ràng không phải là chết ngay lập tức.

Hóa ra là bởi vì... Anh ta không kêu được, cũng không động đậy được.

Đôi mắt xanh kia trong bóng tối lập lòe mấy lần, nương theo tiếng động rất nhỏ, Cổ Nhân trông thấy rõ ràng bóng đen hơi còng kia đã bắt đầu chậm rãi bò từ mặt tường xuống như thằn lằn.

Cổ Nhân khóc, sợ hãi và tuyệt vọng khiến nước mắt chảy xuống như mưa.

Mà khi đối mặt với cái chết, đầu óc của anh ta lại tỉnh táo lạ thường. Anh ta nhận ra được một sự thật làm anh ta vô cùng tức giận, nhưng lại không thể làm được gì...

Mỗi nhữ vốn không phải là người chơi đội xanh. Từ đầu tới cuối, chỉ có anh ta mới là kẻ bị ném ra làm mỗi nhữ thôi!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hoàn thành trò chơi

Editor: mèomỡ

Bóng người lưng còng dùng tư thế quái dị bò từ vách tường xuống nơi anh ta nấp, cũng dần dần xuất hiện rõ trước mặt anh ta.

Tóc trắng rối bù xòa trên mặt, đôi mắt màu xanh âm u phát ra ánh sáng lập lòe nguy hiểm, mà miệng mũi dưới hai mắt... Lại giống miệng mũi mèo như dúc!

Cái miệng há to, lộ ra răng nanh trắng hếu. Còn có chút chất lỏng tanh hôi nhỏ giọt, rơi xuống mặt Cổ Nhân.

Hai tay bám trên tường đất mọc ra móng vuốt vừa dài vừa sắc bén. Những móng vuốt kia thậm chí có thể dễ dàng cắm vào trong vách tường, giúp nó bám được trên mặt tường thẳng đứng.

Đồng tử của Cổ Nhân co lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt nửa người nửa mèo, cơ thể không ngừng run rẩy, sợ đến mức muốn tè ra quần.

Giờ phút này, anh ta thậm chí còn nảy sinh ra một suy nghĩ trong đầu: Nếu như có thể, anh ta thà rằng bị nổ đầu mà chết!

Ít nhất, nổ đầu chỉ cần chớp mắt là tách, có khi còn không cảm nhận được đau đớn. Mà con quái vật trước mắt này, không chỉ sẽ giết anh ta, còn có thể sẽ xé nát anh ta ra nuốt vào bụng!

Một bước, sau đó lại một bước. Quái vật chẳng mấy chốc đã đến gần Cổ Nhân, anh ta cũng đã có thể ngửi thấy rõ ràng mùi tanh hôi trên người nó.

Chết chắc rồi... Nhất định là chết chắc rồi...

Cổ Nhân tuyệt vọng mà nhìn nó nâng lên chân trước.... Nó sắp tấn công anh ta rồi!

Tìm đập nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, Cổ Nhân đứng chôn chân tại chỗ không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn móng vuốt sắc bén của nó vồ về phía đầu mình!

Nhưng mà, đau đớn hoặc tử vong trong dự kiến lại không đến.

Chân trước với móng vuốt sắc nhọn lướt qua bên tai Cổ Nhân, đặt lên mặt tường.

Cổ Nhân ngẩn người, cố gắng liếc mắt nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy nó lại bò theo mặt tường ra đằng sau anh ta...

Nơi đó là một đồng cũi.

Mắt anh ta không thể nhìn thấy phía sau, chỉ nghe được tiếng sột soạt.

Quái vật bối loạn chổng cùi, cũng nhanh chóng tìm được bọc vải nhét bên trong.

Miệng nó phát ra tiếng “Xị” nho nhỏ, sau đó liền nhét bao vải vào miệng.

Nhưng lớp vải phía ngoài khiến nó không ăn được, nó lại nhổ ra, dùng móng tay sắc bén như dao cào cào.

Lớp vải phía ngoài rách ra, để lộ vật thể màu đỏ bên trong.

Quái vật có vẻ vui sướng, cái miệng giống miệng mèo lập tức há to đến cực hạn, chớp mắt đã nhét cả bọc vải vào mồm, dùng sức mà nhai nuốt.

Đúng vào lúc này, một cái bóng nhanh như sói thoát cái từ góc tường bên trái phòng lao ra, dùng tốc độ cực nhanh vồ về phía con quái vật!

Trong đêm tối yên tĩnh tiếng sủa ‘gâu gâu’ đầy khí thế hung mãnh càng trở nên vang dội!

Quái vật mới vừa rồi còn đang thưởng thức mỹ thực lập tức ré lên một tiếng như tiếng mèo, cũng vội xoay người chạy thục mạng về phía ngược lại.

Con chó săn màu vàng đen thân hình cường tráng lập tức đuổi theo, chỉ chưa đến mười giây đã đuổi theo con quái vật, biến mất trong bóng tối.

Khi Cổ Nhân còn đang sửng sốt thì một bàn tay khê vỗ lên vai anh ta.

Đến lúc này, anh ta mới chợt nhận ra mình có thể cử động rồi.

Anh ta quay đầu lại liền nhìn thấy Tổng Tân đang ôm con mèo mướp, đằng sau cô là thiếu niên nhà hàng xóm.

Tổng Tân nhìn thấy Cổ Nhân không sao, thăm nghĩ trong lòng, cũng may lưỡi Uông Minh có tác dụng, nếu không anh ta không chết cũng trọng thương.

Buổi sáng hôm nay cô đi cắt lưỡi Uông Minh, sau đó giao cho Hạ Nghị giấu ở đây.

Ngoài ra cô còn bảo Hạ Nghị chặt tay chân thi thể Uông Minh, để phòng khả năng quái vật vứt bỏ thi thể bà Thẩm mà nhập vào Uông Minh.

Nửa thật nửa giả mà lừa Cổ Nhân cũng là bất đắc dĩ... Đồi thành bất cứ ai, đều sẽ không đồng ý mạo hiểm nguy hiểm làm mỗi như.

Huống chi...

Buổi chiều cô đã tìm được thi thể bà Thẩm, còn giấu ở một nơi xa chỗ này, chính là để phòng ngừa con mèo kia sẽ đem thi thể đến nơi khác.

Đợi cho đến đêm, con mèo nhập vào cơ thể người, thân thể nó sẽ ở nguyên vị trí giống như đã chết.

Mà Tổng Tân nhất định phải nhân lúc này lấy thi thể của nó, chạy về nhà họ Mã.

Nhưng tốc độ của cô đương nhiên kém con quái vật kia, cho nên người bị làm mỗi như có tỷ lệ rất cao sẽ chết.

Khi cô vạch ra kế hoạch này thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần rằng Cổ Nhân sẽ chết.

Cũng may cái đầu lưỡi kia kéo dài được chút thời gian.

Tổng Tân không chắc lưỡi có hữu dụng hay không, chỉ là căn cứ vào thi thể vợ chồng Mã Quý cô thấy sáng nay mà suy đoán rằng con quái vật này hẳn là rất thích ăn đầu lưỡi.

Nếu không nó cũng sẽ không bỏ lại cả cái đầu mà chỉ ăn mỗi lưỡi.

Cổ Nhân lúc này đã hoàn hồn, cảm tức nhìn Tổng Tân, đang định chất vấn thì con mèo mướp nhìn như đã chết kia đột nhiên sống lại!

Nó hơi nhúc nhích, dường như nhận ra có chuyện không ổn nên lập tức muốn chạy.

Nhưng nó gãy gãy lại phát hiện mình vẫn nằm trong lòng Tổng Tân... Trên thân thể nó chẳng biết từ lúc nào đã bị quấn mấy vòng dây thừng, dây thừng buộc nó và cánh tay Tổng Tân lại với nhau!

Hai mắt nó trợn to lập loe trong bóng tối, bốn cái chân đập đập khua khoảng, miệng phát ra tiếng kêu ô ô quý dị... Nghe cực kỳ giống tiếng trẻ con khóc.

Đúng vào lúc này, tiếng bước chân hỗn loạn dồn dập vang lên từ bên phải phòng, đồng thời còn kèm theo tiếng người đàn ông mặc vest chửi bới.

Tổng Tân nhếch môi, bình tĩnh nhận lấy con dao từ tay thiếu niên. Khi thành viên đội xanh vừa từ khúc cua chạy tới, cô liền dùng sức đâm vào tim con mèo.

Mũi dao xuyên qua thân thể nó, thậm chí còn có đâm một chút vào cánh tay cô.

Khi vừa cảm nhận được đau đớn thì trên bầu trời đen như mực đột nhiên xuất hiện vô số pháo hoa nhiều màu rực rỡ.

Trong tiếng pháo nổ, giọng “Chúng nó” lại vang lên, giọng điệu vô cùng vui sướng...

“Chúc mừng người chơi đội đỏ đã hoàn thành trận đấu đầu tiên! Quả là kích thích quá đi thôi! Vung hoa vung hoa~”

“Chúc mừng người chơi số 3003 Tổng Tân, được 1458 người xem ở hành tinh chúng tôi ủng hộ! Sau khi cô thành công hoàn ba trận sẽ được một phần quà lớn bí mật nha!”

“Đồng thời chúng tôi cũng vô cùng lấy làm tiếc cho đội xanh, tất cả thành viên đội xanh đã thua, sau khi trò chơi chấm dứt lập tức loại!”

“Ồ kê, sau đây thì.... Trò chơi kết thúc.”

Vừa dứt lời, các người chơi đội xanh chỉ kịp phát ra một tiếng hét tuyệt vọng bất lực, ngay sau đó, đầu bốn người đồng thời nổ tung.

Giống như... Mãn pháo hoa đầy trời kia vậy.

Cùng lúc đó, cảnh tượng trước mắt Tổng Tân bỗng nhiên biến đổi.

Đêm tối yên tĩnh, nhà cao tầng san sát, một chút ánh sáng từ trong nhà chiếu ra cộng thêm đèn đường khiến cô nhìn thấy khu chung cư quen thuộc. Quay đầu, phía sau là cửa hàng bánh bao đã đóng cửa.

Trên mặt đất còn có máu, nhưng thi thể đã không thấy đâu rồi.

Xung quanh dường như không có ai, Tổng Tân chỉ thấy bóng người in trên cửa sổ.

Nếu như là bình thường, dù là đêm khuya thì thành phố này cũng sẽ không yên tĩnh như thế.... Có lẽ dùng lặng ngắt như tờ để hình dung càng phù hợp hơn.

Tổng Tân đứng tại chỗ một lát, đưa tay vén mái tóc rối bời, rồi mới cất bước đi về nhà.

Nhà cô chỉ là một căn hộ nhỏ một phòng ngủ, một phòng khách, thêm bếp, nhà vệ sinh và ban công, một người ở là vừa vặn.

Chiếc điện thoại đột nhiên biến mất lúc bước vào trò chơi đã lại xuất trong túi quần, chìa khóa cũng ở trong đó.

Tổng Tân rút chìa khóa mở cửa. Nhìn gian phòng đen kịt, cô liền đưa tay bật đèn.

Cũng may... Mặc dù cả thế giới đều đen, ít nhất đèn điện vẫn dùng được.

Việc đầu tiên sau khi Tống Tân về đến nhà đó là tìm quần áo đi tắm nước nóng, sau đó lên giường nằm.

Khi quay về với cái ‘hang ổ nhỏ’ quen thuộc, thể xác và tinh thần mệt mỏi cuối cùng cũng có thể an tâm thư giãn được đôi chút.

Cô cầm điện thoại lên lại phát hiện đã hoàn toàn không có tín hiệu, mạng cũng không dùng được.

Nút ấn trên cổ tay cũng không phản ứng, hẳn là vì cô đã rời khỏi trò chơi.

Tống Tân dựa vào gối, đột nhiên không biết làm gì.

Cô nghĩ nghĩ, liền cầm đạo cụ đặt trên tủ đầu giường tới.

Cái thẻ đạo cụ kia khi lật qua mặt trước luôn hiện lên hướng dẫn sử dụng. Mà cục đá kia... Cũng vẫn không có tí tạo phản ứng nào.

Tống Tân có chút buồn cười, cục đá này không khác những cục đá ven đường là mấy, chắc chỉ là cục đá bình thường mà thôi. Cô lại cứ giữ kè kè bên mình, đúng là quá ngốc.

Chẳng lẽ lúc đánh nhau với người ta, dùng cục đá này đập bẻ đầu đối phương sao?

Cô tiện tay đặt cục đá lên tủ đầu giường, thẻ đạo cụ thì nhét dưới gối, cầm tai nghe vào điện thoại, nghe kể chuyện từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này cũng không an ổn, cô mơ thấy trên bầu trời đột nhiên tối đen xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ há miệng nuốt người đi đường, nhai nhai, cuối cùng xương rơi xuống còn đập chết vài người đang hốt hoảng chạy thực mạng.

Khi cô suyết chút nữa cũng bị hút lên ăn tươi nuốt sống thì bỗng giật mình tỉnh lại.

Ba giờ sáng, cô bật đèn đầu giường lên, trong lúc miên man suy nghĩ lại từ từ ngủ thiếp đi.

Lần này cô lại mơ thấy một giấc mơ hoang đường nữa.

Cô nhặt được một cục đá vô cùng bản, vừa định ném đi thì cục đá này lại lên tiếng.

Nó nói: “Ném tôi đi cô sẽ phải hối hận!”

Không biết tại sao, ở trong mộng Tống Tân còn có thể trông thấy cục đá có một khuôn mặt cực kỳ kiều ngạo.

Vốn định ngày mai sẽ vứt cục đá với đồng đồ bỏ trong nhà, nhưng khi Tống Tân tỉnh lại nhìn thấy cục đá này thì không thể không nghĩ tới câu nói trong mơ kia.

Hay là giữ lại đi... Trong nhà không phải còn có quả hạch đào sao? Kích cỡ cục đá này có lẽ không đập chết người được, nhưng đập quả hạch đào thì vẫn í zị.

Mười giờ sáng, Tống Tân ở trong nhà rảnh rỗi đến phát chán liền ra ngoài, thói quen trước kia mà chạy bộ buổi sáng... Nhưng, có lẽ nên coi như chạy bộ đêm khuya thì đúng hơn? Dù sao thì bầu trời vẫn còn đen sì như mực.

Nhưng khi cô ra ngoài mới phát hiện thế giới bên ngoài đã loạn cào cào lên rồi.

Đêm qua cô không nhìn kỹ mà về nhà luôn, nhưng hiện tại cô mới chú ý tới cửa của siêu thị nhỏ dưới tầng không biết đã bị phá hỏng từ bao giờ. Trong siêu thị vung vãi hàng hóa, thậm chí còn vãi ra tận ngoài đường.

Cô đi ngang qua thì một đứa nhỏ tám tuổi đang từ trong chạy ra, trong lòng còn ôm một túi đựng kẹo.

Nhìn thấy Tống Tân, nó cũng không hề chột dạ, chỉ tăng tốc chạy về phía chung cư, giống như sợ cô sẽ xông lên cướp đồ vậy.

Tống Tân nhàu mày, đi vào siêu thị nhìn một lượt mới phát hiện hàng hóa còn lại đều là đồ dùng hằng ngày, mà thức ăn và nước uống thì đã chẳng còn mấy.

Cô mới chợt nhận ra, thì ra thế giới này đã loạn đến như vậy rồi.

Bên ngoài còn loạn hơn, dọc theo lối đi bộ mấy bước, cô liền nhìn thấy một chiếc minibus cố tình đâm vào cửa chính một cửa hàng nằm bên đường.

Sau khi đâm vỡ cửa kính, xe lùi lại một chút, liền có hai người đàn ông xuống xe. Bọn họ cầm hai cái thùng rỗng, đi vào cửa hàng.

Cửa hàng kia ngày nào Tống Tân cũng đi qua, nếu như nhớ không lầm... Là tiệm tạp hóa do một đôi vợ chồng già mở.

Đôi vợ chồng già khoảng sáu, bảy mươi tuổi. Bình thường luôn tươi cười đón khách, nhìn có vẻ rất ôn hòa dễ gần. Mà nơi ở của bọn họ chính là gian nhỏ sau cửa hàng.

Nói cách khác, nếu như đôi vợ chồng này còn sống thì lúc này họ đang ở trong kia.

Tống Tân không muốn xen vào việc của người khác, cô cũng không cho là mình có thể đánh thắng hai người đàn ông khỏe mạnh

Cô quay đầu đi về, sau khi đi mấy bước liền ngừng chân, lại quay lại.

Trong quán có chút động tĩnh, dường như là hai người đàn ông đang chuyển đồ. Mà kèm theo đó là một giọng nói già nua: “Van xin các cậu... Ít nhất cũng để lại một ít, bà nhà tôi không được khỏe...”

Hai người đàn ông mắng chửi mấy câu, một người trong đó còn nói: “Không phải càng tốt sao? Lũ già chúng mày sống chỉ lãng phí lương thực, chết đói mẹ luôn đi!”

Tống Tân vừa đi về vừa lặng lẽ nhìn vào trong quán.

Hai người kia đang nhét đồ vào thùng, cũng không ngừng đe dọa ông bà cụ, hoàn toàn không để ý đến Tống Tân đi ngang qua.

Cô liền dừng bước, mặt quay về phía cửa hàng, chân lại rón rén lùi về sau, chẳng mấy chốc đã đến bên chiếc xe.

Cô nghiêng đầu nhìn cửa xe không đóng, khẽ mỉm cười, sau đó mở cửa chui vào, giẫm chân ga, thuần thục mà quẹo trái phi ra đường lớn.

Qua kính chiếu hậu, cô thấy hai người đàn ông kia đang tức giận đuổi theo cô. Đáng tiếc chẳng bao lâu bọn họ đã chạy hết nổi rồi, chỉ có thể dừng lại, vừa thở vừa chửi.

Tổng Tân dừng xe, quay đầu nhìn đồ ăn trong xe, hơi nhướn mày, lại quay đầu xe lái ngược về.

Cô hạ cửa kính xe xuống một chút, khi đi ngang qua hai người đàn ông kia thì hô to: “Cảm ơn nhé!”

Suýt nữa thì khiến bọn họ tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Trận đấu thứ hai

Editor: mèomỡ

Con đường bên ngoài bãi đỗ xe đã bị ai đó phá hỏng, bảo vệ cũng không thấy bóng dáng đâu. Tổng Tân cứ thế lái xe vào bãi đỗ xe ngầm, bật đèn xe trước, nhàn nhả mà chuyển đồ ăn trên xe vào thang máy rồi đi về nhà.

Thức ăn nước uống có không ít, cô chuyển mấy mới hết, tốn kha khá mồ hôi.

Chuyển đồ xong, Tổng Tân vốn định đi tắm. Nhưng ngay khi cô mới cởi áo liền nghe thấy bên ngoài đột nhiên có tiếng động rất mạnh.

Cô lập tức mặc quần áo chạy ra bên cửa sổ nhìn.

Sau khi mở cửa sổ, tiếng cánh quạt liền càng rõ. Tổng Tân ngẩng đầu, nhìn thấy ít nhất mười chiếc trực thăng.

Có vài chiếc rất xa, cũng có vài chiếc ở gần đây.

Từ máy bay không ngừng phát ra đoạn ghi âm tuyên truyền đanh tai nhức óc. Tổng Tân nghe hai lần mới nghe rõ... Đây là máy bay do chính phủ phái tới, mục đích chủ yếu là trấn cảm xúc của người dân.

Không biết là ai viết, từng câu từng chữ đều cực kỳ cảm động, khuyên mọi người không cần hốt hoảng, không nên nóng nảy, lại càng không nên làm những chuyện giết người cướp bóc trái pháp luật v...v...

Bọn họ nói, dân số trên trái đất rất nhiều, nếu như ai cũng vì sợ hãi nhất thời mà bỏ bê công việc, bỏ bê sản xuất, thì trước khi hoàn thành tất cả trò chơi, loài người đã tự diệt vong rồi.

Nói xong, lại dùng thái độ cực kỳ cứng rắn thông báo sẽ mau chóng phái quân đội vũ trang tiến hành tuần tra khắp cả nước. Một khi phát hiện có người thực hiện hành vi vi phạm pháp luật, quân đội có quyền trực tiếp bắn chết!

Nhưng tất cả những ai có hành vi phạm tội trước khi thông báo được đưa ra sẽ không bị định tội... Điều này rất quan trọng, nhìn như bảo vệ những kẻ phạm tội lúc ban đầu, nhưng trên thực tế là đang bảo vệ người bị hại.

Ngoài ra, chính phủ sẽ thành lập khu cứu trợ ở khắp mọi nơi, thu nhận dân chạy nạn có hoàn cảnh khó khăn, điều kiện cụ thể thì tùy vào địa phương đặt khu cứu trợ.

Trong lòng Tổng Tân nghĩ thầm, tốc độ của chính phủ thật nhanh, có lẽ chiều hôm nay hoặc sáng ngày mai quân đội sẽ tới thôi.

Đối với phần lớn mọi người, đây đều là chuyện tốt.

Cô quay đầu nhìn đồ ăn chồng chất trong phòng khách, hơi nhướn mày. Vốn cô định ngày mai mang một phần đi cho đôi vợ chồng già kia, nhưng giờ xem ra có thể tiết kiệm rồi.

Tiếng trực thăng và radio tuyên truyền vang lên gần một ngày, mãi cho đến hơn năm giờ chiều mới rời đi.

Ngày hôm sau, Tổng Tân đứng ở cửa sổ đã có thể nhìn thấy dưới tầng có thêm vài hộ gia đình. Bọn họ tụ tập ở bãi cỏ phía trước, không biết đang nói gì.

Cô cũng đi xuống một chuyến, lúc này mới nghe nói trên đường đã xuất hiện rất nhiều binh sĩ mang súng. Những binh lính kia vũ trang đầy đủ, chia làm mười người một đội, tuần tra khắp nơi.

Mà cư dân trong khu chung cư cũng dần dần ra đường.

Tổng Tân đi ra gần cửa khu chung cư, còn chưa nhìn thấy người đã nghe thấy tiếng bước chân đều nhịp... Một đội binh lính khiêng súng, từ đằng trước đi tới.

Bởi vì bọn họ mang đến cảm giác an toàn, trên đường dường như cũng náo nhiệt hơn, người đi đường cũng nhiều hơn rất nhiều.

Mặc dù còn lâu mới bằng lúc chưa xảy ra tai ương, nhưng đối với hoàn cảnh hiện nay thì đã là chuyện rất hiếm có rồi.

Thậm chí còn có cửa hàng mở cửa buôn bán, chỉ có điều trước cửa lại dán cách thu phí mới... Lấy đồ đổi đồ.

Tổng Tân trông thấy có người đang đi đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nhìn chăm chú vào khoảng không phía trước, giống như thật sự có gì ở đó vậy.

Chẳng bao lâu sau anh ta đột nhiên vỗ đầu, vừa rầu rĩ vừa tức giận thở dài, nguyền rủa nói: “Thằng vô dụng! Sao lại ngu thế cơ chứ, lại thua trong tay tên kia rồi! Con mẹ nó đền phiếu cho tao!”

Tình huống tương tự dần dần xảy ra rất nhiều lần, có người lại đột nhiên vui sướng nhảy cẫng lên, có người lại hối tiếc tức giận giống như người đàn ông này, còn có người bị quan, về mặt cực kỳ căng thẳng.

Dù sao, mỗi người chỉ có ba phiếu mà thôi, thua sạch là chết.

Tổng Tân đi không bao xa, chỉ đi tới cửa hàng tạp hóa của đôi vợ chồng già kia, lại thấy trong cửa hàng không một bóng người.

Cô đứng lại một lát, liền quay đầu đi về.

Nhưng đi chưa được mấy bước, trên con đường trống rỗng phía bên phải lại đột nhiên xuất hiện một người!

Không... Thay vì nói là người, không bằng nói là một thi thể không có đầu.

Tổng Tân dừng bước, nhìn về thi thể của thi thể, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra chút cảm giác buồn bã.

Đêm tối cứ thế kéo dài bảy ngày.

Khi Tổng Tân trong lúc ngủ mơ bị ánh mặt trời chiếu tỉnh thì cũng sững sốt mất một phút.

Đã số mọi người trong khu chung cư đều chạy ra khỏi nhà, có người ngay cả đồ ngủ còn không kịp thay, vài người đàn ông còn để trần luôn.

Bọn họ ở phía dưới hoan hô, nụ cười sáng lạn còn chói mắt hơn mặt trời trên cao. Có người nắm tay người bên cạnh vui vẻ nhảy nhót, thỏa thể khiêu vũ giống như trong quán rượu.

Tổng Tân đứng trước cửa sổ nhìn một lát, đột nhiên nghĩ tới một câu chúng nó từng nói... Cuồng hoan đi, loài người.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa kính chiếu lên da thịt, hơi ấm thấm vào tim. Tổng Tân nheo mắt lại, ép mình nhìn về phía mặt trời trên trời xanh, trong lòng đột nhiên cảm thấy bùi ngùi xúc động.

Có lẽ tất cả loài người trên trái đất chưa bao giờ ngờ sẽ có một ngày, ngay cả chuyện bình thường như trời sáng cũng khiến bọn họ hưng phấn như thế.

Nhưng mà... Trò chơi tiếp theo khi nào bắt đầu?

Tổng Tân nâng tay trái lên nhìn vòng tay màu đen trên cổ tay.

Cô thật sự không thể nào vui mừng như những người kia được.... Những chuyện xảy ra lúc trước luôn luôn nhắc nhở cô, đừng vui mừng quá sớm.

Mà điều duy nhất cô có thể làm chính là sống hết mình mỗi ngày.

Ban ngày, cô mang quần áo thể thao ra sửa một chút, dùng tài may vá sứt sọc của mình may thêm một túi nhỏ bên trong quần áo. Chờ khi vào trò chơi có thể dùng để cất một vài thứ đồ quan trọng.

Mỗi ngày cô vẫn chạy bộ, ngoài ra còn tập thêm vài động tác rèn luyện đơn giản như hít đất, hy vọng có thể nâng cao thể lực lên một chút.

Ngày thứ năm sau khi trời sáng lại, mọi người bắt đầu dần dần quay lại làm việc. Mặc dù chỉ là một phần nhỏ, nhưng đây là dấu hiệu tốt, rất nhiều người đều tin tưởng không bao lâu nữa thế giới này sẽ khôi phục lại như xưa.

Nhưng mà suy nghĩ lạc quan này cũng không kéo dài lâu.

Bảy giờ sáng ngày thứ tám, trời không sáng, mà giọng của chúng nó lại vang lên trên bầu trời.

“Tĩnh tĩnh tĩnh tĩnh... Ta tới rồi đây, loài người iu dẫu, ta nhớ các ngươi chết mất!”

Tổng Tân choàng tỉnh, không nghĩ nhiều liền lập tức cầm lấy bộ quần áo thể thao vẫn luôn đặt bên cạnh mặc vào, cũng nhét thể đạo cụ vào túi áo bí mật bên trong.

Nhìn cục đá màu đen bên cạnh, cô do dự một chút liền mang nó theo.

Nếu như cô có thể sống sót qua trò chơi lần này, mà cục đá cũng không xuất hiện bất kỳ phản ứng bất thường nào, cô sẽ không mang theo nó nữa.

“Qua trận đấu lần trước, chúng ta đã đào thải một bộ phận người chơi không đủ tư cách, lần này, sẽ có thêm bao nhiêu người chơi thất bại đây?”

“Các vị người chơi xin chú ý, sau khi trò chơi lần hai chấm dứt sẽ mở khóa chức năng thông tin của vòng tay nha~. Ngoài ra còn có ‘điểm thuộc tính’ để cộng thêm đó!”

“Trên đây chính là phần thưởng người chơi có thể đạt được, các bạn khán giả đương nhiên cũng có đặc quyền mới nha.... Sau khi trận thứ hai kết thúc, bên màn hình trực tiếp sẽ có thêm chức năng tự chọn, khán giả đã có thể bầu phiếu cho một trong số chín người chơi không ở gần, cũng được phép vào phòng trực tiếp chọn người mình muốn bầu!”

“Thế thôi, không nói nhảm thêm nữa, chắc hẳn tất cả mọi người đều muốn nhanh chóng xem livestream trò chơi rồi! Tiếp sau đây, trận đấu thứ hai mà mọi người chờ mong sắp bắt đầu, các vị sẽ phải cảnh giác cao độ nhé, lựa chọn người chơi đáng tin cậy nhất để bỏ phiếu nha!”

Chúng nó nói nhiều như vậy, Tổng Tân vẫn chỉ quan tâm nhất đến ‘tăng điểm thuộc tính’.

Đây là từ thường hay xuất hiện trong tiểu thuyết, bình thường đều là chỉ điểm thuộc tính cho thị lực, thính lực v.v... Nếu thật là như vậy... Sau khi hoàn thành trò chơi thứ hai này người chơi sống sót cũng sẽ trở nên mạnh mẽ hơn?

Cô đang nghĩ, trước mắt đột nhiên lóe lên ánh sáng.

Sau một giây hoa mắt, cô phát hiện mình lại xuất hiện trong không gian màu trắng tinh kia.

Ngay sau đó giọng chúng nó lại vang lên.

“Người chơi Tổng Tân xin chú ý, trò chơi lần này là thi đấu đơn, tám mươi người chơi sẽ được đưa ngẫu nhiên vào bản đồ, trong bản đồ sẽ có chút vật tư. Muốn lập tức chạy tới nhặt vật tư hay núp đi chậm rãi đợi thời cơ, tất cả đều phụ thuộc vào suy nghĩ của người chơi.”

“Các người chơi phải sống sót và chiến đấu, giới hạn số người sống sót đến cuối cùng là năm người. Sau khi số người sống sót chỉ còn lại năm thì trò chơi tự động chấm dứt

P/s: Để tránh tình trạng người chơi cố tình kéo dài thời gian ảnh hưởng đến cảm nhận của người xem, người chơi chỉ được ở lại cùng một địa điểm tối đa hai mươi tiếng. Sau khi vượt quá thời gian hạn mức nếu như người chơi vẫn ở nguyên vị trí cũ, thì cho năm giây cảnh cáo sau đó sẽ tiến hành loại bỏ.”

Tổng Tân nhủ mảy... Tổng cộng tám mươi người chơi, chỉ có thể sống năm người?

Mặc dù thể lực của cô so với phụ nữ có thể coi là không kém, nhưng cô thật sự đánh thắng được đám đàn ông sao?

Hay là... Khi vừa bước vào trò chơi cô nên tìm ngay một chỗ trốn kéo dài thời gian?

Nhưng chỉ sợ sẽ không đơn giản vậy đâu.

Tổng Tân ngồi ở trong không gian màu trắng, lông mày nhíu chặt.

Trò chơi lần này không chỉ khó ở sống sót, mà còn... Khó ở giết người. Nếu như cô may mắn gặp được kẻ địch yếu hơn, vậy phải ra tay giết đối phương!

Nhưng bây giờ cũng không nghĩ ra cách cụ thể gì, tất cả còn phải chờ vào trò chơi rồi tính.

Mười phút đếm ngược trôi qua rất nhanh, trước mắt Tổng Tân tối sầm rồi lại sáng ngời, cảnh tượng trước mắt cũng đã thay đổi.

Mùi thuốc súng đậm đặc gay mũi ập vào mặt, xung quanh là đồng đồ nát, những tòa nhà sập lờ cao thấp chằng chịt kéo dài đến tận cuối tầm mắt, trong đó còn một vài tòa nhà mà phía trên vẫn đang cháy tóa khói đen.

Tổng Tân không nhìn kỹ hoàn cảnh xung quanh, sự chú ý của cô đa phần tập trung vào bên cạnh mình...

Hai bên trái phải cô đều có người chơi, cũng may đều ở xa, có đủ thời gian để thoát đi.

Xung quanh cô và hai người chơi cô nhìn thấy đều được bao phủ bởi một quảng sáng màu xanh hơi mờ. Cô đưa tay đụng một cái, phát hiện quảng sáng như có thực thể ngăn cản cô.

Sau vài giây, ở các hướng khác nhau trên bầu trời xuất hiện ba mũi tên lớn màu vàng. Đầu mũi tên chúc xuống phía dưới chỉ vào một điểm, mà tầm mắt Tổng Tân bị chặn bởi những tòa nhà, không nhìn thấy bên kia có gì.

Nhưng không cần nhìn cũng biết, ba chỗ này chính là vật tư trong quy tắc đã nhắc đến.

Tổng Tân đưa tay sờ lên bụng mình... Túi bí mật trong quần áo ở đây, cô sờ thấy hình cục đá và tấm thẻ, nhưng còn dao Thụy Sĩ cô lén giấu vào đã... Không thấy rồi.

Lúc này, giọng chúng nó đột nhiên vang lên...

“Chú ý, trò chơi sắp bắt đầu, mười giây đếm ngược kết thúc, các người chơi có thể hành động tự do! Mọi người cố gắng lên, xông lên nào!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Lần đầu chiến đấu

Editor: mèomỡ

“Mười, chín, tám...”

Khi đếm ngược tới một, quảng sáng bao quanh các người chơi lập tức biến mất.

Tổng Tân ngay lúc đó liền xoay người chạy về phía sau, bất chấp gạch vụn đồ nát, dùng tốc độ cực nhanh chạy ra xa.

Người chơi đằng sau dường như đuổi theo một đoạn ngắn, cô có nghe thấy tiếng bước chân, nhưng chẳng bao lâu tiếng bước chân liền biến mất.

Thật ra vừa vào trò chơi thì không nên lập tức bắt đầu giết người. Lúc này người chơi còn chưa có được vật tư, nếu như tấn công người khác ngay từ đầu thì chưa biết chừng sẽ khiến cả hai bên chịu thiệt hạn, giúp kẻ khác ‘trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’.

Người chơi đuổi theo vừa rồi có lẽ cho rằng giết một người phụ nữ thì dễ dàng hơn, nhưng không đuổi kịp thì cũng bỏ qua.

Sau khi chắc chắn xung quanh an toàn, Tổng Tân mới quan sát kỹ hoàn cảnh. Cô nhanh chóng phát hiện ra rằng dưới đồng đồ nát kia có thi thể!

Thông qua khe hở của đồng gạch vụn, cô nhìn thấy một đầu người be bét máu, mà ở dưới một đồng gạch khác lại là một cánh tay chằng chịt vết thương.

Móng tay trên bàn tay kia đều bật lên hết, đầu ngón tay cũng rách da, dính đầy máu. Nhìn giống như phải... Chủ nhân của nó bị chôn sống phía dưới, sau đó còn cố dùng tay đào bởi tìm lối thoát.

Tổng Tân lùi về sau hai bước, xoay người leo lên đỉnh đồng gạch vụn, nhìn xung quanh xa một chút, lông mày hơi nhíu lại... Những nơi tầm mắt có thể nhìn đến đều đã đồ nát, tràn ngập khói thuốc súng, phía xa còn khói đặc bốc lên cuộn cuộn, giống như chiến trường vừa mới đánh giặc xong vậy.

Cô không có sức quan tâm xem đồng đồ nát này từng xảy ra chuyện gì, chỉ có chút đau đầu vì tìm cách sống sót thật khó.

Ở chỗ như thế này... Cho dù có thể tìm được chỗ trốn cũng không có thức ăn nước uống.

Nếu như muốn dựa vào trốn để hoàn thành nhiệm vụ sợ là không ổn. Mà một khi trốn đến cuối trận đấu, những người chơi yếu đều đã chết sạch, còn lại đều là những người lợi hại.

Đến lúc đó, một khi cô bị phát hiện trăm phần trăm không sống được.

Suy nghĩ một lát, Tổng Tân quyết định từ từ tiếp cận một điểm vật tư gần đó.

Phía trước bên trái có một mũi tên khổng lồ, cô tìm được trong đồng đồ nát một thanh sắt cong cong, cầm chặt, vừa cẩn thận quan sát xung quanh vừa đi về phía đó.

Bản đồ này không lớn, bởi vì ba mũi tên chỉ hướng khác nhau, nhưng nhìn có vẻ không cách nhau quá xa.

Nhưng cho không xa, muốn đi tới cũng không dễ dàng. Trên mặt đất gần như hoàn toàn không còn con đường nào lành lặn. Đồng đồ nát một đồng lại tiếp một đồng, giống như dây núi kéo dài ngàn dặm vậy.

Tổng Tân phải đi rẽ rẽ ngoặt ngoặt như trò rắn săn mồi, có khi còn phải leo lên đồng đồ nát để đi qua.

Trong đồng gạch vụn cũng không thiếu cạnh góc sắc bén, trên bắp chân cô đã bị cứa một đoạn, cũng may chỉ là bị thương ngoài da, không ảnh hưởng đến hành động.

Cứ đi như vậy hai mươi mấy phút, khi cô vừa leo qua một đồng đồ nát thì nghe thấy phía trước loáng thoáng có tiếng đánh nhau.

Tổng Tân lập tức dừng lại, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, mới rón rén đi lên vài bước, nấp sau một đồng bê tông nhìn tình hình bên kia.... Có hai người đàn ông đang đánh nhau.

Bọn họ đứng ở khe hở hẹp chỉ đủ cho hai người đứng giữa hai ngôi nhà sụp đổ, không ngừng ra tay tấn công đối phương.

Hình thể hai người tương tự, nhìn có vẻ như đang tạm thời đánh ngang tay.

Lúc này, một người xuất hiện sơ hở, người còn lại đâm một phát lên mặt anh ta, thuận thế đập thêm một cái khiến người kia ngã dúi xuống đất.

Thật không may là chỗ người kia ngã lại là chỗ có một đoạn thép trồi lên. Đoạn thép đâm qua eo anh ta, để lại một vết thương rất sâu.

Anh ta hét lên đau đớn, dường như đã hoàn toàn bị dồn đến đường cùng. Thế nên khi đối phương xông lên, anh ta rõ ràng có thể né tránh nhưng lại đột ngột đón lấy.

Lúc nắm đầm nện lên gò má anh ta, anh ta cũng vùng tay đâm lại!

Chỉ có điều nắm đầm này lại nhắm vào bụng người kia. Với tư thế bây giờ, người kia không thể nào né kịp, mà có lẽ người kia cũng cảm thấy bị đánh vào bụng sẽ không trí mệnh, cho nên cũng không tránh, còn muốn cầm một cục đá sắc nhọn bên cạnh bồi thêm cho anh ta một phát cuối cùng.

Nhìn qua thì người đàn ông bị thương chết chắc rồi.

Nhưng Tổng Tân lại cảm thấy không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, ngay sau đó, nắm đầm đang nhắm vào bụng đối phương của đàn ông này đột nhiên lại biến thành một cây đao lớn!

Tổng Tân tưởng mình hoa mắt, nhưng thanh đao sáng loáng quả thật đã đâm vào bụng người kia, khi rút ra cũng khiến máu bắn tung tóe.

Tay anh ta... Thật sự từ cổ tay đổ xuống đã biến thành một thanh đao sắc bén!

Lưỡi đao ngay sau đó lại biến về thành tay phải người đàn ông kia, mà trên tay anh ta cũng dính đầy máu tươi giống như lưỡi đao vừa nãy.

Người đàn ông kia lau tay lên vạt áo, ôm vết thương trên eo, nhắc chân đá kẻ địch đã tắt thở nằm trên mặt đất hai phát.

Anh ta dường như còn nói với thi thể cái gì đó nhưng Tổng Tân ở xa không nghe thấy.

Sau đó anh ta lại ngồi xuống cạnh thi thể, lục lọi một lát liền tìm được một cái thẻ, mỉm cười hài lòng cất vào trong túi.

Trước khi đi, anh ta còn nhỏ nước miếng lên thi thể.

Tổng Tân lần đầu tiên nhìn thấy người khác sử dụng đạo cụ, trước đây cô hoàn toàn không biết sẽ có thứ thần kỳ như vậy.

Trận đánh vừa rồi, người đàn ông kia đột nhiên biến tay mình biến thành đao, trong giây lát đã chuyển bại thành thắng, thật sự khiến cô kinh ngạc.

Cô sờ túi bí mật, trong lòng thầm nghĩ, không biết đạo cụ của cô có hữu dụng không đây?

Có lẽ ông trời nghe được tiếng lòng cô, cô vừa mới nghĩ tới đây, thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng đá vụn lăn xuống.

Tổng Tân vội xoay người, chỉ thấy một người đàn ông đầu tóc cao lớn thô kệch từ đằng sau đồng đồ nát đi ra.

Hắn xì một tiếng, cười nói: “Áy dà, không cẩn thận bị phát hiện rồi.”

Tổng Tân siết chặt thanh sắt trong tay, chìa mũi nhọn về phía hắn, chân lại dần dần lùi về phía sau.

Đầu tóc nhếch môi, lộ ra hàm răng vàng khè: “Đừng lùi nữa, cô em nhìn đằng sau đi.”

Tổng Tân hơi quay đầu, một người đàn ông khác đã đứng ở sau lưng cô từ lúc nào không hay.

Trong lòng cô thầm kêu không ổn, nghiêng người đưa lưng về phía đồng đồ nát bên cạnh, để có thể đồng thời nhìn thấy người hai bên.

“Chắc, thật là đáng tiếc.” Đầu tóc nói: “Nếu không có trò chơi quý quái này, tao cũng không nỡ bắt nạt người đẹp thế này đâu.”

Người đàn ông đằng sau vác thanh thép lên vai, nói: “Ồ đây vô dụng nhất chính là khuôn mặt, nếu cô là đàn ông, bọn này chưa biết chừng còn có thể hợp tác với cô, đáng tiếc cô lại là phụ nữ yếu ớt. Cô có chết cũng đừng trách chúng tôi, dù sao ai mà chả muốn sống, đúng không?”

Về mặt và giọng điệu của hai tên này đều vô cùng ung dung, mà Tổng Tân thì hoàn toàn trái lại. Thậm chí cô còn căng thẳng đến mức cảm thấy trên trán đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Không thể cứng chọi cứng rồi.

Cô lập tức đưa ra quyết định, sử dụng thẻ đạo cụ.

Chỉ trong chớp mắt, một chiếc mặt nạ dây cộm đột nhiên xuất hiện trên mặt cô... Nói đúng ra là đội trên đầu cô.

Đây là một chiếc khăn trùm đầu vừa đủ để quấn lấy cả đầu, không biết làm bằng chất liệu gì mà lại cực mềm cực nhẹ, tuy nhiên nó lại tỏa ra một mùi lạ rất khó ngửi.

Trong tay cô còn đột nhiên có thêm một cái gì đó, cúi đầu nhìn, chỉ thấy ngoài thanh thép trong tay còn cầm một cái rìu rì sét loang lổ cực lớn.

Mà tay cũng đã không giống của cô nữa.... Vừa to vừa đầy lông, gân xanh hơi gồ lên, nhìn kiểu gì cũng thấy đây là tay đàn ông!

Ngoài ra, mặc dù có thể cảm nhận được trên đầu đang đeo thứ gì đó, nhưng tầm mắt Tống Tân lại hoàn toàn không bị bất cứ thứ gì ngăn cản giống như khi đeo mặt nạ bình thường. Cô có thể nhìn thấy xung quanh một cách rõ ràng.

Cô nhìn thấy hai tên kia cũng đã biến sắc, không còn vẻ cười cợt nhàn nhã nữa, thay vào đó lại nghiêm túc hơn rất nhiều.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đầu trục gằn từng tiếng: “Này, tốc chiến tốc thắng thôi!”

Tên còn lại gật đầu, hai người gần như đồng thời cùng tấn công Tống Tân!

Tống Tân biết tạm thời không thể chạy được, chỉ phải hạ quyết tâm ôm ý đồ cho dù chết cũng phải kéo đối phương chôn cùng. Thế nên khi đầu trục xông đến cô liền dùng sức vung cái rìu trong tay lên.

Sức mạnh của mặt nạ lúc này đã hoàn toàn được thể hiện, động tác của cô cực nhanh, mà sức vung cũng lớn kinh người!

Đầu trục trốn nhanh nhưng vẫn bị rìu chém trúng tay phải, tạo thành một vết thương sâu tầm một cm dài mười cm.

Mà chiếc rìu cũng không vì thế dừng lại, chém lên tường, ngay cả tường bê tông cũng bị chém nứt!

Người đàn ông phía sau thấy thế liền ngừng lại, quăng thanh thép trong tay, lớn tiếng nói: “Mẹ nó, xem ra chúng ta thực sự phải ra tay rồi!”

Hắn vừa dứt lời, hai mắt bỗng dung biến thành màu đỏ.

Tống Tân không thể ngồi chờ chết, cô xông tới, đồng thời vung rìu về phía cô hắn!

Người đàn ông này nhưng lại không thèm tránh, ngay khoảnh khắc rìu sắp chạm vào cổ hắn, Tống Tân động tác bị khựng lại.

Tuy chưa tới một giây, nhưng thời gian này đã đủ để đối phương hành động.

Hắn nâng đùi phải, dùng đầu gối cứng rắn thụi mạnh vào bụng Tống Tân!

Tống Tân bị ép lùi về sau hai bước.... Sau đó, người đàn ông kia cũng ôm đầu gối không ngừng kêu đau.

“Con mẹ nó bụng mày làm bằng sắt à?!” Hắn đau đến nghẹn đỏ cả mặt, mắng Tống Tân.

Tống Tân đột nhiên cảm thấy thật may mắn khi mình mang theo cục đá này.

Nhưng cô không thể thả lỏng dù chỉ một giây, bởi vì tên đầu trục kia đã đánh tới rồi!

Hắn hình như không dùng đạo cụ, nhưng nhặt một thanh thép dưới đất, mũi nhọn đưa về phía Tống Tân, hai tay dùng sức đâm thanh thép về phía cô!

Tống Tân chỉ có thể tránh, nhưng cô vừa mới nghiêng người thân thể lại đột nhiên không cử động được.

Lại là trong một giây ngắn ngủi, đầu trục liền nhân cơ hội dùng thanh thép đâm vào mắt cô.

Chưa bao giờ cô ở gần với cái chết như thế.

Trong nháy mắt này, Tống Tân không biết lấy từ đâu ra sức lực, cô dùng tốc độ nhanh đến mức ngay cả bản thân cũng không thể nào tin được vung búa lên. “Keng” một tiếng, hất văng thanh thép đã găm đâm vào mắt!

Sức va đập lớn đến mức đầu trục cũng lao đảo.

Tống Tân nhân sơ hở này, lại chém thêm một nhát...

Dòng máu ấm áp bắn cả lên mặt cô. Rõ ràng là cách một lớp mặt nạ nhưng cô lại có thể cảm nhận được rõ ràng.

Rìu chém thật sâu vào cổ tên đầu trục, hắn kinh ngạc tròn tròn hai mắt, chỉ kịp “A” một tiếng, sau đó liền đổ vật về đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đồi mạt với cái chết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: mềomỡ

Người đàn ông còn lại ngậy ra như phồng, đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm Tổng Tân.

Tổng Tân vừa rút cây rìu từ cổ tên đầu trục ra liền cảm thấy thân thể lại cứng mất một giây.

Nhân lúc đó, đôi mắt hần cũng đã khôi phục lại như bình thường, đồng thời cũng xoay người bỏ chạy.

Người xem “...”

Tổng Tân sợ thời gian duy trì của đạo cụ mặt nạ này không đủ, cũng sợ trong lúc đuổi theo sẽ gặp phải những kẻ địch khác, vậy nên chỉ giả vờ đuổi theo mấy bước. Nhìn thấy người đàn ông đó biến mất sau đồng đồ nát phía xa liền quay về.

Nhìn thi thể đầm đìa máu trên mặt đất, tim cô đột nhiên đập thình thịch.

Cô giết người... Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần ‘Muốn sống sót thì nhất định sẽ phải giết người khác’ nhưng khi thật sự xảy ra thì trong lòng cô vẫn cảm thấy khủng hoảng.

Tìm đập cực nhanh, Tổng Tân cảm thấy cổ họng như nghẹn một vật cứng, khiến cô cực kỳ khó chịu.

Thậm chí cô có thể cảm thấy ngón tay đang run rẩy, nhưng bây giờ không phải lúc để hoảng sợ, lý trí mách bảo cô, cô phải kìm chế nỗi sợ hãi trong lòng, nếu không thì chẳng mấy chốc cô cũng sẽ biến thành một thi thể!

Lần này cô thắng, ngoại trừ bởi vì sử dụng đạo cụ thì còn có một nguyên nhân vô cùng quan trọng... Đó là do hai người đàn ông này quá khinh địch, nhất là tên đầu trục đã chết kia.

Hần không thêm sử dụng đạo cụ và dị năng, thế nên mới khiến cho Tổng Tân có cơ hội lợi dụng.

Nếu như hai người kia đều coi cô như một đối thủ ngang tài ngang sức thì chưa biết trận rồi ai thắng ai thua đâu.

Lần này xem như cô may mắn, nhưng lần sau sợ là không được may như vậy nữa đâu.

Không có thời gian đắm chìm trong khủng hoảng giết người, Tổng Tân cần mỗi đi đến bên cạnh thi thể, lục khắp người hần nhưng lại chẳng tìm được gì.

Lúc cô đứng lên, mặt nạ Jocker cũng đã hết thời gian sử dụng. Khăn trùm đầu lập tức biến mất, cây rìu nhuộm đầy máu kia cũng biến mất theo.

Tổng Tân không dám ở lâu, nhìn mũi tên khổng lồ phía trước, nhặt thanh thép trên mặt đất lên, tiếp tục đi về phía đó.

Những đồng gạch vụn gây trở ngại cho tốc độ di chuyển của cô, cho dù là nơi lạnh lặn nhất thì cũng đầy đất đá vụn, thỉnh thoảng còn cả mảnh kính vỡ sắc nhọn.

Tổng Tân cẩn thận đi về phía trước, cũng thỉnh thoảng nhìn xem xung quanh có người chơi khác hay không.

Nhưng cho dù cô cẩn thận thế nào đi nữa thì nếu thật sự có người nấp trong những tòa nhà cao tầng đồ nát kia, cô cũng sẽ không tài nào phát hiện ra được.

Hành động một mình thật sự quá nguy hiểm, nhất là một cô gái nhìn có vẻ yếu ớt.

Nếu như có thể tìm được người chơi tạo thành tổ đội như hai người vừa rồi, tình huống sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng mà ngay cả Tổng Tân cũng tự biết bằng sức và thể lực của mình không thắng nổi đàn ông, muốn gặp được người chơi đồng ý tổ đội cùng cô rất không dễ. Hơn nữa, trong chế độ đấu đơn này, ai có thể đảm bảo đồng đội sẽ không đột nhiên bán đứng mình?

Trừ phi, là tổ đội cùng một người chơi nữ khác. Tổng Tân nghĩ thầm, nếu có thể gặp được, cũng nên thử một lần xem.

Cô vừa nghĩ vừa chậm chậm đi đến một đồng đá vụn thấp trước mặt, cẩn thận tránh né những vật sắc phía trên, dùng tốc độ rùa bò đi về phía trước.

Trong lúc ấy, cô nghe thấy hai lần bên trái có tiếng đánh nhau, nhưng cô không đi xem, đề đề phòng tự mình bại lộ.

Khi nghe thấy tiếng động cô sẽ dừng lại tìm chỗ nấp, chờ sau khi tiếng động biến mất một lúc mới đi tiếp.

Trong khoảng thời gian ngắn, cô không chỉ gặp được người khác đánh nhau, còn tự mình trải qua một lần, cộng thêm tiếng đánh nhau sau đó... Đã thể hiện rõ tính chất nguy hiểm của trò chơi lần này.

Thậm chí cô còn có suy nghĩ, nơi đặt vật tư có khi nào đánh nhau thành đàn luôn rồi không?

Tuy nói cô ngày càng tới gần vật tư, nhưng đến nơi rồi, chưa chắc cô đã làm được gì.

Lúc này trong lòng cô đã quyết định, tạm thời trốn ở chỗ xa, ghi nhớ những người lấy được vật tư, xem trong đó có kẻ nào ngáo ngơ thì giết đồ.

Làm như vậy đương nhiên cũng gặp nguy hiểm, nhưng dù sao cũng an toàn hơn là đến thẳng chỗ vật tư cướp đồ.

Nhưng đây vẫn chỉ là nghĩ mà thôi, cụ thể làm thế nào phải đến nơi xem tình huống rồi tính.

Mũi tên kia đã không còn xa nữa, khoảng mười phút là cô có thể đến nơi rồi.

Tổng Tân ngẩng đầu nhìn phía trước, đồng đồ nát ấy dường như từng là một tòa nhà chọc trời, thế nên đồng gạch nát cũng chất thành một ngọn núi nhỏ, hoàn toàn chặn đường đi về phía trước của cô.

Cô phải chọn cách đi vòng, thấy đường bên phải dường như dễ đi hơn một chút liền đi về bên phải.

Xung quanh yên ắng giống như không có bất kỳ sinh vật nào khác, mùi khói thuốc súng gay, đá vụn gạch ngói vụn đầy đất cản đến đau chân.

Tổng Tân đi khoảng ba phút, ngay khi cô sắp rẽ thì có tiếng nói chuyện đột nhiên vang lên ở phía trước.

Đó là giọng đàn ông, cô không nghe được đối phương đang nói cái gì, nhưng giọng điệu dường như không tốt lắm.

Nếu chỉ có một mình... Anh ta không cần phải nói thành tiếng. Nói cách khác, phía trước chỉ ít có hai người.

Tổng Tân lập tức dừng bước, cũng dựa sát vào đồng hồ nát, nấp đi.

Giọng người đàn ông đó ngừng một lát lại vang lên, giọng điệu dường như có chút sốt ruột. Tổng Tân nghe trộm được vài từ, đại khái là “Giết rồi... Đạo cụ... Đồ ăn”...

Tổng Tân giữ vững hô hấp, vênh tai lên chăm chú lắng nghe động tĩnh bên kia.

Cô không quan tâm bọn họ đang nói cái gì, chỉ cần bọn họ không phát hiện ra cô, cũng không đi về phía này tốt rồi.

Nhưng kỳ lạ là chẳng bao lâu sau bên kia lại vang lên giọng nói của người đàn ông này.

Người nói chuyện với anh ta đâu? Tại sao vẫn luôn chỉ có mình anh ta nói?

Tổng Tân nhũn mảy, trong lòng bỗng dâng lên một dự cảm không lành.

Cô lập tức quay lại nhìn đằng sau, sau lưng không một bóng người.

Là cô quá nhạy cảm sao?

Tổng Tân nuốt nước bọt, vẫn cứ lựa chọn lạng lè lùi về phía sau.

Cho dù là cô suy nghĩ nhiều, nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Nhưng khi cô vừa mới đi được vài bước, phía trên đồng hồ nát bên cạnh đột nhiên có tiếng động mạnh!

Cô lập tức ngừng đầu lên nhìn, ngay sau đó kinh ngạc phát hiện một người đàn ông tóc vàng đang nhấc một tấm ván gỗ trên đồng gạch vụn, dùng sức đẩy xuống.

Tổng Tân kinh ngạc, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

Sau lưng “Rầm” một tiếng, đó là tiếng tấm ván gỗ rơi xuống đất vỡ nát, ngay sau đó lại là tiếng một vật nặng nện vào tấm ván gỗ, hiển nhiên là người đàn ông đó từ phía trên nhảy xuống!

Tổng Tân không quay đầu lại nhìn, nhìn chăm chăm mặt đất trước mắt để tránh bất cẩn dẫm lên vật sắc nhọn.

Nhưng tiếng bước chân sau lưng lại càng ngày càng gần.

Hai người ngay từ đầu đã cách nhau không xa, tốc độ của người đàn ông tóc vàng cũng nhanh hơn cô rất nhiều. Chẳng bao lâu, Tổng Tân đã nghe thấy tiếng bước chân ngay sát phía sau cô.

Cô biết nếu tiếp tục chạy cũng sẽ bị bắt được ngay thôi, liền cắn răng ngừng lại, cũng lập tức dùng thanh thép trong tay đâm về phía sau!

Tên kia dường như cũng không ngờ cô lại đột nhiên làm vậy nên tốc độ tránh né chậm một chút. Mũi thép nhọn đâm vào vai phải của hắn, hắn hét lên đau đớn.

Tổng Tân nhân cơ hội dùng sức một lần nữa đâm thanh thép vào mắt hắn.

Nhưng lần này, tên kia đã có đề phòng nên tránh thoát, cũng túm được thanh thép.

Tổng Tân lập tức buông tay, bỏ chạy.

Mới chạy vài bước, phía sau lưng cô đã bị một hòn đá lớn đập trúng.

‘Bụp’ một tiếng, Tổng Tân ngã dúi về phía trước.

Một cục xi măng to bằng chậu rửa mặt rơi xuống bên cạnh, sau lưng đau đến tê dại, cô thờ hồn thẫn, thậm chí còn cảm thấy trong cổ họng có chút ngai ngái.

“Này, ngay cả một đứa con gái mày cũng không xử lý được à?”

Một giọng nữ nói vang lên bên cạnh, Tổng Tân co người, nhìn sang.

Một người phụ nữ tóc ngắn dài đang đứng đằng trước đồng hồ nát. Mặc dù mặc quần áo đơn giản để tiện hành động nhưng lại trang điểm đầy đủ. Đôi môi đỏ choét, nhìn còn chương mắt hơn màu.

Chỗ này lúc trước hoàn toàn không có ai, cô ta đến từ lúc nào? Tại sao lại có thể ném được cả tảng xi măng to như chậu rửa xa như vậy?

Nhưng những điều này đã không còn quan trọng rồi.

Con đau dữ dội sau lưng khiến trong lòng Tổng Tân sinh ra cảm giác cực kỳ bất lực.

Cho dù cô muốn sống đến thế nào đi nữa... Cũng không địch nổi đối phương nhiều người như vậy.

Tên đàn ông tóc vàng cầm thanh thép chậm rãi đi tới, Tổng Tân nghiêng đầu nhỏ ra một ngụm nước bọt mang máu, cố gắng đứng lên.

Cô nhìn chăm chăm người đàn ông tóc vàng một hồi, lại nhìn người phụ nữ kia, hỏi: “Các người tại sao lại tổ đội?”

Người phụ nữ nhướng đuôi lông mày được tô vẽ tỉ mỉ, đôi môi đỏ mọng mỉm cười, khinh thường nói: “Sao, cô cũng muốn gia nhập à? Đáng tiếc, tôi không cần phế vật vô dụng.”

Tổng Tân quả thật đã nghĩ, nếu như có thể gia nhập, ít nhất tạm thời giữ được mạng sống. Nhưng hiển nhiên là đối phương vốn không định cho cô bất cứ cơ hội nào.

Lúc này, từ sau đóng đồ nát lại có một người đàn ông khác đi ra... Hắn chính là người vừa nãy giả vờ nói chuyện, cố ý đánh lạc hướng sự tập trung của Tống Tân.

Hắn ta vừa bước đến liền lập tức nhìn người phụ nữ kia, cô về như cô ta mới là đối tượng.

Người phụ nữ kia nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn người đàn ông tóc vàng, vẻ mặt cực kỳ kiêu ngạo: “Này, tóc râu ngô, còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau giết cô ta đi!”

Tống Tân cảm thấy có chút kỳ quái, bọn họ thay vì nói là đồng đội, không bằng nói người phụ nữ kia là chị đại, hai người đàn ông là đàn em.

Nhưng bọn họ cũng không phải người quen từ thế giới thực, bởi vì người phụ nữ kia không gọi người đàn ông tóc vàng bằng tên. Hơn nữa, khả năng gặp được người quen trong đám người chơi khi mà trò chơi vừa mới bắt đầu chỉ sợ cũng là không có.

Chúng tôi... Người phụ nữ này mạnh hơn cả hai người đàn ông kia.

Tống Tân hít một hơi, chịu đựng cơn đau sau lưng, vừa lùi về phía sau vừa nói: “Hiện giờ giết người không có lợi cho các ngươi, tôi có thể làm mọi thứ cho mấy người, dẫn người chơi khác tới đây, các người úp sọt giết bọn họ, không phải càng tốt sao?”

Người phụ nữ cười một tiếng: “Thật đáng tiếc, bọn này không cần. Râu ngô, còn không nhanh lên!”

Tống Tân thật sự không nghĩ ra cách nào khác, cô chỉ có thể xoay người chạy trốn. Nhưng cô bị thương càng sau chạy nhanh bằng người đàn ông kia. Mới chạy mười bước, đã bị hắn tóm được cổ áo đằng sau.

Tên đàn tóc vàng ném cô xuống đất, giọng thanh thép về phía cô, hung dữ nghiêng răng nói: “Vừa rồi không phải còn dám cầm cái này đâm tao sao? Giờ ông đây muốn xem, rốt cuộc ai sẽ bị nó giết chết!”

Hắn vốn còn định nói thêm mấy câu, người phụ nữ tóc uốn xoắn kia vừa liền hừ một tiếng, nói: “Nói nhiều chết sớm, nói ít thôi, ra tay đi!”

Người đàn ông tóc vàng liền ngậm miệng, dùng cả hai tay cầm thanh thép, cẩn thận dùng sức đâm vào đầu Tống Tân!

Tim Tống Tân đập thình thịch, khi thanh thép đâm xuống cô liền lăn sang bên cạnh, chột vọt tránh thoát.

Cô thử sử dụng thẻ đạo cụ lần nữa, nhưng nó không có bất kỳ phản ứng... Thời gian cold-down còn chưa tới.

Thật sự phải chết ở đây sao..

Tống Tân không cam lòng, khi người đàn ông tóc vàng cầm thanh thép đâm tới lần nữa thì cô dùng hai tay chộp lấy nó, muốn giữ nó lại.

Sức của cô quả nhiên không đủ để đối chọi lại với hắn, mà sự chống cự của cô đã chọc giận hắn.

Người đàn ông tóc vàng hừ lạnh một tiếng, đá vào má trái cô!

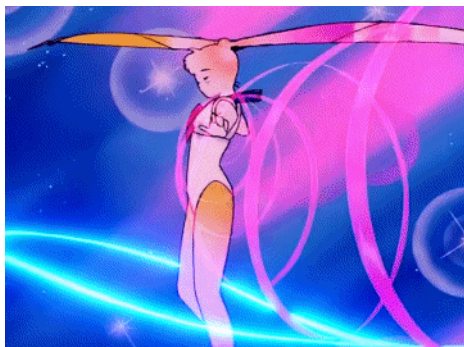
Mùi máu tươi lập tức tràn ngập trong miệng, đầu cũng ong ong. Thanh thép bị cô giữ trong tay cô cũng bị người đàn ông kia rút về. Trước khi Tống Tân tiếp tục tránh né, hắn liền cầm thép bằng cả hai tay, dùng lực lớn nhất đâm vào bụng cô.

Mặc dù có cục đá, Tống Tân vẫn cảm thấy cơn đau như cần nuốt cô...

Cô loáng thoáng nghe được tiếng ‘Tách’ rất nhỏ không biết từ đâu phát ra, ngay sau đó, mũi thép nhọn liền đâm vào thân thể của cô

Cục đá cũng dễ dàng mà vỡ vụn sao?

p/s: Anh đang bùm hình, chờ chút, đừng nóng

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Trọng trọng phong hỏa

Editor: mèomỡ

Tống Tân không hiểu vì sao trong lúc bụng đau muốn chết mà mình lại chú ý đến chuyện còn con là cục đá kia đã vỡ.

Nhưng cũng may cục đá đã đỡ giúp cô phần lớn lực, mũi thép nhọn đâm vào đường như cũng không quá sâu, nếu không dù cô bây giờ không chết cũng đã ngất xỉu rồi.

Nhưng dù thế, vết thương ở lưng và bụng cũng đủ khiến cô mất khả năng phản kháng.

Cô bất đắc dĩ nhìn bầu trời u ám, vài khuôn mặt bỗng hiện lên trong đầu trong giây lát. ... Cô đã cố hết sức rồi, nhưng cuối cùng vẫn đành xin lỗi họ vậy. ...

Tổng Tân khẽ thở dài, nhắm mắt, yên lặng chờ cái chết đến.

Người đàn ông tóc vàng cười nhạt, rút thanh thép lên, hai tay dùng sức, lạnh lùng nói một tiếng: “Vĩnh biệt.”

Dứt lời hai tay hắn cũng nâng cao, dùng tất cả sức lực đâm vào mắt Tổng Tân!

Đây là bộ phận mềm nhất, có thể đâm rách mắt, xuyên vào não.

Hắn nở nụ cười tàn nhẫn khát máu, giống như đang nhìn thấy cảnh tượng đâm máu sắp xảy ra ngay sau đây vậy.

Nhưng chỉ trong tích tắc, khi mũi thép nhọn nhuộm máu mang theo tất cả sức lực đâm đến trước mắt Tổng Tân cách chưa đầy năm cm thì lại bị một bàn tay đột nhiên xuất hiện bắt lấy.

Bàn tay trắng đến mức nhìn có chút không khỏe mạnh lại có thể giữ lấy thanh thép đang đâm tới. Không biết lực cánh tay này khỏe đến mức nào, thế nhưng lại có thể giữ được một thanh thép đang theo đà quán tính đứng yên không nhúc nhích.

Người đàn ông tóc vàng ngẩn ra, nhìn theo cái tay kia, kinh ngạc phát hiện không biết từ bao giờ bên cạnh mình lại xuất hiện một người đàn ông cao lớn!

Từ trên xuống dưới đều mặc độc một màu đen, khuôn mặt tái nhợt, lại có một đôi mắt màu đỏ đầy nguy hiểm.

Anh ta dùng tay trái bắt lấy thanh thép, vì thế còn hơi cong người. Mà trên tay phải anh đang cầm một thanh đao cổ chưa rút khỏi vỏ, cuối vỏ đao còn đặt trên bờ vai.

Khi người đàn ông tóc vàng còn đang kinh ngạc, tay trái anh dùng lực giật lấy thanh thép, vứt nó xuống đất.

Cái chết cũng không tới như dự đoán. Khi Tổng Tân đang nghe thấy tiếng thanh thép rơi trên mặt đất thì cũng mở mắt.

Cùng lúc đó, người đàn ông kia hơi quay đầu, chậm rãi hạ thanh đao đang gác trên vai xuống, về mặt vô cảm nhìn chằm chằm người đàn ông tóc vàng hai giây. Ngay sau đó khóe miệng anh cong lên, nở nụ cười khát máu giống hệt người đàn ông tóc vàng lúc trước, lạnh lùng nói: “Vĩnh biệt.”

Lời còn chưa dứt, đao đã ra khỏi vỏ.

Tổng Tân chỉ thấy anh ta dùng tốc độ khiến người ta hoa mắt vung đao, ngay sau đó là mưa máu bay đầy trời.

Có vài giọt rơi lên mặt Tổng Tân. Rõ ràng là có người chết trước mặt nhưng trong lòng Tổng Tân lại thờ phào một hơi. ... Hình như, cô sống rồi?

Cô nằm trên mặt đất, thấy đầu tên tóc vàng lia khỏi cổ, theo động tác rút đao của người đàn ông kia, cái đầu đã rời khỏi thân cũng bay lên không trung, rồi rơi bụp xuống.

Đến khi rơi xuống đất, miệng hắn còn hơi khép mở hai cái.

Người đàn ông cầm thanh đao sắc bén chậm rãi quay đầu nhìn hai kẻ còn đứng sững sờ đằng kia một cái.

Chỉ nhìn một cái, hai người kia lại như bị ấn chốt mở, chạy trốn chết.

Người đàn ông cầm đao không đuổi theo, anh cầm thẳng đao vào thi thể tên tóc vàng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tổng Tân, về mặt vô cảm đỡ cô ngồi dậy.

Tổng Tân đột nhiên không biết nên phản ứng thế nào. Cô hoàn toàn không quen người đàn ông này, sao anh ta có thể tốt bụng cứu cô như vậy?

Nhưng nếu như không muốn cứu cô, hiện giờ anh ta nên giết luôn cô đi chứ, tại sao phải đỡ cô ngồi dậy?

Vết thương trên bụng còn đang chảy máu. Người đàn ông kia sau khi nâng cô dậy liền nhìn vết thương của cô, ngay sau đó lập tức đứng dậy đi đến cạnh thi thể, rút đao lên cắt quần áo của thi thể thành mảnh nhỏ, lại quay về chỗ Tổng Tân, dùng những mảnh vải rách nát kia ấn lên vết thương của cô.

Tổng Tân hiểu anh ta muốn giúp cô cầm máu, nhưng anh ta không chỉ có hành vi quái dị mà ngay cả sức cũng không không chế tốt. Tay ấn lên vết thương của cô mà không khác gì đâm.

Tổng Tân đau đến mức môi cũng trở nên tái nhợt, đành phải cố gắng đưa tay tự mình ấn lên đồng vải rách kia, nói: “Cảm ơn, để tôi tự làm là được rồi.”

Người đàn ông chớp chớp mắt, sau đó mới buông tay ra.

Đến lúc này, Tổng Tân đã có thể hoàn toàn khẳng định là anh ta đang giúp cô.

Mặc dù cơ thể đau đến mức không muốn nói chuyện, nhưng cô vẫn hỏi: “Chúng ta có quen biết sao, tại sao anh lại giúp tôi?”

Người đàn ông hơi nghiêng đầu, sau đó nói: “Người máy trí năng số 001, cài đặt duy nhất. ... Cho dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng cũng phải bảo vệ chủ nhân.”

Tổng Tân ngẩn ra: “Anh nói gì?”

Người đàn ông duỗi tay chỉ vào bụng cô.

Sau một lúc lâu, Tổng Tân mới chột nhận ra. ... Đứng rồi, cục đá trong túi cô đâu?!

Lúc này, trong túi áo chỉ còn lại thè đao cụ, cục đá đáng lẽ phải vỡ nát đã. ... Biến mất rồi.

Cô mất một lúc mới hiểu được tình hình, sau đó lại hỏi một câu mà chính cô cũng không dám tin: “Anh chính là cục đá đó hả?”

Người đàn ông khẽ gật đầu, vẫn dùng gương mặt vô cảm nhìn chằm chằm cô, đôi mắt màu đỏ khẽ chớp: “Chính là cục đá cô dùng để đập hạch đào đó.”

“...” Tổng Tân ho một tiếng: “Nếu như tôi biết anh có thể biến thành người thì đã không dùng anh để đập hạch đào rồi.”

Khó trách đôi nam nữ kia lại chạy mất dép, hẳn là nhìn thấy người đàn ông này bỗng nhiên từ không khí xuất hiện, liền cho rằng thực lực của anh ta cao hơn bọn họ.

Đây không phải vấn đề quan trọng lúc này, vết thương của cô mặc dù không sâu, nhưng cũng cần thuốc, nếu không có thể sẽ bị nhiễm trùng.

Cô nghĩ một lát, lại hỏi: “Anh tên gì, sau này có còn biến thành cục đá không hay vẫn luôn duy trì hình người?”

Mặc dù đã biến thành người là một việc thần kỳ, nhưng từ giây phút bầu trời bỗng nhiên biến thành đêm đen thì đã không thể nào dùng lẽ thường để lý giải mọi chuyện được nữa. Bởi vậy Tổng Tân cũng chấp nhận chuyện này một cách nhanh chóng.

Người đàn ông nói: “001, người máy trí năng không phải cục đá.”

Cách nói chuyện của anh ta có hơi kỳ quái, nhưng cũng may đã đủ để cho người ta nghe hiểu.

Tổng Tân chỉ chỉ thì thế bên kia, nói: “Phiền anh giúp tôi lấy số quần áo còn lại tôi, cũng đừng cắt nát nữa.”

Anh ta chấp hành rất tốt, Tổng Tân lại mượn đao của anh ta cắt quần áo thành từng dải, quấn quanh vết thương vài vòng.

Xử lý xong vết thương, cô theo thường lệ lục tìm trên thi thể một lượt, không tìm thấy thẻ đạo cụ nhưng lại chú ý thấy trên tay người đàn ông này có đeo một chiếc nhẫn.

Đeo nhẫn vốn là chuyện bình thường, sở dĩ cô chú ý tới nó là vì bề ngoài nó đen tuyền, chỉ có chính giữa là khảm một viên đá quý màu đỏ... Rất giống vòng tay trên cổ tay người chơi, vừa nhìn đã biết là đồ ‘chúng nó’ tạo ra!

Tổng Tân tịch thu, tạm thời không quan tâm.

Cô dùng thanh thép làm gậy, tay phải chống thép, nhìn mũi tên không lồ cách đó không xa: “Anh đã là đạo cụ của tôi thì tôi cũng không cần khách sáo nữa. Bên kia có vật tư tôi cần, chúng ta cùng đi.”

Vật tư hẳn sẽ bao gồm cả dược phẩm, đó là cô thứ hiện tại cô còn cần hơn đồ ăn.

Anh ta ừ một tiếng, nhặt thanh đao nhuộm máu lên lau lau lên quần thì thế mấy cái rồi dứt lại vào vò, đưa cho Tổng Tân.

Tổng Tân không biết anh ta có ý gì, liền đưa tay nhận lấy. Ngay sau đó, anh ta quay lưng lại với cô, hơi khom người xuống, nghiêng đầu nói: “Tôi công cô.”

Tổng Tân rất kinh ngạc, nhưng không từ chối, dù sao thì bây giờ cũng không phải là lúc cô sĩ diện. Huống chi, anh ta mặc dù nhìn giống người, nhưng thật chất chỉ là một đạo cụ cho cô sử dụng.

Người đàn ông công cô lên, im lặng cất bước đi về phía trước. Bước chân anh ta rất vững vàng, rõ ràng mặt đất đầy đá vụn nhưng lại không khác gì đi trên đất bằng.

Tổng Tân nhìn gáy anh ta một lát, thầm nghĩ trong lòng: Ngay cả vân da cũng có, nhìn gần còn thấy cả lông tơ, tóc cũng không có gì khác với tóc thật. Nhìn kiểu gì cũng thấy... Đây chẳng qua chỉ là một người có làn da hơi nhợt nhạt một chút mà thôi.

Nếu có gì dễ bắt bẻ thì ấy là đôi mắt màu đỏ nhìn không giống màu mắt người.

Trình độ khoa học kỹ thuật của “Chúng nó” thậm chí đã tạo ra được người máy trí năng rồi ư?

Chúng nó rốt cuộc mạnh đến mức nào? Loài người trước mặt chúng nó có khi nào còn không bằng con kiến?

Nếu như chúng nó muốn sợ là có thể hủy diệt trái đất trong chớp mắt.

Loài người yếu ớt nhỏ bé... Đường như chỉ có thể hành động theo ý muốn của chúng thì mới có khả năng sống sót. Phản kích? Vĩnh viễn không thể.

Trong lòng Tổng Tân giống như có một tảng đá ngàn cân đang đè, bức bối đến khó chịu.

“Đặt tên.” Người đàn ông đột nhiên nói với Tổng Tân.

Tổng Tân bị cắt đứt dòng suy nghĩ, cô hoàn hồn lại cũng thực sự cảm thấy gọi anh ta là 001 quả thật có hơi kỳ quái, nhìn có vẻ như chính anh cũng muốn có một cái tên.

Nhưng tự nhiên muốn nghĩ ra một cái tên hay cũng không dễ. Tổng Tân nhìn một vòng, tầm mắt dừng lại ở những căn nhà sụp đổ phía xa.

Dưới bầu trời u ám, khung cảnh hoang tàn, khói đen bay lên từ những đống đổ nát, rất giống chiến trường sau cuộc chiến.

Cô trầm ngâm một lúc mới nói: “Trọng Phong đi, có nghĩa là tầng tầng khói lửa.”

“Trọng Phong.” Về mặt anh ta không chút thay đổi, gật nói: “Rất hay.”

... Về mặt anh không nhìn ra nó hay chỗ nào. Ô kê?

Tổng Tân nói: “Nói qua sở trường của anh đi, ví dụ như ưu điểm và nhược điểm của người máy trí năng.”

Cách nói chuyện của anh không thuần thực lắm. Tổng Tân mất một thời gian phân tích mới hiểu được vài chỗ.

Trước mắt thì người máy trí năng chỉ mình cô có, là vật thí nghiệm chúng nó đặt vào đồng đạo cụ để tất cả người chơi rút thăm ngẫu nhiên. Sau khi người chơi rút trúng thì lại căn cứ vào quốc tịch của người chơi để đặt ra về ngoài và sức mạnh của người máy trí năng.

Trong Phong là Tổng Tân rút trúng, nên có vẻ ngoài của người châu Á. Mà năng lực của anh là tập hợp bởi rất nhiều loại võ công, vũ khí cũng là Miêu Dao thời cổ chế tạo ra.

Nói cách khác, giá trị vũ lực của anh siêu cao, người thường không thể nào sánh bằng.

Nhưng anh cũng có một chút thiếu hụt, ví dụ khả năng ngôn ngữ trước mắt còn chưa cao, khả năng lý giải cũng có chút sai sót... Khi thấy Tổng Tân bị thương mặc dù anh muốn giúp cầm máu, nhưng lại không hoàn toàn biết phải làm thế nào.

Anh cũng không biết biểu hiện ra vui mừng tức giận như con người, bị thương cũng sẽ không chảy máu, không thấy đau. Mà khi bị vết thương trí mệnh thì cũng sẽ chết.

Nhưng khả năng học tập của anh cực kỳ cao.

Lúc trước tên tóc vàng kia khi định giết Tổng Tân đã nở nụ cười tàn nhẫn khát máu, cũng nói “Vĩnh biệt”. Sau khi Trọng Phong xuất hiện, anh đã bắt chước lại hoàn mỹ cả biểu cảm lẫn lời nói.

Tóm lại, chỉ cần ở chung với con người một thời gian ngắn, anh sẽ học được càng ngày càng nhiều, tất cả các phương diện sẽ càng trở nên hoàn mỹ.

Thậm chí ngay trong quá trình Trọng Phong nói cho Tổng Tân những tin tức này, Tổng Tân đã có thể cảm nhận rõ ràng sự tiến bộ trên phương diện ngôn ngữ của anh.

Trọng Phong đi đường vừa nhanh vừa vững, bọn họ vừa nói chuyện vừa đi khoảng mười phút thì đã tới gần chỗ đặt vật tư.

Tổng Tân bảo Trọng Phong ngừng lại, hai người tìm chỗ nấp đi, lẳng lặng nhìn về phía vật tư cách đó không xa.

Nói là hai người, thật ra cũng chỉ có mình Tổng Tân quan sát. Hiện giờ khả năng lý giải của Trọng Phong còn chưa đủ để suy nghĩ loại tình huống phức tạp này.

p/s: Người ta còn bé mà, vừa ra đời được 10p =)))))) Đây là dạy chồng từ thuở bơ vơ mới về này =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi!* Loài Người được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Bẫy rập

Editor: mèomỡ

Điểm vật tư không cao lớn như Tổng Tân nghĩ mà chỉ là một bãi đất trống bằng phẳng to bằng sân bóng rổ giữ đồng đồ nát. Có mấy chiếc ba lô to nhỏ dài ngắn đủ kiểu vứt lộn xộn trên bãi đất trống.

Vốn Tổng Tân còn tưởng rằng sẽ có súng, không ngờ chỉ có vũ khí lạnh, hơn nữa toàn là đao các loại.

Nhưng nhìn đồng đồ lộn xộn kia thì hẳn là đã có người lấy đi một phần rồi.

Tổng Tân nghĩ thầm, chờ một lát xem tình hình thế nào, xung quanh đây trăm phần trăm là có người cũng đang nấp, không thể quá lỗ mưng.

Không ngờ, mới qua chưa tới năm phút, cô đã thấy một bóng người từ sau đồng đồ nát đối diện điểm vật tư phi như bay về ra.

Có người!

Tổng Tân chăm chú quan sát, thấy người kia thuận lợi chạy tới điểm vật tư, vừa căng thẳng nhìn xung quanh vừa đưa tay định cầm lấy chiếc ba lô lớn nhất.

Ngay khi anh ta xoay người nhấc ba lô lên thì từ xa ‘Viu’ một tiếng, ngay sau đó, một mũi tên đã cắm thẳng vào bắp đùi anh ta!

Anh ta hét thảm thiết, bởi vì đột nhiên bị bắn trúng đùi, anh ta liền theo quán tính ngã xuống đất.

Một giây sau, một mũi tên lại phóng tới, cũng bắn trúng bụng anh ta!

Người đàn ông này từ lúc đi đến chỗ ba lô thì đã bắt đầu biến thành một bia ngắm đứng yên, hiện giờ còn ngã xuống, thì càng dễ dàng khiến người ta ngắm trúng.

Lúc này anh ta còn chưa chết, hơn nữa vẫn tỉnh táo. Anh ta hiển nhiên cũng nhận ra được tình hình, liền bò dậy, dùng cả tay chân bò về phía đồng đồ nát.

Tổng Tân nhìn hướng mũi tên bắn ra, chỉ thấy trên đỉnh đồng đồ nát bên trái có một người đàn ông cầm cung lập tức nằm sấp xuống.

Sau khi anh ta nằm sấp xuống liền gần như hòa làm một thể với đồng đồ nát, hơn nữa đó là ở trên đỉnh, không ngẩng đầu lên nhìn kỹ thì không thể nào phát hiện ra được.

Tổng Tân trầm ngâm, người kia có vẻ như đã quyết định sẽ cố thủ ở đó. Anh ta chiếm được chỗ cao, lại có vũ khí uy lực mạnh cự ly tấn công xa, chính xác dường như cũng không tồi. Nếu có muốn đi lấy vật tư, một là chờ người này đi, hai là phải giết được anh ta.

Nhưng muốn giết anh ta sợ là không dễ, trước khi người khác bò lên được đồng đồ nát, tiếp cận anh ta, thì rất có thể đã bị anh ta từ trên bắn chết rồi!

Người đàn ông bị thương kia bò chưa được mười mét liền ngã xuống, không nhúc nhích, sau lưng chỉ để lại một vết máu thật dài.

Tổng Tân ngồi đằng sau nửa tấm xi măng, thông qua những thanh thép lộ ra khỏi xi măng, nhìn về phía trước, bắt đầu nghĩ cách.

Một phút sau, cô thấy vai mình bị chọc chọc.

Tổng Tân quay đầu lại, thấy Trọng Phong đang dùng đôi mắt màu đỏ nhìn cô, rồi lại không nói gì.

Cô chợt nhớ ra lúc bọn họ nấp, cô đã ra hiệu cho anh im lặng.

“...” Nghe lời quá thể rồi.

Tổng Tân nhỏ giọng nói: “Anh có thể nói, nhỏ giọng chút là được.”

Anh dùng giọng mũi ừ một tiếng, nói: “Tôi đi lấy.”

Tổng Tân cười cười: “Không được, phía trên kia có người, nơi khác cũng có thể có người nấp, giờ qua đó rất nguy hiểm.”

Trọng Phong hiểu, nhìn về phía bụng cô hỏi: “Vết thương làm sao bây giờ?”

Tổng Tân cũng không biết nên làm sao bây giờ, vết thương hiện giờ vẫn rất đau, lưng bị cả tảng bê tông đập trúng cũng đau vô cùng, chỉ cần nhúc nhích một chút cũng đủ khiến cô đau đến cắn răng.

Cô lắc đầu, nói: “Đề tôi nghĩ, sẽ có cách thôi, anh không cần lo lắng.”

Trọng Phong thật ra cũng không lo lắng, bởi vì trước mắt anh còn đang thiếu hụt tình cảm giống con người. Anh đề ý vết thương của Tổng Tân chỉ đơn giản vì anh là đạo cụ của cô.

Tổng Tân hiểu được điểm này, chỉ thuận miệng nói vậy mà thôi.

“Anh giúp tôi đề ý đằng sau, nếu có bất cứ kẻ nào tới gần hoặc xuất hiện động tĩnh lạ thì lập tức nhắc nhở tôi.”

Cô nói xong cũng quay đầu đi, cẩn thận quan sát tất cả địa điểm trong phạm vi tầm nhìn.

Trò chơi lần này có tổng cộng tám mươi người chơi, điểm vật tư chỉ có ba, hơn nữa trò chơi này tuyệt đối sẽ không chuẩn bị đủ vật tư cho tất cả người chơi.

Hiện giờ nơi này còn năm ba lô và một vài vũ khí, chứng tỏ người đến đây đi vật tư hẳn là rất ít.

Nhưng phần lớn người chơi vì sinh tồn hẳn là sẽ đến điểm vật tư xem một chút, cho dù không đi lấy cũng sẽ ở gần đấy quan sát tình huống.

Cho nên, Tổng Tân gần như có thể xác định, trong đồng đồ nát lộn xộn kia sẽ không chỉ núp một người.

Vũ khí bên ngoài không thể mang vào, mà nơi này chỉ toàn những đồng đồ nát, không thể nào có khả năng tìm được cung tên. Chứng tỏ kẻ núp trên đỉnh đồng đồ nát kia là người chơi đã lấy được vật tư.

Liệu có còn những người đã lấy được vật tư nhưng vẫn ở gần đây ôm cây đợi thỏ như anh ta không?

Tổng Tân lặng lẽ nghĩ một lát, quay đầu nói với Trọng Phong: “Chờ một lúc nữa, nếu vẫn không có cách nào khác chúng ta sẽ chờ đến tối rồi đi lấy.”

Đêm đen là màu sắc tự vệ rất tốt, những người khác nhất định cũng sẽ nghĩ như vậy. Đợi đến khi trời tối, trăm phần trăm sẽ có người hành động, đến lúc đó lại xem tình hình hành động, có thể an toàn hơn bây giờ rất nhiều.

Trọng Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, lại dùng đôi mắt đỏ nhìn chăm chăm cô.

Tổng Tân nhướng mày, trong lòng thầm nghĩ, chứng nó đúng là thích phối màu đỏ đen, ngay cả người máy trí năng cũng không ngoại lệ.

Nghĩ đến đây, cô lấy chiếc nhẫn lấy được từ tên tóc vàng ra, ấn lên viên đá quý màu đỏ.

Ngay sau đó, một dòng chữ hơi mờ màu xanh hiện ra... Là hướng dẫn sử dụng.

[Nhấn chứa đồ: Bên trong là không gian một mét vuông cho người cầm đặt vật phẩm, ngoại trừ vật còn sống và vật phẩm bên ngoài trò chơi. P/S: Linh cảm đến từ tiểu thuyết huyền ảo của người trái đất, tiểu thuyết của loài người đúng là thú vị nha.]

Tổng Tân đọc hết miêu tả, lập tức đeo nhẫn lên ngón tay. Ngay sau đó tập trung, liền nhìn thấy không gian một mét vuông này.

Nhưng bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Cô thử cầm lấy một cục xi măng bên cạnh, trong lòng nghĩ thầm, cục xi măng liền biến mất khỏi tay cô, xuất hiện trong không gian trong nhẫn! Đây là một đạo cụ rất thực dụng!

Tổng Tân mỉm cười, hết sức hài lòng với đạo cụ hơn... Bởi vì, sau khi cướp được vật tư sẽ càng thuận tiện hơn.

Cô tiếp tục nhìn chăm chăm về phía trước, chậm rãi đưa tay ra sau sờ lên chỗ đau trên lưng.

Chỗ này còn đau hơn ở bụng, ả tóc uốn xoắn kia đúng là nữ lực sĩ.

Cô đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy trên đồng đồ nát bên trái giống như có tiếng động.

Trước khi cô kịp nhìn lên thì một tiếng hét cực kỳ chói tai đã vang lên.

Tiếng hét này không phải là từ người chơi núp trên đồng đồ nát, mà là từ đằng sau đồng đồ nát, nơi tầm mắt không thể nhìn đến.

Cùng với tiếng hét, còn có tiếng rất nhiều đá vụn lăn xuống.

Tổng Tân trông thấy xung quanh đồng đồ nát bay lên chút bụi, tiếng rầm rầm từ mặt khác không ngừng vang lên. Ngay sau đó, một người đàn ông mặc áo phông màu xanh quân đội từ bên trên đồng đồ nát đứng lên, trong tay còn xách cô áo một người đàn ông khác... Chính là người đàn ông dùng cung phục kích trên cao!

Lúc này, người đàn ông kia đã nằm oặt bị người ta cầm lấy cổ áo, hai tay vô lực rũ xuống trước, nhìn có vẻ như đã chết.

Cây cung cũng đã rơi vào tay người đàn ông mặc áo phông xanh. Anh ta vứt nó ra sau lưng, nhưng sau đó lại xoay người hô to: “Thành công, đi đi!”

Ngay sau đó, Tổng Tân trông thấy một người đàn ông cao lớn từ sau đồng đồ nát xông ra, chạy cực nhanh về phía đồng đồ nát vật tư giữa sân!

Anh ta nhanh chóng lấy hai chiếc ba lô, cũng cầm lấy một thanh đao dài nhất chạy về đồng đồ nát... Đến tận khi anh ta chạy được ra sau đồng đồ nát cũng không xuất hiện bất kỳ nguy

hiểm gì.

Có lẽ là vì thấy anh ta thuận lợi nên các người chơi trốn ở những nơi khác cũng lục tục chạy ra. Từ các hướng khác nhau, dùng tốc độ khác nhau, điên cuồng chạy về phía vật tư!

Trong đó có hai người ở nửa đường lộ còn trùng lối, nhưng chỉ liếc nhau một cái chứ không đánh.... Cướp được vật tư rồi hăng đánh, đây là suy nghĩ chung của bọn họ vào giây phút này.

Những người kia lần lượt chạy tới điểm vật tư, lại bởi vì kích cỡ và số lượng ba lô mà đánh nhau.

Đây dường như là một cơ hội tốt! Tống Tân không dám chần chờ nữa, lập tức quay đầu nói với Trọng Phong: “Nhanh, anh nhân lúc này xông ra, lấy một cái là được!”

Trọng Phong không nói một lời, lập tức đứng dậy.

Tống Tân nhìn bóng lưng anh, la lớn: “Gặp nguy hiểm quay về ngay!”

Không biết có nên báo cô miệng quạ đen hay không mà cô còn chưa kịp dứt lời thì súng tiếng đột nhiên vang lên...

Đạn bắn vào mặt đất vào bụi đất bay lên mù mịt. Làn đạn dày đặc như mưa từ tất cả các hướng bắn ra, chỉ trong năm giây, những người chơi còn đang vì vật tư mà đánh nhau đã ngã xuống ba người!

Vốn ngoại trừ Trọng Phong cũng chỉ có bảy người mà thôi, lần này liền chết một nửa!

Phía trên đồng đồ nát, người đàn ông mặc áo phông buong cổ áo người kia ra, mà người đàn ông giống như chết kia cũng đứng dậy, nhàn nhả sửa sang lại quần áo.

Đây là cái bẫy bọn họ tạo ra!

Tống Tân trong lòng kêu không ổn, vội vàng hô lớn với Trọng Phong: “Mau quay lại! Không cần đồ nữa!”

Không biết có phải do tiếng súng tiếng quá lớn hay không mà Trọng Phong không hề phản ứng với tiếng hô của cô. Anh vẫn đang chạy về phía vật tư, một viên đạn gần như suýt qua cơ thể anh!

Tống Tân căng thẳng đến mức siết chặt nắm tay, từ sau tám xi măng đứng dậy, vừa định gọi anh lần nữa, lại thấy anh đột nhiên lẩn một vòng về phía trước, khéo léo tránh thoát mấy viên đạn, cũng sắp đến gần với đồng ba lô rồi!

Anh cầm liền hai chiếc ba lô, vừa chạy về vừa mạnh mẽ những viên đạn bắn về phía anh.

Bốn người chơi còn lại không dám lấy vật tư nữa, bắt đầu chạy trốn chết về bốn hướng, cũng bởi vậy mà giúp phân tán mục tiêu, cho Trọng Phong thời gian an toàn ngắn ngủi.

Nhưng khi những người đàn ngã xuống, đạn bắn về phía Trọng Phong càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày!

Tìm Tống Tân như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng hô to: “Đeo ba lô lên, một trước một sau!”

Trọng Phong nghiêng về bên trái tránh thoát một viên đạn vốn nhắm tới lồng ngực anh. Vừa chạy băng băng về phía trước vừa theo lời Tống Tân đeo ba lô lên một trước một sau.

Tống Tân ngăn người.... Anh rõ ràng có thể nghe thấy tiếng cô, vừa rồi lại vẫn cố chấp!

Hiển nhiên, người máy trí năng này có suy nghĩ riêng bản thân, sẽ không hoàn toàn răm rắp nghe lệnh cô.

Khi người chơi cuối cùng ngã xuống thì tất cả những viên đạn đều tập trung về phía Trọng Phong. Mà từ chỗ anh đến Tống Tân còn tận bảy tám mét.

Người cầm súng hiển nhiên là chưa được học bắn, tỷ lệ bắn lệch quá cao, nhưng số lượng viên đạn dù sao cũng quá nhiều.

Tất cả đạn đều hướng về phía Trọng Phong, mặc dù đại đa số đều không thể bắn trúng vì tốc độ của anh quá nhanh, nhưng dù thế nào vẫn có một hai lần chó ngáp phải ruồi.

Anh tránh thoát tất cả đạn mà mắt thể trông thấy nhưng một viên bắn từ phía sau vẫn trúng vào lưng anh!

Tống Tân thấy anh hơi khựng lại, tim cô cũng muốn ngừng đập theo.... Là cô bảo anh đi lấy vật tư! Anh đừng xảy ra chuyện gì nhé!

Cô ngẩng đầu nhìn thấy trong đồng đồ nát có một cánh cửa có chút biến dạng, liền dùng hai tay cầm lấy nó, cắn răng dùng hết sức rút nó ra.

Nhưng nó vẫn nằm yên trong đồng đồ nát, không xi nhê chút nào.

Trọng Phong vẫn đang cố gắng chạy về phía cô.

Một viên đạn bắn vào xi măng bên chân anh, phát ra một tiếng bộp, cũng để lại một vết tích sâu hoắm.

Tống Tân bắt đặc dĩ buong cánh cửa ra, nhìn chằm chằm Trọng Phong đã sắp chạy tới, vội tiến lên trước hai bước đón...

Chân của anh rất dài, một bước bước đến mặt sườn đồng đồ nát. Bởi vì góc độ nên làn đạn bị đồng đồ nát chặn lại, bắn lên đất đá vang lên tiếng cạch cạch.

Đây là đoạn lún thấp giữa hai đồng đồ nát, chỉ cần anh chạy về đến đây trừ phi là đứng đối diện bắn vào, nếu không thì rất khó bắn tới!

Tống Tân thở phào một hơi, nhìn Trọng Phong chỉ cần hai bước nữa là có thể chạy trước mặt, cô vươn tay ra với anh.

Bàn tay Trọng Phong nắm chặt tay cô, Tống Tân liền kéo anh trốn ra sau...

Cho dù cơ thể đau đến mức nào, cô cũng phải chạy thật nhanh! Bọn họ không thể ở lại đây, những người kia nhất định sẽ đuổi theo!

Nhưng mà, đã muộn rồi.

Khi bọn họ chạy qua đồng đồ nát bên cạnh từ người đàn ông mặc áo phông màu xanh từ sau đồng đồ nát bước ra

Họng súng đen ngòm trong tay hắn nhắm thẳng về phía Tổng Tân.

p/s: Đẹp trai, nghe lời, trung thành, vũ lực max.... Bề ngoài mạnh mẽ, nội tâm phong phú =)))))) Nhà nước có phát không để e đi xếp hàng lính 1 anh.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: mềomỡ

Tổng Tân khựng lại, mắt nhìn chằm chằm họng súng đen ngòm phía bên phải này, một giọt mồ hôi lạnh theo thái dương trượt xuống.

Người đàn ông áo phông xanh nhếch môi cười lạnh, không nói một lời liền nổ súng.

Sau một giây, tiếng súng vang lên!

Ngay khoảnh khắc trước khi tiếng súng vang lên, Tổng Tân có thể thấy rõ ràng động tác bóp cò của hắn, cơ thể cũng vì thế mà tự động né qua một bên.

Cùng lúc đó, cô thấy mình bị kéo về phía sau, một cái bóng màu đen như tấm khiên vững vãi nhanh chóng chắn trước mặt cô.

Trong không khí là mùi thuốc súng nhàn nhạt. Tổng Tân khiếp sợ ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng chắn trước mặt mình.

Mặc dù cô né nhưng chính cô cũng không chắc có thể tránh thoát viên đạn này không, mà anh lại có thể không chút do dự đứng chắn cho cô!

Bởi vì là người máy trí năng... Nên hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của mình sao?

Khuôn mặt Trọng Phong vẫn không có bất cứ cảm xúc gì, tay trái che chở cô cẩn thận, nâng tay phải rút Miêu Dao bị cô đeo sau lưng ra.

Người đàn ông kia bắn một phát không trúng, lại bắn thêm lần nữa. Trọng Phong vung đao đỡ, chỉ nghe thấy ‘keng’ một tiếng, viên đạn kia liền chệch khỏi quỹ đạo, bắn lên đồng gạch.

Tên kia ngẩn ra, trong mắt ngập tràn sự sợ hãi, ngay sau đó giờ súng lên, nói: “Này, đừng đánh, không bằng chúng ta tổ đội đi!”

Trọng Phong chớp mắt một cái, hai tay cầm thanh Miêu Dao sáng lóa trước người, đôi mắt thản nhiên nhìn tên kia.

Tên kia hất cằm về phía Tổng Tân, nói: “Anh rất lợi hại, nhưng à phụ nữ này thì vô dụng. Anh che chở cô ta sẽ bị liên lụy mà thôi, không bằng giết cô rồi gia nhập với chúng tôi, chúng ta cùng sống đến cuối cùng, thế nào?”

Trọng Phong nghiêng đầu nhìn Tổng Tân, đột nhiên mỉm cười... Lại không hề có độ ám.

Trong chớp mắt, anh dùng tốc độ nhanh đến mức gần như không thấy rõ lao về phía đối phương.

Rõ ràng hai bên đàm phán, anh lại không nói một lời đột nhiên tấn công, khiến tên kia không kịp phản ứng, ngay cả nổ súng cũng không kịp.

Chờ khi hắn hoàn hồn, muốn bóp cò, ngón trỏ vừa cong lại, đã thấy luồng sáng lóe qua trước mắt như tia chớp!

Một giây, hai giây... Đến khi cảm thấy cánh tay đau đớn kịch liệt, hắn mới nhận ra tay phải của mình đã bị Trọng Phong chém đứt lìa!

Còn không đợi hắn kêu ra tiếng thì thanh đao lạnh buốt nhuộm máu kia đã kề lên cổ hắn.

Người đàn ông đồ đen cao lớn hơi nghiêng đầu, nụ cười không chút độ ám kết hợp với đôi mắt đỏ kia càng trở nên tàn bạo.

“Giết cô? Há?” Anh lạnh lùng nhắc lại ba chữ kia, sau đó khuỷu tay khẽ thu lại, đao trong tay anh liền cứa qua cổ tên kia, để lại một vết thương dài nhỏ...

Vết thương mảnh như thể chỉ bị thương một chút ngoài da, mà ngay cả trên lưỡi đao cũng không dính nhiều máu, giống như chỉ khẽ lướt qua một cái mà thôi.

Nhưng ngay sau đó, từ vết thương dài nhỏ kia liền tuôn ra một đồng máu.

Tên kia khẽ “Ơ” một tiếng liền ngã xuống, bụi đất bay lên mù mịt.

Lúc này, Tổng Tân đã lấy khẩu súng trong tay hắn ra.

Nhìn người chơi này chết đi, cô vừa định hỏi Trọng Phong có bị thương không, lại nghe thấy tiếng bước chân từ xa chạy đến.

Còn có người hét lớn: “Tất cả người chơi bên kia đã giết hết, Lão Lưu, phía bên này giải quyết xong chưa?”

Tổng Tân trầm ngâm không ổn, nói với Trọng Phong: “Đi mau!”

Trọng Phong lắc đầu, đưa tay cầm khẩu súng nhuộm máu trong tay cô, thuần thục kiểm tra số lượng đạn bên trong, nói: “Đủ rồi.”

Anh vừa mới dứt lời, một người đàn ông liền từ đầu kia đồng đồ nát chạy tới.

Mà khi người này vừa lộ ra nửa cái đầu thì Trọng Phong xoay tay, nhanh chóng bóp cò, một phát bắn trúng đầu hắn!

Người đàn ông đó ngay cả kêu cũng không kịp đã ngã vật xuống đất.

Sau khi tiếng súng vang lên, tiếng bước chân tới gần cũng hơi dừng lại. Hắn là bọn họ cũng nhìn thấy thi thể đồng đội ngã xuống.

Hiện giờ... Những người kia nhất định đã chuẩn bị đồng thời nổ súng.

Tổng Tân kéo Trọng Phong ra sau đồng đồ nát, để bên trái anh dựa vào tường. Nơi này có rất nhiều vật liệu xây dựng trời ra lung tung, có thể tạo thành lá chắn. Những người kia quẹo qua ngõ rẽ không ngắm không thể nào bắn được.

Tiếng bước chân không còn, nhưng từ bên kia lại vang lên tiếng lên đạn rất nhỏ.

Tìm Tổng Tân đập nhanh hơn vài phần, cô quay mặt về phía Trọng Phong, quan sát sau lưng anh, đề phòng có người đi vòng đánh lén.

Vài giây sau, tiếng súng điếc tai bất ngờ vang lên liên tiếp sau lưng cô.

Tổng cộng năm tiếng súng.

Sau đó, bà vai Tổng Tân bị chọc một cái: “An toàn rồi.”

Tổng Tân nhìn một lát, chắc chắn không còn ai xuất hiện mới quay lại, nhìn thấy ba thi thể nằm trên mặt đất.... Cộng thêm kẻ chết vừa nãy và người đàn ông mặc áo phông xanh, tổng cộng là năm thi thể.

Cô kinh ngạc một lúc, ngẩng đầu nhìn Trọng Phong, khâm phục: “Anh thật lợi hại, thậm chí cả súng cũng biết dùng?”

“Trong kho tư liệu có, chưa thử bao giờ.” Trọng Phong vẫn không có bất cứ cảm xúc nào, chỉ có đôi mắt đỏ kia dường như càng thêm sáng: “Một khi tôi chưa chết, sẽ không dễ cô chết.”

Trong lòng Tổng Tân chấn động, một vài ký ức cô không muốn nhớ tới lại đột nhiên hiện lên. Cô lắc đầu đuổi nó đi, đưa tay túm lấy cánh tay anh, quay người anh lại, nhìn thấy trên ba lô anh đeo có hai vết đạn màu đen.

“Bị thương sao?” Cô vừa hỏi vừa gỡ ba lô xuống.

Trọng Phong lắc đầu, mà khi ba lô bị bỏ xuống thì Tổng Tân lại nhìn thấy một vết đạn ở vai.

Cô khựng lại, kéo cổ áo anh xuống, lộ ra làn da trắng đến quá đáng.

Không chảy máu, trên làn da trắng như tờ giấy vết đạn màu đen cực kỳ bất mắt.

Tổng Tân cau mày, đưa tay khẽ chạm vào vết thương, hỏi: “Thật sự không đau sao?”

“Không sao.” Giọng anh nghe luôn bình tĩnh đến quá phận, cực kỳ giống máy móc không có tình cảm.

Nhưng nụ cười khát máu và lời nói lạnh lùng lúc anh giết người lại khiến anh hoàn toàn không khác gì con người.

Tổng Tân không nói nữa, buông áo anh ra, đi về phía những thi thể kia, nhặt được ba khẩu súng và một bộ cung tên.

Mà khi cô đi đến bên cạnh thi thể mới phát hiện tất cả ba lô và hộp đạn đều chất không xa đằng sau đồng đồ nát.... Đó là mỗi trước đây những người này dùng để bắt con mồi. Mà giờ thì tất cả thợ săn đều chết ở đây.

Ngoại trừ khẩu súng loại nhỏ trong tay Trọng Phong, ba khẩu còn lại đều là súng tự động. Bởi vậy bọn họ mới có đủ đạn bắn liên tục.

Cả bảy năm người đều lấy được vũ khí, hiển nhiên bọn họ là nhóm người chơi đến được điểm vật tư sớm nhất hoặc may mắn được truyền tống ngay gần điểm vật tư.

Bọn họ kết thành đồng minh, lấy đi vũ khí tốt nhất, muốn năm người hợp lực diệt trừ người chơi khác, cuối cùng năm người cùng thắng.

Mà vừa rồi người đàn ông mặc áo phông đưa ra đề nghị muốn Trọng Phong gia nhập bọn họ, có thể là muốn dùng anh thay thế một người không có giá trị sử dụng trong đội, cũng có thể là muốn lợi dụng vũ lực của anh, chờ đến cuối cùng chỉ còn bọn họ sẽ giải quyết một người trong số đó.

Tổng Tân nhìn Trọng Phong một cái, súng tự động và ba lô không tiện xách theo đều bỏ vào trong nhẫn không gian, nhồi kín cả không gian nhỏ một mét vuông.

Súng lục lấp đầy viên đạn để Trọng Phong mang theo.

Sau đó, cô lục soát mỗi thi thể một lần, may mắn tìm được hai loại dao cạo.

Cô không dám chậm trễ, thậm chí còn không xem trong ba lô có những gì. Trước cứ cùng Trọng Phong đi đã, tìm nơi phù hợp để ẩn náu mới dừng lại.

Trong ba lô quả nhiên có vài dụng cụ y tế đơn giản, Tổng Tân bảo Trọng Phong ngồi xuống, giúp anh gấp viên đạn sau lưng ra.

Khi rạch vết thương thì cô phát hiện anh thế mà lại có da thịt giống con người, cũng là màu đỏ, chỉ có điều không chảy máu.

Khi cô dùng rượu cồn rửa vết thương, ngay cả lông mày Trọng Phong cũng không nhăn lấy một cái. Tổng Tân đột nhiên không rõ không có cảm giác rốt cuộc là chuyện tốt hay xấu.

Khi cô tháo vài thi thể vết thương ở bụng lại chảy chút máu, lúc sát trùng cô đau đến mức mồ hôi chảy ròng ròng.

Trọng Phong ở bên cạnh chân tay luống cuống mà nhìn, Tổng Tân đưa tay cầm thuốc, anh lại vội vàng cầm băng vải đưa cho cô. Cái vẻ muốn giúp không biết giúp như nào không hiểu sao có chút đáng yêu.

Tổng Tân không nhịn được bật cười.... Vết thương lại càng đau.

Trọng Phong có lẽ biết Tống Tân đang cười cái gì, anh chớp mắt hai cái, nhìn cô nói: “Tôi sẽ học.”

Tống Tân gật đầu, cúi đầu vừa bôi thuốc vừa nói: “Như bây giờ cũng rất tốt, ngốc ngốc, nhưng lúc nên lợi hại thì lại rất lợi hại.”

Không biết chúng nó cung cấp loại thuốc trị thương gì mà sau khi bôi lên vết thương không hề đau nữa, còn rất thoải mái.

Sau khi Tống Tân buộc chắc băng vải, bụng đã hoàn toàn không thấy đau nữa rồi.

Cô lấy nước và bánh mì từ trong ba lô ra đưa cho Trọng Phong, hỏi: “Anh có ăn đồ ăn giống con người không? Hay là... Phải tìm dầu máy cho anh uống?”

Trọng Phong nhìn bánh mì trong tay cô, lại ngẩng đầu nhìn cô: “Thức ăn thiếu thốn, cô ăn đi. Tôi không phải người máy, không cần dầu máy.”

Vậy ý là anh cũng cần ăn đồ ăn của loài người rồi.

Tống Tân xé vỏ bánh mì, nhét vào tay anh, nói: “Chúng ta còn nhiều đồ ăn lắm, anh cứ ăn thoải mái, muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Trọng Phong “Ừm” một tiếng, lúc này mới yên tâm mà cầm lấy bánh mì ăn.

Tống Tân mở chai nước đặt bên cạnh, cười nói: “Hôm nay nhờ anh tôi mới có thể sống sót, nếu không có gì bất ngờ xảy ra chúng ta có thể thắng trò chơi lần này.”

Trọng Phong chậm rãi nhai đồ ăn, nhìn chăm chăm Tống Tân một lát, bỗng đưa ngón trỏ trái chạm vào khóe miệng của cô.

Tống Tân đưa tay sờ: “Mặt tôi bẩn à?”

Trọng Phong nuốt bánh mì, vẻ mặt vẫn không thay đổi nhìn cô.

Tống Tân khó hiểu nhìn anh, chừng ba giây sau, cô thấy khóe miệng anh dần dần cong lên.

Nụ cười không có độ ẩm, không thấy chút vui vẻ nào.

Nhưng ngay sau đó, cơ mặt anh dần dần nâng lên, ngay cả đôi mắt cũng có chút thay đổi. Đôi mắt xinh đẹp cong thành độ cong rất phù hợp, con ngươi màu đỏ hơi tỏa sáng, phản chiếu rõ ràng khuôn mặt Tống Tân.

Đây là một nụ cười vui vẻ, ít nhất nhìn bên ngoài là vậy.

Hơn nữa... Còn quyến rũ chết người.

Diện mạo của anh được chúng nó làm ra cực kỳ phù hợp thẩm mỹ loài người, nhưng cũng không phải loại ‘tiểu thịt tươi’ đang hot hiện giờ, mà là kiểu lạnh lùng mang theo một chút xâm lược. Cho nên anh cười khi giết người, nhìn sẽ có vẻ cực kỳ cuồng dã tàn bạo.

Nhưng nụ cười ôn hòa lúc này sẽ không khiến người ta có cảm giác đó, chỉ thấy rất đẹp, còn đẹp hơn nhân vật Tống Tân vẽ trong truyện tranh.

Có thể nói, “Chúng nó” thật sự đã chế tạo ra người máy trí năng với ngoại hình hoàn mỹ.

Tống Tân khen: “Anh học rất nhanh.”

Khóe miệng Trọng Phong lại cong lên một chút.

Tống Tân biết anh làm vậy không phải vì cảm thấy vui, mà anh biết ở những lúc thế này nên biểu hiện ra cảm xúc ‘vui’ mà thôi.

p/s 1: Anh ơi, kho dữ liệu của anh có đề thi đại học không?

p/s 2: Cho các chế ngắm Miêu Dao nè. Đúng gu mị=))))

p/s 3: Không hiểu sao tác giả đột nhiên gộp 3 chương làm 1 =v=

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Editor: mèomỡ

Bọn họ yên tĩnh ăn xong bữa này, trong lúc đó cũng không gặp phải bất cứ người chơi nào khác.

Chỗ này tạm thời coi như an toàn, Tống Tân ngừng đầu nhìn sắc trời, suy nghĩ một lát liền gọi Trọng Phong đi về hướng ngược lại với điểm vật tư.

Mặc dù vật tư đều đã bị lấy đi gần hết, nhưng không phải tất cả người chơi đều biết điều đó, có lẽ sẽ có những người nhân lúc tối trời tìm cơ hội đến tìm vật tư.

Cách nơi này xa một chút dù sao vẫn an toàn hơn rất nhiều.

Bọn họ đi chừng nửa giờ, dừng lại trước một đồng cỏ nát cao như núi nhỏ, lúc này trời đã gần như hoàn toàn tối đen.

Tống Tân bảo Trọng Phong đi tìm giúp hai cánh cửa không quá hùng hóc, ghép lại thành mái che đơn giản, tạo thành chỗ nghỉ cho hai người họ tối nay.

Vốn cô còn lo một người qua đêm có khả năng bị đánh lén, hiện giờ có thêm Trọng Phong, bọn họ có thể thay phiên nghỉ ngơi, sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Trọng Phong mặc dù là người máy trí năng, nhưng cũng cần ngủ để bổ sung năng lượng tiêu hao. Nhưng Tống Tân bị thương, đã gần như kiệt sức. Vậy nên cô ngủ trước, bảo anh đến nửa đêm gọi cô dậy thay ca.

Nhưng lúc cô tỉnh lại, trời đã hừng sáng rồi.

Tống Tân mơ mơ màng màng một chút, ngay sau liền bật dậy, nhìn xung quanh, chỉ thấy Trọng Phong đưa lưng về phía cô, khoanh tay trước ngực, bên hông treo thanh Miêu Dao dài xinh đẹp kia, lẳng lặng đứng cách đó không xa.

Cô dụi nhẹ đôi mắt hơi khô, gọi: “Trọng Phong.”

Anh quay đầu, cũng nở một nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn với cô.

Tống Tân hỏi: “Đã nói nửa đêm thay ca, sao anh không gọi tôi?”

Anh chớp chớp mắt, nói: “Không sao, tôi thích cô ngủ.”

“... Câu này không thể dùng thích.”

“Tôi muốn cô ngủ.”

“... Phải thêm từ để.”

Anh cười: “Tôi muốn để cô ngủ.”

Tống Tân có chút bất lực, đứng lên nói: “Dù sao giờ cũng không có việc gì làm, anh ăn tạm chút gì rồi đi ngủ một lát đi.”

Bọn họ bây giờ đã có rất nhiều vật tư rồi, trò chơi lần này cũng không có cách hoàn thành nào khác. Từ giờ trở đi chỉ cần chờ số người chơi dần dần ít đi là được.

Nếu có người tìm tới, dùng cả phòng vũ khí của bọn họ và sự lợi hại của Trọng Phong gần như không cần lo quá nhiều.

Cho nên mặc dù bây giờ là ban ngày cũng vẫn có thể để anh ngủ bù một giấc.

Trời còn chưa sáng hẳn, Tống Tân tìm một chỗ tương đối sạch sẽ ngồi xuống, thử cử động cánh tay, cảm giác sau lưng vẫn hơi đau nhưng đã khá hơn một chút so với hôm qua rồi.

Cô à tóc uốn xoắn kia đúng là siêu lực sĩ, cho dù là đàn ông bình thường chắc hẳn cũng không thể bẻ một cục xi măng to lại ném xa như vậy được.

Nhưng bề ngoài cô ta nhìn cũng không có vẻ gì là cường tráng, sức mạnh như voi đó hẳn là do dị năng hoặc đạo cụ

Bụng thương đã hoàn toàn không thấy đau nữa, nhưng vẫn phải thay thuốc.

Tống Tân cởi băng vải, kinh ngạc phát hiện vết thương đã bắt đầu vẩy kết rồi.

Cô chợt nghĩ, đồ tốt như này nếu như có thể mang ra ngoài thì hay biết mấy.

Một người ngồi không có chút chán, Tống Tân lúi đờ trong ba lô ra kiểm tra lại một lượt. Đồ ăn còn đủ cho bọn họ ăn ba ngày, nhưng nhiệm vụ có lẽ sẽ không mất nhiều thời gian đến thế

Được phẩm cũng còn rất nhiều, ngoại trừ thuốc trị thương, còn có thuốc cầm và thuốc tê v...v...

Ở một trong số các ba lô, cô còn tìm được một bộ quần áo.... Màu đen rộng thùng thình, ở góc áo và túi quần đều có ký hiệu của chúng nó.

Quần áo của Tống Tân không chỉ rách mà còn có máu. Cô cũng muốn thay nhưng mà điều kiện hiện nay không thích hợp.

Cô nhét lại đồ vào nhẵn không gian, ánh mắt nhìn vào bãi đồ nát trước mặt, trong lòng lặng lẽ nghĩ: Đến tận bây giờ cô vẫn không phát huy được tác dụng gì trong trò chơi lần này. Nếu như không phải lúc ấy may mắn có cục đá này thì cô đã sớm chết trong tay tên tóc vàng kia rồi.

Tuy nói may mắn cũng là một loại sức mạnh, nhưng cô không thể vĩnh viễn dựa vào may mắn được, dù sao thì... Từ nhỏ đến lớn, dường như chỉ có mỗi lần này là cô gặp may thôi.

Tống Tân quay đầu nhìn về phía Trọng Phong đang ngủ, thầm nghĩ, người máy trí năng đúng là quá lợi hại, cô may mắn như này có lẽ đã tiêu hao hết vận may cả đời rồi. Từ nay về sau không gặp xui đã cảm ơn trời lắm rồi, tốt nhất là dựa vào thực lực thì hơn.

Chờ sau khi trò chơi lần này hoàn thành, cô phải nhờ anh dạy một vài chiêu phòng thân đơn giản mới được.

Trọng Phong không ngủ lâu, khoảng một giờ sau, anh liền tỉnh lại, hơn nữa còn nói đã nghỉ ngơi đủ rồi.

Tống Tân định giúp anh thay thuốc sau lưng, ai ngờ đầu khi cô cởi băng gạc ra lại phát hiện vết thương đã phục hồi như cũ một cách thần kỳ! Ngay cả dấu vết đã từng bị thương cũng không có.

Hai người không chuyển địa điểm, cứ ở đây mãi cho đến khi trời sáng bạch, bọn họ phát hiện đằng xa có người đang đi về phía này.

Đó là một người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen, anh ta một tay ôm bụng, chạy lao đảo, có vẻ bị thương không nhẹ.

Nhìn hướng anh ta chạy dường như là từ điểm vật tư tới.

Anh ta chạy qua bên một đồng cỏ nát, nhưng không may chân trượt, ngã đập mặt xuống đất. Nhưng anh ta lại vội vàng đứng lên chạy tiếp, cũng quay đầu nhìn về phía sau.

Ngay sau đó, từ hướng bị đồng cỏ nát che khuất lại có thêm hai người nữa chạy ra.... Một người trong đó bị thương ở chân, khập khiễng chạy sau, một người còn lại bị thương ở bụng, đang một tay ôm bụng, một tay cầm đao đuổi theo người đàn ông này.

Người đàn ông chạy trốn đằng trước thì hai tay trống không.

Ba người kia còn cách Tống Tân một đoạn, nhưng hướng chạy là về phía bên này.

Tống Tân hơi nhíu mày nhìn bên kia, Trọng Phong thì cười, khi ba người kia càng lúc càng gần anh liền hỏi: “Có muốn giết bọn họ không?”

Tống Tân quay đầu nhìn anh một cái.... Anh nói thân nhiên ghê ha?

Ý nghĩ này chợt lóe lên, cô lắc đầu, nói: “Xem tình hình đã.”

Không ngờ cô vừa dứt lời, người đàn ông mặc áo đen đã nhìn thấy bọn họ, sau đó hô: “Hai người anh em, giúp tôi với! Giúp tôi giết bọn họ, tôi tặng dị năng cho mấy người!”

Tống Tân sững sốt, câu cuối của anh ta có ý gì?

Dị năng và đạo cụ là hai khái niệm khác nhau. Đạo cụ ai lấy được thì người đó dùng, nhưng dị năng là một loại năng lực trực tiếp gắn vào người chơi, không nhìn thấy cũng không sờ được. Lúc trước cô không tìm được từ các thi thể kia, người này sao có thể tặng dị năng cho cô?

Hay là... Người chơi bốc được dị năng có thể chủ động tặng nó cho những người khác?

Người này bây giờ vốn không có lý do gì để lừa Tống Tân, mà cho dù anh ta lừa bọn họ giúp anh ta giết hai người kia, thì kế tiếp cũng đến lượt anh ta mà thôi.

Cho nên, có thể chắc hơn nữa là anh ta nói thật.

Trong mười giây Tống Tân suy nghĩ những điều này, người đàn ông kia lại ngã thêm một lần nữa, mà hai kẻ phía sau đã đuổi kịp anh ta, còn đá vào sau lưng anh ta một phát!

Thấy người kia muốn rút đao giết người, Tống Tân nói: “Trọng Phong, cứu anh ta!”

Trọng Phong lập tức rút súng mở chốt an toàn, nã một phát về phía bên kia.

“Pằng” một tiếng, người kia tiền khựng lại, đao trong tay rơi xuống, ngay sau đó cơ thể cũng cứng ngắc vật về đằng sau.

Người còn lại thấy thế, sắc mặt thay đổi rõ rệt, xoay người bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của viên đạn nhanh hơn anh ta rất nhiều, ngay sau đó, đầu anh ta trúng một phát đạn, ngã úp mặt xuống nền gạch vỡ.

Người đàn ông mặc áo ba lỗ màu đen vẫn nằm im dưới đất mà thờ phỉ phò, hai tay ôm chặt bụng mình, mắng hai người chơi đã chết kia: “Chết cmn chúng mày đi, đáng đời!”

Tổng Tân cùng Trọng Phong đi tới, dừng lại bên cạnh anh ta, cúi đầu nhìn anh ta, hỏi: “Anh nói sẽ đưa dị năng cho chúng tôi? Dị năng cũng cho người khác được sao?”

Người đàn ông kia liên tục gật đầu, dùng đôi tay dính đầy máu chống người ngồi dậy: “Hóa ra là con gái à, xin lỗi, vừa rồi nhìn thấy tóc ngắn còn tưởng là đàn ông... Nghe cô nói vậy chúng tôi có không rút trúng dị năng rồi phải không? Khi tôi rút trúng dị năng đã được thông báo là dị năng chỉ có thể tự nguyện trao cho người khác, những người khác không thể cướp được.”

Anh ta bị thương khá nặng, nhe răng trợn mắt hít mấy hơi mới nói tiếp: “Nhưng các người phải hứa sau khi lấy được dị năng sẽ không giết tôi.”

Anh ta nói xong lại tự giễu cười vang: “Hứa cũng có tác dụng vẹo gì, giống như hai tên kia, ban đầu nói là tổ đội, cuối cùng bọn họ lại muốn giết tôi.”

Tổng Tân có chút tò mò: “Tại sao họ lại muốn giết anh?”

Nếu đã tổ đội, đương nhiên ba người cùng hành động sẽ an toàn hơn, cần gì phải giết một đồng đội?

Anh ta cười, nói: “Trước lúc gặp bọn họ thì tôi đã lấy được một ba lô vật tư rồi, bọn họ lại không có. Bọn họ nói, một mình tôi hành động không an toàn, không bằng tổ đội với bọn họ đi... Mẹ nó, ai biết bọn họ lại muốn nhân lúc tôi ngủ giết tôi cướp vật tư!”

“...” Khả năng rõ ràng như vậy mà anh không ngờ tới ư?

Tổng Tân không nói ra, cô nhìn anh ta và hai thi thể, hỏi: “Vật tư đâu?”

“Lúc bọn họ định giết tôi thì bị tôi phát hiện. Ban đầu là tôi trên cơ, làm bọn chúng bị thương. Bọn chúng thấy đánh không lại liền chạy, tôi đuổi theo nên quên mang vật tư. Đuổi một lúc không kịp liền sốt ruột, sau đó...”

Anh ta không muốn nói tiếp nữa, khề ho một tiếng, ôm bụng nói: “Trong hai người ai muốn dị năng?”

Tổng Tân không vội: “Sau đó thì sao?”

Sắc mặt người đàn ông kia hơi đỏ lên, đành kể tiếp: “Thấy không đuổi kịp tôi liền sốt ruột, dùng dao trong tay phi về phía bọn chúng. Không ngờ không đâm trúng, dao lại bị cướp mất.”

“Sau đó biến thành bọn chúng đuổi giết tôi.” Anh ta kể qua loa cho qua chuyện, lại ra vẻ đáng thương hỏi: “Dị năng cho ai? Hai người đừng giết tôi được không, tôi còn có một đứa con năm tuổi ở nhà chờ tôi. Vợ tôi vào hôm trời biến thành màn đêm đã... Nếu như tôi cũng chết ở đây thì con tôi sẽ không có ai chăm sóc.”

“Cho tôi.” Tổng Tân nói.

Cô không sợ người đàn ông này giờ trò lừa gạt. Ba người đánh nhau thành thế này, đạo cụ dị năng gì hẳn là cũng dùng rồi, ít nhiều sẽ có thời gian cold-down.

Huống chi, nếu như anh ta lợi hại thật thì cũng sẽ không bị thương thế này.

Người đàn ông gật đầu, nhìn chăm chăm Tổng Tân một chút, sau đó nhắm mắt lại.

Khoảng ba giây sau, trong đầu Tổng Tân đột nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở...

“Chúc mừng người chơi Tổng Tân, được tặng dị năng ‘Thấy quý’.”

[Thấy quý, ý nghĩa cũng như tên, đó là có thể khiến bạn nhìn thấy ma quỷ. Dị năng không cần phát động, luôn ở trạng thái tự động mở, không thể đóng. Nói một cách khác.... Chúc mừng bạn, bạn có thể vĩnh viễn nhìn thấy ‘Bạn tốt’ xung quanh rồi nè. Bạn hỏi năng lực này còn có tác dụng gì ấy hả? Đương nhiên là không có gì rồi!]

Tổng Tân: “...”

Người đàn ông áo đen mờ mắt, ngẩng đầu nhìn Tổng Tân, nói: “Cho cô rồi, đừng giết tôi được không?”

Tổng Tân trong lòng tự nhủ, chi bằng vừa rồi giết quách anh ta đi cho rồi.

Cô hỏi: “Dị năng này có thể cho người khác không?”

Người đàn ông lắc đầu: “Hẳn là không, cô có nhận được hướng dẫn chuyển dị năng không?”

Tổng Tân: “...”

Anh ta nom nớp hỏi: “VẬY... Tôi đi nhé?”

Tổng Tân gật đầu, nhìn anh ta khó khăn đứng dậy, ôm bụng lao đảo bước về phía trước.

Cô nhường mảy, nói: “Đợi một chút.”

p.s: Chúc mừng chuy. Giờ không những số nhọ mà còn có thể nhìn thấy quý =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Editor: mềomỡ

Mấy phút đồng hồ sau, người đàn ông coi trần vừa dùng rượu sát trùng vết thương vừa nhẹ nhàng tron mắt nói: “Hai người đúng là người tốt, còn cho tôi băng bó vết thương. Thật sự rất cảm ơn hai người! Nếu như sau này có chuyện gì, tôi nhất định cũng sẽ giúp hai người!”

Tổng Tân và Trọng Phong ngồi đối diện anh ta, thân nhiên nói: “Không phải giúp anh, nhà anh chẳng phải còn có một đứa nhỏ sao.”

Cô biết khi còn bé mà mất cha mẹ là chuyện đau khổ đến nhường nào.

Trên mặt người đàn ông kia hiện lên chút dịu dàng, cười nói: “Là con gái, đáng yêu lắm. Thật ra, hai người không chỉ cứu tôi, mà cũng đã cứu con bé.”

Người thường đều có ba lượt bỏ phiếu cho người chơi, con gái anh ta đương nhiên sẽ bỏ phiếu cho bố.

Nếu như anh ta chết, con gái anh coi như bỏ phiếu thất bại, sẽ mất một phiếu, cộng với ván trước thắng, cũng vẫn chỉ có ba phiếu mà thôi. Cho dù trong nhà anh ta đủ đồ ăn cho cô bé ăn rất lâu nhưng ông bà cô bé đã mất từ lâu, không ai giúp anh ta chăm sóc cô bé. Sau khi anh ta chết, một đứa bé năm tuổi sao biết được lượt sau nên bỏ phiếu cho ai?

Nếu bầu bừa thì cô bé có thể sống sót nhờ may mắn trong bao lâu?

Người đàn ông rắc chút thuốc bột lên miệng vết thương, cảm giác lạnh lạnh khiến anh ta thoải mái thờ dài một hơi, nói tiếp: “Tôi tên Ngô Tam, nếu hai người không chê, có thể cho tôi đi theo hai người không? Thêm một người tăng một phần sức.”

Tổng Tân nhìn anh ta một lúc mới nói: “Anh có thể theo cách chúng tôi mười mét.”

Ngô Tam liền vội vàng gật đầu, nói: “Được được, không thành vấn đề!”

Sau khi băng bó xong, anh ta liền đi ra một đoạn cách hai người mười mét mới ngồi xuống.

Bởi vì quy tắc trò chơi từng nói không thể cùng một địa điểm quá 20 tiếng, cho nên nửa giờ sau bọn họ liền thay đổi địa điểm.

Mà từ khi đến đây cho đến lúc trời tối, xung quanh đều không xuất hiện thêm người chơi khác.

Tổng Tân đoán, có lẽ số lượng người chơi còn lại đã không nhiều, cho nên xác suất gặp nhau cũng giảm xuống.

Chi không biết hiện giờ còn lại tổng cộng bao nhiêu người, ngày mai có thể hoàn thành trò chơi hay không?

Bọn họ lại dịch sang phải thêm mười mét, đề phòng sau một đêm thời gian vượt quá 20 tiếng.

Đêm nay vẫn là Trọng Phong và Tổng Tân thay phiên gác đêm, mặc dù Ngô Tam cũng muốn giúp nhưng Tổng Tân không tin anh ta đến vậy.

Để tránh lại ngủ thẳng đến sáng, tối nay đổi thành Trọng Phong ngủ trước, có điều lần này anh chỉ ngủ khoảng bốn mươi phút đã dậy rồi.

Đối với anh mà nói, thời giờ này đã đủ để hồi phục năng lượng hôm nay tiêu hao rồi.

Tổng Tân hỏi đi hỏi lại, chắc chắn anh thật sự không cần ngủ nữa mới đồng ý thay ca.

Nửa đêm giờ cô tỉnh lại một lần, thấy anh đã ngồi bên cạnh không biết từ bao giờ, đang cúi đầu nhìn thanh miếu đao đặt trên đùi.

Người máy trí năng có cảm thấy buồn chán không nhỉ? Hiện giờ anh đang nghĩ gì? Hay là giống như ở chế độ ‘chờ’, không nghĩ gì cả, cho đến khi người sở hữu ra lệnh?

Tổng Tân trở mình, vừa định gọi anh một tiếng, lại thấy anh quay đầu nhìn cô, còn chủ động hỏi một câu: “Sao đã tỉnh rồi?”

Tổng Tân sùng sốt, nghĩ là mình nghe không rõ.... Bốn chữ ngắn ngủn này là giọng điệu hỏi thăm, hoàn toàn khác giọng điệu đều đều không cảm xúc lúc trước.

Cô lắc đầu, hỏi: “Anh ngồi đây một mình là đang suy nghĩ hay chỉ ngồi không thôi?”

Trọng Phong chớp mắt: “Xem lại bộ nhớ, học tập hành động của con người.”

Xem ra anh sẽ không cảm thấy buồn chán đâu.

Tổng Tân nói nói mấy câu với anh sau đó lại ngủ. Lần này cô ngủ đến no giấc, là bị một giọng nói cực to đánh thức...

“Thông báo, trước mắt tổng số người chơi còn sống là mười người, trong đó hướng Đông Nam ba người, Tây Nam năm người, phía Bắc hai người. Mười phút sau, địa điểm của các người chơi sẽ bị mùi tên đánh dấu, xin các người chơi sẵn sàng chuẩn bị chiến đấu!”

Tổng Tân lập tức ngồi dậy, lấy từ trong nhẫn không gian ra ba khẩu súng. Ném một khẩu cho Ngô Tam đang hốt hoảng.

Cô nghiêm túc nói: “Anh nghe thấy rồi đúng không, hiện giờ chúng ta đã bị cưỡng chế trở thành đồng đội, khẩu súng này anh hẳn là biết nên nhắm vào ai.”

Ngô Tam cũng gật đầu: “Hai người yên tâm, tôi không phải loại người vong ân phụ nghĩa, cũng sẽ không cho tự chuốc phiền phức không cần thiết cho mình.”

Lúc này nếu anh ta lựa chọn đối đầu với họ là hoàn toàn bất lợi, ngược lại sẽ tự hại chết mình. Trừ phi anh ta bị điên, nếu không ngu gì làm như vậy?

Tổng Tân giữ một khẩu, lại đưa cho Trọng Phong một khẩu, khẽ hỏi: “Loại súng này anh biết dùng không?”

Bởi vì cô hơi nhỏ nên Trọng Phong cũng thì thầm theo: “Trong kho tư liệu có, biết dùng.”

“Vây là tốt rồi, anh dạy chúng tôi, chú ý đừng để lộ thân phận của anh.” Tổng Tân nói xong liền vẫy tay gọi Ngô Tam đến.

Đôi mắt màu đỏ của Trọng Phong hơi lóe lên một cái, giống như đang đọc thông tin. Khi Ngô Tam chạy tới, anh đã khôi phục bình thường, bắt đầu dạy hai người cách sử dụng súng.

Mặc dù học bắn súng không phải việc khó, nhưng muốn bắn chuẩn thì không thể lập tức học được.

Tổng Tân nói với Ngô Tam: “Tôi và anh cầm súng chỉ để dọa người thôi, đến lúc cần chúng ta phụ trách yểm hộ cho anh ấy. Hiện giờ tìm một nơi để ẩn náu đi, nhất định sẽ có người chủ tới đây.”

Cô có thể chắc chắn như vậy là vì thông báo vừa rồi số người chơi phía bên cô là ít nhất, chỉ có hai mà thôi.

Mặc dù nhìn giống như ba người, nhưng Trọng Phong rõ ràng không tính là người chơi.

Bất nạt phải bất nạt kẻ yếu nhất trước, ít nhất thì năm người kia chắc chắn sẽ ra tay với họ đầu tiên!

Bọn họ đi đến đồng cỏ nấp cao nhất gần đó, leo đến giữa liền để Trọng Phong và Ngô Tam đào chút đá vụn ra, đi tìm một cánh cửa chống trộm chắc chắn dựng thành chỗ trú ẩn để thủ khó công.

Ván cửa dựng đằng trước, ba người ngồi giữa cửa và đồng cỏ nấp. Muốn nổ súng thì đứng lên, nếu như đối phương cũng dùng súng đánh trả thì bọn họ trốn sau ván cửa.

Tổng Tân ngồi phía sau cánh cửa, ngẩng đầu nhìn mũi tên màu đỏ không lồ trên trời. ... Thứ này xuất hiện khi bọn họ đang tiến hành chuẩn bị chỗ ẩn nấp.

Ngoại trừ nơi này, hai đầu khác cũng xuất hiện mũi tên màu đỏ không lồ như vậy.

Ngay từ khi giọng nói kia thông báo phương hướng của người chơi, bọn họ đã lựa chọn hướng mặt điểm ẩn nấp để thủ khó công này về phía năm người hướng Tây Nam.

Hiện giờ cứ khoảng năm phút, Tổng Tân có thể trông thấy mũi tên màu đỏ hướng Tây Nam di chuyển về phía bọn họ một chút.

Ngô Tam ở bên ngoài quan sát hướng Đông Nam, phát hiện người chơi bên kia cũng di chuyển về phía này.

Anh ta cười nói: “Hai người phía Đông Nam kia to gan thật, chúng ta nhiều người hơn mà bọn họ còn dám đến, hay là muốn hợp tác với chúng ta?”

Tổng Tân không nói cho anh biết, bên người ta không phải hai người, chúng ta mới là hai người.

Còn mục đích của bọn họ là tới bất nạt hay hợp tác thì không biết. Nhưng tỉ lệ là phương án số hai lớn hơn nhiều.

Mười phút sau, đầu tiên là mũi tên phía Đông Nam đến gần bọn họ thêm một đoạn dài, sau đó là hướng Tây Nam cũng kéo gần cự ly.

Dường như hai bên đều đang chạy đến bằng tốc độ nhanh nhất.

Đội năm người bên kia không cần phải nói cũng biết là sợ hai đội bọn họ hợp thành một đội. Đến lúc đó sức lực ngang nhau, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.

Mà tổ ba người bên kia, xem tình huống hẳn là muốn đến hợp tác cùng bọn họ.

Tổng Tân liếc mắt nhìn Trọng Phong đang yên lặng cầm súng, trong lòng lặng yên nghĩ, thân phận của anh có thể để cho người chơi khác biết không?

Nếu như không để lộ thân phận của anh, bên này cũng sẽ bị coi như ba người, chờ ba người kia chạy đến phát hiện số người không đúng, hai bên rất khó hợp tác.

Nếu như để lộ..

Một đạo cụ hình người lợi hại như vậy quả thực khiến người ta thêm nhỏ dãi, lỡ như trong hiện thực bọn họ tìm đến cướp anh thì làm sao bây giờ? Anh cũng được coi như là một đạo cụ, có lẽ... Có thể bị cướp đi.

Tóm lại, trừ phi bất đắc dĩ, cô không muốn để người khác biết anh không phải người.

Tổng Tân nheo mắt, đưa tay kéo góc áo Trọng Phong, ra hiệu anh ghé tai lại gần, sau đó thì thầm vào tai anh mấy câu.

Trọng Phong không hề thắc mắc, liền gật đầu đồng ý.

Sau đó, Tổng Tân đứng lên nói: “Tôi cho rằng hai người đến tìm chúng ta hợp tác đây. Thay vì chờ bọn họ chạy tới, không bằng chúng ta cũng đi tìm bọn họ. Năm người hợp lực đối đầu với đội năm người bên kia ít nhất có thể nâng cao tỷ lệ thắng.”

Ngô Tam không hề nghi ngờ, gật đầu nói: “Nghe hai người.”

Tổng Tân cười, nhìn lướt qua Trọng Phong: “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Kết thúc

Editor: mèomỡ

Ngô Tam men theo dọc đồng cỏ nấp đi xuống dưới. Đi được một đoạn lại phát hiện tiếng bước chân sau lưng không đúng, quay lại nhìn, thấy chỉ có mình Tổng Tân liền kinh ngạc: “Cậu

ta không đi à?”

Tổng Tân gật đầu: “Hai người tốt hơn, ít nhất có thể khiến cho bọn họ nhìn thấy thành ý hợp tác của chúng ta.”

Ngô Tam mặc dù cảm thấy chia ra hành động nguy hiểm hơn, nhưng cũng không nói thêm gì.

Hai người bước trên con đường đầy đất đá vụn hướng về phía mũi tên không lồ phía Đông Nam, mà mũi tên cũng đang di chuyển về phía bọn họ.

Mũi tên đi theo Tổng Tân bởi vì hai người chơi là cô và Ngô Tam đều đang ở đây, chỉ để lại Trọng Phong không tính là người chơi, cho nên mũi tên chỉ hướng người chơi liền di động theo hai người bọn họ.

Cô lẽ bởi vì nhìn thấy mũi tên di chuyển, vậy nên đội năm người phía Tây Nam liền tăng tốc, hiển nhiên là rất không muốn để người của hai đội còn lại gặp nhau.

Mũi tên phía Tây Nam thậm chí còn từng tách ra, mũi tên khổng lồ biến thành hai mũi tên nhỏ hơn một chút, một phía trước một ở phía sau, cho thấy năm người bọn họ đang tách ra để hành động.

Nhưng chẳng mấy chốc, chúng nó lại hợp thành một.

Nhưng cho dù tốc độ của đội năm người kia nhanh hơn bao nhiêu đi nữa thì bọn họ chắc chắn cũng không nhanh bằng hai đội đang tiến về phía nhau.

Đá vụn trên đất gây cản trở đến tốc độ di chuyển của tất cả người chơi, mất hơn mười phút mũi tên trên đầu Tổng Tân gần như hợp làm một với mũi tên phía Đông Nam thì hai bên mới nhìn thấy nhau.

Ngô Tam ngăn ra, anh ta kinh ngạc nhìn ba người đàn ông đối diện, quay lại nói với Tổng Tân: “Thế này là sao, sao bọn họ lại có ba người?!”

Trên mặt Tổng Tân không có bất kỳ biểu cảm gì, cô nhìn chăm chăm ba người bên kia, khẽ nói: “Tạm thời đừng để lộ ra, xem tình hình thế nào, cầm sẵn khẩu súng đi.”

Trong tay ba người đàn ông bên kia cũng có súng, hẳn là lấy từ những điểm vật tư khác.

Bọn họ nhìn thấy hai người bên này, lại đi lên phía trước một đoạn mới dừng bước.

Người đàn ông ở giữa ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó nhìn Tổng Tân và Ngô Tam một lượt, nói: “Chúng tôi cũng vì sống sót mới phải giết người mà thôi, nếu như quy tắc trò chơi đã nói có thể sống năm người thì hai đội chúng ta không phải động thủ với đối phương, làm đội năm người bên kia hướng lợi. Tôi tin rằng mục đích hai người tới tìm chúng tôi cũng giống vậy. ... Cũng không cần nói nhiều nữa, chúng ta hợp tác đi.”

Tổng Tân quay đầu nhìn bầu trời sau lưng, ngón tay hơi cong lại.

Mũi tên màu đỏ của đội năm người đã không còn xa nữa rồi.

“Sao, đến giờ phút này còn cân nhắc gì nữa?” Người nọ nhìn Tổng Tân: “Các người nhân số không chiếm ưu thế, cô còn là phụ nữ, chúng tôi đã tình nguyện hợp tác rồi, hai người cũng cần gì phải do dự nữa?”

Ánh mắt Tổng Tân hơi lóe lên, nói: “Hợp tác đương nhiên không thành vấn đề, nhưng chúng ta không thể đứng ở đây làm

bia thịt được. Bọn họ sắp đến rồi, trước tìm một nơi địa hình có lợi cái đã.”

Người đàn ông kia cười vang, gật đầu: “Xem ra một cô gái có thể sống đến giờ thực sự không phải loại đơn giản, đi thôi, vừa rồi trên đường chúng tôi tới đã nhìn thấy một chỗ dễ thủ khó công.”

Anh ta nói xong lại không động đậy, đứng đó nhìn Tổng Tân và Ngô Tam. Đến khi hai người cất bước đi đến thì anh ta mới đưa tay ra dấu cho hai đồng đội quay người đi về.

Tổng Tân đi vài bước, lại quay lại nhìn mũi tên của đội năm người.

Cô quay đầu lại, đi theo những người chơi khác.

Đột nhiên, tiếng súng liên thanh cách phía sau bọn họ không xa vang lên!

Năm người đồng thời dừng bước, về mặt mỗi người một khác nhưng đều quay đầu nhìn lại.

Ngô Tam căng thẳng cào cào tay Tổng Tân một cái. ... Mặc dù anh ta không nói, nhưng Tổng Tân cũng biết anh ta đang lo lắng cho Trọng Phong một thân một mình.

Trong lòng Tổng Tân cũng có chút hồi hộp.

Lúc trước cô nói cho Trọng Phong, đợi sau khi cô và Ngô Tam đi thì lập tức bí mật đi theo phía sau, thấy mũi tên hai bên gặp nhau thì dừng lại, trốn ở một nơi bí mật chờ năm người kia đuổi đến thì bắn lên bọn họ.!

Năm người kia nhìn thấy mũi tên của hai đội còn lại đã hợp thành một, nhất định sẽ cho là tất cả người chơi đều ở một chỗ, đi đường đương nhiên sẽ không quá đề phòng. Như vậy, Trọng Phong tấn công bất ngờ xác xuất thành công sẽ cao hơn rất nhiều

Mà tiếng súng đầu tiên vang lên, nhất định là của anh.

Sau tiếng súng đầu tiên là một loạt tiếng súng liên thanh không ngừng.

Bởi vì còn cách một đoạn nên tiếng súng nghe cũng không quá lớn. Hơn nữa, mấy tiếng súng đồng thời đang giảm bớt từng tiếng từng tiếng một.

Người đàn ông dẫn đầu tổ ba người về mặt nghiêm túc, nói: “Xảy ra chuyện gì vậy, bọn họ nội chiến sao?!”

“Nhất định là vậy!” Một người khác nói: “Trừ chúng ta ra, cũng chỉ còn năm người kia thôi, nhất định là bọn họ tự cắn nhau rồi!”

“Nhân lúc này, mọi người cùng nhau xông lên!” Người đàn ông kia lập tức đưa ra quyết định, là người đầu tiên cầm súng chạy về nơi tiếng đầu súng vang lên.

Nhưng anh ta mới chạy được vài bước thì hai tiếng súng bất đồng tần suất còn lại gần như đồng thời biến mất.

Tổng Tân nhìn chăm chăm bên kia, bất giác mà ngừng thở.

Một giây sau, mũi tên không lồ màu đỏ kia đột nhiên vỡ tan thành vô số mảnh như thủy tinh bị vỡ, lá tã rơi xuống như một cơn mưa màu đỏ!

Thành công rồi! Không hổ là người máy trí năng duy nhất!

Ngay sau đó, lại một tiếng súng vang lên. ... Tổng Tân thờ phào nhẹ nhõm. Đây là tín hiệu cô dặn Trọng Phong, sau khi chấm dứt thì bắn một phát súng, để báo bình an.

“Tèn tèn ten. ... Mặc dù có chút không làm mà hưởng, nhưng vẫn phải chúc mừng năm người chơi còn lại đã hoàn thành trò chơi lần này, tất cả đều được thưởng mười điểm thuộc tính, cũng mở khóa chức năng thông tin của vòng tay! Từ nay về sau, các người chơi có thể thông qua vòng tay liên lạc với nhau trong hiện thực nha~”

Vừa dứt lời, vòng tay trên cổ tay các người chơi đồng loạt phát ra ánh sáng màu đỏ.

Bọn họ gio tay lên, trông thấy một màn hình hơi mờ xuất hiện trên vòng tay. Trên màn hình giống như màn hình smartphone đã xuất hiện một biểu tượng hình điện thoại.

Phía trên cùng màn hình còn hiển thị số người đang xem trực tiếp.

Tổng Tân trước giờ vẫn chưa từng mở ra xem, lúc này cũng tiện tay mở thử, lại phát hiện số người đang xem là 0

Quả nhiên, phụ nữ trên phương diện thể lực trời sinh đã nằm ở thế yếu, khiến tất cả mọi người không cho rằng cô có thể sống sót.

“Còn nhiều chức năng đang dần được mở khóa nhé, cách dùng điểm thuộc tính sẽ được giới thiệu kỹ càng trước khi trận đấu thứ ba bắt đầu. Ô kê, trận đấu lần này đến đây thôi. ... Trò chơi chấm dứt!”

Nó vừa dứt lời thì trước mắt Tổng Tân lập tức xảy ra biến hóa.

Vô số đá vụn gạch ngói vụn đều biến mất, mùi khói thuốc súng vẫn luôn tràn ngập trong không khí cũng không còn.

Tổng Tân chớp mắt một cái, mới thoát ly khỏi khung cảnh kia.

Cô vẫn ở trong căn phòng quen thuộc của mình, chần dệm trên giường vẫn xóc xếch y như trước lúc cô bước vào trò chơi, không có gì thay đổi, ngoại trừ...

Người đàn ông thân hình cao lớn mặc đồ đen đứng bên cạnh cô.

Bên hông anh vẫn treo thanh miêu đao dài kia, đôi mắt màu đỏ nhìn Tổng Tân không chớp. Khi cô nhìn về phía anh, khóe môi anh cũng cong lên thành một nụ cười hoàn mỹ mê người.

Tổng Tân nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt, trước khi cô định đi ra sau lưng anh nhìn xem thì anh đã xoay người lại, ngoan ngoãn để cô kiểm tra.

Tổng Tân thấy anh không bị thương mới thở phào một hơi, nói: “Không bị thương là tốt rồi.”

Trọng Phong nghiêng đầu, chậm chậm đưa tay lên vỗ nhẹ đầu Tổng Tân.

Tổng Tân: “... Anh làm gì đấy?”

Anh chớp mắt, khuôn mặt mỉm cười nhìn cô về cực kỳ vô tội: “Đây là an ủi. ... Em không cần lo lắng.”

Tổng Tân buồn cười mà sờ tóc mình, nói: “Anh tìm một chỗ ngồi tạm đi, tôi đi tắm.”

Trọng Phong quay đầu nhìn trong phòng một lượt, sau đó đi về phía bàn máy tính phía trước cửa sổ của cô, khẽ ghé ra ngồi xuống.

Tổng Tân lấy quần áo mới từ trong tủ quần áo ra, vừa đi vào nhà tắm vừa nói với anh: “Chỗ tôi không có quần áo vừa người anh, đợi lát nữa chúng ta ra ngoài xem có tìm được chỗ nào mua không.”

Hiện giờ nhờ có chính phủ hành động, bên ngoài đã có một vài cửa hàng nhỏ bắt đầu buôn bán, nhưng rất ít nơi chịu cho mua bằng tiền, phần lớn là dùng đồ đổi.

Trọng Phong nhìn bóng lưng cô, hơi gật đầu, nói một tiếng: “Được.”

Tổng Tân chậm rãi tắm bốn mươi phút, tí mi cọ từ đầu đến chân một lần. Trong thế giới toàn bụi với đồng đồ nát kia, cô quả thật sắp biến thành tượng đất rồi.

Đợi cô tắm xong sấy khô tóc, bước từ phòng tắm ra, vừa mở cửa liền nhìn thấy Trọng Phong.

Cô ngần ra, ném quần áo bẩn vào trong máy giặt liền đi vào phòng bếp. Khi cô mở tủ lạnh lấy ra hai quả táo rửa sạch sẽ, thì cũng cảm giác được Trọng Phong đã đi theo đến cửa phòng bếp.

“...” Tổng Tân bất đắc dĩ đi tới, đưa một quả táo cho anh, nói: “Đừng đi theo tôi mãi thế, anh không có chuyện gì làm à?”

Trọng Phong lắc đầu, cúi đầu nhìn quả táo trong tay, đưa lên miệng cắn một miếng nhỏ.

“Ngọt không?” Tổng Tân kéo anh đến phòng khách.

Trọng Phong cùng cô ngồi trên ghế sa lon, mới nói: “Tôi không có vị giác.”

Tổng Tân sửng sốt, đột nhiên cảm thấy anh có chút đáng thương.

Ngày tháng trên điện thoại di động chứng tỏ cô đã vào trò chơi hơn hai ngày, bây giờ là mười giờ sáng ngày thứ ba, thời gian cũng bằng thời gian trong trò chơi.

Chờ đến mười rưỡi, Tổng Tân dẫn Trọng Phong ra ngoài, đi mua đồ dùng cho anh.

Thế giới bên ngoài vẫn là màu đen, nhưng khắp thành phố đều sáng đèn, cũng không quá ảnh hưởng đến hoạt động của mọi người.

Ngoại trừ binh lính tuần tra bên ngoài thì cũng có vài người đi lại trên đường, bọn họ đều mang theo bao lớn bao nhỏ.... Hoặc là mua về, hoặc là mang đi đổi những đồ khác.

Tổng Tân mang theo hai thùng mì tôm, cô và Trọng Phong một người ôm một thùng, mang đi đổi.

Cô dẫn Trọng Phong đi về phía cửa hàng bán quần áo.

Con đường này vốn có mấy cửa hàng quần áo, nhưng khi bọn họ đến thì lại phát hiện chỉ có một cửa hàng mở cửa. Trên cửa ra vào dán một tờ thông báo viết tay: Cửa hàng chỉ chấp nhận đổi đồ, ưu tiên đồ ăn.

Tổng Tân nhũn mảy, có chút không nỡ nhìn thoáng qua thùng mì tôm.

Trong nhà đã không còn nhiều đồ ăn rồi, cô không biết sau này phải làm thế nào để có đồ ăn.

Nhưng, trên quần áo Trọng Phong có vết đạn, cũng không còn bất cứ bộ nào để thay, không thể không mua.

Cô quay đầu nhìn anh, cười nói: “Đi thôi, mua quần áo mới cho anh.”

Trọng Phong cũng nở một nụ cười tiêu chuẩn.

Tổng Tân thấy anh gạt đầu rồi lại đột nhiên vút thùng mì đang ôm trong tay, túm cô kéo giật ra sau.

Ngay sau đó, một con dao phay sắc bén liền chém vào chỗ cô đứng lúc trước.

Một người phụ nữ tóc tai bù xù như phát điên vung con dao phay, điên cuồng hét lớn: “Tao muốn giết mày, đồ giết người! Trả mạng cho chồng tao!”

p/s: Huhu, Tiểu Phong ngoan thế này sao mà chịu được chứ QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đại loạn

Editor: mèomỡ

Trước đây, Tổng Tân chưa bao giờ ngờ trong hiện thực cũng phải đề phòng có người tới giết mình.

Sau khi đâm lén thất bại, người phụ nữ kia vẫn không từ bỏ, trong mắt bà ta ngập tràn oán độc hận thù, hai tay cầm chặt con dao phay vung loạn xạ về phía Tổng Tân!

Đôi mắt đỏ của Trọng Phong lóe lên, kéo Tổng Tân ra sau lưng, sau đó dùng tốc độ cực nhanh rút miều đao treo bên hông ra.

Ngay lúc anh sắp vung đao, Tổng Tân kịp thời ngăn cản: “Không thể giết bà ta!”

Đây không phải thể giới trò chơi, xung quanh còn có binh lính tuần tra có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Nếu như bị bọn họ nhìn thấy Trọng Phong giết người, sợ rằng sẽ lập tức nổ súng!

Trọng Phong nghe Tổng Tân nói vậy liền lập tức dừng tay, đá một phát vào bụng người phụ nữ kia, mạnh đến nỗi con dao bà ta cầm trên tay văng ra xa vài mét!

“Keng” một tiếng, con dao rơi xuống đất, người phụ nữ ngã vật ra như bị một chiếc xe tông trúng, lưng đau như nát xương, nhất là bụng, làm cô ta cong người lại như con tôm. Qua một lúc lâu sau, mới từ từ hoàn hồn.

Mà khi bà ta đứng lên muốn giết kẻ thù của mình thì đã thấy hai người kia ôm thùng mì ăn liền sắp đi vào cửa hàng bán quần áo.

Bà ta ngồi dưới đất, tức giận nhìn chằm chằm bóng lưng Tổng Tân, hận thù xông thẳng lên đầu, làm bà ta mất hết lý trí, chỉ có thể hét lên như dã thú: “Tổng Tân! Không phải mày ý vào có một kẻ lợi hại bảo vệ mày sao! Vì một dị năng mà thôi, mà mày lại bảo hắn giết chồng tao! Trả mạng cho chồng tao...”

Chữ ‘đây’ còn chưa kịp nói ra, bỗng “Bùm” một tiếng, lập tức máu thịt văng khắp nơi!

Tóc đen và thịt nát quăn vào nhau, bắn đầy đất, hai con người tức giận và oán độc lẫn trên mặt đất, dính đầy bụi đất.

Khi Tổng Tân cùng Trọng Phong quay đầu nhìn thì đúng lúc thấy thi thể mất đi kia ngã xuống.

Tổng Tân sững sốt, trong lòng thăm than, người phụ nữ này thật sự không nên tới.

Những trò chơi chết tiệt kia nào có ai muốn chơi, càng không ai muốn giết chết người khác để đổi lấy cơ hội sống cho mình.

Nhưng nếu như không làm vậy thì mình sẽ chết, bọn họ đều là bắt đắc dĩ mà thôi.

Người phụ nữ này trong lòng nhất định cũng hiểu, nhưng loài người là động vật có tình cảm, nhiều khi lý trí không khống chế nổi cảm xúc.

Tổng Tân biết, lần này bà ta đến tìm cô, ngay từ đầu đã xác định sẵn tâm lý phải chết.

Số người đi đường ít ỏi xung quanh lặng lẽ nhìn thi thể này, bọn họ ngoại trừ thương cảm thì còn có chút cảm giác căm khốc tang thô.

Tổng Tân nhìn bọn họ, hơi mím môi, nói với Trọng Phong: “Đi thôi.”

Cô liếc nhìn thì thấy người phụ nữ lần cuối, liền dẫn Trọng Phong vào tiệm bán quần áo.

Về phần người phụ nữ này là vợ ai, cô không muốn biết... Biết rồi thì có thể làm gì, chẳng lẽ muốn đi thấp nén nhang cho vợ chồng bọn họ sao?

Điều duy nhất cô muốn biết là người này làm cách nào mà tìm được cô?

Đáng tiếc người đã chết rồi, đương nhiên, cho dù còn sống, cô cũng không có khả năng hỏi được gì từ một người điên rồ cấm hận cô.

Tổng Tân nhớ rõ, khi bọn họ đi đến gần đây thì cô có nhìn thấy người phụ nữ kia. Lúc ấy bà ta đi từ con đường đối diện về phía bọn họ, chỉ là xung quanh cũng có người đi đường nên không gây chú ý.

Đến khi người phụ nữ ấy đi đến bên cạnh cô, mới đột nhiên rút con dao từ cái túi đeo trước người, đột nhiên bỏ về phía Tổng Tân.

Lúc ấy Tổng Tân đang quay đầu nói chuyện với Trọng Phong nên chỉ có anh thấy được, cũng may anh phản ứng rất nhanh.

Tóm lại, chuyện hôm nay đã nhắc nhở Tổng Tân, cho dù mọi người không thể bàn tán về những chuyện liên quan đến người chơi, cũng không có nghĩa là trong hiện thực không bị trả thù.

Từ nay về sau, cho dù là ở thế giới thật có binh lính đi tuần tra, cô cũng phải luôn đề cao cảnh giác, không thể không hề đề phòng như hôm nay được.

“Em thích bộ nào?” Tiếng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của Tổng Tân, cô ngẩng đầu lập tức đối diện với tầm mắt của Trọng Phong.

Tổng Tân cười: “Anh mua quần áo, đương nhiên là chọn bộ anh thích rồi.”

Trọng Phong chớp mắt, nghiêng đầu nói: “Tôi thích bộ em thích.”

“...” Tổng Tân nâng trán: “Ngôn ngữ của anh tiến bộ nhanh quá.”

Anh hoàn toàn không nhận ra những lời anh nói rất ‘ây ấy’ sao?

Cô nhìn một lượt tất cả đồ nam trong tiệm, cảm thấy bộ sơ đồ trước mặt Trọng Phong, cuối cùng chọn ra hai bộ.

Chất lượng quần áo không được tốt lắm, là loại bình thường mấy chục có thể mua một bộ... nhưng hiện giờ hai cái áo phông thêm hai cái quần liền tiêu hết một thùng mì ăn liền của bọn họ.

Đây là bà chủ còn nói nê mặt Trọng Phong đẹp trai nên giảm giá đấy.

Tổng Tân dùng mấy gói mì tôm còn lại đổi bàn chải đánh răng khăn mặt v...v...v liền dẫn Trọng Phong về nhà.

“Nhà tôi nhỏ, chỉ có một phòng ngủ, cho nên anh chỉ có thể ngủ sô pha phòng khách thôi.” Cô vừa đi vừa nói: “Sô pha có thể mở ra thành giường, ngủ cũng không quá...”

Hai chữ “Khó chịu” chưa kịp nói ra, cô mới nhớ Trọng Phong là người máy trí năng không có cảm giác.

Trọng Phong còn đang nhìn cô, giống như đang đợi cô nói tiếp.

Tổng Tân cười, vừa định nói không có gì, lại nghe thấy một cửa hàng phía trước không xa có tiếng la hét...

“Cứu mạng! Cướp!”

Cô ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một người đàn ông đang ôm một thùng đồ từ trong cửa hàng chạy ra.

Bởi vì cách xa, cô không nhìn khuôn mặt anh ta, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ sự hoang mang bối rối của anh ta.

Anh ta nhìn xung quanh một lượt, sau đó chạy vội về phía Tổng Tân.

Trong cửa hàng có một người phụ nữ đuổi theo, miệng không ngừng kêu to, mà binh lính tuần tra ở một phía khác hiển nhiên cũng đã nghe thấy tiếng la, cũng bắt đầu chạy về phía này.

Những tiếng bước chân đều nhịp kia cách cực xa cũng có thể nghe thấy, người đàn ông đang chạy thực mạng kia hiển nhiên cũng nghe thấy. Anh ta càng thêm hoảng hốt, hai chân cũng vì vậy mà như nhũn ra, vừa chạy vội vừa ngã.

Thùng giấy cũng rơi xuống đất, đồ bên trong cũng rơi ra, Tổng Tân thấy gần như toàn là đồ ăn.

Người đàn ông vợ vội vùi thứ bỏ vào trong thùng, lại vội vàng đứng dậy chạy tiếp.

Nhưng anh ta mới chạy được vài bước liền có tiếng súng vang lên.

Đạn bắn vào mặt đất cách chân người đàn ông kia không xa, anh ta dường như quá sợ hãi, cơ thể cứng đờ.

Binh sĩ nổ súng vừa chạy tới nơi này vừa cầm súng hét lớn: “Lập tức đứng lại! Nếu không chúng tôi có quyền bắn chết anh ngay tại chỗ!”

Người đàn ông lao đảo, nhanh chóng xoay người lại, lập tức quỳ xuống.

Binh lính tuần tra và chủ nhân đồ ăn thấy thế đều hơi sững sờ.

Lúc này đàn ông kia cách Tổng Tân cũng không xa, Tổng Tân trông thấy trên mặt anh ta thấp thoáng có ánh lệ.

Anh ta đập đầu thật mạnh vài cái, giọng nói nức nở run rẩy: “Van xin các người, van xin các người! Con tôi sắp chết đói, đã bốn ngày nó không có gì ăn rồi, ngay cả nước cũng chỉ có thể uống nước lã, nó mới bốn tuổi... Van xin các người cứu nó!”

Có lẽ biết anh ta sẽ không trốn nữa, binh lính liền đi chậm lại.

Chủ nhân đồ ăn cũng đi phía sau bọn họ, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Con anh đói, tôi không đói sao? Người nhà tôi cũng không cần ăn sao?! Con anh không có đồ ăn là vì anh vô dụng, là người làm cha như anh không biết cố gắng! Anh dựa vào cái gì mà đi ăn cướp đồ ăn của tôi!”

Nước mắt người đàn ông kia càng chảy ra nhiều hơn, anh ta giơ tay lên lau nước mắt, run rẩy nói: “Đúng, là tôi vô dụng... Nhưng trẻ con là vô tội, cầu xin cô, cầu xin cô bố thí cho chúng tôi một ít đồ ăn đi!”

Anh ta nói xong, lại đập đầu mấy cái.

Tổng Tân chưa bao giờ nghĩ tới, ở thời đại này mà vẫn còn có thể tận mắt nhìn thấy có người quỳ xuống xin ăn.

Cô nhìn người cha vì con mà quỳ xuống đập đầu, trong lòng ngổn ngang trăm ngàn cảm xúc.

Nếu như có thể, cô cũng muốn giúp đỡ bé kia, nhưng chính cô cũng đã không còn nhiều đồ ăn rồi.

Giống như người phụ nữ kia nói, người đàn ông này vì con mà cướp đồ ăn, nhưng chẳng lẽ gia đình người phụ nữ kia không cần đồ ăn sao?

Chính phủ đã dựng lên khu cứu trợ, điều kiện cứu trợ cực kỳ hà khắc, chỉ có người già không nơi nương tựa hoặc người lang thang không nhà ở, người bị bệnh nặng, trẻ mồ côi mới được cứu trợ.

Mà ngay cả những người này, cũng phải nộp giấy tờ chứng minh, chờ nhân viên khu cứu trợ xác nhận là đúng sự thật mới có thể vào khu cứu trợ.

Nhưng ngoại trừ những người này vẫn còn rất nhiều người thường, cũng bởi vì đồ ăn mà ưu sầu.

Nước uống trước mắt còn có thể dùng nước từ hệ thống cung cấp nước uống, nhưng đồ ăn gần như hoàn toàn không còn nơi cung cấp nữa rồi.

Có lẽ nông thôn còn khá hơn một chút, ít nhất còn có thể ăn rau tự trồng. Còn ở những thành phố lớn như này, mọi người bình thường cũng sẽ không tích trữ nhiều đồ trong nhà, khi chút đồ ăn ít ỏi trong nhà không còn, muốn mua thêm đồ ăn liền rất khó khăn rồi.

Giống như Tổng Tân, trước mắt cũng không biết sau này kiếm đâu ra đồ ăn.

Muốn giúp đỡ bé kia cô cũng chỉ có lòng mà không có sức thôi.

Chủ nhân đồ ăn đi tới trước mặt người đàn ông không ngừng đập đầu cầu cứu, lạnh lùng nhìn lướt qua anh ta một cái, liền ngồi xổm xuống gom tất cả đồ ăn rơi xuống đất vào thùng giấy. Sau đó ôm thùng giấy, quay đầu nói cảm ơn đội binh sĩ, rồi quay đầu đi thẳng.

Nước mắt không ngừng chảy dọc theo khuôn mặt người đàn ông, trán đã đập đầu đến sưng đỏ tróc da, cũng không thể làm người phụ nữ bố thí một chút.

Anh ta nhìn người phụ nữ dần dần đi xa, sắc mặt từ từ thay đổi

Cuối cùng biến thành... Liều mạng.

Ngay sau đó, Tổng Tân trông thấy anh ta hét lớn một tiếng, đứng lên, xông thẳng về phía đám lính!

Anh ta tay, đâm vào một binh sĩ!

Ngay sau đó, “pằng”, một tiếng súng vang lên.

Trước ngực người đàn ông như một đóa hoa màu đỏ nở rộ, anh ta dùng tay, ngửa mặt ngã về đằng sau.

Lúc này anh ta còn chưa chết, co giật, nói: “Hiện giờ con... Là trẻ mồ côi rồi, van xin các anh... Khu cứu trợ... Nó đang, đợi ở nhà vệ sinh công cộng bên kia...”

Còn chưa dứt lời, anh ta đã tắt thở.

Tổng Tân đứng cách đó không xa, cảm xúc cũng nặng nề... Cô có dự cảm, bộ đội tuần tra chẳng bao lâu nữa sẽ mất đi tác dụng trấn áp mọi người.

Khủng hoảng khan hiếm đồ ăn đã bắt đầu xuất hiện, thế giới này, cuối cùng cũng sẽ đại loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Trời sáng

Editor: mèomỡ

Hai ngày sau, khoảng mười giờ sáng, đột nhiên mất điện.

Cho dù trời tối đen thì dựa vào đèn điện chiếu vẫn có thể nhìn rõ, nhưng khi tất cả đèn điện đồng loạt tắt, thì cả thế giới hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Vào giờ khắc này, thành thị yên lặng đã lâu bỗng òa lên tiếng hét áp lực và tuyệt vọng của mọi người.

Ánh đèn trong đêm tối không chỉ là công cụ chiếu sáng mà còn là chỗ dựa tinh thần cho con người.

Thế nên khi ngay cả chút ánh sáng an ủi ấy biến mất, tinh thần của mọi người cũng dần dần suy sụp.

Đối với người chơi như Tổng Tân mà nói, tình hình ổn hơn một chút.

Bởi vì trên cổ tay người chơi đều đeo vòng tay đen, ấn nút mờ sẽ xuất hiện màn hình, mặc dù ánh sáng không quá rõ, nhưng dù sao cũng có thể dùng để chiếu sáng đôi chút.

Xung quanh tối đen luôn khiến người ta bị áp lực.

Cảm giác dồn nén nặng nề này còn càng ngày càng nghiêm trọng theo thời gian.

Tổng Tân không biết, nếu như bóng tối kéo dài lâu hơn một chút, liệu loài người có diệt hết trước khi chết không?

Ban đầu, trên đường còn chút ánh sáng từ đèn xe ô tô. Một số người vì nhìn thấy ánh sáng mà lao ra đường như thiêu thân lao vào lửa.

Nhưng chỉ hai ngày ngắn ngủi, ngay cả đèn xe cũng dần dần biến mất.

Tình trạng không có đèn điện kéo dài năm ngày, cộng thêm thời gian Tổng Tân ở trong trò chơi, tổng cộng trời tối tám ngày.

Mấy ngày trong bóng tối, Tổng Tân dựa vào chút ánh sáng từ vòng tay, cực khổ học vài chiêu phòng thân đơn giản nhất từ Trọng Phong.

Mà khi trời sáng lên một lần nữa thì Tổng Tân không còn trông thấy đám người hoan hô nữa rồi.

Mặc dù ánh mặt trời vẫn ấm áp như trước đây, nhưng không còn bất cứ ai vì sự xuất hiện của nó mà tỏ ra sung sướng nữa.

Có lẽ là bởi vì... Bọn họ biết những ngày này sẽ rất ngắn ngủi, không lâu nữa sẽ lại biến mất.

Tổng Tân đứng cạnh cửa sổ, nhìn các cư dân dưới lầu ủ rũ, uể oải, phờ phạc, thậm chí còn có người ngay cả đi cũng chậm chạp, bước chân lao đảo, giống như đang bị bệnh nặng vậy.

Đúng lúc này có tiếng gõ cửa “Cốc cốc” vang lên. Tổng Tân quay đầu nhìn về phía cửa ra vào, trong lòng cảm thấy nghi ngờ.

Giờ này, sẽ có ai đến đây chứ?

Cô lập tức nhớ tới người phụ nữ đã tấn công mình, nhưng cô vẫn từ từ đi tới cửa, mở mắt mèo nhìn ra ngoài, ngay sau đó sững sốt...

Đứng ở ngoài cửa là một người phụ nữ trung niên. Tổng Tân nhận ra cô ta, là hàng xóm của cô.

Trọng Phong cũng đi tới, đứng ở bên cạnh Tổng Tân, cảnh giác cầm chuôi miều đao, sẵn sàng rút đao ra bất cứ lúc nào.

Tổng Tân suy nghĩ một lát, mở cửa ra một khe nhỏ, hỏi người phụ nữ phía ngoài: “Xin chào, có chuyện gì không?”

“Xin chào, xin chào.” Người phụ nữ nhìn Tổng Tân qua khe cửa, nở nụ cười cực kỳ thân thiện, sau đó nâng hai tay lên một chút để Tổng Tân thấy rõ cái chậu nhỏ cô ta đang bế.

“Tôi đến đưa đồ ăn.” Người phụ nữ cười nói: “Chúng ta mặc dù là hàng xóm nhưng trước giờ cũng chưa nói chuyện, nên chắc cô không biết, nhà tôi trước mở quán cơm. Trước khi xảy ra chuyện này, chúng tôi đã chuyển tất cả đồ có thể ăn trong quán về nhà. Chồng tôi nói, mọi người gần đây đều khó khăn, chúng tôi còn rất nhiều đồ ăn, có thể giúp đỡ được mọi người.”

Cô ta đưa cái chậu nhỏ về phía cửa, nói: “Không có gì nhiều, chính là một chút bột mì, hai người không chê thì cầm đi.”

Tổng Tân nhìn trong chậu, quả thật là một chút bột màu trắng.

Nhưng cô lại nắm chặt tay nắm cửa, kéo cửa lại một chút, lắc đầu nói: “Cảm ơn lòng tốt của cô, tôi không cần, cho những người khác đi.”

Quả thực đồ ăn trong nhà đã không còn nhiều nữa. Nhưng... Người phụ nữ này có chút quái dị.

Tổng Tân cảm nhận được điều này.... Không chỉ bởi vì cô ta tốt bụng đưa ra đồ ăn khan hiếm.

Mà là vì câu “hai người” của cô ta.

Tổng Tân chỉ dẫn Trọng Phong ra ngoài một vài lần, mà cô nhớ rõ, dù là lúc đi hay lúc về thì căn nhà đối diện đều đóng cửa. Cô và Trọng Phong chưa bao giờ gặp mặt vợ chồng bọn họ, kể cả đứa con trai nhà bọn họ cũng chưa thấy bao giờ.

Mà ngày trước, Tổng Tân vẫn luôn ở một mình.

Nhưng người phụ nữ này lại nói “hai người”, rốt cuộc vì sao cô ta biết trong nhà cô có thêm một người? Chẳng lẽ, bọn họ nhìn thấy qua mắt mèo? Vậy bọn họ tại sao phải nhìn lên qua mắt mèo quan sát hàng xóm của mình?

Tổng Tân không chờ người phụ nữ kia đáp lại liền định đóng cửa phòng.

Nhưng đúng lúc này, một bàn chân đột nhiên từ bên ngoài chen vào chặn cửa phòng.

Ngay sau đó, một bàn tay đàn ông bắt lấy ván cửa, dùng sức kéo giật ra bên ngoài!

Tổng Tân đã có đề phòng, lập tức thả tay cầm cửa ra. Người ở phía ngoài vốn tưởng Tổng Tân sẽ giằng co với mình, không ngờ cô lại đột nhiên buông tay. Khi cửa bị mở ra hoàn toàn, ba người phía ngoài đều ngẩn người.

Đúng vậy, một nhà ba người.

Người phụ nữ kia và chồng cô ta, còn có một đứa con trai khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Khó trách vì sao bọn họ biết Tổng Tân không ở nhà một mình mà còn dám tìm đến, hóa ra là bởi vì bọn họ cho là số người bên mình đông hơn.

Bọn họ nhanh chóng hoàn hồn, người phụ nữ lập tức hát chậu “Bột mì” trong tay vào mặt Tổng Tân!

Tổng Tân nghiêng người né, khi đồng bột tung tóe ra thì nâng chân lên đập vào bụng người phụ nữ kia.

Cùng lúc đó, người đàn ông trung niên kia hét lên, lại rút ra một con dao phay từ lưng quần, về mặt hung ác mà chém về phía Tống Tân!

Con trai bọn họ cũng lập tức hành động, về mặt dữ tợn của hai cha con lúc này quả thật là giống nhau như đúc.

Nhưng khi con dao của người đàn ông kia vừa mới vung lên thì thanh miểu đao dài sắc bén đã nhanh như chớp cắt qua chính giữa khuỷu tay ông ta trước.

Ngay sau đó, nửa cánh tay và bàn tay cầm dao cùng rơi xuống trước mặt người đàn ông kia.

Ông ta ngo ngắc cúi đầu nhìn, sau đó hét lên thảm thiết! Nhưng tiếng kêu cũng lập tức ngừng lại. ... Thanh đao nhuộm máu đã dễ dàng đâm xuyên qua cổ họng ông ta.

Máu bắn tứ tung, ông ta trợn trừng mắt, kinh sợ ngã vật xuống đất.

Người phụ nữ bên cạnh đã sợ đến chết điếng, máu của chồng cô ta bắn lên nửa mặt cô ta, thậm chí còn có một chút máu văng vào trong miệng đang há hốc vì kinh ngạc của cô ta.

Con trai bọn họ bình tĩnh hơn một chút, vung dao, trong mắt lóe lên một chút hốt hoảng và do dự, cuối cùng lại vứt dao xuống, nắm tay mẹ mình bỏ chạy!

Người phụ nữ giẫm phải đoạn tay bị chặt của chồng mình, lao đảo một cái, lại bị con trai kéo chạy trốn chết về phía bên kia cầu thang.

Trong đôi mắt màu đỏ của Trọng Phong lóe lên vẻ nguy hiểm, cầm miểu đao định đuổi theo. Tống Tân liền gọi anh lại, lắc đầu nói: “Đừng đuổi theo, hiện giờ có chuyện quan trọng hơn gấp bội bọn họ.”

Cô kéo thi thể người đàn ông kia vào trong hành lang một đoạn, sau đó đi vào nhà hàng xóm đối diện kia.... Người nhà kia có lẽ không ngờ đến kết cục này nên cửa cũng không khóa, giúp cô và Trọng Phong đỡ phải phí sức.

Đẩy cửa bước vào, Tống Tân lập tức nhìn thấy một chút đồ ăn để trong phòng khách.

Những thứ kia bị chia làm ba phần bằng nhau, số lượng mỗi phần cũng không nhiều. Trong đó có gạo, có bột mì, cũng có bánh mì và mì tôm.

Tống Tân thấy một trong số những chiếc túi bánh mì có vết máu.

Có thể đây không phải là lần đầu tiên bọn họ làm chuyện này.... Mà tường phòng khách cũng chứng minh điều này.

Trên bức tường màu trắng có một mảng lớn bị cạo hết lớp sơn, lộ ra cả bê tông bên trong.

“Bột mì” người phụ nữ kia mang đến dự Tống Tân mở cửa hiên nhiên chính là thứ này. Nhìn số sơn bị cạo, rõ ràng không chỉ là một chậu mà thôi. Vậy nên có thể khẳng định bọn họ đã làm chuyện này ít nhất một lần!

Tống Tân gom hết đồ ăn mang về. Ba phần cọng lại, thêm đồ ăn còn lại trong nhà cô, nếu mỗi ngày chỉ ăn hai bữa ít nhất đủ cho cô và Trọng Phong ăn một tháng.

Ngoài ra, cô còn lấy sạch thùng trong nhà này đổ đầy nước máy, mang về đặt chung với đồng nước dự trữ trong nhà.

Bởi vì cô không biết sau khi mất điện liệu có xảy ra tình trạng mất nước hay không. Tóm lại ‘cẩn tắc vô áy náy’, chuẩn bị càng nhiều càng tốt.

Giữa trưa Tống Tân dẫn Trọng Phong ra ngoài.... Đối với Trọng Phong mà nói, đây là lần đầu tiên nhìn thấy ban ngày từ khi anh được chế tạo ra. Cho dù anh không có cảm giác, Tống Tân vẫn muốn cho anh đứng dưới ánh mặt trời, tận mắt nhìn xem thế giới ban ngày như thế nào.

Ở ngoài khu chung cư, bọn họ nhìn thấy vài chiếc xe tải lái ra khỏi thành phố.

Trên xe tải che kín bằng bạt đầy hàng, khi gió thổi bay một góc bạt lên, cô thoáng nhìn thấy một cánh tay người trắng bệch.

Đằng sau những chiếc xe kia, ngoại trừ vết lõm xe còn có vết máu từ trên xe rơi xuống.

Trên xe toàn là thi thể.

Cô khẽ thở dài, cùng Trọng Phong đến công viên gần chung cư, tranh thủ lúc trời sáng luyện tập những chiêu thức vừa học được.

Mà mới qua mấy phút, Tống Tân lại trông thấy một đội lính đi tuần tra ở ven đường bị một chiếc xe vận tải cỡ lớn đột nhiên từ phía sau tông tới.

Mặc dù thế giới có chút rối loạn, nhưng vẫn sẽ có vài người lái xe, cho nên có xe đi qua cũng không phải chuyện quá hiếm thấy.

Lính tuần tra vốn không ngờ chiếc xe này sẽ tông bọn họ, ngay cả súng cũng không kịp bắn liền bị nghiền dưới bánh xe.

Sau đó có vài người đàn ông từ trên xe tải nhảy xuống, ước chừng hơn mười người, bọn họ cướp những khẩu súng còn nguyên vẹn, rồi dùng đao đâm chết những binh sĩ còn sống.

Sau khi bọn chúng làm xong, những cửa hàng lân cận cũng gặp tai ương.

Bởi vì không còn binh lính mang súng duy trì ổn định, những kẻ này bắt đầu thỏa thuê đập vỡ cửa cửa hàng, lấy sạch đồ, rồi lại lái xe rời đi.

Dưới bánh xe kéo ra hai vết máu thật dài.

Tống Tân nhìn chiếc xe vận tải lái đi, mí mắt giật giật hai cái...

Hướng xe vận tải lái đi là cửa chính khu Nam chung cư.

Đám đàn ông kia vừa rồi đập phá cửa hàng tìm được vài thứ, nhưng... Trong những cửa hàng này chắc chắn không có đồ ăn, bởi vì không ai để lại đồ ăn trong cửa hàng cả.

Cho nên, muốn cướp được đồ ăn, phải đến khu nhà ở! Kể cả những khu dân cư phía trên cửa hàng, nếu đi vào đều phải đi từ cửa chính!

Mà tất cả khu dân cư xung quanh đây đều thuộc về cùng một khu chung cư, chỉ chia ra bốn cửa Đông Tây Nam Bắc mà thôi.

Trong lòng Tống Tân sinh ra dự cảm không lành, vội kéo Trọng Phong chạy về. Chạy đến cửa khu chung cư thì đã thấy chiếc xe vận tải kia đỗ trên đường cái cách khu chung cư một đoạn.

Bọn họ hẳn là đang đợi thời cơ... Đội lính tuần tra nơi này xuất hiện, lại dùng cách cũ, bất ngờ đâm chết lính tuần tra, cướp vũ khí, rồi thỏa thê vào cư xá trắng trợn cướp bóc!

p/s: Đang ôn thi mà chả có tinh thần học hành gì cả =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trận đấu thứ ba

Editor: mèomỡ

Cuộc hỗn loạn cuối cùng cũng trải qua mà không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tống Tân và Trọng Phong nhanh chóng đi tìm một đội lính tuần tra, nói tắt cả những gì đã nhìn thấy cho bọn họ.

Mười tên kia dựa vào mấy khẩu súng cướp được chống cự một chút, nhưng đương nhiên đánh không lại đội binh sĩ đã có chuẩn bị, tổ chất lại cực cao.

Chỉ có điều, sự hỗn loạn lần này mặc dù được dẹp yên, nhưng những lần khác thì sao?

Khắp thế giới hẳn là sẽ phát sinh những chuyện tương tự.

Nhất là những quốc gia mà công dân có thể hợp pháp sử dụng súng, hiện giờ sợ rằng đã rất hỗn loạn rồi.

Nhưng Tống Tân không có tâm trạng lo nhiều đến vậy. Nhân lúc trời còn sáng, cô học được một vài chiêu phòng thân đơn giản nhưng cực hiệu quả từ Trọng Phong. Những chiêu thức này cần sự linh hoạt chứ không dựa vào sức mạnh, mặc dù còn chưa quá thuần thục, nhưng dù sao cũng có chút tác dụng.

Nhưng trời sáng cũng không kéo dài lâu.

Mặc dù mỗi tối trước khi đi ngủ, Tống Tân đều nghĩ, có lẽ sáng mai thức dậy trời sẽ không sáng nữa, nhưng cô không ngờ sẽ đến nhanh như vậy.

Ngay sáng sớm ngày thứ năm, trời vừa hừng sáng thì bầu trời đột nhiên tối đen.

Nương theo tiếng gào thét của mọi người từ khắp nơi truyền tới, giọng chúng nó từ trên bầu tối đen như mực vang lên.

“Các bạn thân mến, nhớ chúng ta không? Chúng ta thì nhớ mọi người lắm!”

“Mấy ngày gần đây khán giả trên hành tinh chúng ta phát hiện một vài người chơi rất đáng chú ý, những người chơi này trên hành tinh chúng ta được người xem yêu thích lắm nha~. Khán giả vì mong sớm ngày nhìn thấy người chơi mình thích mà không ngừng thúc giục chúng tôi mở vòng trực tiếp tiếp theo đây, cho nên...”

“Vòng thứ ba của trò chơi trực tiếp ‘Thế giới chết chóc’, sắp bắt đầu!”

“Lần trực tiếp này hệ thống đã được nâng cấp, khán giả có thể nhìn thấy được... A, mau bật màn hình trực tiếp lên.”

Vừa dứt lời, trên bầu trời đen như mực liền hiện lên một màn hình khổng lồ.

Màn hình này lớn vô cùng, cho dù là con người đứng trên mặt đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tống Tân đứng trước cửa sổ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên màn hình chia làm ba, bên cạnh là “Chín người chơi gần nhất”, ở giữa là “Người chơi tự do”, còn có một là “Lựa chọn ngẫu nhiên”.

“Người chơi tự do là những người chơi được khán giả trên Trái đất chọn để bầu phiếu tùy theo sở thích. Đương nhiên, người chơi xuất hiện trong mục tự do cũng sẽ hiển thị ngẫu nhiên. Về phần chọn thế nào thì phải dựa vào các giác quan thứ sáu mà người Trái đất mấy người hay nói đó.”

“Sau khi trận đấu thứ ba kết thúc, màn hình trực tiếp sẽ mở khóa chức năng xếp hạng người chơi dựa vào độ hot. Ở đây sẽ hiển thị ‘Top 100 người chơi’ được khán giả trên hành tinh chúng ta yêu thích nhất dựa vào số phiếu bầu!”

Màn hình trên bầu trời biến mất, ngay sau đó, giọng bọn nó lại vang lên.

“Về phần người chơi bên này, sau khi trận đấu thứ ba kết thúc, ngoại trừ thưởng ‘điểm thuộc tính’ còn mở khóa chức năng cửa hàng trên vòng tay nhé~”

“Đương nhiên, để bảo đảm công bằng, đồ trong cửa hàng không thể mua sắm hoặc sử dụng trong trò chơi.”

Tống Tân nghe đến đó cúi đầu nhìn vòng tay đen trên cổ tay.

Cửa hàng... Hẳn là có đồ ăn đúng không?

“Vậy, trận đấu thứ ba, bắt đầu.”

Vừa dứt lời, trước mắt Tống Tân nhòe đi, một lần nữa lại xuất hiện trong không gian màu trắng tinh.

Trọng Phong không ở đây.

Tổng Tân sùng sốt, ngay sau đó nghĩ đến, đây có thể là do chúng nó cố ý. Dù sao đạo cụ hoặc sức mạnh của những người khác đều là bí mật, “Đạo cụ” của cô bị trông thấy thì thật không công bằng

“Trận đấu thứ ba yêu cầu người chơi tìm được một vật phẩm quan trọng, cũng phải giao vật phẩm đó cho một vị NPC đặc biệt mới hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng cần phải cẩn thận, tuyệt đối đừng giao đồ cho nhầm NPC, nếu không... Tất cả người chơi tham gia đều thất bại. Thời hạn cho trò chơi lần này là bảy ngày, trong vòng bảy ngày không hoàn thành cũng coi như thất bại.”

Giọng nói này dừng lại một chút, đột nhiên nhỏ đi: “Trên đây là quy tắc người chơi khác nghe được, người chơi Tổng Tân xin chú ý, bởi vì ở trận đấu đầu tiên cô đã khiến người xem chú ý, sau khi hoàn thành ba trận đấu, sẽ được thưởng một túi quà bí mật.”

“Mà nếu đã có thưởng, đương nhiên phải tăng độ khó. Trong trận đấu lần này, cô được giao nhiệm vụ đơn độc khác những người chơi còn lại.”

“Nội dung nhiệm vụ là... Tìm được vật phẩm quan trọng, sau đó phá hủy, hoặc hướng dẫn người chơi khác giao vật phẩm cho sai NPC, là có thể hoàn thành nhiệm vụ. Về phần NPC đúng là ai, thì cần chính cô đoán.”

“Tiếp sau đây là giới thiệu về ‘điểm thuộc tính’...”

Giống như Tổng Tân đoán, những ‘điểm thuộc tính’ là có thể thêm vào thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác cùng thể lực.

Nhưng điều Tổng Tân không ngờ chính là ‘điểm thuộc tính’ không chỉ dùng để cộng thêm cho bản thân mà còn...

Tính năng ‘cửa hàng’ sắp được mở khóa sau khi trò chơi lần này kết thúc của vòng tay, chỉ có thể dùng ‘điểm thuộc tính’ để mua sắm!

“Bây giờ thời gian cộng điểm”

Ở trước mặt Tổng Tân xuất hiện một menu màu xanh hơi mờ.

Bên trên có năm mục để lựa chọn, lúc này tất cả đều là 0, mà max là 100.

Cô trầm ngâm một lát, quyết định tạm thời không cộng thêm thuộc tính.

Cô mới chỉ có mười điểm thuộc tính mà thôi, max thuộc tính là 100, có thêm hết mười điểm vào một mục cũng chỉ có tăng một phần mười, tác dụng không quá lớn.

Không bằng tạm thời giữ lại, chờ sau này xem xem trong cửa hàng có gì cần mua, nếu như không có thì chờ lần sau cộng thêm luôn một thể.

Sao với ‘điểm thuộc tính’, chuyện trước mắt Tổng Tân cần quan tâm nhất vẫn là... Mức độ khó của nhiệm vụ lần này.

Phải làm kẻ địch của tất cả mọi người.

Cô ngồi xuống tại chỗ, hơi nhú mày, trong lòng cảm thấy nặng nề.... Không biết trò chơi lần này tổng cộng có bao nhiêu người? Cô có thể sống tiếp sao?

Tổng Tân thậm chí muốn cho trò chơi mau chóng bắt đầu, bởi vì cô nóng lòng muốn biết nội dung trò chơi rốt cuộc là gì.

Hiện giờ ngồi không ở đây, cô không nghĩ ra bất cứ cái gì.

Nhưng cô và người chơi khác đều phải chờ đủ mười phút... Đây là thời gian để người bình thường bên ngoài bình chọn.

Thời gian trong này như thể dài vô tận, đợi thật lâu mười phút này mới trôi qua.

Cảnh tượng trước mắt Tổng Tân đột nhiên thay đổi, chỉ thấy mình đang ở phòng khách rộng rãi sáng sủa trong một ngôi biệt thự..

Đối diện cô có thể nhìn thấy phòng và hành lang tầng hai.... Mà tầng hai rõ ràng còn có cầu thang thông lên tầng ba, đây rõ ràng là một tòa biệt thự ít nhất cao ba tầng.

Lúc này trong phòng khách ngoại trừ cô còn có bảy người chơi khác.

Cộng thêm Trọng Phong thì tổng cộng có chín người.

Trọng Phong vốn được truyền tống đến cách cô một chiếc sofa, sau khi nhìn thấy Tổng Tân, mắt anh sáng lên, ngay sau đó liền nở nụ cười tiêu chuẩn, lập tức đi từ đầu kia sofa đến đứng bên cạnh Tổng Tân.

Hành động của anh đương nhiên khiến những người khác chú ý, bảy người chơi cùng tò mò về nghi mà nhìn về phía hai người, một người đàn ông trung niên trong số đó hỏi: “Hai người biết nhau à?”

Tổng Tân gật đầu: “Trò chơi này cần mọi người hợp sức hoàn thành, quen hay không cũng không quan trọng. Hiện tại quan trọng nhất là tìm hiểu rõ ràng nội dung trò chơi.”

Cô nói xong liền nghiêm túc quay đầu nhìn quanh, cũng dời đi sự chú ý của người khác: “Cửa chính đang đóng, không biết có thể đi ra ngoài không?”

Sự chú ý của các người chơi khác quả thực bị phân tán, bọn họ cũng bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đồ trang trí trong phòng này theo phong cách phục cổ sang trọng, vừa nhìn đã biết là nhà có tiền.

Trong phòng khách có rất nhiều đèn, ngoại trừ đèn trùm phía trên còn vài bóng đèn tường được bật, khiến trong phòng sáng như ban ngày.

Nhưng tất cả rèm trong phòng lại bị kéo kín, Tổng Tân không dám tùy tiện mở cửa chính, liền đi tới cửa sổ cùng một mặt tường với cửa chính, kéo tấm rèm nặng nề màu đen nhìn ra ngoài.

Vừa nhìn ra, cô liền sững sờ.... Ánh mặt trời chói mắt thông qua khe hở vừa được kéo ra chiếu vào trong phòng, bên ngoài là vườn hoa rất đẹp, rất nhiều loài hoa diễm lệ đang lúc nở rộ, thậm chí còn có bướm bướm rập rờn bay phía trên những khóm hoa.

Nếu bên ngoài là ban ngày, tại sao lại kéo hết rèm vào?

Rõ ràng có thể kéo rèm và mở cửa chính để ánh mặt trời đến vào, tại sao phải che chắn ánh mặt trời, chiếu sáng bằng đèn?

“Ai cho cô kéo rèm ra!”

Tổng Tân còn đang khó hiểu, đột nhiên nghe thấy có tiếng quát lớn.

Cô vội vã kéo rèm lại, quay đầu, chỉ thấy một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi giận dữ từ tầng hai đi xuống.

Người phụ nữ có mái tóc quần dài, mặc váy dài màu đen được cắt may vừa người, dưới chân đi đôi giày cao gót màu đen. Khi đi xuống tầng thì tiếng gót giày gõ lên sàn nhà bằng gỗ, phát ra tiếng cộp cộp.

Cô ta đi rất nhanh, nhưng trong quá trình đi xuống thì vẻ giận dữ trên khuôn mặt đã hoàn toàn biến mất.

Đợi khi cô ta đi vào phòng khách, khoe miệng thậm chí còn khoi cong lên.

Cô ta nhìn Tổng Tân, cười ôn hòa nói: “Xin lỗi, vừa rồi tôi có chút kích động. Chắc cô không biết, ở nhà chúng tôi cấm mở rèm.”

Tổng Tân gật đầu: “Hiện giờ biết rồi, xin lỗi.”

“Không sao.” người phụ nữ nói: “Mấy người chính là khách tới tham gia bữa tiệc bảy ngày sau đúng không?”

Một người chơi nữ gật đầu nói: “Đúng thế, không biết trong bảy ngày này chúng tôi phải làm gì?”

Người phụ nữ khẽ cười nói: “Nếu là khách mời, đương nhiên không phải làm gì rồi, ngoại trừ phòng riêng tư của từng người, tất cả các vị khách có thể tự do đi lại, kể cả ra ngoài đi dạo ngắm hoa. Trong nhà của chúng tôi có một vị đầu bếp nữ, các vị muốn ăn cái gì có thể nói cho cô ấy biết. Ngoài ra còn có một người dọn vệ sinh, nhưng bà ấy đến quét dọn vào lúc ba giờ các buổi chiều, thời gian còn lại sẽ không đi ở.”

“Chồng tôi khoảng nửa tiếng sau sẽ về.” Người phụ nữ ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn đồng hồ quả lắc lớn ở cạnh tường, nói: “Trước đó, tôi sẽ đưa mọi người lên phòng xem một lượt.”

Cô ta nói xong, liền dùng tay ra dấu mời mọi người.

Phòng cho khách ở tầng ba, các người chơi đi theo người phụ nữ kia lên cầu thang.

Tổng Tân đi gần cuối, Trọng Phong theo sát bên cạnh cô, tầm mắt không rời một giây.

Người chơi nữ kia quay đầu nhìn hai người, nhìn Trọng Phong lâu một chút, ngay sau đó cười nói: “Anh đẹp trai có đôi mắt thật đặc biệt, là gì dị năng sao?”

Trọng Phong chớp mắt, đáp: “Kính sát trùng màu, tôi cận thị.”

Người chơi nữ: “... Thì ra đàn ông cũng thích làm đẹp vậy à.”

Tổng Tân cúi đầu nhin cười... Đây là lí do cô dạy Trọng Phong, dù sao thì đôi mắt anh thật sự quá đặc biệt, không thể nào không bị người khác để ý được.

Đương nhiên, cho dù Trọng Phong nói như vậy, người khác chưa chắc đã tin, đa phần sẽ giống người chơi nữ này, cho rằng đó là dị năng nào đó.

p/s: Thứ 2 thì rồi mà nhòn quá =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Trận đấu thứ ba (2)

Editor: mèomỡ

Người phụ nữ kia dẫn người chơi lên tầng hai, cũng giới thiệu cho bọn họ về các phòng ở tầng hai, kể cả phòng chủ nhà, phòng trẻ con bỏ không, phòng ngủ phụ bỏ không, cùng hai phòng người hầu.

Trong quá trình cô ta đưa người chơi đến phòng cho khách, từ những lời cô ta nói mọi người cũng ít nhiều biết được một chút tin tức.

Các người chơi là được chồng cô ta mời tới, nghe nói vợ chồng bọn họ định tổ chức một bữa tiệc vào bảy ngày sau, mời rất nhiều bạn thân tới tham gia. Những người khác ở gần đây nên phải đến ngày tổ chức tiệc mới tới.

Người phụ nữ đi đằng trước nên cũng là người đầu tiên đi hết cầu thang. Cô ta đứng trên hành lang tầng ba, từ trên cao nhìn xuống các người chơi đi sau, nghiêm túc nói: “Đứng rồi, ở đây ngoại trừ không thể kéo rèm, còn có một việc xin các vị nhất định phải nhớ kỹ.”

Tất cả mọi người dừng bước, ngẩng đầu nhìn cô ta.

Cô ta nói: “Chồng tôi bị mộng du, bác sĩ nói khi anh ấy mộng du tuyệt đối không được đánh thức anh ấy. Cho nên nếu ban đêm có âm thanh gì kỳ lạ, tôi mong mọi người có thể ở yên trong phòng mình, tuyệt đối đừng ra ngoài.”

Về mặt cùng giọng điệu của cô ta đều rất nghiêm túc, hiển nhiên đây là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Các người chơi vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã nhớ.

Người phụ nữ vừa lòng, lại mỉm cười, nghiêng người nói: “Vậy thì mời mọi người tự mình chọn phòng. Nếu như thiếu cái gì, có thể đến nói cho tôi biết.”

Sau đó cô ta lại nói, cuối hành lang tầng ba có một căn phòng bị khóa trái, đó là thư phòng của chồng cô ta. Bởi vì tầng ba bình thường sẽ không có người, rất yên tĩnh, cho nên mới đặt thư phòng ở đó. Trong thư phòng để tư liệu quan trọng, hi vọng các người chơi đừng vào. Nếu như cần đọc sách thì ở tầng một còn có một thư phòng lớn hơn.

Thật ra người chơi muốn vào cũng không được, bởi vì thư phòng đã bị khóa.

Nói xong những điều này, người phụ nữ liền một mình xuống tầng, để các người chơi tự chọn phòng.

Tầng ba không giống tầng hai ở giữa thông với phòng khách. Toàn bộ tầng ba ngoại trừ cầu thang thì tất cả những chỗ khác đều hoàn toàn tách biệt, bởi vậy không gian có thể lợi dụng ở tầng ba lại càng nhiều.

Ở đây ngoại trừ thư phòng thì có vừa khéo tám gian phòng. ... Tống Tân biết, đây rất có thể là muốn mỗi người chơi một phòng.

Nhưng ở trong mắt người khác, nơi này có chín người chơi, cho nên là thiếu một phòng.

Khi người phụ nữ kia xuống tầng, những người khác mới tập trung chú ý vào Trọng Phong, hơn nữa cũng thắc mắc giống người chơi nữ kia.

Trọng Phong vẫn đáp y như cũ, không khác một chữ.

Nhưng lần này một người trong đó lại hỏi một câu: “Không thể mang theo vũ khí từ bên ngoài vào, trên eo anh là cái gì?”

Trọng Phong cúi đầu nhìn miếu đao treo bên hông, vẻ mặt vô cảm đáp: “Đao cụ rút được ngẫu nhiên mà thôi, rất kỳ lạ sao?”

Người kia cười, nói: “Quả thật có người rút ngẫu nhiên được đao găm hay gì đó, chỉ là tôi chưa thấy loại đao này bao giờ thôi, nó là đao gì vậy?”

“Cái này mà cũng không biết à?” Một người đàn ông đeo kính nói: “Cái này là miếu đao, bởi vì thân đao dài như lá mạ nên được gọi là...”

Tống Tân ngắt lời anh ta, nhạt nhẽo nói: “May chúng chia phòng đi, đừng nói những thứ vô dụng này nữa.”

Người đàn ông đeo kính nhún vai, nói: “Nơi này chỉ có tám gian phòng, nhưng chúng ta có chín người, cho nên có hai người phải ngủ chung một phòng. Theo tôi thấy, không bằng hai cô gái chung phòng đi? Còn có thể giúp đỡ nhau.”

Trọng Phong nhìn Tống Tân, Tống Tân nhướn mày, nói: “Mặc dù nhiệm vụ lần này không có kẻ địch, nhưng tôi vẫn muốn hành động cùng người quen.”

Cô chi Trọng Phong, nói: “Tôi ở cùng anh ấy.”

“Một nam một nữ?” Người đàn ông trung niên bất mãn nhìn bọn họ.

Tống Tân cười: “Không thể sao?”

Người chơi nữ kia vội nói: “Cứ vậy đi, một mình tôi ngủ một phòng không phải thoải mái hơn sao, ai muốn chen chúc cùng người không quen trên một chiếc giường?”

Vì thế việc chia phòng đã được giải quyết.

Khi mọi người đang chọn phòng, người chơi nữ kia mở cửa một phòng nhìn vào bên trong, ngay sau đó ngoắc ngoắc Tống Tân, nói: “Này, hai người mau tới đây, căn phòng này khá lớn, cho hai người.”

Gian phòng này thật sự là lớn hơn một chút, giường là giường đôi, hơn nữa còn khoảng trống giữa phòng khá rộng, muốn ngủ dưới đất cũng không thành vấn đề.

Tống Tân nói một tiếng cảm ơn, người chơi nữ cười xòa tay: “Không có gì, một mình tôi ở đâu cũng được. Đúng rồi, tôi tên Chu Ly, sau này chúng ta hợp tác nhé.”

Tống Tân nói tên mình và Trọng Phong, cười nói: “Hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô lại sinh ra chút cảm giác nặng nề, bởi vì nhiệm vụ của cô... Là hoàn toàn ngược lại với những người khác.

Nếu như cô muốn hoàn thành trò chơi sống sót, cô nhất định phải đối địch với tất cả người chơi. Nhưng người chơi nữ tên Chu Ly này nhìn có vẻ là người tốt.

Đi một bước tính một bước... Cô đâu thể vì để người khác sống mà tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Sau khi Tống Tân và Trọng Phong vào phòng, khóa trái cửa, kiểm tra khắp phòng một lượt, tạm thời không phát hiện ra gì khả nghi.

Trọng Phong hiện giờ mặc dù phương diện ngôn ngữ và khả năng lý giải đều đã tốt hơn rất nhiều, nhưng anh vẫn chưa biết tự mình đi tìm manh mối. Tống Tân đi đâu anh cũng đi theo đó, khi cô dừng lại tìm kiếm, anh đứng bên im lặng nhìn.

Những lúc như vậy, Tống Tân luôn cảm thấy... Anh giống như một chú cún con luôn quấn quanh chủ.

Nhưng, cún con sẽ không lợi hại như anh.

Tống Tân tìm khắp phòng một lượt, gọi anh cùng ngồi xuống, mới lặng lẽ tự hỏi.

Sau khi bước vào trò chơi này, tất cả tin tức người chơi có được đều đến từ nữ chủ nhà kia.

Đầu tiên là không thể kéo rèm ra, nguyên nhân không biết, nhưng rèm chỉ có hai tác dụng, một là che nắng bên ngoài, hai là không để người ngoài nhìn vào, tránh lộ bí mật.

Tống Tân vừa rồi chỉ vén rèm lên một chút để nhìn ra bên ngoài, trong tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy bãi cỏ lớn xanh rờn, phía xa hơn là sương mù dày đặc.

Đây chứng tỏ... Bên ngoài không thể nào nhìn được vào trong, cho nên mục đích kéo rèm nhất định là vì che ánh mặt trời.

Vậy thứ gì không thể gặp ánh sáng?

Quý hôn? Vampire? Cương thi? Hay là cái gì khác?

Nữ chủ nhà còn nói chồng cô ta buổi tối sẽ mộng du, chẳng lẽ ngoại trừ mộng du, ông ta còn có bệnh sợ ánh sáng?

Chuyện này có lẽ phải chờ gặp nam chủ nhà mới biết được.

Ngoại trừ những điều này, thứ khiến người ta đề ý nhất là thư phòng.

Con người chính là như vậy, càng nói không được đi càng muốn đi, lại càng cảm thấy tò mò, muốn tìm hiểu đầu đuôi ngọn ngành.

Giống một loại quảng cáo trên mạng ngày trước hay ghi: “Tuyệt đối không nên lên google tìm kiếm xxxx nếu không bạn sẽ phải hối hận”, kết quả đa số người xem đều sẽ đi tra thử.

Tổng Tân nghĩ thầm, nhất định phải tìm cơ hội vào xem, có lẽ trong đó sẽ có manh mối quan trọng.

Lúc này, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Tổng Tân đi ra mở cửa, chỉ thấy Chu Ly đang đứng ở ngoài cửa, thấy cô liền cười nói: “Tôi muốn xuống tầng một xem một lượt, cô muốn cùng đi không?”

Khi người phụ nữ kia dẫn bọn họ lên tầng đã từng nói qua về bố cục phòng ở tầng hai, nhưng không đề cập tới tầng một.

Tổng Tân gật đầu, quay đầu đã thấy Trọng Phong chạy tới phía sau cô, cô liền đi ra ngoài.

Vì vậy ba người cùng nhau xuống tầng, kiểm tra tầng một một lượt.

Ngoại trừ phòng khách rộng rãi, tầng một còn có một phòng bếp rất lớn, thư phòng cũng không nhỏ, trong đó có tận bốn giá sách lớn.

Ngoài ra còn có hai phòng người hầu cùng với một phòng gym.

Ngạc nhiên nha, hóa ra trong ngôi biệt thự cảm ánh mặt trời này vẫn còn có cửa sổ sát đất... Trong phòng gym, hai mặt đều là cửa sổ sát đất, chỉ có điều hiện giờ đã bị những tấm rèm dày che kín.

Tổng Tân từ khe hở tấm rèm nhìn ra phía ngoài mới thấy bên ngoài còn có một bể bơi nhỏ, nhưng trong bể chỉ còn lại nửa bể nước đục ngầu, trên mặt nước thậm chí còn trôi nổi tảo xanh lè, hiển nhiên đã lâu không có người dùng.

“Hai người tìm trong phòng chưa, có phát hiện gì không?” Chu Ly tiện tay cầm tạ tay nâng hai cái, hỏi.

Tổng Tân lắc đầu, hỏi ngược lại: “Phòng cô thì sao?”

Cô ta phì một tiếng: “Không có, nếu có thì tốt rồi rồi. Không biết những người khác có phát hiện gì không, lát nữa phải hỏi xem.”

“Nếu như có, hẳn là sẽ chủ động nói cho chúng ta biết.” Tổng Tân cố ý nói, “Lần này quy tắc trò chơi chỉ yêu cầu chúng ta tìm được một món đồ giao cho NPC, không có người chơi đối địch, bọn họ không cần phải giấu giếm manh mối.”

Chu Ly không nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Đúng, không biết trò chơi lần này có nguy hiểm gì không. Nếu như chỉ đơn giản là tìm đồ rồi giao cho NPC thì thật quá dễ dàng, cần gì phải cho chúng ta bày ngày!”

“Khó khăn hẳn là ở chỗ NPC.” Tổng Tân nói: “Phải giao cho NPC chính xác, nếu đưa nhầm tất cả mọi người sẽ chết.”

Chu Ly mỉm cười: “Nhưng hiện giờ còn chưa nhiều nhân vật xuất hiện, nếu như không có người mới xuất hiện thì cũng dễ đoán thôi.”

Lúc này, có tiếng bước chân từ ngoài cửa vang lên, chẳng bao lâu sau người đàn ông đeo kính xuất hiện ở cửa ra vào. Anh ta dường như muốn vào xem, nhưng bước được hai bước lại phát hiện trong này đã có người liền dừng bước, nói: “Nơi này các cô kiểm tra rồi à? Có gì đáng chú ý không? Còn nữa, vừa rồi có người phát hiện vết máu trong phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đêm đầu tiên

Editor: mèomỡ

Người phát hiện vết máu chính là người đàn ông trung niên kia.

Vết máu ở phần đầu giường, nằm trong khe hở giữa viên đệm và phần nhô lên của mép giường ông ta.

Nó chỉ lon tằm hạt đậu nành, còn ở chỗ cực kỳ khuất, thế mà người đàn ông trung niên này lại vẫn tìm ra được.

Mà khi Tổng Tân nhìn thấy nó thì suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là: Đây là máu thật ư?

Có lẽ do dính ra đệm đã được một thời gian, nên vết máu đã biến thành màu hỗn hợp giữa đỏ và vàng, có hơi khác so với máu mới, chưa biết chừng có thể là một loại vết bẩn nào đó.

Có suy nghĩ này đương nhiên không chỉ một mình cô, Chu Ly chính là người đầu tiên đưa ra nghi vấn: “Sao ông có thể chắc đây là vết máu chứ, biết đâu là vết bẩn khác thì sao.”

Người đàn ông trung niên lắc lắc đầu, nói: “Đừng hỏi vì sao, tóm lại là tôi có thể khẳng định nó là vết máu. Mấy người chỉ cần biết thế là đủ rồi, tôi cũng sẽ không lừa mấy người, đúng không nào?”

Người đàn ông đeo kính vừa nãy xuống tầng gác đầu, nói: “Tôi cho rằng, trong trò chơi này nhất định sẽ gặp nguy hiểm, xuất hiện vết máu cũng rất bình thường, không thấy mới là kỳ quái. Những người khác cũng về kiểm tra kỹ lại phòng mình đi. Những chỗ khuất như góc đệm ghế này hẳn là chưa ai tìm đúng không?”

Anh ta nói không sai, mấy người chơi đều gật đầu.

Khe hở trong góc, lại không giấu được đồ, ai sẽ để tâm nhìn kỹ chứ?

Các người chơi liền về phòng, kiểm tra lại một lần nữa.

Tổng Tân và Trọng Phong cũng quay về phòng, nhưng không tìm ... Bởi vì lúc trước cô đã tìm rồi.

Cô ngồi vào mép giường, trong lòng thầm cân nhắc về vị trí của vết máu.

Đó là mép gần đầu giường, khoảng dưới gối một chút.

Khi một người trưởng thành nằm ở trên giường, thì vị trí đó chính là phần cổ.

Như vậy, có lẽ nào đã từng có người ngủ ở đó, trong lúc ngủ bị giết ở trên giường?

Có máu văng đến khe hở giữa đệm, sau đó bị vệ sinh, nhưng bởi vì vị trí quá khát lượng máu quá ít nên không ai để ý...

Tầng ba này gần như đều là phòng cho khách, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì người đã từng ngủ ở gian phòng này cũng có thể là một vị khách nào đó.

Nói một cách khác, khách mời ở nơi này sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Tổng Tân nheo mắt, ngón tay vô thức nhẹ nhàng vờ về, liền nghĩ tới cửa sổ sát đất trong phòng tập thể hình tầng một.

Nếu như ngay từ đầu nơi này đã có quy định không thể nhìn thấy ánh mặt trời thì chủ nhân tuyệt đối sẽ không lắp cửa sổ sát đất trong nhà, thậm chí ngay cả cửa sổ cũng không có nhiều đến vậy.

Cho nên, quy định không cho phép kéo rèm ra là về sau mới có.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho bọn họ phải cách ly ánh mặt trời một cách nghiêm trọng đến vậy?

Tổng Tân đang nghĩ, chợt nghe thấy bên ngoài có tiếng giày cao gót.

Tiếng bước chân không nhanh không chậm đi một đoạn, sau đó dừng ở lại, tiếp sau đó nữa là tiếng gõ cửa.

Tổng Tân đi ra, mở cửa phòng nhìn qua bên đó.

Chỉ thấy nữ chủ nhà đứng ở cửa phòng cho khách gần cầu thang nhất, gõ vài cái, sau đó người chơi bên trong mở cửa ra.... Phòng này là của một người chơi nam đẹp trai có làn da hơi ngăm.

Tổng Tân không biết tên phần lớn người chơi, vì vậy lên đặt số thứ tự cho bọn họ dựa theo số phòng. Người chơi nam này chính là Số 1.

Số 1 trước khi mở cửa cũng đã nghe thấy được tiếng bước chân của nữ chủ nhà, cho nên cũng không kinh ngạc. Anh ta cười cười, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Nữ chủ nhà gật đầu, nói: “Chồng tôi sắp về rồi, phiền anh thông báo cho các vị khách còn lại, xin mời mọi người đến phòng khách chờ.”

Sau khi nói xong cô ta liền đi xuống tầng. Người chơi Số 1 quay đầu nhìn Tổng Tân đang mở nửa một cái, rồi chia nhau ra đi gọi những người khác.

Phòng tầng ba chia làm hai hàng song song, trong đó có một bên bởi vì cầu thang nên thiếu một phòng, phòng trong cùng của bên đối diện lại chính là thư phòng. Vậy cho nên đối diện phòng của người chơi Số 1 là cầu thang, Tổng Tân ở đối diện chéo chéo phòng anh ta, nên cũng khá gần cầu thang.

Lúc đang gọi những người khác, có mấy người nghe tiếng động đã tự mình đi ra, cho nên không tốn bao nhiêu thời gian, tất cả mọi người đã đều xuống tầng.

Trong lúc đi xuống, người đàn ông trung niên hỏi: “Mấy người về phòng tìm được đầu mối gì không?”

Những người khác đều lắc đầu, người đàn ông đeo kính nói: “Vết máu hẳn là cho chúng ta một chút nhắc nhở nhỏ, rằng trong lúc ngủ có thể sẽ gặp nguy hiểm. Mỗi manh mối chắc chắn đều có tác dụng của nó, nếu như những người còn lại cũng tìm được manh mối nhanh như vậy thì trò chơi lần này lại đơn giản quá.”

“Từ từ sẽ đến, mới ngày đầu tiên thôi.” Một người đàn ông dề râu nói.

Chẳng mấy chốc bọn họ đã đến đại sảnh, mà lúc này cửa chính vẫn cứ đóng chặt, nam chủ nhà còn chưa về.

Các người chơi đều tự tìm chỗ ngồi xuống, đợi vài phút sau bên ngoài liền có tiếng xe ô tô.

Sau khi tiếng động cửa xe vang lên là hai tiếng bước chân khác nhau.

Ánh mắt mọi người đều đã tập trung vào cửa chính, chỉ thấy cánh cửa bị người từ bên ngoài chậm rãi đẩy ra, mà cửa mở ra cũng chỉ có chút ánh sáng yếu ớt chiếu vào.

Đợi cho đến khi cửa mở rộng hơn, Tổng Tân mới biết tại sao ánh sáng lại yếu đến vậy....

Ngoài cửa chính dựng một hàng rạp che nắng thật dài bằng vải đen, hai bên và trên đầu che kín mít chặn lại phần lớn ánh sáng mặt trời.

Các biện pháp tránh nắng ở đây làm đúng là triệt để.

Mà lúc này, có hai người đàn ông đi vào, người đi trước khoảng hơn bốn mươi, mặc tây trang màu đen cắt may vừa người, khí chất xuất chúng, chắc hẳn là chủ nhà rồi.

Ở ngoài cửa còn có một người đàn ông lớn tuổi hơn, trên tay còn ôm đồ, đợi sau khi nam chủ nhà đi vào, ông ta mới đi theo phía sau, xem ra là... trợ lý.

Các người chơi đều đứng dậy, đối đối phương mờ lờ trước.

Nam chủ nhìn bọn họ một lượt, cười nói: “Đã mấy năm không gặp lại các bạn cũ, mọi người vẫn không thay đổi gì cả!”

Giả thiết được đặt ra trong trò chơi lần này là một đoàn khách đến tham gia tiệc mừng, chủ nhà biết thân phận của khách là điều hiển nhiên, ông ta nói ra những lời này cũng không kỳ quái.

Nam chủ nhà lại nói: “Tối nay tôi nhất định phải bảo đầu bếp nấu một bàn ăn thật phong phú để tiếp đón mọi người! Đề nghị xuống nói chuyện đi, đừng khách khí như vậy.”

Ông ta vừa nói vừa tự ngồi xuống ghế sofa ở vị trí trung tâm, những người khác sau đó mới ngồi xuống theo.

Tổng Tân nhìn những người khác, nói: “Chúng ta đã bao nhiêu năm không gặp rồi, ông bạn?”

Nam chủ nhà trầm tư một chút, mới nói: “Chúng ta? Khoảng năm năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh làm sao...”

Tổng Tân nhìn ông ta: “Đã năm năm rồi sao? Thời gian trôi qua nhanh thật, tôi còn nhớ lần trước gặp ông ông cũng đầu sợ ánh mặt trời.”

Người đàn ông đeo kính lập tức phụ họa: “Đúng vậy, chuyện này đúng là kỳ quái.”

Sắc mặt chủ nhà hơi thay đổi một chút, sau đó đứng lên, khoe miệng cong lên nhưng không hẳn là cười: “Mọi người về phòng nghỉ ngơi trước đi, tôi còn ít chuyện phải xử lý, không rảnh nói chuyện phiếm với mọi người nữa. Xin lỗi không tiếp đãi được.”

Ông ta nói xong chỉ nhìn người đàn ông ôm một đồng hồ đứng ở bên cạnh một cái, liền đi lên tầng.

Đi đến một nửa cầu thang ông ta bỗng dừng bước, quay đầu lại cười: “Đúng rồi, bữa trưa mọi người muốn ăn gì có thể nói cho đầu bếp, cô ấy sẽ làm theo yêu cầu của mọi người, còn có thể đưa đến tận cửa phòng.”

Có nghĩa là, bữa trưa sẽ không ăn cùng chủ nhà.

Ông ta và trợ lý lên tầng hai, cùng vào phòng ngủ chính. Sau khi cửa phòng đóng lại, người chơi cũng không thấy được gì nữa rồi.

Số 1 nhìn Tổng Tân và người đàn ông đeo kính, nhỏ giọng nói: “Đều tại hai người đây, hỏi sớm quá, giờ hần đi mất rồi, chúng ta tra hỏi kiểu gì?”

“Mẹ nó, giờ anh ở đây xạo lòi thì có ích gì?” Người đàn ông đeo kính trừng mắt với anh ta: “Sao vừa rồi méo thấy rặn ra được câu nào? Hay là tối nay chúng tôi im hết, để mình anh nói cho khéo nhé? Tôi cũng muốn nhìn xem anh rặn ra được cái gì!”

Người đàn ông trung xua tay: “Được rồi được rồi, đừng cãi nhau, mọi người đều muốn hoàn thành trò chơi mà. Cần thận chưa hoàn thành trò chơi, mọi người đã thành kẻ thù trước.”

Tổng Tân kéo Trọng Phong, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Vừa rồi khi cô mới xuống tầng một thì nữ đầu bếp còn đang rửa rau. Lúc ấy cô và Chu Ly mới quan sát bố cục của các gian phòng, còn chưa kịp hỏi gì nữ đầu bếp kia.

Cô đi đến cửa phòng bếp, nghe thấy nữ đầu bếp đang ngậm nga, tâm trạng dường như rất vui vẻ.

Cô ta đưa lưng về phía cửa, thân thể hơi mập nhẹ nhàng đóng cửa theo tiếng ngậm nga.

Tổng Tân đi vào, Trọng Phong cũng theo sát cô.

Đầu bếp nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn, ngay sau đó vội vàng quay sang bên cạnh rửa tay, đồng thời cười hỏi: “Sao hai vị khách quý lại vào phòng bếp thế này, đồ ăn có yêu cầu gì sao?”

Tổng Tân lắc đầu, nói: “Tôi muốn hỏi một chút, ở đây ngoại trừ cô và người dọn vệ sinh thì còn người hầu khác không?”

Nữ chủ nhà nói, người dọn vệ sinh phải sau ba giờ chiều mới tới quét dọn, những lúc khác sẽ không đến. Mà ở đây quả thật không thấy bóng dáng người dọn vệ sinh, đứng tỏ người đó không ở lại nơi này.

Như vậy, ngoại trừ nữ đầu bếp và người dọn vệ sinh sau ba giờ chiều mới đến thì còn ai khác không?

Đầu bếp nữ cũng không hề trốn tránh vấn đề này, cô ta cười đáp: “Đương nhiên, còn có người làm vườn, anh ấy ở phòng nhỏ cạnh nhà kho phía sau... Từ cửa sau có thể đi qua, nhưng anh ấy sẽ không vào đây đâu. Vốn còn có một quản gia, nhưng mấy ngày trước ông ấy đã từ chức rồi, quản gia mới còn chưa tới, chắc là tiền sinh chưa tìm được người thích hợp.”

Tổng Tân hỏi: “Quản gia từ chức lúc nào, cô tận mắt nhìn thấy ông ấy rồi đi sao?”

Đầu bếp sùng sốt, lắc đầu nói: “Không có, hẳn là... Năm ngày trước, lúc tôi làm bữa sáng cho tiền sinh và phu nhân đã không thấy quản gia rồi. Phu nhân nói quản gia đi từ sáng sớm.”

Tổng Tân nheo mắt, trầm nghĩ trong lòng, quản gia rồi đi thật sao?

Cô nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Cô làm ở đây bao lâu rồi?”

Đầu bếp cười nói: “Không lâu lắm, mới hơn nửa tháng.”

“Những người hầu khác thì sao? Người làm vườn làm ở đây bao lâu rồi?” Tổng Tân hỏi.

Đầu bếp nữ lắc đầu: “Chuyện này tôi cũng không rõ, anh ta... Anh ta là người rất kỳ quái, cô có thể tự mình đi hỏi xem.”

Cô ta nói xong, lại nói: “Quý khách nếu không có yêu cầu gì khác thì tôi nấu cơm tiếp nhé.”

Tổng Tân ngẫm nghĩ một chút lại hỏi một vấn đề cuối cùng: “Vì sao ở đây không thể mở rèm cửa, cô biết không? Hoặc nên nói, sau khi cô tới đây, có xảy ra chuyện gì kỳ quái không?”

“Chuyện kỳ quái?” Đầu bếp nữ có vẻ kinh ngạc: “Sẽ có chuyện kỳ quái gì cơ chứ? Về phần vì sao lại không thể mở rèm, xin lỗi, tôi cũng không rõ lắm.”

Tổng Tân biết không hỏi thêm được gì nữa rồi, liền nói cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Mà lúc này người đàn ông đeo kính đang đứng dựa vào cửa phòng bếp, dường như đã nghe thấy toàn bộ cuộc nói chuyện giữa cô và nữ đầu bếp.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đêm đầu tiên (2)

Editor: mèomỡ

Sau khi Tổng Tân rời khỏi phòng bếp cũng không giấu những người khác, nói cho bọn họ tất cả những gì mình vừa tìm hiểu được.

Cô vừa nói xong, người đàn ông trung niên vừa nãy đi theo nam chủ nhà lên tầng đi xuống, còn cười với mọi người trong phòng khách, một mình rời đi.

“Thì ra đằng sau còn có một người làm vườn à.” Số 1 nói: “Xem ra chúng ta nên đi tìm anh ta hỏi thăm chút.”

Tuy anh ta nói vậy, nhưng lại không có ý đi trước.

Người đàn ông đeo kính hẳn là vẫn ghi thù vụ đấu khẩu lúc nãy, thấy thế cười khẩy, nói: “Sao, không đi à, muốn chờ người khác đi trước hả? Đến lúc quay lại mà không mang theo được tin tức anh muốn thì lại trách người ta đúng không?”

Sắc mặt Số 1 tối sầm, đứng bật dậy: “Ai nói tôi không muốn đi? Tôi chỉ không dám chắc chúng ta có thể tùy ý ra vào cánh cửa kia hay không thôi!”

Người đàn ông đeo kính cười lạnh: “Chúng ta vừa bước vào trò chơi không bao lâu nữ chủ nhà cũng đã nói, chúng ta có thể tùy ý ra ngoài ngắm hoa đi dạo, nếu anh còn lo lắng, tôi có thể lên tầng tìm chủ nhà hỏi lại lần nữa.”

Anh nói xong liền lên tầng, dưới cái nhìn của tất cả người chơi khác anh ta gõ phòng ngủ chính. ... Nữ chủ nhà cũng nhanh chóng ra mở cửa.

Mặc dù đứng trong đại sảnh, nhưng các người chơi cũng có thể nghe thấy rõ cuộc nói chuyện của hai người. Sau khi nghe người đàn ông đeo kính hỏi, nữ chủ nhà lập tức trả lời: “Đương nhiên có thể, lúc trước tôi cũng đã nói rồi, mọi người có thể đi ra ngoài bất cứ lúc nào, nhưng xin nhớ kỹ, ra vào nhớ đóng kỹ cửa.”

Sau khi người đàn ông đeo kính xuống tầng liền nhìn Số 1 đầy châm chọc: “Sao nào, giờ đã chắc chắn có thể đi ra ngoài, anh dám không?”

Số 1 vừa xấu hổ vừa giận: “Tôi đi là được chứ gì, anh đừng có mà thái độ kiêu căng!”

Người đàn ông trung niên cũng đứng lên nói: “Vậy tôi cũng đi cùng.”

Ông ta vợ và muốn đi theo như vậy là lo Số 1 bởi vì hèn dỗi người đàn ông đeo kính mà giấu giếm manh mối nghe được.

Tổng Tân cũng nói: “Tôi cũng đi.”

Cô đương nhiên muốn đi, vì để giấu manh mối.

Cô đi, Trọng Phong đương nhiên cũng đi theo, tổng cộng đã bốn người rồi, người chơi khác liền không cần đi nữa.

Dù sao một lượt bốn người đã hoàn toàn đủ để dò xét lẫn nhau, cũng đủ để tự nhớ rõ tất cả manh mối dù là nhỏ nhất rồi.

Nhưng chờ nhóm bốn người Tổng Tân đến nơi, lại phát hiện tiến triển không thuận lợi. ... Có thể nói là không thu hoạch được gì.

Phòng của người làm vườn ở cạnh nhà kho phía sau, là một gian phòng nhỏ âm u. Lúc Tổng Tân đến thì anh ta đang ngồi trên bãi cỏ trước phòng, cúi đầu bện vòng hoa.

Nhìn thấy bốn người đi tới, anh ta cũng chỉ là liếc một cái rồi lại cúi đầu xuống.

Số 1 và người đàn ông trung niên nhìn nhau, ngay sau đó người đàn ông trung niên mở lời chào hỏi trước: “Xin chào, chúng tôi là khách mời được mời tới tham gia bữa tiệc, tạm thời ở chỗ này mấy ngày.”

Người làm vườn ngẩng đầu lên nhìn ông ta nhưng không đáp.

Người đàn ông trung niên vẫn không nhụt chí, hắng giọng một cái, nói tiếp: “Nghe nói nơi này vườn hoa ở đây đều do một mình anh chăm sóc? Đẹp quá.”

Người làm vườn lần này còn chẳng thèm ngẩng đầu lên nữa.

Người đàn ông trung niên có chút tức giận, hừ một tiếng, không nói nữa.

Số 1 nhìn ông ta một cái, bước đến gần người làm vườn, lạnh lùng nói: “Này, anh làm sao đấy? Nói chuyện với anh sao không đáp? Không có chút lễ phép cơ bản nào à, thế mà cũng được nhận vào làm?”

Người làm vườn đặt vòng hoa bên được một nửa sang bên cạnh, đứng dậy, hờ hững nhìn bọn họ một vòng, sau đó quay người vào nhà, cũng đóng cửa lại.

Cánh cửa gỗ đập vào khung cửa ‘Rầm’ một tiếng rất to. ... Người này hiển nhiên không hoan nghênh bọn họ.

Người đàn ông trung niên quay đầu nhìn về phía Tổng Tân và Trọng Phong: “Làm sao bây giờ? Cứ thế mà về sao?”

Số 1 cũng nhìn Tổng Tân: “Hay là cô đi thử xem sao, cô là phụ nữ, có lẽ thái độ của anh ta sẽ đỡ hơn đấy.”

Tổng Tân không thể từ chối, liền bước lên gỗ cửa, vừa gọi một tiếng “Anh ơi”, cửa đột nhiên mở ra.

Ngay sau đó, cô nhanh chóng nghiêng người sang bên. Ngay khi cô vừa tránh, một chậu nước lạnh từ bên trong cửa giội ra!

Bởi vì cô né được nên người đàn ông trung niên và Số 1 đứng ở phía sau đều hững hờ.

Hai người bị xối ướt sũng, tính tình có tốt mấy cũng không nhịn được nữa.

Đúng lúc này, người làm vườn lại hùng hùng hổ hổ chỉ tay về phía xa, mặc dù không nói một chữ nhưng động tác và vẻ mặt kia đều như đang nói: Mau rút đi!

Những biểu hiện này của anh ta lại làm cho Tổng Tân càng thêm khẳng định, nhất định có manh mối ở chỗ người làm vườn này.

Mà đã có manh mối, thì cũng không nên đắc tội với anh ta.

Thấy người đàn ông trung niên và Số 1 muốn nổi giận, cô vội vã nói: “Đi thôi, quay về rồi nói.”

Người đàn ông trung niên bình tĩnh hơn, nghe Tổng Tân nhắc nhở liền lập tức nguôi giận, hơn nữa còn kéo Số 1 một cái.

Bốn người lại cùng nhau về biệt thự, những người còn lại chờ ở phòng khách nhìn thấy hai người ướt sũng như chuột lột cũng cực kỳ kinh ngạc.

Khoảng mười một rưỡi, nữ đầu bếp đã làm xong cơm trưa, cũng chia làm từng phần đưa qua phòng từng người.

Mà nam nữ chủ nhà vẫn luôn ở phòng ngủ chính, không hề xuất hiện thêm lần nào.

Trong lúc Tổng Tân đang ăn cơm, lại nghe thấy có tiếng bước chân lên tầng, cô mở cửa thấy nam chủ nhà đang đi về phía cuối hành lang.

Tổng Tân muốn theo sau nhân lúc ông ta mở cửa thư phòng nhìn xem bên trong thế nào, liền quay ra hiệu cho Trọng Phong ở lại, sau đó yên lặng đi theo sau nam chủ nhà. Nam chủ nhà dừng lại, quay đầu cười với cô: “Cơm trưa thế nào?”

Tổng Tân cũng khách khí đáp: “Rất ngon, tay nghề của đầu bếp quả thực rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Nam chủ nhà nói xong liền tiếp tục đi về phía thư phòng, “Chiều hôm nay tôi sẽ ở thư phòng, nếu có cần gì, mọi người có thể nói với vợ tôi.”

“Được, tôi sẽ.” Tổng Tân vừa trả lời vừa đi theo ông ta, cũng chỉ chỉ gian phòng đối diện với thư phòng: “Tôi đang muốn tìm người nói chuyện.”

Ở trong gian phòng kia là Chu Ly.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, những người chơi khác nghe được tiếng động cũng đều mở cửa nhìn, nhưng không dám theo ra hết.

Nếu như cả một đám đều đi theo, chọc giận nam chủ nhà thì sợ rằng bọn họ sẽ chẳng nhìn thấy được gì hết.

Cho nên bọn họ chỉ đứng ở cửa phòng mình, nhìn Tổng Tân đi theo nam chủ nhà.

Cuối cùng cũng đến cửa thư phòng.

Nam chủ nhà đưa tay lấy từ trong túi quần ra một chiếc chìa khóa, mở khóa, cũng đẩy cửa đi vào.

Động tác của ông ta không nhanh không chậm, nhìn có vẻ cũng không có ý che giấu cái gì, thậm chí sau khi bước vào còn giữ tay nắm cửa cười với Tổng Tân rồi mới chậm rãi đóng cửa lại.

Trong lúc ấy, Tổng Tân qua khe hở nhìn thấy một phần trong phòng.

Đáng tiếc không thể xem hết toàn bộ thư phòng, cô chỉ có thể nhìn thấy bên trong có một giá sách rất cao, đặt rất nhiều sách, mà phía trước giá sách có một cái bàn, trên bàn đặt đèn bàn và vài món đồ đơn giản.

Từ những gì cô có thể nhìn thấy thì đây chỉ là một thư phòng rất bình thường mà thôi.

Những người chơi khác lúc này cũng vội vàng đi tới, lặng lẽ hỏi thăm cô nhìn thấy gì.

Tổng Tân vào phòng Chu Ly, nói ra những gì mình đã thấy cho những người khác, mọi người lại thất vọng thêm một lần.

“Chúng ta tìm cơ hội tự mình vào xem mới được, từ cửa nhìn vào dù sao cũng không được đầy đủ.” Người đàn ông đeo kính nói.

Người đàn ông trung niên gật đầu: “Đúng vậy, nhưng chúng phải lấy được chìa khóa đã. Hoặc là... Trong số mấy người có ai biết mở khóa không?”

Không ai đáp, hiển nhiên là không ai có kỹ năng này.

Cả một buổi chiều, bọn họ lại tìm kiếm trong phòng, nhưng mãi cho đến buổi tối cũng không phát hiện thêm bất cứ manh mối nào.

Bữa tối giống như nam chủ nhà đã nói, rất phong phú.

Đối với người chơi ở thế giới thực chỉ có thể miễn cưỡng no bụng mà nói, đồ ăn vừa ngon vừa nóng hổi thế này thật hiếm thấy. Cho nên mặc dù còn có rất nhiều chuyện cần phải điều tra, nhưng bữa cơm này bọn họ vẫn ăn thật ngon lành.

Đáng tiếc chính là hai vị chủ nhà đều tuân thủ quy tắc không nói chuyện khi ăn cơm, không chịu nói bất cứ cái gì, các người chơi cũng không moi được thông tin nào từ họ.

Mà sau khi ăn xong cơm tối, hai người kia lại quay về phòng.

Những người khác cũng hết cách rồi, đành phải về phòng rửa mặt nghỉ ngơi.

Trước khi về phòng, người đàn ông trung niên nhắc nhở một câu: “Tôi nay tất cả mọi người phải cẩn thận, đừng ngủ quá say, vết máu trong phòng tôi cũng không phải là giả đâu.”

Những người khác đương nhiên cũng hiểu, đều tỏ vẻ lúc ngủ chắc chắn sẽ khóa cửa phòng.

Nhưng cho dù đã có người nhắc nhở, thậm chí tất cả mọi người đều khóa cửa phòng, nhưng qua đêm nay, một trong số những người chơi vẫn biến mất. ... Người kia chính là Số 1.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Người máy trí năng không có tình cảm

Editor: mèomỡ

Tổng Tân không phải loại người ngủ say không biết trời đất gì, huống chi còn ở trong hoàn cảnh biết rõ sẽ có nguy hiểm này. Cô tin rằng không chỉ cô mà bất kỳ người chơi nào khác cũng sẽ đề cao cảnh giác, dù là ngủ cũng không dám thả lỏng.

Nhưng mà... Đêm nay cô lại ngủ cực say, say đến mức ngay cả Trọng Phong cũng không thể gọi cô dậy nổi.

Tổng Tân hơn ba giờ sáng mới tỉnh. Trong lúc ngái ngủ cô cảm thấy có người đang lay vai cô, vì vậy mới từ từ tỉnh lại.

Lúc vừa tỉnh đầu óc cô còn có chút không tỉnh táo, mơ mơ màng màng nhìn bóng người bên giường, hỏi: “Làm sao vậy?”

Trọng Phong đưa tay bật đèn bàn đầu giường, ánh sáng khiến Tổng Tân hơi nhắm mắt.

Anh quay đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, lại quay đầu nhìn cô, nói: “Khoảng hai tiếng trước, bên ngoài có tiếng động.”

“Hai tiếng trước?” Tổng Tân liền choáng tỉnh, cô xoay người ngồi dậy, vừa định hỏi tiếp lại đột nhiên cảm thấy đầu vừa nặng vừa choáng váng.

Cô dùng sức lắc đầu, mới hỏi Trọng Phong: “Sao lúc ấy anh không gọi em dậy?”

Trọng Phong chớp mắt, nói: “Gọi không tỉnh.”

Tổng Tân sững sốt... Đường như cô đã tìm được nguyên nhân khiến đầu cô nặng như đá rồi.

Cô vội vã hỏi: “Sau những tiếng động ấy còn gì không, anh có nhớ nó là tiếng gì? Từ đâu phát ra không?”

Trọng Phong nghĩ nghĩ, đáp: “Không nghe được, hình như có tiếng lẩn trên mặt đất, đi qua phòng của chúng ta, vào bên trong.”

Vậy chính là... Từ phòng của người chơi Số 1 đầu cầu thang tới rồi.

Tổng Tân trầm ngâm, khẽ nói: “Tạm thời đừng để ý tới, ngủ đi.”

Trọng Phong sẽ không phản đối bất kỳ câu nào cô nói, nghe vậy liền gạt đầu, nhưng vẫn đứng ở bên giường không hề động dậy.

Tổng Tân bất lực cười một tiếng: “Ngủ không được cũng đừng đứng, ngồi xuống đi.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường.

Mà Tổng Tân đã thành thói quen... Ở trong thế giới hiện thực cũng như này, mỗi đêm anh ngủ khoảng một tiếng rồi sẽ tỉnh, sau đó lẳng lặng ngồi trong bóng tối trước cửa ra vào phòng ngủ của cô.

Lúc ấy, qua ba ngày cô mới ngẫu nhiên phát hiện ra chuyện này, nhưng lại hết cách với anh, đành phải chuyển sô pha đến cửa phòng, để cho anh tỉnh cũng có thể nằm ở trên ghế.

Tổng Tân tắt đèn, rúc vào trong chăn, mới lẳng lặng ngẫm nghĩ lại chuyện đêm nay.

Cho dù cô ngủ say như chết, cũng không đến mức Trọng Phong lay mà vẫn không tỉnh. Cho nên cô đoán mình uống phải loại thuốc mê nào đó.

Mà người bỏ thuốc nhất định là vợ chồng chủ nhà, ít nhất là một trong số hai người bọn họ.

Cô có thể khẳng định như vậy, là vì ban ngày nữ chủ nhà đã cố ý nhắc nhở các người chơi, nam chủ nhà có bệnh mộng du, nếu như buổi tối nghe thấy tiếng động thì hi vọng mọi người có thể ở nguyên trong phòng mình, tuyệt đối không đi ra ngoài.

Những lời này đã chứng tỏ rằng bà ta biết buổi tối nhất định sẽ có tiếng động.

Thế nên chuyện Tổng Tân mê man trăm phần trăm có liên quan đến bà ta.

Ngoài ra, Trọng Phong nói tiếng lẩn đồ vật hướng về phía trong, mà tầng này ngoại trừ phòng của các người chơi thì cũng chỉ còn một thư phòng đã khóa trái.

Cho nên người tạo ra âm thanh này hẳn là đã đi về phía thư phòng.

Tổng Tân thật ra rất muốn mở cửa ra xem tình hình bên ngoài, nhưng cô phải cẩn thận, ai biết bây giờ bên ngoài rốt cuộc có nguy hiểm hay không?

Những người chơi khác chắc hẳn vẫn chưa tỉnh, cô cũng không cần thiết phải mạo hiểm như vậy, không bằng đợi trời sáng hơn một chút rồi đi...

Tổng Tân nghĩ tới nghĩ lui một lúc lại cảm thấy buồn ngủ, cô cứ thế lại thiếp đi lần nữa.

Khi tỉnh lại thì cô cảm thấy đầu óc đã tỉnh táo hơn rất nhiều.

Trong phòng vẫn tối đen, bởi vì này bức rèm màu đen dày đã hoàn toàn chặn ánh sáng bên ngoài, khiến người ta không xác định được thời gian.

Tổng Tân rời giường vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy bầu trời đã hừng sáng, nhìn có vẻ là khoảng hơn bảy giờ.

Cô tiện tay vuốt vuốt mái tóc ngắn lộn xộn, mặt cũng chưa kịp rửa liền mở cửa ra ngoài, nhìn về phía đầu cầu thang.

Ngay sau đó, cô liền thấy cánh cửa của Số 1 chỉ khép hờ.

Trọng Phong treo Miêu Dao bên hông, theo Tổng Tân đi ra.

Đợi đến khi Tổng Tân đẩy cửa phòng ra thì mùi máu tươi nhàn nhạt liền xộc vào mũi.

Trong phòng không có bật đèn nên tối đen như mực, cho dù trên hành lang có đèn, cũng không thể hoàn toàn chiếu sáng trong phòng.

Tổng Tân nhú mày, đưa tay bật công tắc đèn trên tường.

Ánh sáng từ ngọn đèn xua tan bóng tối, tình hình trong phòng cũng trở rõ ràng.

Cô lập tức nhìn thấy chiếc chăn bông bị lật lên vo thành một đống... Giống như có người lật chăn trên người ra để xuống giường, nhưng không quay lại vuốt phẳng lại chăn nên nó vẫn cứ giữ nguyên tình trạng xốc xếch như lúc bị vén lên vậy.

Trên giường cũng không có người, nhưng... Có máu.

Tổng Tân nhìn một vòng, xác định xung quanh không có nguy hiểm mới cất bước đi về phía giường.

Cô nhìn thấy một vết máu lớn trên gối đầu màu vàng nhạt, mà trên tấm chăn bị xốc lên lại rất sạch sẽ.

Cô đưa tay lật góc chăn xuống mới thấy phần chăn bị che khuất cũng dính máu... Chứng tỏ, khi Số 1 chết anh ta còn đang đắp chăn.

Sau đó chăn mới bị xốc lên, góc bị nhấc lên gấp lại che mất vết máu.

Như vậy thì thi thể của anh ta đâu?

Tổng Tân quay đầu nhìn Trọng Phong, nhớ tới tiếng lãn anh nói tối hôm qua.

Thi thể bị chuyển đi rồi sao, chuyển vào này thư phòng bị khóa trái?

Chủ nhân nơi này lấy thi thể làm gì, chẳng lẽ... Bọn họ muốn ăn thịt người?

Lúc này, bên ngoài có tiếng bước chân, Tổng Tân ra khỏi phòng liền thấy người đàn ông trung niên đang ngáp dài đi về phía này.

Ông ta cũng nhìn thấy Tổng Tân, ngay sau đó nghi ngờ hỏi: “Sao cô lại từ phòng anh ta đi ra?”

Mấy phút đồng hồ sau, tất cả người chơi đều bị đánh thức, đứng xung quanh chiếc giường nhuộm máu, nhìn vết máu đã gần khô, vẻ mặt nghiêm túc.

Qua một hồi lâu, mới có người nói: “Hôm qua tôi chẳng hề nghe thấy gì, ngủ một mạch tới sáng. Máy người có nghe thấy động tĩnh gì không?”

Những người khác đều lắc đầu, Tổng Tân cũng phủ nhận theo.

Về tiếng lãn cô muốn tạm thời giấu giếm, dù sao nhiệm vụ của cô và những người khác cũng không giống nhau. Mặc dù cô cũng không muốn bọn họ chết, nhưng cô càng không muốn mình chết hơn.

Nhưng điều này thật ra cũng không quan trọng đến vậy, bởi vì dù có nói đến tiếng lãn hay không thì tất cả mọi người đều sẽ nghĩ mọi cách vào thư phòng.

“Tối hôm qua tôi cũng ngủ say như chết, đến khi mọi người đến gõ cửa mới tỉnh.” Chu Ly cau mày nói: “Lạ thật, bình thường tôi ngủ đều sẽ tỉnh một lần, tại sao ở đây lại ngủ say như vậy?”

Người đàn ông đeo kính nói: “Quả thật rất kỳ lạ, tối hôm qua tôi cũng ngủ rất say. Đáng lý ra, trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này không nên ngủ say như vậy mới đúng. Máy người thì sao, tối hôm qua ngủ thế nào?”

Những người khác cũng đều tỏ vẻ mình ngủ thẳng tới sáng.

Tổng Tân nói: “Tôi hẳn là người tỉnh dậy đầu tiên, nhưng cũng chỉ sớm hơn mọi người mấy phút mà thôi.”

“Rất không đúng.” Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói: “Cho dù thực sự có người ngủ say như chết thì cũng không thể tất cả mọi người đều giống nhau chứ? Có lẽ nào... Chúng ta bị thuốc thuốc không?”

Người đàn ông đeo kính đẩy kính, nói: “Chủ nhân nơi này có vấn đề là chuyện không cần bàn rồi, tôi cho rằng, rất có thể bọn họ đã động tay động chân vào đồ ăn tối hôm qua của chúng ta.”

“Còn có.” Tổng Tân quay đầu nhìn về phía cửa phòng: “Trước khi ngủ anh ta hẳn là đã khóa cửa, nhưng vô dụng. Cho dù khóa cũng có thể bị người khác dùng chìa khóa mở ra.”

“Làm sao bây giờ? Tối nay chắc chắn sẽ có người nữa chết!” Chu Ly đi đến ôm tay Tổng Tân.

Tổng Tân cúi đầu nhìn tay cô ta, nói: “Phải nghĩ cách lấy được chìa khóa thư phòng, vào xem.”

Người đàn ông trung niên nói: “Còn có người làm vườn kia, cũng phải đi hỏi lại một lần nữa.”

“Vậy hôm nay chia làm hai đội đi, một đội đi tìm người làm vườn, một đội nghĩ cách vào thư phòng.” Người đàn ông đeo kính nói, “Tôi đi tìm người làm vườn.”

Người đàn ông trung niên ngày hôm qua đã bị người làm vườn chọc giận, hôm nay đương nhiên không muốn gặp lại anh ta, liền chọn ở lại nghỉ cách vào thư phòng.

Tổng Tân thoáng ngẫm nghĩ, nói: “Ta cũng đi tìm người làm vườn.”

Cô nói xong còn có ý quay đầu hỏi Trọng Phong: “Anh có đi cùng em không?”

Đây là để cho người khác xem, Trọng Phong cũng vô cùng phối hợp gật đầu, còn mỉm cười.

Chu Ly vội vàng nói: “Vậy tôi cũng đi cùng!”

Bởi vì nơi này ngoại trừ cô ta thì chỉ còn mỗi Tổng Tân là người chơi nữa, bây giờ cô ta có chút sợ hãi, cho nên trong lòng có khuynh hướng tới gần đồng tính.

Những người còn lại dĩ nhiên là hợp thành một đội với người đàn ông trung niên, ở lại nghỉ cách vào thư phòng.

Sau đó mọi người liền trở về phòng rửa mặt, xuống đại sảnh ăn sáng.

Tổng Tân và Trọng Phong cùng nhau đứng trước bồn rửa tay đánh răng rửa mặt, anh còn thông qua cái gương trước mặt nhìn cô.

Cô nhỏ bọt kem đánh răng, hỏi: “Có phải anh có gì muốn nói đúng không?”

Trọng Phong súc miệng, đôi mắt đỏ khế chớp chớp, mặt không cảm xúc, nói: “Nhiệm vụ của em có cách đơn giản hơn để hoàn thành.”

Động tác đánh răng của Tổng Tân hơi khựng lại, thông qua cái gương trước mặt đối diện với đôi mắt màu đỏ không có cảm xúc kia, chậm rãi hỏi: “Cách gì?”

Anh hiện giờ đã có thể độc lập suy nghĩ, người máy trí năng rốt cuộc tiến bộ nhanh đến mức nào?

Trọng Phong dùng đầu ngón tay lau bọt ở khóe miệng, hơi cười, dùng giọng điệu ôn hòa đáp: “Giết bọn họ.”

Mí mắt Tổng Tân giật một cái. ... Có lẽ chính anh cũng không biết, về mặt mà giọng điệu anh lúc này khiến bốn chữ kia trở nên khủng bố đến nhường nào.

Người máy trí năng không có tình cảm. .. Đây rốt cuộc là ưu điểm hay khuyết điểm?

Tổng Tân nhìn anh, không nói gì.

Trọng Phong chớp chớp mắt, nói tiếp: “Giết nam chủ nhà, cướp chìa khóa. Nếu như tìm được đồ mà không có cơ hội phá hủy nó thì giết những người khác rồi phá.”

Tổng Tân khép mắt, tiếp tục đánh răng để che giấu sự bàng hoàng trong lòng.

Thật ra khi vừa bước vào trò chơi cô đã nghĩ đến cách này, mà cô cũng thật sự có thể làm như vậy, bởi vì quy tắc trò chơi cũng không quy định cô không được giết người.

Nhưng cô chưa bao giờ ngờ cô có thể nghe được những điều này từ Trọng Phong!

Có lẽ anh không thể nghĩ ra cách nào phức tạp hơn, cao minh hơn, nhưng cách thức đơn giản thô bạo này lại là cách dễ dàng nhất, mà tỷ lệ thành công lại cao nhất.

p.s: Đã nói đúng lại còn nói to anh oiiii =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Nước thuốc

Editor: mèomỡ

Trọng Phong không phải người, cho dù bề ngoài của anh giống con người đến mức nào đi nữa thì anh vẫn không có tình cảm giống như con người được.

Cho nên anh có thể thân nhiên đưa ra cách làm này.

Nhưng Tổng Tân không được, cho dù cô ích kỷ đến mức nào thì cô vẫn không thể giết hết những người đó mà hoàn toàn không gặp phải chương ngại tâm lý.

Nếu như những người kia là người xấu thì cô có thể sẽ không do dự, nhưng bọn họ không phải.

Mặc dù... Kể cả không dùng cách này, chỉ cần cô muốn sống sót thì tất cả bọn họ đều phải chết đi chẳng nữa.

Tổng Tân súc miệng, lấy tay gãi gãi tóc mái hơi dài trước mặt, từ trong gương nhìn về Trọng Phong, chậm rãi nói: “Không phải bắt đắc dĩ thì em sẽ không làm như vậy. Chúng ta có thể giết nam chủ nhà cướp chìa khóa, nhưng những người khác tạm thời cứ kệ họ.”

Tạm thời cứ chơi dựa theo quy tắc trò chơi đã.

Các người chơi dần dần đến xuống phòng khách đông đủ ăn bữa sáng, mà nữ đầu bếp bung đồ ăn sáng đến thừa một phần lạng lẽ đếm số người, ngay sau sắc mặt cô ta hơi thay đổi, vội vàng xoay người đi.

Tổng Tân nhìn bóng lưng gấp gáp của cô ta, trong lòng thầm nghĩ, xem ra không chỉ có người làm vườn mà còn phải tìm cơ hội cạy miệng cả nữ đầu bếp này nữa.

Khi ăn bữa sáng được một nửa thì nam nữ chủ nhà dắt tay nhau xuống tầng, về mặt hai vợ chồng thần đều rất ôn hòa và bình tĩnh, không thấy chút chột dạ nào.

Hai người này đều không nhắc gì đến chuyện thiếu một người, giống như người kia hoàn toàn không tồn tại ngay từ khi vừa bắt đầu trò chơi.

Tổng Tân yên lặng uống sữa tươi, trong lòng càng thêm khẳng định bọn họ có bí mật rất lớn.

Mọi người nhanh chóng ăn xong bữa sáng, vội vàng làm việc dựa theo phân công lúc trước.

Vườn hoa vào buổi sáng sớm còn xinh đẹp hơn lúc bọn họ đến vào hôm qua rất nhiều, không khí tươi mát đến nỗi làm người ta có cảm giác mỗi một nhịp thở đều khiến phổi được thanh lọc.

Người làm vườn vẫn ngồi bên ngoài gian phòng của mình, vòng hoa bên dờ ngày hôm qua vẫn nằm đó, hoa đã héo rũ.

Hôm nay anh ta không bận vòng hoa nữa, cũng chẳng làm gì cả, chỉ ngồi đó ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trong đôi mắt tang thương ẩn chứa cảm xúc người khác không hiểu được.

Khi các người chơi bước trên con đường mòn đi tới thì anh ta từ từ quay đầu nhìn bọn họ một cái, sau đó lại đứng dậy, trở về phòng.

Mặc dù các người chơi sau khi thấy anh ta đứng dậy thì đều bước nhanh hơn nhưng vì cự ly vẫn còn xa nên không kịp ngăn anh ta lại trước khi anh ta vào nhà.

Khi bọn họ chạy đến ngoài phòng thì người làm vườn đã đóng cửa lại mất rồi.

Chu Ly nhìn về phía Tổng Tân, khẽ hỏi: “Làm sao bây giờ? Chờ sao?”

Tổng Tân ngẫm nghĩ, quyết định tiến lên gõ cửa. Nhưng cô mới đi tới trước cửa thì cánh cửa kia liền mở ra.

Có kinh nghiệm ngày hôm qua, cô lập tức né sang bên cạnh, nhưng lần này không có nước từ bên trong giội ra nữa.

Người làm vườn nhìn cô, đưa một trang tờ giấy cho cô, ngay sau đó lập tức đóng cửa lại.

Chu Ly và người đàn ông đeo kính vội vàng chạy tới nhìn Tổng Tân mở tờ giấy ra.

Trên tờ giấy chỉ có hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.... Đi mau.

Tổng Tân nhủ thầm, nhớ lại lúc gặp người làm vườn ngày hôm qua, thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ người làm vườn này bị ám?

Hôm qua anh ta không hề nói một chữ, hôm nay cũng vậy, mà ngay cả hai chữ “Đi mau” đơn giản này cũng phải viết ra giấy.

Nếu như không phải không thể nói... Thì có nguyên nhân nào khiến anh ta không thể nói chuyện đây?

“Người này kì quái quá.” Chu Ly cau mày nói: “Anh ta hoàn toàn không chịu hợp tác, chúng ta làm thế nào mới có thể hỏi thăm manh mối?”

Người đàn ông đeo kính nhìn Miêu Dao bên hông Trọng Phong, nói: “Mềm không được, thì ta cứng.”

Tổng Tân và Chu Ly đều không phản đối, Trọng Phong lại càng không.

Người đàn ông đeo kính liền cầm cái ghế người làm vườn để ngoài cửa, đi tới trước cửa, dùng sức phang lên cửa.

Rầm một tiếng, ván cửa cũng rung lên bần bật.

Cửa nơi này không giống trong biệt thự, chỉ là cửa gỗ công nghiệp mà thôi, mặc dù có khóa cũng không quá chắc chắn. Chờ đến lúc người đàn ông đeo kính nện đến thờ hồng học thì cửa gỗ bị đập gãy hai mảnh.

Người làm vườn cuối cùng cũng chịu mở cửa, sắc mặt đen như đất nồi, đứng ở cửa tức tối nhìn chằm chằm vào các người chơi.

Người đàn ông đeo kính thờ hỏn hển, nói: “Nói cho chúng tôi biết bí mật của nơi quý quái này, nếu không chúng tôi giết anh đấy!”

Người làm vườn nhìn anh ta một lát, sau đó im lặng nhắm mắt lại.... Anh ta đang lặng lẽ mà nói cho bọn họ biết, muốn giết ta thì cứ việc ra tay đi.

Đã làm đến nước này rồi, anh ta vẫn không chịu nói.

Người đàn ông đeo kính vừa tức lại không làm gì được, giọng cao giọng muốn đập vào đầu người làm vườn nhưng lại không dám xuống tay.

Bởi vì anh ta chắc NPC nào mới là chính xác, lỡ như bởi vì một phút tức giận mà giết chết NPC cần giao vật phẩm thì anh ta chỉ có nước khóc ra tiếng mán.

Anh ta tức giận ném chiếc ghế sang bên, hung dữ nói với người làm vườn: “Anh không nói đúng không? Tôi không dám giết anh, chẳng lẽ anh cho rằng tôi không dám đánh anh chắc?”

Nói xong anh ta cũng vung tay muốn đâm vào mặt người làm vườn, người làm vườn không trốn không tránh, tỏ vẻ mặc kệ anh ta muốn đánh sao thì đánh.

Thái độ cứng mềm đều không nghe này thật sự khiến người ta bó tay.

Tổng Tân nghĩ một lát, nói: “Hai người ở đây, tôi và Trọng Phong tới chỗ nữ đầu bếp kia xem sao.”

Chu Ly cũng muốn đi theo, nhưng cô ta còn chưa kịp lên tiếng thì Tổng Tân cũng đã đi mất, Trọng Phong cũng đi theo luôn, hoàn toàn không cho Chu Ly cơ hội nói chuyện.

Chu Ly quay đầu nhìn người đàn ông đeo kính, do dự một chút, cuối cùng vẫn ở lại. Cô ta đâu thể để một mình anh ta ở đây.

Nữ đầu bếp lúc này đang ở trong phòng bếp rửa bát, nhưng lần này tâm trạng cô ta dường như không tốt như.

Tổng Tân đi vào phòng bếp, nữ đầu bếp đưa lưng về phía cửa dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng bước chân của cô. Thậm chí khi cô gọi nữ đầu bếp một tiếng cô ta còn sợ đến mức làm rơi bát đĩa xuống sàn, vỡ làm mấy mảnh.

Nữ đầu bếp luống cuống ngồi xuống dọn dẹp, lại không cẩn thận làm đứt tay, cuống quýt ngậm ngón tay vào miệng.

Tổng Tân tiến lên, đứng trước mặt cô ta, cúi đầu hỏi: “Sao lại hốt hoảng như vậy? Xảy ra chuyện gì à?”

Nữ đầu bếp lắc đầu liên tục, thả tay xuống miễn cưỡng mà cười: “Không có gì, không có gì.”

“Chẳng lẽ cô không phát hiện thiếu một vị khách sao?” Tổng Tân mỉm cười hỏi.

Nữ đầu bếp lùi về phía sau một bước, dựa vào bồn rửa bát, bối rối lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không biết gì đâu.”

Tổng Tân bước về phía trước một bước, để giày giẫm lên những mảnh vỡ, phát ra tiếng rạo rạo nho nhỏ.

Cô nhìn chăm chăm đầu bếp nữ mặt mũi tràn đầy bối rối, từ từ nói: “Trước kia cũng từng xảy ra chuyện như thế đúng không, người tới đây làm khách, mỗi đêm đều sẽ biến mất, sống không gặp người chết không thấy xác.”

Nữ đầu bếp trợn trừng mắt, cô về có chút bàng hoàng, rồi lại nhanh chóng hoàn hồn, cuống quýt che dấu tâm tình của mình.

Nhưng Tổng Tân đã nhìn thấy, cô cười một tiếng, nói: “Tôi còn muốn biết một chuyện. ... Thuốc trong bữa tối, cô bỏ vào chỗ nào thế?”

Về bối rối chột dạ của nữ đầu bếp cuối cùng cũng không che giấu được nữa, cô ta vô thức mà lùi về phía sau, lại bởi vì chạm vào bồn rửa bát mà không lùi được nữa.

Dò xét đã có kết quả. ... Phụ trách bỏ thuốc chính là vị đầu bếp nữ này.

Nữ đầu bếp căng thẳng đến mức nuốt nước bọt vài cái, mới mạnh mẽ nói: “Tôi không biết thuốc gì...”

“Không sao.” Tổng Tân ngắt lời cô ta: “Không nói chuyện này nữa, chúng ta đổi chủ đề. ... Cô thật sự mới đến đây làm hơn nửa tháng sao?”

Nữ đầu bếp sững sờ, sau đó khẽ gật đầu: “Phải, phải.”

“Nếu như điều cô nói là sự thật, vậy thì, vị đầu bếp trước khi cô tới đây?” Tổng Tân mỉm cười nhìn cô ta, chậm rãi nói: “Còn có vị quản gia kia, ông ấy thực sự từ chức rồi đi sao? Nếu như cô không thể xác định bọn họ đi đâu, vậy sao cô dám chắc bọn họ không phải là đột nhiên biến mất giống những vị khách mời kia?”

“Tôi...”

Tổng Tân không đợi cô ta nói xong, lại hỏi tiếp: “Cô có thấy những vết máu trong phòng cho khách không? Mặc dù cô không thấy thì những vết máu kia đã chứng tỏ những người biến mất đều chết rồi. Sao cô dám khẳng định sẽ không đến phiên cô?”

Nữ đầu bếp lại nuốt nước bọt, trên trán rịn ra một tầng mồ hôi, hiển nhiên là đang vô cùng căng thẳng.

“Cô rốt cuộc biết những gì? Nói cho tôi biết!” Tổng Tân lại tiến lên một bước, hai mắt gần như ghé sát vào mặt nữ đầu bếp, tiếp tục ép hỏi.

Nữ đầu bếp vô thức mà ngửa người ra sau, mồ hôi rịn hai cái: “Đứng, đứng vậy, khách mời trước đây cũng biến mất!”

Tổng Tân cười cười, đưa tay vỗ nhẹ lên vai cô ta: “Thế mới đúng chứ, còn có gì nữa, nói đi.”

Nữ đầu bếp nhìn ra cửa phòng bếp một chút, mới nói tiếp: “Tôi biết cũng không nhiều, những khách mời biến mất kia không cùng nhau tới, bọn họ lần lượt tới đây, cách nhau khoảng hai đến ba ngày. ... Nhưng ai cũng chỉ ở lại một đêm, sáng hôm sau đã không thấy tăm hơi rồi. Ban đầu tôi thật sự cho là bọn họ đi sớm. ... Bởi vì tôi chỉ là đầu bếp phụ trách nấu cơm nên bình thường sẽ không lên tầng ba dành cho khách. Cho đến một buổi chiều mấy ngày trước, tôi đột nhiên tò mò lên một chuyến, lại trông thấy người vệ sinh đang ném một ga giường có máu vào trong túi rác...”

Lúc ấy người dọn vệ sinh không nói gì, nhưng đến tối nữ chủ nhà liền đến tìm đầu bếp nữ, cũng dùng ánh mắt răn đe mà hỏi thăm xem hôm nay cô ta đã nhìn thấy gì ở tầng ba.

Nữ đầu bếp lúc ấy vô thức mà tỏ vẻ không nhìn thấy gì cả, mà điều ấy dường như đã cứu cô ta một mạng.

Nữ chủ nhà thoả mãn cười cười, nói cho cô ta biết chỉ cần an phận làm đúng công việc theo chức trách sẽ tăng gấp đôi tiền lương cho cô ta.

Mà khi nữ đầu bếp ngoan ngoãn chỉ làm công việc của mình thì đám người chơi cùng Tổng Tân đến.

Nữ đầu bếp nói, trước khi người chơi đến, nữ chủ nhà cho cô một cái lọ, cũng bảo cô trước bữa cơm, ngậm hết bát đĩa đựng đồ ăn cho khách vào loại nước này nửa tiếng. ... Nữ chủ nhà nói, đây là dùng để tiêu độc. Nhưng lại nhấn mạnh chỉ cần “Tiêu độc” trong bát đĩa của khách.

Cái lọ kia để ở cạnh đồng hồ đồ gia vị, là một bình thủy tinh giống như bình rượu.

Tổng Tân cầm lên nhìn nhìn, chỉ thấy bên trong còn nhiều chất lỏng trong suốt, mới chỉ dùng hết khoảng một phần mười.

“Phu nhân nói, lần đầu chỉ cần một thìa, cho vào nước là được rồi.” Nữ đầu bếp đứng bên nhỏ giọng nói.

Tổng Tân vận nắp bình ngừng một chút, chỉ thế thôi mà cô đã cảm thấy có chút choáng váng. Thứ này không mùi, nhưng hiệu quả đúng là rất tốt.

Cô đóng nắp, đặt về chỗ cũ, trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn đầu bếp nữ: “Tôi muốn cô giúp tôi làm một chuyện.”

Nữ đầu bếp run rẩy, lắc đầu lia lịa, toàn thân đều tỏ vẻ kháng cự.

Tổng Tân thêm một câu: “Sau khi chuyện thành công, cô không những sống sót mà còn có thể mang tiền nơi này đi.”

“Cô, cô muốn giết bọn họ?” Nữ đầu bếp trợn mắt, vẻ mặt không thể tin.

Tổng Tân cười: “Cái này không liên quan đến cô, cô chỉ cần biết rằng, chuyện tôi muốn cô làm không khó.”

Ánh mắt nữ đầu bếp bắt đầu thay đổi, cô ta có vẻ có chút do dự, vài phút sau, mới cắn môi, gật đầu: “Được, tôi thử xem.”

Tổng Tân đi tới cửa phòng bếp, nhìn ra phía ngoài, sau đó nói với Trọng Phong: “Anh đứng đây giúp anh canh chừng, nếu có người khác đến thì lập tức nói cho em biết.”

Trọng Phong liền đứng ở cạnh cửa, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm bên ngoài.

Nhân lúc những người chơi khác tạm thời không ở đây, Tổng Tân dùng mấy phút xem xét lại một lượt kế hoạch cô vừa nghĩ ra, sau đó đem nói cho nữ đầu bếp những việc cần làm.

Xong xuôi cô liền rời khỏi phòng bếp, cùng Trọng Phong quay lại chỗ người làm vườn.

Mà lúc này người đàn ông đeo kính cùng Chu Ly vẫn còn đang bó tay với người làm vườn.

Nhìn thấy Tổng Tân bọn họ liền chạy tới, Chu Ly vẫy vẫy tay với cô, từ xa đã hỏi: “Sao rồi, có tìm được đầu mối gì không?”

Tổng Tân lắc đầu, đợi đến gần mới nói: “Không có manh mối, nhưng biết được vài chuyện. ... Chúng ta tối hôm qua quả thật đã bị chuốc thuốc, thuốc ở trong bát đĩa, thức ăn thì không sao.”

Cô nói qua cách thuốc được dùng trên bát đĩa như thế nào, người đàn ông đeo kính sau khi nghe xong liền gật đầu nói: “Tôi đoán cũng chỉ có thể làm như vậy thôi, vợ chồng chủ nhà tối hôm qua cũng ăn những đồ đó, nếu như thức ăn có vấn đề, bọn họ cũng sẽ bị. Nhưng bỏ vào bát đĩa thì khác, chỉ cần bát đĩa của bọn họ không dính phải thì cũng không sao.”

Tổng Tân nói: “Nữ đầu bếp làm theo lệnh của chủ nhà, tôi đã uy hiếp cô ta tối nay không được bỏ thuốc nữa, nếu không cho dù tối nay có người chết thì những người còn sống sót ngày mai cũng sẽ giết cô ta. Cô ta sợ chết nên đồng ý rồi.”

Khi nói chuyện bọn họ cũng không tránh né người làm vườn, mà người làm vườn kia cũng đang đứng trong cửa, thông qua cánh cửa đã vỡ nham nhở nhìn bọn họ chăm chăm.

“Dù sao thì không ăn một bữa cơm tối cũng không chết được, chúng ta có thể không ăn mà.” Chu Ly nói.

Người đàn ông đeo kính lắc đầu: “Tốt nhất là đừng làm vậy, không khiến vợ chồng chủ nhà sinh nghi thì buổi đêm họ mới lộ ra sơ hở. Đợi lúc bọn họ đến giết người, chúng ta có thể bắt tại trận.”

Tổng Tân gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy, cho nên tối nay nhất định phải ăn cơm, nhưng trong lúc nữ đầu bếp nấu cơm có thể cho người ở phòng bếp giám sát cô ta, chỉ cần khiến cô ta không có cơ hội động tay động chân vào đồ ăn là được.”

“Cứ làm như thế đi.” Người đàn ông đeo kính không nói thêm gì nữa, quay đầu nhìn về phía người làm vườn: “Vậy anh ta thì sao? Thực sự là cứng đầu không cạy miệng nổi!”

Tổng Tân nhìn về phía người làm vườn, chậm rãi nói: “Hoặc chúng ta cần tìm được chìa khóa có thể cạy miệng anh ta trước đã”

Nếu đã có NPC này thì nhất định phải có tác dụng nào đó. Anh ta bây giờ không chịu nói, đương nhiên là có nguyên nhân.

Giống như trong trò chơi điện tử, cần có điều kiện đặc biệt mới có thể lấy được manh mối từ NPC.

Khi bốn người cùng nhau trở về thì bốn người chơi còn lại kia đều đã ngồi trong phòng khách.

Người đàn ông trung niên vừa thấy bọn họ liền đứng phắt dậy, sắc mặt rất xấu: “Nam chủ nhà đi ra ngoài, chìa khóa ông ta cầm theo, không cách nào lấy được. Hai người bọn họ qua thư phòng thử nạy cửa, kết quả... Nghe thấy trong phòng có chút tiếng động kỳ quái!”

p/s: Edit xong từ 2 hôm trước mà quên post ==))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Mở cửa

Editor: mèomỡ

Khi đội của Tổng Tân bận rộn thì người đàn ông trung niên cùng ba người khác cũng không nhàn rỗi.

Bốn người bọn họ đầu tiên là quay về phòng ở tầng ba bàn bạc kế hoạch. Vốn định để hai người đi tìm vợ chồng chủ nhà nói chuyện phiếm, dụ bọn họ rời khỏi phòng ngủ, đến lúc đó hai người khác nhân cơ hội vào phòng ngủ tìm chìa khóa.

Nhưng bọn họ không ngờ phòng ngủ của vợ chồng chủ nhà không chỉ là phòng ngủ mà bên ngoài còn có một phòng khách nhỏ, bên trong mới là phòng ngủ.

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể ngồi nói mấy chuyện vớ vẩn cùng vợ chồng chủ nhà một lát, không bao lâu, nam chủ nhà đứng dậy nói còn có chuyện phải làm, giờ phải ra ngoài.

Ngay sau đó bọn họ thấy nam chủ nhà cầm một chùm chìa khóa treo trên tường bỏ vào túi áo.

Người đàn ông trung niên giả vờ vô tình hỏi một câu: “Tại sao ra ngoài phải mang theo nhiều chìa khóa thế?”

Nữ chủ nhà nói, đó là chìa khóa ô tô và thư phòng, xưa nay ông ta đều mang theo bên người.

Vì vậy, bọn họ lãng phí rất nhiều thời gian một cách vô ích.

Sau khi bọn họ trở về phòng, quyết định bỏ hết kế hoạch ABC gì đó, đi cạy cửa luôn cho rồi!

Người đàn ông trung niên cùng một người chơi phụ trách trông chừng ở đầu cầu thang, hai người còn lại dùng công cụ tìm được từ trong phòng đi cạy khóa. Được vài phút, khóa còn

chưa cạy được, hai người kia đã nghe thấy trong thư phòng có tiếng động.

Người đàn ông trung niên nói: “Tôi cũng qua nghe thử, âm thanh ấy rất kỳ quái, giống như khóc, nhưng không phải, giống cả tiếng sói tru, nhưng nghĩ kỹ lại cũng thấy không đúng.”

Tổng Tân nói: “Lên tầng nghe thử xem sẽ biết.”

Người đàn ông trung niên đứng dậy nói: “Đành vậy, âm thanh kia chỉ vang lên hơn một phút, sau đó chúng tôi đứng ở cửa rất lâu cũng không nghe thấy nữa.”

Đoàn người cùng nhau lên tầng, đi ngang qua tầng hai thì đúng lúc nữ chủ nhà mở cửa đi ra.

Cô ta đóng cửa phòng, ôn hòa gật đầu cười coi như chào hỏi, nhìn bọn họ lên tầng xong mới đi xuống tầng.

Tổng Tân dừng bước, quay đầu trông thấy nữ chủ nhà đi về phía phòng bếp. Cô nghĩ vài giây, cũng xoay người xuống tầng đi theo.

Trọng Phong im lặng đi theo phía sau cô, mà những người khác cũng quay đầu lại nhìn. Nhóm bốn người của người đàn ông trung niên đều tỏ vẻ khó hiểu, người đàn ông đeo kính lại nói: “Không sao, chúng ta lên trước đi, bên kia có hai người là đủ rồi.”

Sau đó anh ta bắt đầu thuật lại những gì Tổng Tân đã nói cho những người khác.

Nữ chủ nhà chậm rãi đi về hướng phòng bếp thì đột nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, quay đầu thấy Tổng Tân và Trọng Phong đi tới thì nụ cười trên mặt cô ta cứng lại trong giây lát, ngay sau đó liền khôi phục tự nhiên: “Hai vị muốn tới phòng bếp sao?”

Tổng Tân cười nói: “Đúng vậy, muốn nói cho nữ đầu bếp cơm trưa nấu thành thạo một chút.”

Hướng này chỉ dẫn tới phòng bếp, nữ chủ nhà đã đi đến đây rồi bây giờ đột nhiên quay lại thì cũng không hay, đành cười gượng, tiếp tục đi tới nhà bếp.

Sau khi vào, nữ chủ nhà ho nhẹ một tiếng, nói với nữ đầu bếp: “Đầu bếp, tiền sinh trưa nay sẽ không về, bữa trưa của tôi làm đơn giản một chút, đưa lên phòng.”

Nữ đầu bếp liền vội vàng gật đầu, nữ chủ nhà cũng quay đầu nhìn Tổng Tân một cái rồi mở cửa đi luôn.

Đột tiếng giày cao gót của cô ta biến mất, nữ đầu bếp mới khẽ hỏi: “Có chuyện gì không?”

Tổng Tân nhìn về phía cô ta, khẽ miệng hơi cong lên: “Không có gì, chỉ muốn hỏi cô, chuyện tôi dặn cô đã làm xong chưa?”

Nữ đầu bếp vội gật đầu: “Đương nhiên, cô yên tâm, tất cả đã làm theo lời cô.”

Tổng Tân đi lên tầng ba thì những người chơi còn lại cũng đã đứng trước cửa thư phòng được một lúc lâu rồi.

Nhìn thấy cô và Trọng Phong đi lên, Chu Ly bước lên đón, nhỏ giọng nói: “Tạm thời không nghe thấy gì thật.”

Người đàn ông đeo kính nói: “Hay là lại cạy cửa tiếp thử xem? Cứ chờ không ở đây thì làm được cái gì, nghe thấy âm thanh thì sao, vào được bên trong mới là quan trọng nhất.”

Hai người lúc trước phụ trách nạy cửa lại mang dụng cụ tới, thật ra dụng cụ cũng chỉ là một cái búa cùng một chiếc tua vít mà thôi.

Khóa là loại khóa cầm tay, tay cầm phải vặn xuống phía dưới để mở.

Loại khóa này không dễ cạy, nhất là đối với những người chưa làm chuyện này bao giờ như bọn họ.

Hai người kia loay hoay với khóa cửa một lúc lâu cũng không thấy khóa xi nhê gì mà chỉ để lại được một vết xước trên khóa mà thôi, không những thế còn khiến nữ chủ nhà từ tầng hai lên.

Người đàn ông trung niên đứng ở đầu bậc thang canh chừng cao giọng ho một tiếng, những người khác nghe thấy liền lập tức trốn vào phòng Chu Ly đối diện thư phòng.

Nữ chủ nhà đi lên, nghi ngờ nhìn hai người đứng ở đầu cầu thang một lúc, sau đó liền vội vàng đi về phía thư phòng, cũng thấy được dấu vết trên cửa.

Cô ta lập tức biến sắc, đứng ở cửa thư phòng cao giọng lạnh lùng nói: “Mong các vị tự trọng, đừng vào nơi không được cho phép! Các vị là khách chông tôi mời tới, xin đừng làm những chuyện giống lũ trộm cắp!”

Cô ta nói xong liền đi xuống tầng.

Các người chơi lập tức đi từ phòng Chu Ly ra, vốn còn định nghe tiếp xem thư phòng có động tĩnh gì không, lại phát hiện nữ chủ nhà lại đi lên tầng.

Bọn họ vội chia nhau ra, dùng tốc độ cực nhanh trốn về phòng mình.

Ngay sau đó bọn họ trông thấy nữ chủ nhà bê một chiếc ghế, dưới cánh tay còn kẹp một quyển sách, khẽ nệ đi về hướng thư phòng, sau đó ngồi luôn trước cửa thư phòng, cầm sách lên lặng lẽ đọc.

Xem điệu bộ này là định ngồi canh trước cửa luôn rồi.

Hành vi của cô ta càng chứng tỏ trong thư phòng có vấn đề, nhưng trong lòng người chơi lại đồng thời nặng nề.

Hiện giờ chuyện quan trọng nhất chính là vào thư phòng xem xem tình hình bên trong, nhưng nữ chủ nhà trông coi ở cửa phòng, bọn họ chẳng phải hết cách tới gần thư phòng rồi sao?

Chu Ly từ trong phòng ngó ra ngoài, nhìn chằm chằm nữ chủ nhà ngồi đối diện, sau đó chậm chậm ra khỏi phòng, đi về phía phòng Tổng Tân.

Những người khác chần chờ một chút, cuối cùng cũng đều đi theo.

Phòng Tổng Tân bỗng biến thành nơi thương lượng của mọi người, một người trong đó đưa ra ý kiến là dùng vũ lực cưỡng ép nữ chủ nhà, sau đó phá cửa, không cần phải diễn trò với đám NPC nữa.

Nhưng lại có người phản đối, nói hiện giờ không ai biết thứ phải tìm là gì. Cho dù trong thư phòng có manh mối cũng chưa chắc là vật phẩm bọn họ cần. Nếu bây giờ gây thù với NPC,

thì rất có thể sẽ bỏ lỡ những manh mối khác, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

Vì vậy bọn họ lại một lần nữa rơi vào hoàn cảnh bế tắc. Mọi người im lặng một lát, người đàn ông đeo kính nói: “Không bằng tạm thời dừng bàn chuyện này, nói chuyện khác xem. Nữ đầu bếp kia thừa nhận bỏ thuốc chúng ta, tối nay chúng ta cũng sẽ không hôn mê giống như tối hôm qua nữa, đợi đến nửa đêm mọi người có thể bắt bọn họ rồi.”

Chu Ly gật đầu: “Đợi đến khi bắt được bọn họ lại tra khảo manh mối, bọn họ sẽ bối vì chột dạ mà dễ lời. Hơn nữa đến lúc đó còn có thể dùng chìa khóa của nam chủ nhà mở cửa thư phòng, hai chuyện đều có thể giải quyết!”

Hiện tại nữ chủ nhà vẫn ngồi ở cửa thư phòng không chịu đi, bọn họ cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời làm như vậy.

Bởi vậy, buổi sáng trời qua dễ dàng hơn rất nhiều.

Hơn ba giờ chiều, người dọn vệ sinh đến.

Chiều hôm qua lúc cô ta đến thì chỉ làm quét dọn cơ bản, ngay cả tầng ba cũng không lên, bởi vì hôm qua không có người chết.

Hôm nay, cô ta lại bắt đầu quét dọn từ tầng ba trở xuống phía dưới.

Cô ta mang theo một cái túi nilon lớn màu đen dùng để đựng rác, khi nhìn thấy vết máu trong phòng Số 1 thì vẻ mặt bình tĩnh như thể không thấy gì vậy.

Nhưng cô ta lại ném hết ga giường vô chán vào trong túi nilon, ngay cả ruột bông bên trong cũng không bỏ qua, sau đó lấy vô chán đệm mới từ trong tủ ra trải lên, buộc túi nilon căng phẳng lại, lôi từ cầu thang xuống tầng một, chờ sau khi dọn hết thì mang đi vứt luôn một thể.

Cô ta cũng không quên kiểm tra cạnh giường, dùng nước tẩy lau sạch giọt máu bắn trên đầu giường, sạch bong kin kít không hề nhận ra nơi này từng có vết máu.

Các người chơi muốn bắt chuyện vài câu với cô ta, cô ta lại tỏ vẻ không biết. Dù bọn họ hỏi gì, cô ta đều trả lời là không biết, không rõ lắm.

Ngay cả hỏi cô ta có biết những vết máu này là gì hay không, cô ta cũng chỉ nói: “Tôi chỉ là người hầu, chỉ cần làm tốt phận sự là được, chuyện trong nhà chủ nhân tôi không biết gì hết.”

Cô ta cũng giống như người làm vườn, đều không nói gì cả, nhưng cô lại không thần bí như người làm vườn, giống như thật sự không biết gì.

Hoặc nên nói là cô ta không thèm để ý đến những chuyện này, chỉ cần cho cô ta đủ tiền lương thì dù có chuyện gì xảy ra ở đây cô ta cũng chẳng quan tâm.

Mà sau khi quét dọn xong cô ta sẽ rời đi, ban đêm không ở lại, ngay cả đồ ăn ở nơi này cũng sẽ không ăn một miếng, như vậy sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, cho nên... NPC người dọn vệ sinh này rất có khả năng chỉ dùng để đánh lạc hướng người chơi, không phải NPC cần giao đồ.

Khoảng năm rưỡi chiều, người dọn vệ sinh quét dọn xong, rời khỏi nơi này.

Cùng lúc ấy Tống Tân và Chu Ly cũng tới phòng bếp, ngoài miệng nói là giúp nữ đầu bếp một tay, thật ra là giám sát cô ta, đề phòng cô ta cho thuốc vào đồ ăn.

Trọng Phong ôm Miêu Dao dựa vào cạnh cửa, lặng lẽ dùng ánh mắt dõi theo Tống Tân đang phụ trách rửa rau.

Bất cứ lúc nào Tống Tân quay đầu lại, đều có thể thấy anh đang nhìn cô. Ngoài cảm giác bất đắc dĩ, cô còn thấy cực kỳ an tâm... Người khác đều một thân một mình vào trò chơi, chỉ có cô không cần một mình đối mặt với khó khăn.

Chu Ly thừa dịp nữ đầu bếp đi toilet liền nhìn nhìn chai thủy tinh trên khay đồ gia vị, cũng vận nấp ra ngửi thử, ngay sau đó liền có cảm giác như bị mộng du.

Cô ta đặt cái chai về chỗ cũ, nhủ mảy nói: “Thứ thuốc này thật lợi hại, không biết bị dùng bao nhiêu lần rồi, cũng còn thừa hơn nửa bình.”

Tống Tân quay đầu lại nhìn, thần nhiên nói: “Có thể trước kia đã cho người khác dùng rồi.”

Chu Ly bĩu môi: “Có khi nào đôi vợ chồng này ăn thịt người không? Nếu không...”

Còn chưa kịp nói hết thì nữ đầu bếp đã trở lại.

Mãi cho đến khi cả bàn đồ ăn phong phú được bung lên, nữ đầu bếp cũng không hề chạm vào chai thủy tinh kia.

Chu Ly cùng Tống Tân giúp nữ đầu bếp bung đồ ăn ra ngoài, Chu Ly bê hai đĩa đi trước, Tống Tân thì bê một bát canh đi phía sau.

Bữa tối được bày kín trên bàn dài trong phòng khách, nam chủ nhà vừa về nhà không lâu đã thay quần áo ở nhà, ngồi cùng nữ chủ nhà luôn ăn vận lộng lẫy, cũng mỉm cười mời mọi người ăn cơm.

Về ngoài thân thiết ôn hòa này như thể không hề hay biết người chơi từng đi cạy cửa thư phòng vậy.

Người chơi khác trước khi động đũa đều bắt gác mà nhìn Tống Tân và Chu Ly. Sau khi thấy hai người họ động đũa mới an tâm ăn.

Thức ăn trên bàn đều là các món ngon làm từ thịt, sắc hương vị đều đủ, làm cho người ta ứa nước miếng.

Nhưng có một điểm chưa được hoàn mỹ là hơi nhiều dầu mỡ.

Cũng may nữ đầu bếp đã nấu một bát canh súp, trước mặt mỗi người đều có một bát, dùng để bớt ngán dầu mỡ vừa khéo.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Mở cửa (2)

Editor: mềomỡ

Những người khác thấy Tổng Tân và Chu Ly ăn thoải mái thì đều yên tâm, ăn nhiều thêm một chút.

Đợi sau khi ăn xong đã là hơn tám giờ tối.

Mọi người lục tục trở về tầng ba, ở đầu bậc thang khe khẽ nói mấy câu. ... Nhắc nhở mọi người buổi tối để phòng một chút, đừng ngủ quá say. ...

Sau đó mỗi người đều tự trở về phòng mình tắm gội rửa mặt, sớm lên giường, khiến vợ chồng chủ nhà tưởng rằng tất cả bọn họ đều đang ngủ.

Mãi cho đến nửa đêm thì trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh bắt đầu có tiếng động rất nhỏ.

Tổng Tân và Trọng Phong ngồi ở bên giường, lắng lắng nghe âm thanh này từ đầu cầu thang vào đến tận cùng hành lang, sau đó biến mất.

Bên ngoài lại trở nên yên tĩnh, đến mức Tổng Tân có thể nghe thấy tiếng thở của mình.

Qua vài phút, “Cạch” một tiếng nhỏ, đột nhiên phá vỡ yên tĩnh phía ngoài.

Mà hướng phát ra tiếng động. ... Là cửa phòng đối diện phòng Tổng Tân.

Gian phòng ấy đối diện phòng Tổng Tân và ở cạnh phòng của Số 1. ... Người ở bên ngoài kia chắc là cảm thấy phòng một người sẽ dễ giải quyết hơn phòng Tổng Tân có hai người.

Tổng Tân nhớ trong phòng kia là một thanh niên để tóc húi cua, hơn hai mươi tuổi, bề ngoài cũng bình thường, dường như có chút hướng nội, rất ít khi lên tiếng, nhưng khi cần hành động thì khá tích cực, hôm nay một trong hai người phụ trách cạy cửa chính là cậu ta.

Tổng Tân không biết tên cậu ta, dựa theo thứ tự phòng, cậu ta là Số 2.

Tiếng động kia chỉ vang lên trước cửa phòng Số 2 một chút rồi biến mất, cùng lúc đó, Tổng Tân đưa tay về phía Trọng Phong ngồi ở bên trái cô.

Trong bóng tối, một bàn tay cầm lấy tay cô, cũng dẫn cô chầm chậm đi về hướng cửa. ... Trong hoàn cảnh tối đen như mực này, Trọng Phong chính là đôi mắt của Tổng Tân.

Anh dừng lại bên cạnh cửa, kéo nhẹ tay Tổng Tân, đặt ngón tay cô chạm lên cánh cửa để nói cho cô vị trí của cánh cửa.

Tổng Tân liền lặng lẽ đến gần cửa phòng, áp tai lên cửa, nín thở tập trung nghe động tĩnh bên ngoài. Đồng thời cô đưa tay đặt lên tay nắm cửa, chuẩn bị mở cửa lao ra bất cứ lúc nào.

Cửa này dường như có cách âm, cô nghe một lúc lâu mới thấy thoáng thoáng như có tiếng vặn tay nắm cửa từ đối diện vang lên.

Ngay lúc ấy, cô giật cửa ra, nhanh chóng lao ra ngoài!

Đèn trên hành lang không hề tắt, mới từ trong bóng tối đi ra khiến Tổng Tân không kịp thích ứng.

Nhưng Trọng Phong không bị ảnh hưởng chút nào, khi Tổng Tân nhìn thấy rõ được người kia thì Trọng Phong đã sớm rút miếu đao, kẻ lên cổ đối phương.

Miếu đao dài lúc này phát huy ưu thế của nó. Khi đối phương còn chưa kịp phản ứng, thì đã bị thanh đao kẻ lên cổ.

Mà cũng không ngoài ý muốn khi người này chính là nam chủ nhà.

Lúc này trong tay ông ta đang cầm một con dao nhọn, ngoài hành lang gần cửa phòng thì đặt một chiếc ... Xe đẩy cấp cứu.

Không chỉ trên xe đẩy mà cả con dao trên tay ông ta đều đã nhuộm kín máu biến thành màu đen.

Số máu kia hẳn không chỉ của riêng Số 1 ngày hôm qua thôi đâu.

Trên xe đẩy phủ một tấm bạt không thấm nước, khi đặt thì thể đầy máu lên thì cuốn bạt xung quanh lại, máu sẽ không nhỏ xuống được mặt đất.

Thế họ nên trên mặt đất mới hoàn toàn không có vết máu.

Sắc mặt nam chủ nhà đen sì, nhìn thanh đao trên cổ mình sau đó lại chăm chăm Tổng Tân, lạnh lùng hỏi: “Tại sao các người lại tỉnh?”

Tổng Tân không trả lời ông ta, chỉ thần nhiên nói hai chữ: “Ra tay.”

Vừa dứt lời, Trọng Phong liền nắm cổ tay cầm dao của nam chủ nhà, mỉm cười, nhấn một phát, ông ta liền thấy cổ tay đau nhói, dao nhọn trong tay cũng rơi xuống.

Dao găm rơi trên mặt đất phát ra một tiếng vang chói tai, nhưng ngạc nhiên là dù cửa phòng Số 2 hay bất kỳ phòng người chơi nào đều không hề có động tĩnh.

Tổng Tân nghiêng người lùi ra hai bước, Trọng Phong thu dao vào vỏ, nắm cổ nam chủ nhà, kéo ông ta vào phòng Tổng Tân.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Tổng Tân mới bật đèn.

Nam chủ nhà bị Trọng Phong bóp cổ đến đỏ lựng cả mặt, cả người mềm như cọng bún, hoàn toàn không có sức chống cự.

Tổng Tân gật đầu, Trọng Phong mới ném ông ta xuống đất.

Nam chủ nhà ho khan, một lúc lâu mới xuôi, vừa ngừng đầu thì thanh miếu đao sắc bén đã ở ngay trước mặt.

Tổng Tân kéo một cái ghế ngồi trước mặt ông ta, mỉm cười: “Để tôi phải hỏi, hay ông tự nói?”

Nam chủ nhà nghiêng đầu đi, chỉ lo thở, không nói lời nào.

Tổng Tân cười một tiếng: “Ông không nói cũng không sao, giết ông trước rồi đi hỏi vợ ông cũng được. Trọng Phong, giết. ...”

“Đội một chút!” Nam chủ nhà đen mặt ngắt lời cô, nghiêng răng nghiêng lợi trừng cô một lát, mới lên tiếng: “Tôi không có gì có thể nói, chuyện cô muốn biết đều ở trong thư phòng.”

Tổng Tân nhướng mày, cúi người lục ra một chùm chìa khóa trong túi áo ông ta, sau đó nói với Trọng Phong: “Đánh ngắt xiu ông ta, trói lại.”

Hai người dùng ga trải giường dự dị trong phòng trói ông ta lại, miệng cũng bịt kín, mới cầm chìa khóa đi về phía gian thư phòng khóa kín.

Khi bọn họ đi trên hành lang thì thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng nói mờ của người chơi nào đó từ trong phòng.

Đúng vậy, người chơi khác đều không tỉnh, bởi vì tất cả bọn họ đều uống thuốc.

Tổng Tân muốn nữ đầu bếp làm hai việc, một là đợi sau khi cô đi phải đi tìm nữ chủ nhà, nói thẳng là mình biết “Tiêu độc” thật ra là thuốc khiến người ta mê man.

Sau đó nói cho nữ chủ nhà, các vị khách đã phát hiện ra chuyện cô ta bỏ thuốc, mà cô ta cũng bắt đắc dĩ khai thật, cũng hứa từ nay về sau sẽ không cho thuốc vào đồ ăn nữa.

Sau đó cô ta còn phải nói thêm: “Nhưng, phu nhân, tối nay tôi có thể cho thuốc vào trong canh. Những món còn lại sẽ làm nhiều dầu mỡ một chút, như vậy các vị khách nhất định sẽ ăn canh cho đỡ ngán, chỉ cần phu nhân và tiên sinh không uống canh là được.”

Chuyện thứ hai, ngâm rau dùng để nấu canh vào nước đã pha thuốc.

Cách này rất dễ dàng, chỉ cần chọc một lỗ nhỏ ở dưới cuống mỗi lá rau, sau đó ngâm vào trong nước thuốc, thuốc sẽ ngấm sâu vào lá, cho dù sau đó có rửa thế nào đi nữa cũng sẽ không sạch được thuốc.

Mà Tổng Tân khi vào phòng bếp giám sát nữ đầu bếp thì cũng lựa chọn việc rửa rau.... Cô có thể có ý không rửa sạch rau.

Thậm chí cô còn giấu một ít nước thuốc vào nhẩn không gian.

Đây chính là lý do vì sao bình thuốc mới dùng một phần, nhưng khi Chu Ly xem thì chỉ còn lại hơn nửa.

Bình chiết nước thuốc để trong không gian không nắp kín, khi Tổng Tân bê bát canh lên bàn thì cô còn có thể tìm cơ hội cho một ít nước thuốc vào canh.

Mà cô cũng thật sự đã làm như vậy, ngay lúc Chu Ly bê các món ăn khác đi ra khỏi cửa phòng bếp, cô có cơ hội ra tay. Bởi vậy, cho dù nữ đầu bếp làm không tốt, cô cũng có thể bảo đảm trong canh có thuốc.

Biết phần canh này có vấn đề, cũng chỉ có Tổng Tân, nữ đầu bếp, cùng với vợ chồng chủ nhà.

Ngay cả Chu Ly ở cùng trong phòng bếp cũng sẽ không phát hiện vấn đề.

Khi nữ đầu bếp nấu cơm, dùng thịt chế biến thành tất cả các món, hơn nữa thêm một chút muối vào đồ ăn, vậy là đã đủ rồi.

Quan trọng nhất trong kế hoạch này là cho dù nữ đầu bếp không chịu hợp tác cũng không sao.

Dù nữ đầu bếp giả vờ hợp tác sau đó lại nói cho nữ chủ nhà kế hoạch của Tổng Tân cũng không sao nốt.... Bởi vì sau đó đã có Tổng Tân và Chu Ly ở phòng bếp coi chừng, cộng với việc vợ chồng chủ nhà cũng phải dùng bữa, cho nên nữ đầu bếp sẽ không và cũng không có cơ hội động tay với đồ ăn.

Về phần canh, cho dù nữ đầu bếp không cho thuốc thì Tổng Tân cũng sẽ cho.

Bát đĩa lại càng không cần phải lo. Cô và Chu Ly vào phòng bếp tương đối sớm, nữ đầu bếp không thể ngâm bát đĩa, dù cho ngâm trước rồi thì hiệu lực của thuốc cũng sẽ yếu bớt rất nhiều. Cộng thêm việc Chu Ly sau đó còn rửa đi rửa lại nhiều lần, không cần lo có thuốc đọng lại.

Chỉ là nếu như hôm nay nữ đầu bếp giả hợp tác, thì tối nay Tổng Tân cũng sẽ không bắt được nam chủ nhà thuận lợi như vậy mà thôi.

Nhưng xem tình huống hiện giờ thì nữ đầu bếp hẳn là đã phối hợp với kế hoạch của Tổng Tân.

Bữa tối, người chơi khác thấy Tổng Tân và Chu Ly đều ăn thì rất yên tâm, cũng sẽ giảm bớt cảnh giác. Cũng bởi vì ăn nhiều món dầu mỡ thêm muối mà ít nhiều uống chút canh.

Tổng Tân cũng uống hai ngụm, nhưng sau khi uống vào miệng liền nhận cơ hội dùng khăn lau miệng mà nhả hết vào khăn.

Nhờ đó mà đến đêm cũng chỉ có vợ chồng chủ nhà cùng với Tổng Tân là có thể duy trì trạng thái tỉnh táo, còn cả Trọng Phong dù uống canh có thuốc cũng không chịu ảnh hưởng nữa.

Bởi vì nữ đầu bếp đã nói với nữ chủ nhà sẽ bỏ thuốc vào canh, vợ chồng chủ nhà nhìn thấy tất cả khách đã uống canh, thì đương nhiên sẽ cho rằng tất cả bọn họ đã ngủ say, không ngờ Tổng Tân lại tỉnh.

Thật ra nếu như không phải Tổng Tân không có cách để nửa đêm mở cửa phòng ngủ hai vợ chồng chủ nhà thì đã có thể giảm bớt bước để nữ đầu bếp nói cho nữ chủ nhà rồi. Cứ để tất cả mọi người ngoại trừ mình hôn mê, sau đó tự hành động.

Lúc này, Tổng Tân nhẹ nhàng đi tới cửa thư phòng, cúi đầu tìm chìa phù hợp, cắm vào lỗ khóa.

Cô vặn vài vòng, khóa cửa mới “cạch” một tiếng nhỏ.

Khóa rốt cục cũng mở rồi.

Tổng Tân đưa tay đặt lên tay nắm, nghiêng người áp lên cửa, quay đầu ra hiệu cho Trọng Phong cẩn thận, sau đó mới từ từ vặn xuống.

Lúc này, Trọng Phong lại bỗng nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay cô.

Anh tới gần bên tai cô, khẽ nói: “Nguy hiểm, đề tài.”

Tổng Tân cảm động, khẽ cười, lắc đầu nói: “Không sao, em sẽ cẩn thận.”

Cho dù biết rõ anh không phải người, cũng biết anh chỉ bởi vì cài đặt mới làm như vậy, nhưng sự quan tâm bất chấp cả tính mạng này vẫn rất khiến người ta cảm động.

Cảm động đến cô mức không nở buông tay để anh làm

Trọng Phong luôn nghe lời cô, sau khi Tống Tân từ chối liền buông tay ra, nhưng anh lại đưa tay đặt lên chuỗi dao, sẵn sàng rút dao tấn công bất cứ lúc nào, đôi mắt cũng nghiêm túc nhìn chăm chăm cánh cửa trước mặt, đáng vẻ như sắp gặp quân địch.

Tống Tân cười, quay đầu áp sát lên cửa phòng, yên lặng đếm ba tiếng, sau đó vận mạnh tay nắm, đẩy bật cửa ra.

Trong phòng đen như mực, lại rất yên tĩnh. ... Không nhìn thấy gì, cũng không có gì xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Quái vật xỏ lồng

Editor: mèomỡ

Tống Tân khẽ đá cửa vào phía trong một chút, khi nó mở ra đến 90 độ thì dường như bị cái gì đó chặn lại, chỉ có thể mở đến đó mà thôi.

Ánh sáng trên hành lang chiếu vào giúp cô có thể nhìn thấy lò mờ tình hình bên trong. Nhưng xa hơn thì vẫn đen sì như mực, phần bị cửa che cũng không thể nào nhìn thấy được.

Cũng may ánh sáng đã đủ để Tống Tân tìm được công tắc đèn cạnh cửa. Cô lập tức bật đèn, trong phòng lập tức sáng bừng lên.

Ngay sau đó, Trọng Phong nghiêng người vượt qua cô, đi vào trước.

Tống Tân liền theo sát phía sau anh, khi bước qua cánh cửa chỉ mở 90 độ, cô lập tức nhìn thấy hết toàn cảnh căn phòng.

Chặn cửa là một giá sách rất lớn, nó chiếm hết khoảng trống từ sau cửa đến góc tường bên trái, bên trên đặt chính tề đủ loại sách.

Tống Tân tiện tay rút vài cuốn, thông qua khe hở nhìn đằng sau giá sách, nhưng không thấy gì khác thường.

Mà đối diện cửa phòng là một giá sách nhỏ hơn đặt sát tường, trước giá sách không xa là một bộ bàn đọc sách, trên bàn đặt vài món đồ đơn giản.

Cái này giống lần trước Tống Tân đứng từ ngoài cửa trông vào, ngoài ra cũng chỉ có bồn hoa đặt ở góc tường.

Cả thư phòng vô cùng đơn giản, gần như nhìn một lượt là có thể thấy hết rõ ràng.

Tống Tân đứng ở chính giữa thư phòng, nhíu mày.

Cô tin trong thư phòng 100% có vấn đề, trước đây không lâu, khi nam chủ nhà lên tầng ba thì chuyện đầu tiên ông ta làm không phải vào phòng Số 2 giết người, mà là đến thư phòng.

Sau đó, ông ta mới lại quay lại phòng Số 2, chuẩn bị giết người.

Mà xe đẩy nhỏ đặt trước phòng Số 2 hẳn là được ông ta đem từ trong thư phòng ra.

Chắc chắn sau khi nam chủ nhà giết người sẽ lại dùng chiếc xe đẩy ấy đẩy người về thư phòng giống như Số 1 tối hôm qua. Như vậy... Thi thể được giấu ở đâu?

Cứ coi như Số 1 đã bị ăn sạch rồi thì cũng nên sót lại chút xương mới đúng chứ?

Nhưng gian thư phòng này nhìn có vẻ cực kỳ sạch sẽ, lại thiết kế đơn giản như này, vốn không có chỗ để giấu đồ. Nhưng không biết tại sao, cô cảm thấy gian phòng này có chút cảm giác khó chịu.

Cô tạm thời không rõ cảm giác khó chịu này đến từ đâu, nhưng tóm lại là vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.

Tống Tân cau mày, đi về hướng giá sách phía sau bàn đọc, rút ra mấy quyển, nhìn vào, lại chỉ có thể nhìn thấy lớp gỗ đằng sau... Thật ra không cần rút sách ra cũng có thể từ nhìn thấy tấm gỗ đằng sau thông qua những khe hở.

Mà giá sách lại đặt sát vách tường, ở giữa chỉ có một khoảng hở rộng tầm một ngón tay, không thể giấu bất cứ thứ gì.

Chẳng lẽ nơi này thật sự không có gì sao? Cô lắc đầu, không thể nào, tuyệt đối không thể nào, nhất định là có chỗ nào đó không đúng.

Tống Tân chậm rãi nhìn một vòng quanh phòng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, sợ đề lỡ bất cứ một dấu vết nào.

Hơn một phút sau, cô chớp mắt, đột nhiên nhận ra cảm giác không đúng trong lòng mình là gì...

Gian thư phòng này nhỏ hơn một chút.

Không phải thư phòng nhỏ, mà nên nói là... Khoảng cách từ cửa ra vào đến tường hoàn toàn không giống với căn phòng mà cô ở!

Tường từ bên ngoài nhìn cực kỳ vuông vức, vị trí cửa mỗi phòng cũng giống nhau, cho dù diện tích mỗi gian phòng không giống nhau thì cũng chỉ là độ rộng không giống, chiều dài trước sau sao sẽ không giống được?

Tống Tân vội vàng quay đầu gọi Trọng Phong: “Tối giúp em một chút, chúng ta đẩy cái giá sách này ra xem.”

Trọng Phong lập tức đi tới, cùng Tống Tân nâng giá sách, đẩy nó về phía bên trái.

Dưới giá sách có vòng lẩn, khi hai người hợp sức đẩy liền không cần phí quá nhiều sức lực là có thể đẩy được nó ra.

Mà khi giá sách bị dịch chuyển, vách tường phía sau nó cũng dần lộ ra.

Tổng Tân kinh ngạc phát hiện trên mặt tường bị giá sách che khuất lại có một cánh cửa bằng sắt!

Đợi đến khi cánh cửa hoàn toàn lộ ra, bọn họ mới ngừng lại.

Cửa sắt không cao như cửa bình thường, nhìn có vẻ nhiều nhất chỉ 1m3, độ rộng cũng to hơn người trưởng thành một chút. Nói cách khác, chỉ có thể đủ cho một người trưởng thành khom người đi vào.

Cánh cửa sắt đóng chặt, nhưng trên cửa chỉ cài then chứ không khóa.

“Đề tôi mở.” Trọng Phong tiến về phía trước, chắn cho Tổng Tân.

Tổng Tân cân nhắc một chút, không từ chối nữa. Cô dịch về phía sau mấy bước, cho anh đủ không gian để nếu mở cửa gặp nguy hiểm có thể tránh né hoặc phản công.

Trọng Phong đợi Tổng Tân lùi ra sau, mới đưa tay kéo then cài cửa, cũng nhanh chóng đẩy mở cửa vào phía trong.

Cửa phòng đập lên vách tường bên phải phát ra một tiếng vang nhỏ.

Một luồng khí lạnh âm u đến thấm vào ruột gan bỗng từ bên trong tuôn ra, khiến cho nhiệt độ cả căn thư phòng này lập tức giảm xuống mấy độ!

Trên tay Tổng Tân thậm chí còn nổi da gà.... Giống như cánh cửa Trọng Phong vừa mở là lối đi thông với một căn hầm băng.

Mà ngoại trừ khí lạnh đến tận xương này thì sau khi mở cửa cũng không xuất hiện bất kỳ nguy hiểm gì.

Ánh sáng từ thư phòng hắt vào khiến Tổng Tân có thể lờ mờ trông thấy đối diện với cánh cửa vừa mở là vách tường, mà bên trái phía trong cửa có một cầu thang đi xuống.

Ánh sáng chỉ chiếu sáng được hai ba bậc cầu thang, xuống chút nữa thì vẫn tối đen như mực.

Luồng khí lạnh khiến người ta nổi cả da gà là từ dưới đó tỏa ra!

Khi Tổng Tân nhìn về bóng tối dưới bậc thang còn ngửi được mùi ngai ngái thoang thoảng. Đó là mùi máu, là máu của Số 1 sao?

Cô nuốt nước bọt, nhìn quanh một lượt liền thấy được công tắc trên tường bên trong cửa sắt. Cô đưa tay bật lên, cầu thang tối đen lập tức được chiếu sáng.

Mà sau khi trong bóng tối dưới cầu thang bị ánh sáng xua tan, Tổng Tân mới đột nhiên phát hiện.... Trên những bậc thang không biết dẫn tới chỗ nào này, từ bậc thứ năm đổ xuống đều nhuộm đầy máu!

Có máu đã khô, biến thành màu đen, cũng có chỗ còn đang ở thể dịch, màu đỏ... Máu ở đủ loại trạng thái, gần như nhuộm toàn bộ cầu thang thành màu đỏ!

Chỉ có bốn bậc phía trên này, ngoại trừ bậc thứ tư có dính một chút, thì ba bậc đầu gần như không dính bất cứ vết máu nào.

Khí lạnh vẫn từ phía dưới bốc lên, nhưng đèn điện hai bên cầu thang dù sáng thế nào cũng không thể giúp Tổng Tân nhìn rõ tình hình dưới góc rẽ của cầu thang.

Cầu thang cũng không rộng, chỉ đủ để hai người đi song song, hai đầu cầu thang đều liền luôn với vách tường, ngăn cản tầm mắt Tổng Tân.

Cô chỉ có thể nhìn thấy một phần nền nhà sau góc rẽ cầu thang dính không biết bao nhiêu là máu.

Như vậy, đằng sau góc rẽ đó thì sao? Cầu thang nơi này dẫn đến đâu? Bên trong có khi nào là thi thể chồng chất thành núi?

Còn có... Thứ phát ra âm thanh mà các người chơi từng nghe thấy rốt cuộc là gì? Nó đang ở một góc tối nào đó dưới những bậc cầu thang này sao?

Tổng Tân đứng trước cửa sắt, không dám tiến lên một bước.

“Muốn xuống dưới sao?” Thân hình cao lớn của Trọng Phong so với cánh cửa sắt nhỏ bé này hệt như người khổng lồ. Vì Tổng Tân đứng chắn trước cửa sắt, nên anh hoàn toàn không nhìn thấy được chút gì bên trong.

Vì vậy anh đứng ở phía sau kéo vạt áo Tổng Tân, nói: “Nếu như muốn xuống dưới, tôi đi trước.”

Tổng Tân nhìn cầu thang, lặng lẽ lắc đầu. Khi cô đang định nói thì đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập vào mặt!

Cô gần như vô thức mà đưa tay đóng cánh cửa sắt này lại. Nhưng ngay trong khoảnh khắc cô lùi ra phía ngoài, cô lại có thể nhìn thấy rõ ràng một bóng trắng từ phía dưới bò lên cực nhanh!

“Rầm” một tiếng, cửa sắt đóng sập lại. Mà trong chớp mắt trước khi cánh cửa khép lại, bóng trắng kia cũng đã leo lên được tới nơi rồi!

Trong tích tắc ấy, Tổng Tân thấy được mặt của nó.

Cô không có thời gian kinh ngạc, lập tức cài then cửa, kéo Trọng Phong bỏ chạy!

Cô không nói một lời. Mãi cho đến khi chạy về đến phòng khóa trái cửa mới hoàn hồn thở ra một hơi.

Nhưng cô không dám thả lỏng cảnh giác, nhìn chằm chằm cửa phòng trước mặt, nghiêm túc nhắc nhở Trọng Phong: “Cẩn thận.”

Ngay sau đó là tiếng rút đao khỏi vỏ, Trọng Phong rút ra miểu đao, hai tay cầm chuôi đao, gờ tường đao sắc bén sáng lóa lên, nghiêm túc nhìn chăm chú cửa phòng, chuẩn bị sẵn sàng vung đao bất cứ lúc nào.

Tổng Tân quay đầu, nhìn nam chủ nhà bị trói gô ném ở góc tường.... Cô rời khỏi đây không lâu, ông ta bị Trọng Phong đánh gãy xiêu vẹo chưa tỉnh lại.

Cô quay đi, đứng ra sau Trọng Phong, trong lòng nhớ lại thứ cô vừa thấy kia.

Ngoại hình của nó... Thật sự quá đáng sợ.

Tổng Tân không hoàn toàn nhìn rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy thân thể nó tương đương với trẻ con loài người mười hai mười ba tuổi, cả người nó dính đầy một loại dịch nhờn màu trắng quái dị.

Đây không phải thứ cô thấy được rõ ràng nhất, bởi vì tốc độ nó bò lên thật sự quá nhanh!

Tổng Tân trông thấy nó có tứ chi giống người, chỉ có điều tất cả đều bị dịch nhờn màu trắng bao phủ, cũng không giống da thịt con người.

Nó dùng cả tay lẫn chân mà bò từ phía dưới cầu thang lên, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt!

Mà khoảnh khắc Tổng Tân đóng cửa lại, nó cũng đã bò tới cạnh cửa, cũng há miệng, cắn về phía cô!

Chính trong chớp mắt đó, Tổng Tân nhìn thấy rõ ràng mặt của nó... Đúng vậy, mặt của nó cũng giống như người, có mắt có mũi cũng có miệng.

Nhưng hai mắt nó lớn hơn mắt người rất nhiều, không có tròng trắng mắt, đôi mắt đen sì còn lồi hẳn ra ngoài.

Mà mũi của nó chỉ có lỗ mũi, không có sống mũi như loài người, chỉ có hai cái lỗ đen ngòm.

Miệng của nó... Là thứ khiến Tổng Tân cảm thấy đáng sợ nhất.

Khi nó cắn về phía cô, miệng nó há to đến mức không thể tưởng tượng nổi... Hẳn là giống như miệng con người bị kéo đến mang tai.

Ở trong miệng nó là những chiếc răng như răng cưa xếp không đồng đều!

Có đến mấy hàng, hàng phía ngoài cùng là lớn nhất, bên trong có vài hàng nhỏ hơn một chút, trong nữa cũng còn có...

Tổng Tân chắc chắn nếu để cho nó cắn một cái gậy gỗ, gậy gỗ cũng sẽ bị nghiền nát trong chớp mắt!

Nếu như không phải cô đóng cửa nhanh, thứ ấy... Chẳng phải đã cắn lên cổ cô rồi sao?

Nó rốt cuộc là loại quái vật gì? Nó ăn thịt người mà sống sao, hai vợ chồng nhà này vì sao lại nuôi nó?

Cô nắm tay, phát hiện trong lòng bàn tay đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Trọng Phong vẫn giữ nguyên tư thế tấn công và phòng thủ kia, giống như một ngọn núi vững chãi, đáng tin.

Tổng Tân cũng không cử động, bọn họ cứ đứng đối diện cửa phòng vài phút.

Trong lúc ấy bên ngoài không có chút động tĩnh gì xuất hiện, Tổng Tân thờ phào, có lẽ thứ kia không có trí thông minh để tự mở cửa?

Cô liếm đôi môi đã hơi khô, nhỏ giọng nói: “Vào phòng đã, có lẽ tạm thời không...”

Còn chưa dứt lời, từ phía thư phòng bỗng “Rầm” một tiếng.

Mặc dù âm thanh vang tới đây đã không rõ ràng lắm, nhưng có thể truyền đến tận đây cũng đủ để chứng tỏ âm thanh ấy lớn đến mức nào!

Tổng Tân đề cao cảnh giác. Cô nhớ, lúc nhìn thấy mặt con quái vật kia thì cô bởi vì sợ hãi nên không cài chặt then cửa, đã kéo Trọng Phong chạy về phòng.

Then cài chỉ cắm vào chừng một phần ba, nếu như nó từ bên trong dùng sức tông vào, có lẽ... Cũng có thể ra được.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Quái vật xổ lồng (2)

Editor: mèomỡ

Tổng Tân hít một hơi, nói với Trọng Phong: “Tạm thời mặc kệ nó, chúng ta gọi nam chủ nhà dậy đi.”

Cô nói xong liền đi vào nhà vệ sinh, dùng chậu nước trong góc hứng đầy nước, đi đến trước mặt nam chủ nhà, từ đỉnh đầu ông ta dội xuống.

Nam chủ nhà bừng tỉnh, dùng sức lắc đầu, miệng không ngừng kêu ô ô.

Ông ta nhanh chóng lấy lại tinh thần, thấy Tổng Tân và Trọng Phong đứng ở trước mặt, thì rõ ràng có hơi sững sốt.

Tổng Tân đưa tay rút miếng vải trong miệng ông ta ra, còn chưa kịp hỏi thì ông ta đã lên tiếng trước: “Các người không tìm được cửa ngầm sao?”

Ông ta vừa hỏi xong thì lại có tiếng đập rầm rầm vang lên.

Lúc đó ông ta mới sực hiểu ra, sắc mặt hơi thay đổi, nhìn Tổng Tân và Trọng Phong mấy lần, lạnh giọng nói: “Cũng may mắn lắm rồi!”

Tổng Tân cúi đầu xuống, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt ông ta: “Theo như kế hoạch của ông, chúng tôi nên chết ở đó mới đúng, phải không?”

Lúc Tổng Tân uy hiếp nam chủ nhà bắt ông ta khai thì ông ta chỉ nói mình không có gì để nói, những thứ bọn họ muốn biết đều ở thư phòng.

Hiện giờ xem ra, ông ta rõ ràng là muốn để bọn họ tìm được cửa sắt, mở cửa, sau đó để con quái vật kia giết bọn họ!

Nam chủ nhà quay đầu đi, dùng bả vai lau nước trên mặt, không trả lời Tổng Tân.

Tổng Tân cũng không mong ông ta sẽ trả lời, cô đứng thẳng người dậy, ngồi xuống mép giường, thân nhiên nói: “Ông đoán xem con quái vật kia nếu không có đồ ăn thì có thể sống mấy ngày?”

Nam chủ nhà quay ngoắt lại, ánh mắt hung ác trừng trừng nhìn Tổng Tân.

Tổng Tân làm như không thấy, nói tiếp đi: “Hoặc là dùng ông cho nó ăn cũng được. Cả mồm toàn răng, dùng để ăn thì thể đã chết cũng không quá phù hợp nhỉ. Nếu như là người sống chắc hẳn sẽ đáng xem hơn đấy? Cần một cái thì dù là tay hay cò, đều có thể bị cắn nát.”

Hai mắt nam chủ nhà trợn càng lớn, vẻ mặt oán hận âm hiểm, giống như một con rắn muốn ăn thịt người.

Nhưng một giây sau, một thanh trường đao sáng lóa sắc bén liền đặt lên cổ ông ta.

Trọng Phong rừ mắt, vẻ mặt không cảm xúc nhìn ông ta: “Còn dám nhìn cô ấy như vậy, tôi khoét mắt ông đấy.”

Tổng Tân bật cười, trông thấy nam chủ nhà vội vàng rừ mắt xuống dưới sự uy hiếp của Trọng Phong.

Tiếng vang từ thư phòng lúc dồn dập lúc đứt quãng, sau khi dừng lại nửa phút lại vang lên một lần nữa.

Tổng Tân nhìn nam chủ nhà, mỉm cười hỏi: “Có khi nào nó đói rồi không, hay là tôi ném vợ ông vào trước nhé? Dù sao ông cũng biết tất cả mọi chuyện, tôi cũng không cần đến tận hai nhân chứng sống làm gì cả.”

Nam chủ nhà cắn môi, không chịu nói một chữ.

Tổng Tân đứng dậy, chỉnh lại vạt áo, nói với Trọng Phong: “Bịt miệng lão ta lại, chúng ta đi bắt nữ chủ nhà cho nó ăn no rồi tính sau.”

Cô nói xong liền đi về phía cửa, mà Trọng Phong cũng không chút do dự thu lại miếu đao, nhặt miếng vải trên đất lên, sau đó đưa tay bóp cằm nam chủ nhà, ép ông ta há miệng ra.

Ngay lúc Trọng Phong sắp nhét miếng vải vào trong miệng ông ta thì ông ta cũng không chịu nổi mà ứ ớ hết to một tiếng: “Đội dã!”

Tổng Tân quay đầu lại, ra hiệu cho Trọng Phong thả tay.

Nam chủ nhà ho khan hai tiếng, ngẩng đầu lên nhìn về phía Tổng Tân, khó khăn nói: “Đừng làm hại vợ, và... Con gái tôi.”

Tổng Tân kinh ngạc nhướn mày: “Con gái các người? Con quái vật trong thư phòng kia sao?”

Nam chủ nhà nói xong câu nói kia liền thở dài một tiếng như trút được gánh nặng: “Bí mật này đã chôn giấu trong lòng vợ chồng chúng tôi quá lâu, bây giờ có thể nói ra cũng tốt. Có lẽ, các người là ông trời phái tới cứu vớt chúng tôi.”

Tổng Tân lại quay về ngồi xuống giường, khi thư phòng đứt quãng vang lên tiếng đập thì nam chủ nhà cũng chậm rãi kể lại câu chuyện của mình.

Thật ra, cũng giống như một đoạn trong phim kinh dị vậy.

Vốn hai vợ chồng chủ nhà có một cô con gái rất đáng yêu, bởi vì cuộc sống giàu có, gia đình bọn họ đương nhiên cũng không bất cứ mâu thuẫn gì, cuộc sống trong ngôi biệt thự này vô cùng hạnh phúc.

Bọn họ còn có vài người hầu, cộng lại cũng mười mấy người. Các người hầu cũng đều yêu quý cô chủ nhỏ, thậm chí còn gọi cô bé là “Công chúa nhỏ”.

Tất cả mọi người đều rất hạnh phúc, rất vui vẻ.

Cho đến một năm trước, con gái bọn họ không hiểu sao bỗng dưng phát sốt.

Mặc dù bọn họ đã mời đến bác sĩ tốt nhất, nhưng hoàn toàn không có hiệu quả. Đứa bé đáng thương sốt suốt cả đêm, hơn nửa ngày càng nặng, đến sau nửa đêm đã bắt đầu nói mê sảng.

Mà khi trời sắp sáng thì cô bé mới dần dịu lại... Cơ thể cũng bớt nóng dần. Ban đầu bọn họ còn tưởng rằng con bé cuối cùng cũng hạ sốt, nhưng đôi vợ chồng còn chưa kịp vui mừng đã phát hiện ngay cả hô hấp của con gái cũng đang yếu dần.

Bọn họ cầu xin bác sĩ cứu đứa con gái thương yêu của họ, thậm chí còn quỳ xuống trước bác sĩ, nhưng bác sĩ cũng đành bó tay, tất cả cố gắng níu kéo sự sống cho cô bé đều là phí công vô ích.

Khi bình minh đến cũng là lúc mạch đập của con gái bọn họ hoàn toàn ngừng.

Nữ chủ nhà ngắt xiu, mà nam chủ nhà vẫn phải cố giữ vững tinh thần, tự mình tiễn bác sĩ rời đi.

Trong lúc ấy, bảo mẫu khóc dùng khăn tay lau đi mồ hôi trên mặt cô bé.

Khi nam chủ nhà tiễn thầy thuốc về xong, quay lại đến phòng khách lại nghe thấy tiếng hét chói tai của bảo mẫu từ phòng con gái ông.

Ông vội vàng chạy tới, lại bất ngờ phát hiện đứa con gái tưởng như đã chết nay lại sống lại!

Chỉ có điều... Hai tay cô bé đang túm chặt cổ tay bảo mẫu, cũng hung hăng cắn lên.

Bảo mẫu dùng sức vùng vẫy, không dễ gì mới tránh thoát nhưng trên cổ tay cũng đã để lại dấu răng be bét máu!

Nam chủ nhà không rảnh quan tâm đến tình trạng của bảo mẫu, anh vội vàng chạy đến bên giường, mừng rỡ hỏi thăm con gái yêu của ông hiện giờ cảm thấy thế nào.

Nhưng con gái ông ta không đáp, chỉ há miệng, về mặt dữ tợn muốn cắn ông ta!

Lúc này, trên hàm răng của cô bé vẫn còn dính máu của báo mẩu.

Nam chủ nhà đến tận lúc ấy mới phát hiện đôi mắt cô bé cũng có chút khác lạ, con ngươi màu đen lớn hơn rất nhiều, trông trắng mắt lại chỉ còn một phần nhỏ.

Ông ta nhận ra cơ thể cô bé đã xảy ra một chút vấn đề gì, vì vậy liền chạy tới bên cửa sổ, kéo rèm ra xem vị bác sĩ vừa rời đi đã đi xa chưa.

Nhưng khi ông ta kéo rèm ra, con gái ông ta lại hét thảm thiết!

Ông quay ngất lại nhìn, phát hiện trên làn da cô bé những chỗ bị ánh mặt trời chiếu đến đều tan chảy như nến!

Ông vội vàng kéo rèm lại, trong lòng vừa lo lắng lại vừa cảm thấy sợ hãi, nhưng chờ những cảm xúc này rút đi, cuối cùng chỉ động lại tình yêu thương vô bờ bến với đứa con gái rút ruột đẻ ra.

Vợ chồng bọn họ đều biết rõ con gái mình đã không còn giống như xưa nữa, mà đã biến thành một con quái vật.

Nhưng bọn họ vẫn giữ nó lại, thậm chí quyết định nuôi dưỡng nó giống như trước đây.

Nhưng chẳng bao lâu sau, bọn họ phát hiện, con gái họ không chịu ăn cơm nữa, thậm chí không chịu ăn thịt chín, chỉ có hứng thú với thịt tươi đầm đìa máu.

Bọn họ vẫn giữ con gái ở căn phòng cũ, chỉ thay hết rèm phòng thành loại màu đen dày cộm, không cho một chút ánh sáng nào dù chỉ là nhỏ nhất chiếu đến, còn đặt hàng thịt heo số lượng lớn theo tháng để cho con gái ăn.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Mới đầu, cô bé còn chịu ăn thịt heo, nhưng chỉ hơn một tháng sau đã không chịu ăn nữa rồi. Trong lúc ấy, những phần bị hòa tan trên người cũng không ngừng nhiều lên, mà sau khi cô bé ngừng ăn thì tóc đen của những dịch nhớt màu trắng ấy lại tăng lên rất nhiều, song song với nó là làn da của con người cũng nhanh chóng giảm bớt.

Nữ chủ nhà rất lo lắng, vì vậy bà ta vào phòng, muốn hỏi con gái rốt cuộc muốn ăn cái gì, nhưng lại không cẩn thận bị cô bé cắn một cái!

Con gái yêu của họ không biết từ lúc nào đã mọc ra một hàm răng sắc nhọn, hung dữ mà xé một miếng thịt của bà ta, nhai ngấu nghiến như đang ném món ăn ngon nhất trên đời này vậy.

Nữ chủ nhà chạy ra khỏi phòng, cuống quýt đi tìm chồng.

Khi băng bó vết thương, bọn họ chỉ nghe thấy tiếng kêu như khóc của con gái. Âm thanh kia giống như những cây kim đâm vào lòng họ, khiến vợ chồng họ tan nát cõi lòng.

Ngày hôm sau, bọn họ lừa người hầu phụ trách dọn dẹp vệ sinh vào căn phòng kia.

Ban đầu, một người trưởng thành cũng đủ để con gái họ ăn một tháng.

Sau đó là hai mươi ngày, nửa tháng, mười ngày... Sức ăn càng lúc càng lớn, mà đôi vợ chồng này cũng đã bước lên con đường khó có thể quay đầu lại...

Thật ra bọn họ cũng dần dần nhận ra, thật ra bản thân mình cũng biến thành một loại quái vật. Bọn họ giết người không chỉ vì nuôi sống con gái, mà đã biến thành quái vật giết người làm vui.

Bọn họ xây tầng hầm, giam cô bé dưới đó. Đến giờ cho ăn thì vớt thi thể xuống cầu thang, cô bé sẽ lập tức ngửi thấy mùi máu tươi, đi lên kéo thi thể.

Đương nhiên, chính bọn họ cũng phải cẩn thận, bởi vì cô bé hiển nhiên là thích thịt người sống hơn.

Cứ như vậy cho tới tận bây giờ.

“Bây giờ gần như mỗi ngày nó đều cần ăn thịt một người trưởng thành rồi. Chúng tôi biết làm hại người khác là không đúng, nhưng chúng tôi là bố mẹ nó, dù thế nào đi nữa cũng phải nuôi nó.”

Nam chủ nhà nhìn Tống Tân, về mặt bất lực.

Đúng vào lúc này, tiếng vang từ thư vòng càng ngày càng dồn dập. Sau đó bỗng “Rầm” một tiếng cực lớn, con quái vật từ bé gái biến thành kia xô lồng rồi.

p/s: Tự dung 2 chương này dài thế:v Trăm hồng có zuiv

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Tầng hầm

Editor: mèomỡ

Tiếng cộp cộp như chân trần chạy trên mặt đất bởi vì vang lên trong hành lang lạnh ngắt nên có cảm giác cực kỳ vang dội.

Trọng Phong nắm chặt tay, chắn trường đao nghiêng trước người, mắt nhìn chăm chăm cửa phòng.

Tống Tân cũng nhìn vào cửa, nghe tiếng bước chân từ đầu kia hành lang nhanh chóng tiến về đầu cầu thang bên này.

Chỉ số thông minh của nó không cao, có lẽ đã coi cửa phòng đóng thành bức lối không thể đi được, thế nên chỉ còn đầu cầu thang kia...

Không đúng.

Tổng Tân sực nhớ ra cô đã quên một chuyện vốn không quan trọng lắm... Trước khi bọn họ bắt được nam chủ nhà thì ông ta đã mở cửa phòng của Số 2!

Mà lúc ấy cô chỉ lo thăm vắn nam chủ nhà rồi cầm chìa khóa vào thư phòng, hoàn toàn quên khép cửa lại. Nói đúng ra thì cô vốn coi như “Cửa phòng của Số 2 bị mở” là một chuyện nhỏ chẳng ảnh hưởng gì.

Cho tới giờ phút này, Tổng Tân mới đột nhiên nhớ tới, lúc ấy cánh cửa dường như đã bị nam chủ nhà đẩy ra hơn mười cm...

Tổng Tân ngừng thở, trong lòng thầm nghĩ, có lẽ quái vật không chú ý đến cánh cửa kia thì sao?

Nhưng... Trong trò chơi lần này Số 2 và cô là kẻ địch, cô cần gì phải quan tâm đến sự sống chết của cậu ta?

Lúc này, tiếng bước chân ngoài cửa dần dần đi xa, cùng với đó là tiếng chạy xuống cầu thang.

Tổng Tân mím môi, đột nhiên lại không rõ mình rốt cuộc nên yên tâm hay là thất vọng.

“Nó ra được rồi.” Nam chủ nhà đột nhiên nói.

Tổng Tân quay đầu nhìn về phía ông ta, thấy khoe miệng ông ta nhếch lên thành một nụ cười khó hiểu, ánh mắt phức tạp nhìn cô: “Sức tấn công của nó rất cao, không ai là đối thủ của nó đâu. Cho dù tất cả mọi người cùng xông lên cũng chỉ có một kết quả là bị nó đánh bại, sau đó xé làm từng miếng từng miếng ăn tươi nuốt sống.”

Tổng Tân bật cười: “Ông sẽ không thấy được cảnh đó đâu, trước khi chúng tôi chết, ông sẽ trở thành đồ ăn của nó trước.”

Ông ta nhướn mày, có vẻ hơi kinh ngạc: “Cô không sợ sao? Tôi không nói quá một chữ nào đâu.”

Tổng Tân nhìn ông ta, không nói gì.

Nhiệm vụ của cô là tìm được vật phẩm cần giao cho NPC, chứ không phải đại chiến với con quái vật này một trận.

Hơn nữa, con quái vật này lợi hại thì sao, không phải nó sợ ánh sáng sao, đợi đến lúc trời sáng ai thắng ai bại còn chưa biết đâu.

Quan trọng nhất là hiện giờ cô trong lòng thấp thoáng có một suy đoán... Thứ cô muốn tìm rất có thể đang ở căn hầm nhất quái vật kia.

Dựa theo giải thiết trong các Game Online, bên cạnh bảo vật luôn có một con boss cực mạnh bảo vệ. Mà trong trò chơi này, vật phẩm quan trọng cô cần tìm chính là bảo vật giúp cô giành thắng lợi.

Ngoài ra, trò chơi sao có thể tạo ra một quái vật mạnh mà lại chẳng liên quan gì đến nội dung trò chơi? Điều này càng khiến Tổng Tân tin tưởng chắc chắn vào suy đoán của mình.

Nếu món đồ kia thật sự ở tầng hầm, vậy thì quái vật rời khỏi nơi đó chưa chắc đã là chuyện xấu.

“Mặc kệ cô có sợ chết không...” Nam chủ nhà lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Tổng Tân: “Tôi cũng không thể để vợ mình chết, cho nên, tôi sẽ nói cho cô cách để bắt nó. Nhưng tôi có một yêu cầu... Chúng tôi sẽ không tìm cách giết các người nữa, nhưng cũng xin các người tha cho con gái của chúng tôi, đừng giết nó.”

Tổng Tân cười một tiếng: “Muốn gạt chúng tôi chịu chết chứ gì?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu cực kỳ chắc chắn.

Sắc mặt nam chủ nhà không hề thay đổi, nhưng trong mắt lại lóe lên cái gì đó, tránh tầm mắt của cô, vẫn còn cố chống chế: “Tôi nói thật, vợ tôi ở tầng hai, tôi rất lo cô ấy sẽ gặp nguy hiểm. Tôi thật sự sẽ nói cho các người cách bắt con gái chúng tôi, chỉ cầu xin các người đừng giết nó!”

Tổng Tân nhìn ông ta một lát mới nói: “Ông nói dối vụng về quá, nhưng tôi có hai câu hỏi, nếu như ông chịu trả lời tôi sẽ thả ông xuống tầng cứu vợ ông.”

Nam chủ nhà ngần người, ngay sau đó liên tục gật đầu, “Cô nói đi! Tôi nhất định nói cho cô biết!”

“Trong tầng hầm giam giữ con gái ông có phải đặt một món đồ rất có ý nghĩa không?” Tổng Tân nhìn mắt ông ta, không bỏ sót bất cứ cảm xúc nào trên mặt ông ta.

Chỉ thấy nam chủ nhà hơi sững sờ, sau đó lại tỏ vẻ không hiểu, rồi lại nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới lắc đầu nói: “Lúc xây xong tầng hầm thì nơi đó trống không, lúc ấy chúng tôi dùng một thi thể còn mới dụ nó vào, sau đó cũng chỉ quăng thi thể vào cho nó ăn. Tầng hầm ấy chúng tôi chưa bao giờ bước vào thêm một lần.”

Không có sao? Tổng Tân nhủ mảy, ngay sau đó lại nghĩ tới, có lẽ không phải là không có, mà là nam chủ nhà không biết.

Bởi vì...

“Nếu muốn nói đến đồ vật...” Nam chủ nhà lại nói: “Cũng chỉ có quần áo của những thi thể bị ném vào. Con bé chỉ ăn thịt, sẽ không ăn cả quần áo.”

Tổng Tân nhìn ông ta một cái... Vừa rồi cô cũng nghĩ đến trường hợp này.

Đôi vợ chồng này đã giết không ít người, trong tầng hầm kia sợ rằng đã chất đóng rất nhiều đồ rồi, trong đó có lẽ có một vật là vật phẩm các người chơi cần tìm.

Tổng Tân không dám hoàn toàn chắc chắn, vì vậy lại hỏi: “Vậy, ông và vợ có đồ vật nào có ý nghĩa đặc biệt không?”

Ông ta lại ngần ra, nghĩ một lúc lại lắc đầu: “Đối với chúng tôi mà nói, đáng quý nhất, có ý nghĩa nhất, chính là con gái yêu của chúng tôi.”

Tổng Tân trầm ngâm, gật đầu, định bước lên còi dây trói cho ông ta.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng kêu sợ hãi phát ra từ dưới tầng.

Tiếng kêu ấy xen lẫn sợ hãi, kinh sợ cùng tuyệt vọng, xuyên qua tầng một, chui vào tai những người còn đang tỉnh táo!

Đây là một giọng nữ.

Cần như cùng lúc với tiếng hét kia vang lên, nam chủ nhà cũng gào lên, xô về phía trước muốn đứng dậy, nhưng lại bởi vì bị trói chặt mà ngã xuống.

Ông ta la hét: “Mau, mau thả tôi raaa! Sắp không kịp nữa rồi!”

Tổng Tân vội vàng cúi trói dưới sự thúc giục của ông ta. Sau khi cúi xong, ông ta liền bật dậy, tông cửa xông ra ngoài.

Tiếng kêu dưới tầng nhỏ đi rất nhiều, nhanh chóng biến thành tiếng rên mơ hồ không rõ. Cách một tầng, Tổng Tân không nghe được rốt cuộc là kêu cái gì.

Tiếng bước chân của nam chủ nhà cũng nhanh chóng biến mất ở đầu cầu thang, ngay sau đó từ tầng hai cũng vang lên tiếng hét của ông ta.

Tổng Tân đứng giữa cửa, nhìn ra phía ngoài một chút, đập vào mắt chính là chất lỏng màu trắng sền sệt trên hành lang.

Thứ này in dấu bàn tay và nửa trước bàn chân thành một dài hàng, hướng thì là từ thư phòng đến tận cầu thang.

Còn cửa phòng Số 2 đối diện quả thực cũng mở ra, một nửa.

Tổng Tân nhũm mày.... Cánh cửa này rõ ràng chỉ mở hơn mười cm, là cô nhớ nhầm sao? Hay là cánh cửa sau đó lại tự dần dần mở ra?

Cô vốn định qua mở cửa ra xem, lại nghe thấy dưới tầng vang lên tiếng hét càng thảm thiết hơn, là giọng nữ.

Vì vậy Tổng Tân chuyển hướng đi về phía cầu thang, Trọng Phong cũng cầm miếu đao theo sát sau lưng cô.

Bọn họ không hoàn toàn xuống tầng, Tổng Tân chỉ đi tới nửa cầu thang liền ngừng lại. Từ chỗ này cũng đủ để nhìn thấy tình hình dưới tầng rồi.

Thứ đầu tiên cô trông thấy chính là nữ chủ nhà cả người đầm đìa máu trên hành lang.

Nữ chủ nhà mặc một bộ váy ngủ bằng lụa vốn là màu trắng, là loại hai dây, cho nên tất cả vết thương trên người bà ta đều lộ hết ra.

Tổng Tân có thể nhìn thấy rõ ràng cánh tay phải từ khuỷu tay đã đứt, nửa dưới không biết đã rơi ở đâu, mà trên bờ vai cũng có một vết thương cực lớn.

Cánh tay trái cũng không tốt hơn là bao, lồi lõm, máu thịt be bét.

Thậm chí trên cổ bà ta còn có một vết thương trí mạng.... Bên trái cổ đã mất khoảng một phần ba, máu tươi chính là từ chỗ này ào ào chảy ra tạo thành một vũng đỏ lôm trên mặt đất.

Mà nữ chủ nhà còn chưa chết, bà ta nằm trong vũng máu, hai mắt không có tiêu cực nhìn lên phía trên, cơ thể run bần bật.

Về phần nam chủ nhà cùng con quái vật kia, lúc này đã đi đến tầng một, có vài tiếng động đang từ dưới đó truyền lên.

Ông ta dường như vì muốn cứu vợ cho nên cố ý dụ quái vật chạy xuống tầng, đáng tiếc nữ chủ nhà hẳn là không sống nổi rồi.

Tổng Tân đi tiếp xuống, từ tầng hai nhìn xuống mới thấy rõ tình hình dưới tầng một.

Nam chủ nhà chạy vào thư phòng dưới tầng một, cũng đóng cửa phòng lại, con quái vật không có IQ này vẫn đang dùng sức tông cửa phòng.

Cánh cửa kia nhìn có vẻ rất rắn chắc, nhưng đêm vẫn còn rất dài, nếu như nó cứ tiếp tục tông cửa như vậy, chưa biết chừng nó sẽ phá được.

Tổng Tân quay đầu nhìn nữ chủ nhà run rẩy càng ngày càng yếu, ra hiệu Trọng Phong đi lên tầng.

Nam chủ nhà sống hay chết cô không quan tâm.

Thật ra NPC chết đối với cô không có gì bất lợi.

Cô không giống những người chơi khác, bọn họ sợ giết nhầm NPC cần giao vật phẩm cho nên bó tay bó chân không dám ra tay, nhưng cô không sợ.

Nếu quả thật giết phải NPC cần giao vật phẩm, đối với cô còn là chuyện tốt nữa cơ.

Mà bây giờ, chuyện cô cần nghĩ là có nên nhân lúc này vào căn hầm kia hay không?

Hiện giờ là một giờ đêm, tối hôm qua ba giờ cô mới bị Trọng Phong đánh thức, cho nên các người chơi khác hẳn là sẽ ngủ rất say, tiếng động lớn hơn đi nữa bọn họ cũng không tỉnh.

Nhưng để phòng ngừa, cô nên đi xem kỹ lại một lượt.

Lúc trước nam chủ nhà mang theo chìa khóa lên, hiện giờ chìa khóa đang nằm trong tay cô, cô có thể tùy ý mở bất cứ căn phòng nào.

Tổng Tân vừa nghĩ vừa đi lên tầng ba.

Trên bậc thang cũng có dịch nhon của con quái vật kia, đi lại phải cẩn thận một chút, nếu không may giẫm lên nó rất có thể sẽ trượt chân.

Cô đi lên tầng, chọn phòng của Số 2 mà cô đã để ý từ vừa nãy.

Cửa phòng vẫn giống như lúc cô xuống tầng, mở một nửa, mà bên trong thì tối đen như mực, đèn hành lang chỉ chiếu được một phần sàn trống không gần cửa.

Nhưng nơi này vẫn có một chút khác biệt nho nhỏ so với vừa nãy....

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tầng hầm (2)

Editor: mèomỡ

Lúc trước, khi nam chủ nhà đột nhập vào căn phòng này rõ ràng có cầm theo một con dao. Sau đó bị Trọng Phong đánh nên ông ta đã làm rơi con dao trước cửa phòng.

Tổng Tân khi ấy không nhật lên, Trọng Phong cũng không.

Mà bây giờ, con dao đáng lẽ phải nằm ở cửa đã biến mất rồi.

Cô nhú mày, rón rén đi tới cửa, dùng khẩu hình nói với Trọng Phong một tiếng “Cẩn thận”, sau đó dựa sát vào cạnh tường, đẩy bật cửa ra!

“Rầm” một tiếng, cửa phòng đập vào vách tường.

Ngoài ra thì không có gì xảy ra cả.

Đèn ngoài hành lang hắt vào phòng một chút, Tổng Tân sau khi xác nhận cửa ra vào an toàn liền nhanh chóng bật đèn, trong phòng lập tức sáng lên.

Căn phòng này không lớn, ngoại trừ trong tủ quần áo và toilet không nhìn thấy được, thì trong phòng không có một bóng người.

Cô gọi thử: “Có ai không?”

Không ai đáp lại, mà Trọng Phong đã đi thẳng vào, mở cửa tủ kiểm tra, sau đó lại vào nhà vệ sinh nhìn một lượt, quay lại lắc đầu với Tổng Tân.

Tổng Tân quay lại phòng mình ở phía đối diện, cũng không thấy ai.

Không đúng...

Nếu như Số 2 chỉ đơn giản là vì hết tác dụng của thuốc nên tỉnh thì nhất định sẽ nghe thấy âm thanh ở dưới tầng. Cho dù cậu ta bởi vì sợ mà không dám xuống tầng xem xét tình hình thì cũng phải gõ cửa phòng những người khác, đánh thức mọi người mới đúng.

Cho dù có nhát gan đến mức đi trốn thì nghe thấy giọng đồng đội là cô, thì cũng nên xuất hiện mới phải chứ?

Hoặc coi như cậu ta nhát gan hơn nữa, vì động tĩnh bên ngoài khiến cậu ta sợ hãi thì cũng nên khóa cửa phòng lại trốn ở trong mới đúng.

Nhưng... Cậu ta không chỉ không ở trên hành lang, cũng không khóa cửa, thậm chí cũng không ở trong phòng nốt. Hơn nữa, con dao trước cửa ra cũng không còn.

Không cần phải nói, con dao kia nhất định đang ở trong tay cậu ta.

Mà Tổng Tân vừa mới từ dưới tầng đi lên, trừ phi cậu ta lên xuống tầng từ lúc cô và Trọng Phong còn ở thư phòng, còn không hiện giờ cậu ta chắc chắn vẫn ở tầng ba.

Mà khi cô vào thư phòng, không, nói chính xác ra thì khi cô cùng Trọng Phong xuống tầng xem xét tình hình thì con dao vẫn còn nằm trên mặt đất.

Đường đi xuống tầng chỉ có một, thời điểm con dao biến mất là sau khi cô xuống tầng, nói cách khác... Số 2 tuyệt đối chưa hề xuống tầng.

Tổng Tân nheo mắt, quay đầu nhìn về phía thư phòng cuối hành lang.

Có khả năng nhất là Số 2 đang ở thư phòng.

Nhưng nếu thật là vậy thì lại xuất hiện một vấn đề khác.... Tại sao cậu ta không thử đánh thức những người khác? Ngoại trừ Tổng Tân những người chơi khác không phải đều là đồng đội sao?

Nhìn thấy cửa phòng Tổng Tân mở, tại sao cậu ta không đi tìm cô mà lại tự mình chạy tới thư phòng?

Hơn nữa một người mạo hiểm hiểm vào thư phòng điều tra, nếu như tìm được manh mối thì khiến những người khác nằm không mà hưởng, nếu như xảy ra nguy hiểm thì lại chỉ có mình cậu ta chịu.

Chẳng lẽ cậu ta là loại người không chút ích kỷ, có tinh thần vô tư giúp đỡ mọi người sao?

Tổng Tân không tin.

Nghĩ vậy, cô quay sang nói nhỏ với Trọng Phong: “Chúng ta tới thư phòng xem, anh phải cẩn thận một chút.”

Trọng Phong mỉm cười, đưa tay xoa đầu cô, bị Tổng Tân nghiêng người tránh, anh liền xoa hai cái vào không khí, nói: “Có tôi ở đây, em yên tâm.”

Tổng Tân bị động tác vừa ngốc vừa đáng yêu này của anh chọc cười, kéo anh một cái, nói: “Đi thôi.”

Từ đầu cầu thang đến cửa thư phòng, trên hành lang dính đầy hình dấu chân từ dịch nhờn màu trắng quái vật để lại.

Bọn họ đi men theo tường, không chạm vào một giọt.

Tổng Tân cố ý đi thật nhẹ để không phát ra thanh âm. Cửa thư phòng lúc trước cô và Trọng Phong chạy vội nên chưa kịp đóng, nhưng bây giờ đã khóa lại, cũng may trong tay cô có chìa khóa.

Mà từ phòng cách vách vẫn luôn vang lên tiếng nói mớ, chứng tỏ còn có người chơi đang ngủ say.

Thật ra động tĩnh dưới tầng lớn như vậy, nếu như thuốc hết tác dụng thì những người này cũng phải tỉnh lại hết mới đúng.

Cũng chỉ có Số 2 là ngoại lệ, điều ấy càng khiến Số 2 trở nên bất thường. Tổng Tân đứng ở sát tường cửa thư phòng, trong lòng thấp thoáng một suy đoán.

Cô nắm tay, liếc mắt ra hiệu cho Trọng Phong.

Lúc này, để cho anh lên trước.

Số 2 là một người chơi, mà Trọng Phong có vũ khí có võ công, cô tin tưởng tuyệt đối anh sẽ không thua Số 2.

Trọng Phong tay trái đặt lên vỏ miêu đao, ngón cái nhẹ nhàng đỡ chuỗi đao, khiến thân đao rút ra một đoạn, chuẩn bị sẵn sàng rút đao ra bất cứ lúc nào.

Tổng Tân lấy chìa khóa trong túi, tìm chìa thư phòng, cắm vào ổ khóa, xoay tròn.

Cạch một tiếng nhỏ, khóa mở.

Tổng Tân rút chìa khóa, nghiêng người sang một bên.

Sau đó Trọng Phong nép sát cửa phòng, dùng vai đẩy nhẹ một chút. Khi cửa phòng mở ra đủ cho một người đi thì cực kỳ nhanh chóng lách mình vào phòng.

“Không có người.” Anh nói.

Tổng Tân lúc này mới đi vào nhìn cả phòng một lượt.

Thư phòng thiết kế đơn này gần thật sự không giấu được cái gì, chỉ cần nhìn lướt qua một lượt là có thể nhìn ra chắc chắn không có người ở đây.

Nhưng đương nhiên không bao gồm bên trong cánh cửa sắt kia.

Cửa sắt được mở ra hoàn toàn, bộ then cài cửa méo mó nằm dưới đất.

Bên trên và cạnh cửa cùng dưới mặt đất đều nhom nhóm đầy dịch nhòn trắng lúc con quái vật kia tông cửa để lại.

Phía bên phải cửa sắt liền luôn với vách tường, đối diện cửa Tổng Tân cũng có thể nhìn thấy luôn là không có người.

Mà bên trái đi thông cầu thang phía dưới thì không biết được.

Trọng Phong cất bước đi về hướng cửa sắt, thân thể cao lớn khom lại, nhìn vào bên trong một chút, ngay sau đó lui ra ngoài, nhỏ giọng nói với Tổng Tân: “Có dấu chân.”

Tổng Tân nhú mảy, cũng ngó vào nhìn, chỉ thấy trên bậc thang đầy máu xuất hiện những dấu giày mà lúc trước không có.

Mặc dù có vẻ như cậu ta rất muốn che dấu tung tích, nhưng trên bậc thang quá nhiều máu, muốn rón rén đi xuống cũng không được, chắc chắn phải có dấu chân để lại.

Giây phút cô nhìn thấy dấu chân thì suy đoán trong lòng lúc trước đã biến thành khẳng định...

Cô đoán rằng, trong nhiệm vụ lần này, không chỉ có một mình cô nhận được nhiệm vụ không giống với những người khác.

Tổng Tân không biết nhiệm vụ của Số 2 có giống cô hay không, nhưng hành vi hiện giờ của cậu ta ít nhất đã thể hiện rằng nhiệm vụ của anh ta không giống những người khác.

Nếu không, hành vi một mình mạo hiểm dưới tầng hầm này của cậu ta rất vô lý.

Tổng Tân nhìn chằm chằm vào những dấu chân kia, nói: “Chúng ta xuống dưới.”

Cô không biết nhiệm vụ của Số 2 là gì, nhưng nếu cậu ta vào tầng hầm thì rất có thể vẫn có liên quan đến tìm vật phẩm.

Lỡ như nhiệm vụ của cậu ta cũng là phá hủy vật phẩm thì chẳng phải cô có thể sẽ chết sao? Dù sao lúc chúng nó tuyên bố quy tắc thì không hề nhắc đến chuyện cô có đồng đội. Cho nên dù nhiệm vụ của Số 2 là gì, cho dù giống hệt nhiệm vụ của cô thì cũng vẫn là kẻ địch.

Cậu ta hoàn thành nhiệm vụ, tức là nhiệm vụ của cô thất bại.

Cho nên không thể đứng ở đây chờ cậu ta đi lên được, bắt buộc phải xuống dưới.

Cô đi đến chỗ bàn học, tiện tay cầm một chiếc bút mực, vứt nắp, coi như một vũ khí đơn giản.

Sau đó cô lại khóa trái cửa thư phòng, chia khóa cho vào túi, làm vậy thì ít nhất người bên ngoài sẽ tạm thời không vào được, cho dù muốn vào cũng phải có tiếng phá cửa rất lớn.

Đây là để đề phòng “Chim sẽ bắt ve, hoàng tước phía sau”.... Nếu như lại đột nhiên xuất hiện thêm một người chơi có nhiệm vụ khác, sau khi bọn họ vào tầng hầm lại đóng cửa nhốt bọn họ thì sao.

Cửa sắt thật sự quá thấp, hơn nữa còn rất chặt, hai người bọn họ chỉ có thể đi lần lượt từng người vào.

Trọng Phong đương nhiên là người đi trước. Tổng Tân không thể không thừa nhận, vũ lực của cô thật sự quá thấp, cần anh bảo vệ.

Đi hết cầu thang cuối cùng cũng có thể đứng thẳng dậy, nhưng trên mặt đất lại đầy máu dính dính trơn ướt. Đến gần mới phát hiện máu còn hòa với dịch nhòn trên người quái vật kia. Bọn họ lại phải đi thật cẩn thận tránh bất cứ động tĩnh, cố gắng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Càng đi xuống, mùi lại càng khó ngửi. Ngoại trừ mùi máu tươi còn có mùi thối rửa trộn với chút mùi lạ, hỗn tạp với nhau quả thực có thể khiến người ta cả ngày không muốn ăn gì.

Nhưng chỉ có Tổng Tân mới có cảm giác này thôi, Trọng Phong hoàn toàn không phản ứng, bởi vì anh không ngửi được.

Khi bọn họ đi đến khúc cua, Tổng Tân liền nghe thấy phía dưới loáng thoáng có chút động tĩnh.

Trọng Phong đi đằng trước quay lại nhìn cô, há miệng rồi lại vội vàng ngậm lại, chỉ chỉ chỗ cô đứng rồi lại chỉ vào chính anh, lại chỉ phía trước.

Tổng Tân hiểu rồi, anh muốn cô ở nguyên đây, một mình anh xuống dưới.

Cô lắc đầu, ra hiệu cho anh tiếp tục đi xuống.

Trọng Phong chớp mắt mấy cái, thấy cô hoàn toàn không có ý thay đổi quyết định, mới quay đầu tiếp tục đi.

Tổng Tân theo phía sau, nhìn bóng lưng cao lớn của anh, trong lòng không hề cảm thấy lo lắng hay sợ hãi.

Sở dĩ phải cẩn thận đi xuống chỉ bởi vì không rõ tình hình, sợ Số 2 ở dưới đánh lên bọn họ mà thôi. Nếu không, với khả năng của Trọng Phong vốn không có gì phải sợ.

Đoạn cầu thang phía dưới này cũng giống bên trên, hai bên đều bị vách tường chắn mất, chỉ có thể nhìn thấy phía trước.

Cầu thang có tất cả mười bậc, bậc nào cũng đầy máu trộn lẫn với dịch nhờn.

Bọn họ càng tới gần, càng nghe rõ động tĩnh phía dưới, giống tiếng đang bới tìm đồ.

Mười bậc cầu thang chẳng mấy chốc đã đi hết.

Trọng Phong ngừng ở bậc thứ ba từ dưới lên, ngón cái tay trái nhẹ nhàng đẩy miếu đao lên một đoạn, dùng tay phải nắm chặt chuôi đao, mới từ từ bước tiếp.

Tổng Tân cũng xiết chặt bút máy trong tay, thở nhẹ, đi theo sau lưng Trọng Phong.

Khi anh bước xuống bậc cuối cùng thì lập tức rút đao ra, nghiêng người.

Cùng lúc đó, Trọng Phong và Tổng Tân đều thấy rõ tình hình phía dưới.

Đây là một căn phòng cực nhỏ, chỉ khoảng sáu mét vuông.

Trong căn phòng không còn bất cứ một chỗ nào sạch sẽ. Dưới đất chônng chất đủ thứ, kể cả xương người, đầu lâu, lông, quần áo, giày dép, cùng với đồ trang sức như đồng hồ dây chuyền...

Chúng nó gần như khiến căn phòng này cao lên một tầng, thậm chí có một góc còn tạo thành một “ngọn núi” nhỏ.

Lúc này, một người đàn ông để tóc húi cua đang ngồi xổm trước “ngọn núi nhỏ”, nghe thấy đằng sau có động liền quay đầu nhìn về phía cầu thang, về mặt từ kinh ngạc nhanh chóng chuyển thành lo lắng, vội vàng đứng dậy: “Hai người cũng tỉnh rồi à? Mau đến xem xem, tôi hoài nghi vật phẩm chúng ta cần tìm đang ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Editor: mèomỡ

Còn chưa dứt lời, Số 2 đã hối hận đến mức suýt cắn vào lưỡi.

Bởi vì một câu nói ngắn ngủi này đã khiến cậu ta bại lộ. Không, thật ra, cho dù cậu ta không nói gì thì cũng đã sớm bại lộ rồi.

Sáng hôm nay, nhóm bọn họ phụ trách nghĩ cách vào thư phòng, nam chủ nhà ra ngoài lại mang theo cả chìa khóa, bọn họ chỉ còn cách cạy cửa, thế cho nên từng người đều tự đi tìm công cụ.

Chính trong lúc đó, cậu ta từ tầng ba xuống tầng hai thì đúng lúc trông thấy nữ đầu bếp về mặt lấm la lấm lét lên tầng hai. Cô ta đứng ở ngoài cửa phòng ngủ chính, vỗ vỗ mặt cho biểu cảm trở nên tự nhiên hơn rồi mới gõ cửa.

Lúc ấy, chỗ cậu ta còn cách phòng ngủ của vợ chồng chủ nhà ở tầng hai một đoạn, mà cho dù cậu ta có đứng ở trên hành lang tầng hai thì cũng không thể nghe thấy hai người kia nói gì sau lớp cửa đã đóng chặt.

Nhưng cho dù không nghe được nội dung, nhưng cậu ta vẫn vì hành động này của nữ đầu bếp mà cảnh giác.

Nhắc đến nữ đầu bếp, cái đầu tiên cậu ta nghĩ đến là đồ ăn... Đêm đầu tiên bọn họ ăn phải bữa tối kia nên mới ngủ say không tỉnh được.

Vì thế cho nên sau khi nghe người đàn ông đeo kính kể lại chuyện đầu bếp bỏ thuốc thì cậu ta vẫn không hoàn toàn hết cảnh giác.

Lúc đó cậu ta chỉ nghĩ, nữ đầu bếp hẳn là không hoàn toàn chịu nghe lời, nếu không tại sao cô ta lại lên la lên lút đi tìm nữ chủ nhà?

Suy nghĩ này cứ lộn vờn trong đầu cậu ta, nhưng bởi vì nhiệm vụ của cậu ta không giống những người chơi khác cho nên cậu ta không hề nói cho bất cứ ai, chỉ định buổi tối ăn cơm thì cẩn thận một chút.

Mặc dù buổi chiều Tổng Tân và Chu Ly đã cùng vào phòng bếp giám sát nữ đầu bếp, cũng tự tay rửa bát đĩa nhưng cậu ta vẫn không thả lỏng cảnh giác.

Đợi đến bữa tối, những người chơi khác đều xem Tổng Tân và Chu Ly có yên tâm dùng bữa hay không, riêng cậu ta từ đầu đến cuối lại chỉ để ý xem nữ chủ nhà.

Chỉ đồ ăn nào nữ chủ nhà động đĩa thì cậu ta mới ăn. Cũng bởi vậy, cậu ta phát hiện nữ chủ nhà không uống một ngụm canh nào.

Mặc dù những người khác dường như không để ý đến cậu ta, nhưng để họ không nghi ngờ, cậu ta cũng uống một ngụm canh, nhưng ngậm ở trong miệng một lát, rồi nhân lúc già vờ lau

miệng thì nhả vào ống tay áo.

Cho nên, lúc nửa đêm, khi nam chủ nhà đẩy xe đẩy đến trước cửa phòng cậu ta, rón rén mở cửa ta thì thật ra cậu ta vẫn tỉnh.

Lúc ấy, cậu ta đang đứng trong bóng tối ngay sau cửa, cầm cái búa ban ngày dùng để cạy cửa.

Chỉ cần nam chủ nhà đẩy cửa đi vào, cậu ta liền lập tức đập vào sau đầu ông ta, khiến ông ta không chết cũng phải hôn mê.

Đến lúc đó lại cầm chìa khóa đi mở cửa thư phòng, nhân lúc những người khác đang ngủ say tìm được vật phẩm trò chơi yêu cầu là có thể trở người thẳng rồi!

Đáng tiếc, kế hoạch của cậu ta đã xảy ra trục trặc.

Cậu ta nhìn cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, ánh sáng chiếu lên sàn nhà, còn soi ra bóng của người đứng bên ngoài. Cậu ta lặng lẽ gờ búa lên, chỉ chờ người phía ngoài lại đẩy cửa ra một chút.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng động.

Ngay sau đó cậu ta nghe thấy giọng cô gái tóc ngắn ở đối diện, còn có tiếng dao găm rơi xuống đất.

Cậu ta vốn định lặng lẽ đi ra ngoài nghe ngóng xem rốt cuộc bọn họ ở trong phòng nói cái gì, nhưng trong lòng cậu ta lại cảm thấy, trong khi những người khác hôn mê bất tỉnh thì hai người ở phòng đối diện này lại không làm sao cả, thật sự có chút kỳ quái.

Mà về chuyện nữ đầu bếp có phối hợp hay không vừa khéo sao lại do chính cô gái tóc ngắn này thông báo cho những người khác. Bây giờ mọi người đều dính thuốc, cô ta lại vẫn còn tỉnh, có quá trùng hợp hay không đây?

Vì vậy cậu ta không lập tức đi ra ngoài mà đứng sau cửa phòng lặng lẽ suy tư.

Căn cứ tình huống trước mắt cậu ta đột nhiên hiểu ra một chuyện.... Hai người chơi ở đối diện này dường như không giống những người chơi khác.

Cậu ta đoán hai người kia vốn không phải người quen trước khi vào trò chơi mà là hai người nhận được nhiệm vụ giống nhau!

Nhiệm vụ của hai người này cũng đều là nhiệm vụ bí mật giống cậu ta vậy. Ở trong mắt người khác, nhiệm vụ của tất cả tất cả mọi người đều giống nhau, nhưng thực chất hai người kia rất có thể đã nhận được nhiệm vụ khác, hơn nữa chỉ có bọn họ mới biết được đối phương là đồng đội của mình, cho nên ngay từ khi bắt đầu đã cố gắng tỏ ra thân quen khiến người khác cho rằng bọn họ luôn hành động cùng nhau là chuyện bình thường.

Nghĩ kỹ lại, người quen sẽ giống như bọn họ sao?

Người đàn ông có đôi mắt màu đỏ kia từ đầu đến giờ gần như không mở miệng nói câu nào, cô gái kia cũng khá ít nói. Cậu ta thậm chí còn không tận mắt nhìn thấy hai người kia nói chuyện với nhau.

Nói cách khác... Trong trò chơi lần này chia ra ba phe cánh!

Trong đó sáu người có nhiệm vụ giống nhau, một nam một nữ ở đối diện là chung một nhiệm vụ, một mình cậu ta một nhiệm vụ.

Trong lúc cậu ta đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng cửa phòng đối diện mở ra, dường như hai người kia đi ra rồi.

Chờ một lát sau, cậu ta mới cẩn thận ngó ra bên ngoài, thấy hai người kia đang đi về hướng thư phòng liền vội vàng rút đầu lại.

Cậu ta có chút do dự, có nên lên đi theo sau họ không? Lỡ như nhiệm vụ của hai người này cũng là tìm được vật phẩm, bọn họ tìm được trước cậu ta thì chẳng phải xong đời à?

Nhưng mà, người đàn ông kia nhìn có vẻ rất không dễ chơi. Nhìn thanh trường đao bên hông đã thấy không phải bình thường rồi.

Cậu ta do dự một lúc lâu, trong lúc ấy cậu ta còn từng nghĩ đến việc qua phòng đối diện xem tình hình nam chủ nhà hiện giờ ra sao. Cuối cùng cậu ta cắn răng, nghĩ, dù thế nào cũng phải qua đi thư phòng một chuyến mới được.

Vì vậy cậu ta lặng lẽ ra khỏi phòng, men theo hành lang đi về phía thư phòng.

Nhưng cậu ta mới đi được vài bước đã nghe thấy từ trong thư phòng vang lên tiếng đóng cửa rất mạnh!

Theo bản năng, cậu ta chạy trở về phòng.

Ngay cả cửa cũng không kịp đóng kỹ đã nghe thấy tiếng chạy từ xa đến gian phòng đối diện, sau đó là tiếng đóng cửa vội vã.

Tiếp đó, trong thư phòng vang lên tiếng tông cửa đút quăng.

Lúc này cậu ta đột nhiên nhận ra.... Trong thư phòng có vật sống hung mãnh.

Cậu ta do dự, nghĩ thầm, hai người đối diện có khi nào đột nhiên đi ra không? Cho dù bọn họ đột nhiên mở cửa, cậu ta cũng có thể giả vờ như vừa mới tỉnh...

Nghĩ tới đây, cậu ta mở cửa lặng lẽ đi tới cửa phòng đối diện, đưa tay làm ra vẻ định gõ cửa, nín thở, lắng lắng nghe lén xem trong phòng nói gì.

Lỡ như người ở bên trong đột nhiên mở cửa, cậu ta có thể nương vào động tác của mình hiện giờ mà nói: “Hai người tỉnh rồi à? Tôi bị động tĩnh ở thư phòng đánh thức, vừa định đến gõ cửa gọi hai người.”

Kết quả là cậu ta nghĩ quá nhiều rồi, người ở bên trong cũng không có ý định mở cửa, bọn họ ở bên trong hỏi cả chân tướng từ nam chủ nhà.

Khi câu chuyện gần kết thúc thì trong thư phòng có tiếng đồ bị phá, mà cậu ta cũng cảnh giác lập tức chạy trở về phòng, sau đó liền nghe được tiếng như tiếng chân trần từ trong thư phòng đến tận phía đằng này.

Cậu ta đã biết đó là cái gì nên đương nhiên không dám khinh thường, liền nhẹ nhàng khép kín cửa phòng lại.

Sau đó trong phòng đối diện nói những gì cậu ta cũng không thể biết được, chỉ biết là dưới tầng chẳng mấy chốc vang lên một tiếng hét thảm, ngay sau đó là tiếng kêu của nam chủ nhà ở trong phòng đối diện, nói gì mà mau thả ra, sắp không kịp rồi.

Nghe vậy, cậu ta cũng biết là nam chủ nhà muốn cứu người.

Vì vậy cậu ta lại nhanh chóng mở cửa ra một chút, hon nữa quay về giường nằm. ... Giờ phút này, suy nghĩ duy nhất trong lòng cậu ta là không thể để những người kia biết mình đã tỉnh.

Những chuyện xảy ra sau đó cực kỳ thuận lợi, hai người kia đi xuống tầng.

Vì vậy cậu ta nhân cơ hội, nhặt con dao ở cửa ra vào, chạy về phía thư phòng.

Tiến vào thư phòng thì cậu ta còn đóng cửa lại, mặc dù cậu ta biết hai người kia có chìa khóa.

Nhìn thấy tình cảnh trong cánh cửa sắt cậu ta liền biết con quái vật kia trước đây bị giam trong này, mà thứ cậu ta muốn tìm nhất định đang ở đây.

Nếu không, trò chơi đòi nào lại đặt ra một con quái vật và tầng hầm không dùng được chứ?

Cậu ta đi vào tầng hầm, quyết định phải tìm được vật phẩm rồi tiêu hủy trước khi hai người tới. Như vậy là cậu ta có thể lập tức hoàn thành trò chơi rồi.

Nhưng chờ đến khi cậu ta nhìn thấy đồng đồ lẫn lộn chồng chất như núi kia thì trong lòng liền thầm kêu khổ. ... Nhiều đồ như thế nói chỉ có một chút thời gian ngắn ngủn này, cho dù cho cậu ta hai ngày cũng chưa chắc đã tìm thấy được!

Nhưng lúc này muốn cậu ta quay lên già vờ như mình chưa bao giờ tới đây thì cũng không kịp nữa rồi, bởi vì trên bậc thang đã để lại dấu chân cậu ta, không thể giấu được. Cho nên bây giờ cậu ta không có đường lui, cũng chỉ có thể liều mạng tìm.

Đương nhiên, trong quá trình tìm kiếm cậu ta vẫn chú ý động tĩnh ở lối cầu thang, đáng tiếc cho đến tận lúc người đàn ông kia xuất hiện, cậu ta cũng không nghe thấy bất cứ tiếng động nào.

Khi cậu ta trông thấy hai người kia xuất hiện thì trái tim như muốn nhảy luôn ra khỏi lồng ngực, cũng buột miệng thốt ra: “Hai người cũng tỉnh rồi à? Mau đến xem xem, tôi hoài nghi vật phẩm chúng ta cần tìm đang ở đây!”

Sau đó, cậu ta nhìn thấy cô gái tóc ngắn kia cúi đầu cười cười.

Tổng Tân nhìn Số 2 từ trên xuống dưới một lượt mới nói: “Nhiều đồ như vậy, tìm tới khi nào?”

Sơ hở trong câu vừa rồi của Số 2, cô lại làm như không nghe thấy.

Mà Số 2 lại sững sờ, cậu ta biết cô gái trước mặt này tuyệt đối không phải loại ngu xuẩn, nếu không hôm nay cũng không thể khiến tất cả những người kia trúng thuốc mê.

Vậy tại sao bọn họ không giết cậu?

Cậu ta mới nghĩ tới đây, lại nghe cô bình tĩnh nói: “Trọng Phong, giết cậu ta.”

Chỉ một giây sững sờ, thanh miêu đao sắc bén kia phản xạ ra tia sáng chói mắt, trong nháy mắt đã đến trước mắt cậu ta!

Số 2 ở thời khắc mấu chốt đã kịp phản ứng, nhanh chóng sử dụng dị năng mình. ... Thủy tinh công nghiệp.

Lưỡi đao chẳng chút nương tình mà chém vào cổ cậu ta, mà phần da thịt trường đao chạm vào lại phát ra một tiếng “Keng” giòn vang như chém vào kim loại.

Da cậu ta lúc này đã cứng như sắt thép!

Trọng Phong một chiêu không thành công liền nhanh chóng bổ thêm một nhát, mạnh đến mức khiến miêu đao chém trúng da cậu ta còn rung lên mấy cái.

Tuy nhiên lại không thể đối phương bị thương một li nào.

Mà cùng lúc đó, Số 2 cũng đã rút ra con dao nhọn cắm ở lưng quần.

Cậu ta ý vào cơ thể cứng rắn tạm thời, trực tiếp dùng trái tay nắm lấy thân miêu đao chém vào người, cũng dùng sức kéo về phía mình.

Cậu ta muốn nhờ đó khiến Trọng Phong bị hụt, chờ khi Trọng Phong bị kéo về phía cậu ta, thì dùng dao đâm vào tim anh!

Nhưng cậu ta vừa mới dùng lực, thanh trường đao đã bị đối phương dùng lực càng lớn hơn kéo về.

Mà cậu ta cũng bị kéo giật theo.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: mèomỡ

Hai lần tấn công của Trọng Phong đều không thể khiến Số 2 bị thương, trong đánh giá của anh, kẻ địch này đã được xếp vào hàng “Cao thủ”, vì thế nên khi anh kéo giật thanh đao về đã dùng hết sức mạnh của người máy trí năng.

Đây là sức mạnh ngoài sức tưởng tượng của Số 2, giống như trước mặt có một lỗ đen với sức hút siêu mạnh, khiến cậu ta hoàn toàn bất lực mà bị kéo về phía đối phương.

Mặc dù cậu ta kịp thời buông tay, nhưng cơ thể ngã về phía trước theo quán tính đã không thể nào thay đổi được nữa rồi.

Cùng lúc đó Trọng Phong cũng tung ra một cú đâm.

Tay trái anh giống như đâm vào khối sắt, lúc chạm vào gò má Số 2 còn phát ra tiếng vang cực lớn. Ngay sau đó, Số 2 bị đánh quay sang bên nửa vòng.

Số 2 không cảm thấy đau, bởi vì dị năng của cậu ta vẫn đang còn hiệu lực. Nhưng điều khiến cậu ta kinh ngạc khó hiểu là tại sao đối phương dường như hoàn toàn không thấy đau?

Đâm lên sắt thép mạnh như vậy sợ rằng ngay cả xương cũng bị đánh nát mới đúng chứ?

Nhưng cậu ta không có thời gian suy nghĩ, bởi vì cậu ta phải nhân cơ hội này nhanh chóng đánh bại đối phương.

Ánh mắt cậu ta bỗng lóe lên, khi Trọng Phong lại tung ra một cú đâm thì cần răng lãnh trọn, khiến cơ thể nương theo quán tính mà ngã sang phải.

Cùng lúc đó, cậu ta chớp thời cơ, chân dùng sức đạp một cái, nhanh chóng xông về phía Tổng Tân đứng ở cầu thang!

Con dao trong tay không biết đã dính máu bao nhiêu người, cậu ta nắm chặt, gươm dao đâm về phía cổ Tổng Tân!

Mà Tổng Tân từ lúc cậu ta lao tới đã tự né ra, thậm chí cũng đã nghĩ xong nên dùng động tác gì để phản kích. Đáng tiếc là không cần.

Bởi vì trước khi Số 2 kịp lao đến, Trọng Phong ngăn cản cậu ta rồi.

Lúc này, tay trái như sắt của Trọng Phong đã siết chặt cổ tay Số 2, khiến tay gươm dao của cậu ta bị giữ giữa không trung, không thể nào chém xuống, cũng không có cách nào rút lại.

Đồng tử Số 2 co lại, nhanh chóng dùng tay trái đâm về phía mặt Trọng Phong!

Cậu ta vốn không định đánh Trọng Phong thật, chỉ muốn nhân lúc anh né tránh mà rút tay phải của mình lại thôi.

Nhưng mà, cậu ta lại tính sai một lần nữa.

Đối mặt với cú đâm của cậu ta, Trọng Phong vốn không thêm tránh, chỉ nhanh như chớp dùng tay phải đỡ lấy quả đâm của cậu ta.... Thanh kiếm đao rất ít khi rời khỏi người đã bị ném xuống đất.

Giờ phút này, trong lòng Số 2 bỗng sinh ra một suy nghĩ... Đây vốn chẳng phải một cuộc chiến, mà là trò chơi giữa một người trưởng thành và một đứa bé còn đang học mẫu giáo.

Đương nhiên, cậu ta chính là đứa bé học mẫu giáo kia.

“Tấn công vào mắt cậu ta!”

Giọng Tổng Tân từ phía sau vang lên, Trọng Phong nghe vậy, thân thể cũng lập tức làm theo.

Anh nhanh chóng xoay cổ tay trái, vặn ngược khuỷu tay phải của Số 2 ra phía ngoài, đồng thời, tay phải thả tay trái Số 2 ra, cướp lấy con dao trên tay Số 2!

Số 2 mặc dù có cơ thể cứng rắn, nhưng tốc độ phản xạ vẫn chỉ là người thường mà thôi.

Cậu ta không kịp phản ứng, con dao trong tay đã bị Trọng Phong cướp mất.

Ngay sau đó, con dao do chính cậu ta nhặt lên đã đâm vào mắt cậu ta.

Máu máu đỏ che kín tầm nhìn, cậu ta không cảm thấy đau, chỉ có trong đầu lập tức hiện lên mấy chữ.... Xong đời rồi.

Cậu ta có thể cảm nhận được con dao kia đâm vào trong hốc mắt của mình, rồi lại đâm sâu hơn vài phần, sau đó, cậu ta không còn biết gì nữa.

Số 2 ngã vật lên đồng lộn xộn đằng sau, chỉ phát ra âm thanh vô cùng nhẹ.

Trọng Phong quay đầu nhìn về phía Tổng Tân, chớp mắt: “Không sao chứ?”

Tổng Tân lắc đầu, đi nhặt kiếm đao lên trả lại cho anh, sau đó nắm tay trái anh: “Những lời này phải là em hỏi anh mới đúng.”

Cô lật mu bàn tay anh nhìn nhìn, nhẹ nhàng xoa hai cái, hỏi: “Mặc dù không cảm thấy đau, nhưng có hòng hóc ở đâu anh cũng biết chứ hả?”

Trọng Phong cười, hơi nghiêng đầu: “Không sao, ngủ một giấc là được.”

Anh vừa nói vừa rút tay trái lại, từ từ nâng lên...

Khóc mỗi Tổng Tân giật giật: “Đừng xoa đầu em, em không cần anh an ủi.”

Vì vậy Trọng Phong thả tay xuống, ngoan ngoãn đứng yên chờ lệnh.

Tổng Tân cúi đầu nhìn xác Số 2, thờ dãi nói: “Chúng ta phải đưa người này ra ngoài, xuống tầng một.”

Tầng hầm này có lẽ là phòng người hầu trong góc khuất nhất của tầng hai, bọn họ ở đây cũng có thể nghe thấy chút tiếng động từ tầng một.

Nam chủ nhà có thể còn chưa chết, con quái vật dường như vẫn đang phá cửa.

Vậy thì vừa khéo.... Để cô có cơ hội xử lý thi thể này.

Tổng Tân rút con dao trong mắt Số 2 ra, tùy tiện nhặt một chút vải rách trên đất quần từ đầu đến chân cậu ta lại, sau đó để Trọng Phong công thi thể ra khỏi tầng hầm.

Trong quá trình lên tầng, Tổng Tân vừa đi vừa dùng vải lau tất cả dấu giày. Sau khi đi hết cầu thang, hai người còn ngồi xuống lau sạch đế giày rồi mới đi ra ngoài.

Cô một mình ra khỏi thư phòng trước, xác định bên ngoài chưa có người chơi nào tỉnh, mới gọi Trọng Phong ra.

Bọn họ mang thi thể đến hành lang tầng hai, cởi đồng vải quần xung quanh ra, sau đó đặt chìa khóa của nam chủ nhà lên trên thi thể, hai người mỗi người một chân, đá thi thể xuống phòng khách tầng một.

Tiếng vang lớn lập tức hấp dẫn sự chú ý của con quái vật đang điên cuồng tông cửa dưới tầng.

Quái vật ngừng lại, quay đầu nhìn thi thể kia, phát ra tiếng tru như tiếng khóc, ngay sau đó liền nhào tới!

Sau đó chính là thời gian thưởng thức đồ ăn của nó.

Nó gặm rất nhanh, chẳng mấy chốc đã khiến thi thể trở nên biến dạng, không ai có thể nhận ra Số 2 chết vì là bị đâm dao vào mắt nữa.

Tổng Tân vo đồng vải bọc thi thể và lau dấu chân ném vào tủ quần áo phòng số 2, rồi cùng Trọng Phong về phòng, cũng xử lý sạch sẽ tất cả dấu vết dù là nhỏ nhất trong ngoài phòng.

Ví dụ đồng dịch nhòn, hay dấu chân nam chủ nhà giẫm lên đó lúc vội vã chạy xuống. Dấu chân ấy là từ phòng cô chạy chéo về phía cầu thang, cho nên cô quấy đồng dịch nhòn lên một chút, để người khác không nhìn ra phía trên đã từng có dấu chân.

Còn con dao nhọn thì lau vết máu mới rồi ném lại lên xe đẩy.

Khi bọn họ làm xong những chuyện này thì tiếng tông cửa ở tầng một lại vang lên.

Quái vật kia đúng là cố chấp. Có lẽ vì thi thể Số 2 khiến nó ăn no nên sức tông cửa bây giờ còn mạnh hơn trước.

Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến Tổng Tân, hai người liền về phòng đi tắm, cũng dùng nước lau để giã một lượt cho hết vết máu, rồi lại khóa cửa đi ngủ.

Thật ra Tổng Tân rất muốn phóng hỏa thiêu hết đồ trong tầng hầm kia.

Cô vốn còn tưởng rằng vào được tầng hầm thì sẽ nhanh chóng tìm được vật phẩm, không ngờ trong đó lại lắm đồ ngổn ngang như vậy.

Nếu như chỉ có cô và Trọng Phong thì tồn cả đêm cũng chưa chắc đã tìm xong, huống chi hiện giờ đã không còn đủ một đêm rồi.

Tỷ lệ vật phẩm nằm ở đó rất lớn, đốt trụ chắc chắn thuận tiện hơn tìm từ từ.

Nhưng mà tầng hầm ấy thật đúng là quá “Kín”.

Chưa nói đồng đồ kia ngấm trong máu có thể bén lửa hay không, trong không gian kín như thế chi sợ lửa cũng không bùng lớn được.

Còn có, cô lo trong đó có nhiều thứ dù bị lửa đốt cũng chưa chắc đã hỏng.

Lỡ như vật phẩm cô muốn tìm lại đúng là thứ không sợ lửa thì sao, như vậy cô phải chờ lửa tắt xong lại đi tìm, nhưng chờ đến lúc tắt thì trời cũng đã sáng từ lâu rồi.

Hơn nữa, đám cháy vừa mới tắt nhiệt độ cũng vẫn cực cao, sợ rằng không thể vào ngay lập tức.

Đến lúc đó người chơi khác đều đã tỉnh, cô không tìm được đồ là một chuyện, có khi còn tạo cơ hội cho kẻ khác.

Có điều, mặc dù cô cho rằng vật phẩm trong tầng hầm, nhưng lại không dám chắc 100%.

Cho nên, cô có khuynh hướng tạm thời không để lộ thân phận, chờ trời sáng rồi cùng những người chơi khác tìm vật phẩm hơn.

Số 2 không được phép sống.

Cô phải giết Số 2, đổ hết chuyện đêm nay lên đầu một người đã chết.

Tổng Tân bị Trọng Phong nhẹ nhàng lay tỉnh, anh lặng lẽ mà đẩy vai cô mấy cái, gọi cô dậy, làm cô nghe thấy tiếng gõ cửa và tiếng hét của người chơi bên ngoài.

Cô gấp dài ngồi dậy, nhưng không rời giường, mà đợi cửa phòng mình bị gõ.

Trọng Phong đứng ở bên giường nhìn cô, cô ngẩng đầu nhìn anh, vẫy tay ra hiệu cho anh cúi đầu xuống.

Anh ngoan ngoãn cúi đầu, sau đó mái tóc đen bị Tổng Tân lấy tay vò rối. ... Nhìn giống như vừa mới dậy, ngay cả tóc cũng không kịp chải.

Chẳng bao lâu sau có người gõ cửa phòng cô.

Tổng Tân đếm thăm vài giây, mới vừa xuống giường vừa hỏi: “Ai đấy?”

Ngoài cửa là giọng nói có chút hốt hoảng của Chu Ly: “Chị Tổng Tân, mau dậy đi, xảy ra chuyện rồi!”

Tổng Tân bước nhanh tới, mang theo mái tóc rối bù ra mở cửa, dụi mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

Sau khi hỏi xong, cô liền nhìn đồng dịch nhòn trên đất, ngăn người: “Đây là cái gì vậy? Cái xe đấy kia là..”

Những người chơi khác vẻ mặt nghiêm trọng từ trong hành lang đi ra, người đàn ông trung niên nói: “Những thứ nhìn này có vẻ như là từ dưới tầng hầm trong thư phòng đi ra, thật cmm kỳ lạ, sao chúng ta tới hôm qua vẫn ngủ say đến vậy?!”

Chu Ly nhìn Tổng Tân: “Hôm qua tôi rửa bát đĩa rất nhiều lần, ngay cả rau cũng là chị Tổng Tân rửa, nữ đầu bếp cũng không động vào lọ thuốc, chẳng lẽ chúng ta vốn không phải bị hạ thuốc vào đồ ăn?”

Người đàn ông đeo kính chỉ phòng Số 2, nhều mày nói: “Hiện giờ chuyện này không quan trọng, quan trọng là cậu ta không ở trong phòng.”

Tổng Tân lấy tay gỡ gỡ mái tóc rối bời: “Xuống tầng xem sao?”

Người đàn ông trung niên nói: “Những dấu vết trên dịch nhòn này nhìn có vẻ như có cả tay và chân, chỉ có di chuyển xuống phía dưới chứ chưa quay về. Thứ kia chắc chắn vẫn còn ở dưới tầng, mọi người cẩn thận một chút.”

Mọi người đều gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng bước qua những dịch nhòn kia, men theo cầu thang chậm chậm xuống tầng.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Hoàn thành nhiệm vụ

Editor: mèomỡ

Bốn người chơi nam lựa chọn đi trước, một người trong đó còn cầm dao, để hai cô gái đi sau cùng.

Trọng Phong thấy thế cũng đi phía trước Tổng Tân, Chu Ly thì sợ hãi mà ôm lấy tay Tổng Tân.

Khi bọn họ sắp đến tầng hai thì người đàn ông đeo kính đi đầu cũng là người đầu tiên nhìn thấy tình hình ở trên hành lang tầng hai. Sắc mặt anh ta lập tức thay đổi, chỉ vào bên kia kêu lên: “Mọi người xem!”

Thi thể của nữ chủ nhà không có gì khác tới hôm, khác biệt duy nhất là máu trên mặt đất đã đổi màu và bắt đầu khô lại.

Các người chơi sau khi nhìn thấy thi thể cũng đều biến sắc, Chu Ly sợ hãi kêu lên: “Bà... Bà ta bị cắn chết à?”

Người đàn ông trung niên nói: “Không biết là thứ gì làm, mọi người cẩn thận.”

“Nữ chủ nhà chết rồi, lẽ như bà ta là NPC yêu cầu thì sao?” Người chơi nam để râu sắc mặt đen sì nhìn mọi người.

Những người khác cũng không biết đáp sao, sắc mặt đều rất xấu.

Sau một lúc lâu, người đàn ông trung niên mới cất tiếng: “Đừng tự mình dọa mình, không phải còn mấy NPC khác sao? Ai có thể chắc chắn bà ta là NPC yêu cầu? Đi thôi, xuống tầng xem tình huống rồi nói sau.”

Các người chơi tiếp tục đi xuống, trong quá trình đi từ tầng hai xuống tầng một, người đàn ông đeo kính đi đầu nhìn thấy một vật đỏ đỏ trắng trắng trong phòng khách.

Anh ta kinh ngạc tròn tròn mắt, còn tháo kính ra lau một lần rồi lại đeo lên: “Đó, đó là người à?!”

Đó là thi thể Số 2, hoặc nên là hài cốt thì chính xác hơn.

Mà ngoại trừ Tổng Tân và Trọng Phong, những người khác lúc này còn chưa nhận ra cái ‘đồng’ đó là ai.

Bọn họ chỉ nhìn thấy một đồng xương dính lại chút thịt vụn, tóc và vôi vụn nhìn không ra hình dáng ban đầu.

Người đàn ông đeo kính nuốt nước bọt, trong lòng vô cùng hối hận tại sao mình lại lảng xãng đi đầu. Anh ta rất muốn quay lại, nhường cho người khác lên. Nhưng khi anh ta quay đầu, đã thấy tất cả những người chơi còn lại đều đang nhìn anh ta.

Nếu như bây giờ anh ta nói mình không dám tiến lên thì chẳng phải quá nhát gan sao?

Người đàn ông đeo kính liếm môi, cắn răng, miễn cưỡng tiếp tục đi xuống.

Tổng Tân liếc nhìn thư phòng mà nam chủ nhà trốn vào đêm qua, chỉ thấy cửa phòng đã được mở ra, ở cửa ra vào để lại không ít dịch nhòn.

Mà trong phòng rất yên tĩnh, lại cực kỳ âm u.

Nam chủ nhà có khi nào đã chết ở trong đấy rồi không? Con quái vật kia còn trốn trong phòng hay không?

Đến phòng khách, các người chơi đề phòng mà nhìn xung quanh, nét mặt cực kỳ nghiêm túc, sợ sơ xảy một chớp mắt sẽ có quái vật lao ra giết chết bọn họ.

Qua chừng hai phút, thấy không có chuyện gì xảy ra, bọn họ mới bình tĩnh lại, cũng bắt đầu xem xét đám xương kia.

Chu Ly che miệng, chỉ nhìn một cái rồi vội quay đầu đi.

Người đàn ông trung niên bình tĩnh hơn rất nhiều, mặc dù đồng xương này nhìn có vẻ rất rợn người, nhưng ông ấy vẫn đến gần, nhìn những mảnh vụn còn sót lại một lúc, nói: “Đây là thi thể của cái cậu tóc húi cua kia! Mặc dù quần áo đều rách nát với dính máu, nhưng mọi người xem chỗ này, có một logo giong trên quần áo cậu ta.”

Đương nhiên, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có bằng này người, bộ hài cốt chỉ có thể là nam chủ nhà hoặc là người chơi mất tích duy nhất mà thôi.

Cho dù không có logo, chỉ cần nhìn vài quần áo cũng có thể biết được thân phận.

“Tại sao lại như vậy...” Một người chơi mặt chữ quốc ánh mắt phức tạp nhìn đồng xương, nhíu mày: “Thứ giết cậu ta nhất định rất lợi hại! Trong thư phòng vẫn luôn giam giữ con quái vật đáng sợ này sao?!”

Tổng Tân nói: “Bên ngoài thư phòng có rất nhiều dịch nhòn, có lẽ bên trong còn có cái gì đó.”

Ở tầng một nhìn vào thư phòng có thể thấy rõ hơn từ trên tầng nhìn xuống rất nhiều. Mặc dù trong phòng không bật đèn nhưng lại có chút ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào, giống như...

Rèm chỗ đó bị kéo ra vậy.

Mặc dù từ đây không thể nhìn thấy toàn cảnh trong thư phòng, nhưng Tống Tân cảm thấy, có thể tối qua nam chủ nhà đã từ cửa sổ chạy ra ngoài. Mà quái vật rất có thể cũng đã đuổi theo rồi. Nếu không vì sao người chơi ở dưới tầng lầu như vậy mà con quái vật kia vẫn không xuất hiện?

Lúc này, phòng người hầu tầng một chậm chậm mở ra một chút, đầu bếp nữ lộ đầu ra nhìn bên ngoài, sau khi nhìn thấy người chơi, cô ta liền vội vàng mở cửa, vừa chạy ra vừa nói: “Thật tốt quá, tôi còn tưởng rằng các người đều chết hết rồi cơ! Tối hôm qua thật sự là, thật sự là quá đáng sợ!”

Người đàn ông đeo kính mắt sáng lên, đề vai cô ta, hỏi: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nói hết những chuyện cô biết ra!”

Đầu bếp co rúm lại, nhìn lướt qua đồng xương, hốt hoảng lắc đầu nói: “Tôi không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe thấy đầu tiên là tiếng phu nhân hét thảm, sau đó giống như có người xuống tầng một rồi lại chạy vào thư phòng. Cửa thư phòng bên kia bị đập rầm rầm, tôi không dám ra xem, vẫn luôn trốn trong phòng.”

“Tối hôm qua có phải cô lại bỏ thuốc vào thức ăn không hả?” Người đàn ông đeo kính cắn răng hỏi.

Nữ đầu bếp vội vàng lắc đầu: “Không, đương nhiên không! Chiều hôm qua có hai người coi chừng tôi, dù tôi muốn cũng không có cơ hội!”

Cô ta nói xong, ánh mắt giống như vô tình mà liếc qua Tống Tân.

“Cứ nghĩ chuyện đêm qua cũng không có tác dụng gì.” Tống Tân tiếp tục đề tài vừa rồi: “Mọi người cùng nhau vào thư phòng xem sao?”

Người chơi đề râu chỉ đầu bếp nữ nói: “Đề cô ta đi trước.”

Người đàn ông đeo kính lắc đầu: “Đùa gì thế, nếu như cô ta là NPC yêu cầu, bên trong lại có nguy hiểm thì sao?”

“Như vậy đi.” Người đàn ông mặt chữ quốc cảm dao nhìn về phía Trọng Phong: “Hai chúng ta có vũ khí, chúng ta cùng đi trước.”

Trọng Phong không đáp lại, nhìn Tống Tân. Thấy cô gật đầu, anh liền đi thẳng tới thư phòng.

Tống Tân vốn định để cho anh đi phía sau người chơi, lỡ như gặp nguy hiểm chỉ ít anh có đủ thời gian phản ứng, nhưng lúc này không tiện nói chuyện, cô chỉ đành im lặng.

Nhưng, cô cảm thấy trong thư phòng rất có thể không có gì nguy hiểm, bởi vậy cũng không quá lo lắng.

Người đàn ông mặt chữ quốc đi cạnh Trọng Phong, chờ khi bọn họ đi đến gần thư phòng thì Trọng Phong mới rút đao ra đi vào.

Lúc này, Tống Tân lại đi tới bên cửa sổ, kéo hết rèm phòng khách ra.

Ánh mặt trời bên ngoài xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chớp mắt đã lấn át hết ánh đèn điện.

Mà Trọng Phong lúc này cũng đã cầm đao vào thư phòng, sau khi nhìn trong phòng một lượt, anh mới bật điện, quay đầu nói với Tống Tân: “Không có người.”

Người chơi khác cũng sợ, nối đuôi nhau đi vào.

Sau khi vào phòng, bọn họ mới nhìn thấy trên mặt đất có dịch nhòn màu trắng trải dài từ cửa ra vào đến cửa sổ.

Cửa sổ đang mở, rèm bị kéo ra một nửa, bởi vậy lúc trước mới có ánh sáng từ bên ngoài lọt vào.

Trên bề cửa sổ cũng có một chút dịch nhòn màu trắng hình bàn chân, hiển nhiên là quái vật đã chạy ra ngoài từ chỗ này.

Ở ngoài cửa sổ chính là vườn hoa, nhà người làm vườn cách nơi này cũng không xa.

Nhưng người chơi không lập tức đi ra ngoài, bọn họ ở lại thư phòng, sắp xếp lại tình huống hiện tại.

“Tôi cho rằng tình hình tối hôm qua là như thế này.” Người đàn ông đeo kính nói: “Trước cửa phòng cậu kia không phải còn có xe đẩy và dao à...”

Bởi vậy anh ta đoán lúc ấy nam chủ nhà định giết Số 2 như tối hôm đầu giết Số 1, xe đẩy hiển nhiên là dùng để đẩy thi thể.

Mà nếu như nó tới bây giờ vẫn đang đặt ở cửa phòng số 2 thì chứng tỏ nam chủ nhà không thành công. Nói cách khác, Số 2 lúc ấy rất có thể đã tỉnh, còn bất ngờ đánh úp lại nam chủ nhà, cướp chìa khóa từ tay nam chủ nhà.... Chìa khóa hiện giờ vẫn còn trong vũng máu với bộ xương kia.

Sau khi Số 2 lấy được chìa khóa liền vào thư phòng, không ngờ trong đó có quái vật, cậu ta cũng vì vậy vô tình thả con quái vật kia ra.

Có điều những thông tin trước mắt tạm thời không đủ để bọn họ hoàn toàn xác định tình hình đêm qua, người đàn ông trung niên nói: “Chúng ta bây giờ ra vườn hoa trước, xem nam chủ nhà và người làm vườn sao rồi, hy vọng họ tốt nhất là không xảy ra chuyện gì. Sau đó lại cùng lên tầng vào thư phòng. Nếu thư phòng là nơi quái vật kia ẩn thân, vậy rất có thể vật phẩm chúng ta muốn tìm đang ở trong đó.”

Những người khác không có ý kiến, mọi người liền từ bộ cửa sổ trèo ra ngoài.

Bọn họ đi theo dịch nhòn trên mặt đất, sau đó chợt nhận ra hướng quái vật đi hóa ra là nhà người làm vườn.

Bởi vì sợ lại chết thêm một NPC, người chơi liền vội vàng chạy tới. Nhưng đến trước cửa lại thấy khung cảnh bình yên, người làm vườn đang ngồi ở ngưỡng cửa, cúi đầu tập trung điều khác.

Dịch nhòn trên mặt đất tập trung nhiều ở cửa phòng, nhưng lại kéo dài thêm đến một hướng khác, dường như con quái vật kia dừng lại một lát rồi lại rời đi.

Nhìn thấy người làm vườn còn sống, ngoại trừ Tống Tân thì tất cả người chơi khác đều thở phào một hơi. Người đàn ông đeo kính chạy đến trước mặt người làm vườn, cúi đầu hỏi: “Anh có thấy nam chủ nhà không? Hoặc đêm qua có nghe thấy động tĩnh bất thường nào không?”

Người làm vườn đang điều khác một người gầy nhỏ.

Anh ta dừng tay, ngừng đầu nhìn người đàn ông đeo kính, nở một nụ cười quý dị.

Nhìn thấy vẻ mặt này của anh ta, các người chơi đều ngẩn ra, ngay sau đó lại thấy anh ta hơi xoay người, đưa tay chỉ cửa phòng.

Nhìn có vẻ như muốn bọn họ nhìn xem.

Người đàn ông đeo kính ở gần nhất, liền tiến lên đẩy cánh cửa hòm qua đã bị đập nát.

Ngay sau đó, anh ta trợn trừng mắt, bất giác mà lùi về sau hai bước, vẻ mặt kinh hoàng quay đầu nhìn những người khác: “Nam chủ nhà... Nam chủ nhà chết rồi!”

Nữ chủ nhà chết cũng đã khiến trong lòng người chơi có chút lo lắng, lúc này nghe tin ngay cả nam chủ nhà cũng đã chết, mọi người liền tuyệt vọng.

Tất cả gần như đồng loạt xông lên, chen chúc ở cửa phòng nhìn vào bên trong... Giống như không tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối không tin nam chủ nhà thật sự đã chết rồi.

Mà giữa sàn của ngôi nhà không quá lớn này quả thật có một thi thể, một thi thể đầu lìa khỏi thân.

Cổ không biết bị chặt bao nhiêu nhất, toàn bộ phần cổ đã nát bét. Đầu nam chủ nhà đầy máu tươi nằm cạnh phần thân, mắt trợn trừng.

Nam chủ nhà thật sự đã chết rồi, các người chơi quả thật không muốn tin.

Tổng cộng chỉ có mấy NPC, cho dù cộng cả NPC người dọn vệ sinh nhìn đã thấy không giống NPC yêu cầu, thì cũng chỉ có năm mà thôi.

Hiện tại đã chết hai... Lỡ như NPC yêu cầu chính là một trong hai vợ chồng này thì sao?!

Tất cả mọi người vẻ mặt nghiêm trọng, im lặng không nói một lời. Tống Tân cũng hơi cúi đầu, cố gắng để nét mặt của mình nhìn có vẻ không khác những người còn lại.

Lúc này, người đàn ông đeo kính đột nhiên túm lấy cổ áo người làm vườn, hung dữ hỏi: “Là mày giết đúng không?! Nói, tại sao lại giết ông ta! Rốt cuộc tại sao!”

Người làm vườn để kệ anh ta túm cổ áo, nụ cười quý dị trên mặt này không chỉ không biến mất, còn dần dần cười càng lớn.

Anh ta giống như rất vui sướng, hoàn toàn không quan tâm mình đã chọc giận người chơi.

Người đàn ông đeo kính dấm một phát vào mặt người làm vườn, hơn nữa còn định bồi thêm cú nữa.

Chu Ly kêu lên: “Đừng đánh! Lỡ như lại đánh chết một người thì sao?! Nếu anh ta giết nam chủ nhà, chúng tôi giữa bọn họ có thù oán, đây chẳng phải là manh mối sao!”

Người đàn ông đeo kính lại dấm thêm một cú vào mặt phải người làm vườn mới tỉnh táo lại, cắn răng nói: “Còn không mau nói, tại sao lại giết ông ta?!”

Người làm vườn quay đầu, nhổ máu trong miệng xuống đất, sau đó chậm rãi đưa miếng gỗ vẫn luôn nắm trong tay lên.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hoàn thành nhiệm vụ (2)

Editor: mèomỡ

Tống Tân thấy miếng gỗ đang điêu khắc dở dang này đã có hình dáng cơ bản, nhìn giống như một bé trai đội nón cao bồi.

“Đây là...” Người đàn ông trung niên chần chờ một chút, thử hỏi: “Con trai cậu?”

Người làm vườn nhìn về phía ông ta, khẽ gật đầu, sau đó lại cúi xuống nhẹ nhàng vuốt ve tượng gỗ khắc dở.

Người đàn ông trung niên lại đoán: “Là con quái vật kia ăn thịt con trai anh đúng không? Hoặc nên nói, là nam chủ nhà dùng con trai cậu cho quái vật ăn thịt?”

Người làm vườn cúi đầu tiếp tục vuốt ve tượng gỗ, vẻ mặt đau thương lại ẩn chứa chút thỏa mãn sau khi báo thù.

Khiến cho mọi người bất ngờ là NPC từ đầu đến giờ chưa hề mở miệng này lại lên tiếng nói chuyện.

Anh ta nói: “Con trai tôi cũng tầm tuổi tiểu thư, bọn chúng từng là bạn thân nhất của nhau...”

Sau đó, anh ta biết cô bé kia gặp bệnh lạ không thể nhìn thấy ánh sáng... Lúc đó, anh ta còn chưa biết loại “Bệnh” này cần ăn thịt người.

Anh ta lo con mình bị lây bệnh nên không cho phép thằng bé gặp tiểu thư nữa. Ai ngờ, một tháng sau đó, con trai anh ta đột nhiên biến mất.

Người làm vườn bắt đầu tìm con khắp nơi, cũng đến hỏi vợ chồng chủ nhà có trông thấy con trai anh ta hay không, nhưng đôi vợ chồng này đều lắc đầu nói không thấy.

Nhưng người dọn vệ sinh lúc ấy lại lên nói cho anh ta biết là mình tận mắt nhìn thấy nam chủ nhà dẫn con anh ta lên tầng.

Người làm vườn muốn lên tầng tìm con nhưng đôi vợ chồng này không chịu để anh ta lên tầng dù chỉ một bước. Anh ta vì thế mà còn đứng ở dưới tầng gào thét gọi tên con nhưng hoàn toàn không thấy đáp lại.

Hai vợ chồng kia tức giận nói sẽ lập tức xa thái anh ta, bắt anh ta lập tức thu dọn đồ đạc biến khỏi đây.

Anh ta đương nhiên không chịu đi, nếu không làm sao có thể tìm được con trai? Vì vậy anh ta chỉ đành tạm thời nhượng bộ, cầu xin hai người có khả năng tự do hoạt động trong biệt thự là người dọn vệ sinh và quản gia giúp anh ta tìm, còn anh ta thì tìm kiếm ở bên ngoài.

Nhưng con trai còn chưa tìm được thì quản gia và người dọn vệ sinh vài ngày sau đã lần lượt biến mất.

Nam chủ nhà với anh ta là hai người kia từ chức. Đến lúc này người làm vườn mới chính thức nghỉ ngơi đôi vợ chồng này.

Sau đó, cho dù người làm vườn cực ít có cơ hội vào biệt thự cũng phát hiện gần đây thường xuyên có khách đến nhưng lại chưa bao giờ trông thấy có ai rời đi.

Anh ta biết, con trai mình nhất định đã chết rồi.

Vì vậy anh ta bắt đầu nghĩ mọi cách điều tra sự thật để báo thù, còn quyết định trước khi báo được thù sẽ không bao giờ mở miệng nói chuyện nữa... Bởi vì anh ta phải sống sót mới có thể báo thù.

Quản gia và người dọn vệ sinh rất có thể đã phát hiện bí mật gì đó cho nên mới biến mất. Anh ta muốn sống sót thì phải giả câm giả điếc, giả vờ như bởi vì con trai mất tích mà đau buồn, hoàn toàn không biết trong ngôi biệt thự kia đã xảy ra những chuyện gì.

Nhưng điều tra cũng không dễ dàng, anh ta tốn rất nhiều thời gian cũng không điều tra được gì có giá trị. Mà ngay cả giết vợ chồng chủ nhà để báo thù anh ta cũng không làm được, bởi vì đôi vợ chồng này không bao giờ ra vườn hoa, đi ra ngoài cũng lái xe, sau khi trở về thì lập tức vào nhà.

Anh ta còn phải luôn đề phòng bọn họ sẽ giết mình như đã giết những người khác.

Nhưng có lẽ là bởi vì anh ta quá trầm lặng, cho nên đôi vợ chồng này cũng không làm gì anh ta.

Tóm lại, chính là một câu chuyện muốn điều tra cái chết của con trai mà không được, muốn giết kẻ thù cũng không có cơ hội.

Chu Ly nghe xong, vui vẻ nói khẽ với Tổng Tân: “Thật tốt quá, anh ta nhất định chính là NPC cần tìm! Vật phẩm chúng ta cần tìm chắc chắn là đồ con trai anh ta để lại!”

“Tầng hai thỉnh thoảng lại có tiếng động, chính là do thứ này đúng không?” Người đàn ông mặt chữ điền nhìn dịch nhòn trên mặt đất.

Người đàn ông trung niên nói: “Con gái đôi vợ chồng này bị bệnh không thể thấy ánh sáng, cho nên trong nhà mới dùng rèm che kín mít, chúng ta cũng chưa bao giờ nhìn thấy con gái của họ, nhưng những tấm rèm vẫn không được phép kéo ra, chứng tỏ con gái bọn họ chắc chắn vẫn còn sống.”

Anh ta nhìn mọi người, nói: “Tôi cảm thấy thứ được giấu trong thư phòng chính là đứa con gái bị bệnh của bọn họ. Nhưng, người đi đến đâu để lại dịch nhòn tôi đó... Sợ rằng đã không phải là người nữa rồi. Cho nên tôi hoài nghi những khách mời ‘sống không thấy người người, chết không thấy xác’ kia rất có thể đã bị hai vợ chồng kia dùng làm đồ ăn cho con gái quái vật của họ rồi!”

Người đàn ông đeo kính đẩy gọng kính: “Đừng nói nhiều rồi, nhanh chóng vào thư phòng tìm đồ quan trọng hơn, những suy đoán này hiện giờ cũng không cần thiết.”

Vì vậy mọi người lập tức dẫn theo người làm vườn lên thư phòng.

Tổng Tân lại cảm thấy những người này thật là quá hấp tấp, tìm được manh mối giống liền vội vàng, ngay cả những chi tiết nên suy nghĩ nhiều hơn cũng bị cho là ‘không cần thiết’.

Nhưng như thế đối với cô chỉ có lợi mà không có hại.

Đi không bao xa, bọn họ liền nghe thấy tiếng giống như khóc mà lại như không vang lên từ trong khóm cây.

“Trời đã sáng, xem ra con quái vật này cũng không sống được đâu.” Người đàn ông trung niên nhìn qua.

Không ai có ý định qua xem, đối với bọn họ quái vật chết hay sống cũng không quan trọng, thế nên họ cũng mặc kệ tiếng động mà đi thẳng vào biệt thự.

Mà khi bọn anh đi đến tầng ba thì lại thấy phía cuối hành lang có một người... Là nữ đầu bếp kia

Vì vậy, bọn họ lại nghe được một câu chuyện nữa từ nữ đầu bếp.

Cô ta nói, em gái cô ta một tháng trước được nhận vào đây làm nữ đầu bếp. Lúc ấy em gái còn vui vẻ nói lương nơi này rất hậu hĩnh, chờ sau khi lấy được tiền lương sẽ mua tặng cô một chiếc váy mới.

Nhưng tới đây chưa được một tháng, em gái cô đã mất tích rồi.

Gia đình em gái tới tìm, vợ chồng chủ nhà lại nói là tự em gái cô ta từ chức, còn nói đã đi mấy ngày rồi, bọn họ hoàn toàn không biết em gái cô ta hiện giờ ở đâu.

Nữ đầu bếp cùng người nhà em gái đều không tin em gái sẽ vô duyên vô cớ mất tích, vì vậy nữ đầu bếp quyết định xin vào đây làm... Cũng may lần trước cô không đi cùng người nhà em gái đến tìm người, cho nên đôi vợ chồng này cũng không nhận ra cô.

Công việc của cô ta thuận lợi để điều tra hơn người làm vườn rất nhiều, bởi vậy chẳng bao lâu cô ta cũng biết những vị khách mời kia đều đã bị chủ nhân nơi này giết chết rồi.

Chỉ có điều, cô ta không biết thi thể của những người bị giết ở đâu.

Cho đến tận hôm nay, khi nhìn thấy xương và thịt nát bị găm be bét trong phòng khách, cô ta mới hiểu ra.

Đợi khi tất cả người chơi đi ra ngoài thì cô ta liền chạy tới thư phòng, muốn ít nhất thì cũng tìm được một di vật của em gái về an táng.

“Nhưng mà... Tôi không dám vào, chỗ đó thật sự quá đáng sợ.” Nữ đầu bếp ôm ngực nói, “Mấy người có đồng ý giúp tôi tìm món đồ này không?”

“Đương nhiên đồng ý.” Ai sẽ nói không chứ?

Người đàn ông đeo kính hỏi: “Vậy người muốn tìm món đồ là cái gì?”

Nữ đầu bếp nghĩ nghĩ, nói: “Em gái tôi luôn mang trên người một chiếc đồng hồ quả lắc màu bạc, đó là quà tôi tặng con bé vào sinh nhật năm hai mươi tuổi của nó. Trên đồng hồ có một vết xước, trong mặt đồng hồ khảm một viên đá màu xanh dương, rất dễ nhận ra.”

Những người khác nhìn nhau, trên mặt mọi người đều lộ rõ vẻ mừng rỡ.

Cho dù NPC cần tìm là ai đi nữa thì cứ biết đồ bọn họ muốn tìm là gì cái đã, đến lúc đó tìm cả hai vật rồi đưa cho cả hai thì chẳng phải có thể hoàn thành trò chơi rồi sao?!

Chu Ly vội vàng hỏi người làm vườn: “VẬY còn anh, vật anh muốn tìm là gì?”

Người làm vườn nói: “Con trai tôi luôn mang trên người một chiếc đồng hồ quả quýt màu bạc, đó là quà tôi tặng thằng bé vào sinh nhật năm nó mười tuổi. Trên đồng hồ có một vết xước, trong mặt đồng hồ khảm một viên đá màu xanh dương, rất dễ nhận ra.”

Nụ cười của người chơi cứng lại. Quả nhiên, nhiệm vụ nào có dễ dàng như vậy

Bọn họ tuyệt đối sẽ không tìm được hai chiếc đồng hồ giống như, mà vật phẩm cả hai NPC này cần tìm đã bị trò chơi cài đặt thành một. Đây chính là chỗ khó của bọn họ, rốt cuộc nên giao đồng hồ cho ai?

Không chỉ vậy, khi bọn họ gọi người làm vườn cùng đi xuống tầng hầm thì anh ta lại cũng tỏ vẻ mình không dám đi qua.

Hai NPC đều sẽ chỉ chờ ở bên ngoài, chờ bọn họ cầm vật phẩm đi lên, giao cho một trong hai.

Các người chơi không còn cách nào khác, chỉ đành tự mình đi vào.

Khi bọn họ nhìn thấy những bậc thang rõ ràng đã có dấu vết bị lau qua ở bên trong cánh cửa sắt thì người đàn ông đeo kính nhũ mày nói: “Người chơi kia đi qua hẳn là đã từng xuống đây rồi.”

Tổng Tân nhìn những vết lau, nói: “Lau dấu chân không phải quá thừa thãi sao.”

Người đàn ông đeo kính lắc đầu nói: “Hiện giờ cậu ta đã chết, không ai biết lúc ấy cậu ta nghĩ gì, có lẽ... Cậu ta không muốn khiến người khác biết mình đã từng đến đây? Nếu như cậu ta không chết vì bị quái vật ăn thịt, thì hoàn toàn có thể giả vờ như cả đêm không tỉnh, chờ mọi người nhìn thấy những dấu vết này, cũng không đoán ra được rốt cuộc là ai.”

“Vậy tại sao cậu ta lại không muốn để cho người khác biết?” Chu Ly nhũ mày.

Người đàn ông đeo kính nhún vai: “Ai biết được, thôi thôi, mọi người đi xuống xem một chút rồi nói sau.”

Anh ta nói xong liền dẫn đầu đi xuống trước.

Chu Ly chặn chờ: “Tôi cảm thấy có điểm kỳ quái, chúng ta đều ngủ, tại sao cậu ta có thể tỉnh lại? Tỉnh tại sao không gọi chúng ta dậy mà lại một mình xuống dưới này, cậu ta không sợ gặp phải nguy hiểm sao?”

Tổng Tân nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: “Có lẽ cậu ta muốn thể hiện trước mặt chúng nó... Hẳn mọi người cũng biết, người biểu hiện tốt có cơ hội được phần thưởng thêm.”

Chu Ly gãi đầu: “Biết thì có biết, có điều là gan cậu ta cũng thật quá lớn...”

“Mau xuống tìm đồ đi!” Người đàn ông đeo kính quay đầu gọi.

Chu Ly ngậm miệng, nhanh chóng đi theo.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi vào căn hầm nhỏ này, nhìn thấy tình hình bên trong thì đều sững sờ.

Chu Ly bật mũi, sắc mặt khó coi: “Eo... Nhiều đồ như này chúng ta phải tìm tới khi nào?”

Người đàn ông trung niên thở dài: “Đã có mục tiêu rõ ràng, có lẽ sẽ dễ tìm hơn một chút, mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, bắt đầu đi.”

Những người khác cũng muốn nhanh chóng tìm được vật phẩm, liền đều bắt tay vào làm, chẳng quan tâm bản thân, dùng tay không bới đồng đồ chất cao như núi kia

Tổng Tân và Trọng Phong ngồi xổm tìm kiếm ở góc tường bên trái, mắt cũng không ngừng nhìn những người khác.

Cứ như vậy, không biết tìm tới mấy giờ chiều mới có người hét to: “Oa, tôi tìm được rồi! Đồng hồ quả quýt, trên mặt có một vết xước, bên trong có khảm đá màu xanh dương!”

Là Chu Ly.

Hai tay cô ta dính đầy vết máu màu đỏ đen, nâng chiếc đồng hồ quả quýt kia như bưng bảo bối, nụ nói: “Mọi người xem, nhất định là nó!”

Người đàn ông trung niên là người đầu tiên đi tới, nhận lấy đồng hồ từ trong tay cô ta, cười nói: “Đúng là nó!”

Những người khác cũng đều tiến tới, từng người truyền nhau xem, mà mỗi người đều tỏ vẻ nhất định là nó.

Tổng Tân nhìn Trọng Phong, cũng cất bước đi tới, nhận lấy đồng hồ từ tay người xem cuối cùng là người đàn ông đeo kính, sau đó xoay người giờ lên ánh sáng nhìn kỹ.

Đồng hồ quả quýt màu bạc, mặt đồng hồ khảm một viên đá màu xanh dương, kim đồng hồ đã bất động, một vết nứt vụn vụn cắt ngang mặt đồng hồ.

Tìm cô đập thành thịch... Là nó, đúng là nó.

Chỉ cần xác định nên giao nó cho NPC nào là bọn họ có thể thắng trò chơi rồi!

Nhưng cô không thể để cho bọn họ thắng, bởi vì cô không muốn chết.

Tổng Tân cười thật tươi, nắm chặt đồng hồ, sờ vết xước bên trên, cười nói: “Thật sự đã tìm được rồi, bây giờ chỉ cần xem giao cho ai là được.”

Bọn họ không định cầm lại đồng hồ, đối với bọn họ mà nói vật phẩm nằm trong tay ai cũng đều như nhau.

Bọn họ thậm chí đã bắt đầu thương lượng nên giao vật phẩm cho ai. Có người nói, câu chuyện của người làm vườn tình tiết phong phú hơn, giống thật; có người nói là phương pháp trái ngược, giao cho nữ đầu bếp mới đúng.

Không ai chú ý đến cô... Tổng Tân nuốt nước bọt, ra về bình tĩnh mà đưa đồng hồ cho Trọng Phong: “Anh cũng xem một chút đi.”

Trọng Phong chớp mắt, mặt không thay đổi nhận lấy đồng hồ từ tay Tổng Tân.

Trong đôi mắt màu đỏ thấp thoáng có bóng tối, anh nhìn đồng hồ vài giây, đột nhiên dùng tất cả sức lực ném đồng hồ lên vách tường bên cạnh!

Một tiếng “Bốp” giòn vang cắt đứt tiếng bàn bạc trao đổi của các người chơi.

Sức của Trọng Phong người thường không thể sánh bằng. Chiếc đồng hồ quả quýt kia bị ném lên tường cứng đã vỡ thành mấy mảnh!

Thậm chí ngay cả mặt tường cũng để lại một vết sâu hoắm.

Gần như cùng lúc đó, giọng bọn nó liền vang lên.

“Chúc mừng người chơi Tổng Tân đã hoàn thành trận đấu thứ ba! Ôi giỏi ơi, nhanh như thế đã thắng rồi! Thật là khiến người ta kích động! Vỡ tay đâu, hoan hô đâu!”

Ngay sau đó, tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô không biết từ đâu vang lên.

Tổng Tân nhìn thấy vẻ sững sờ trên mặt những người chơi khác, hiển nhiên là bọn họ còn chưa rõ tại sao lại xuất hiện tình huống này.

Người đàn ông đeo kính là người phản ứng đầu tiên, anh ta kinh ngạc nhìn chằm chằm Tổng Tân: “Cô là nội quý?! Trò chơi lần này có nội quý sao?!”

Người đàn ông trung niên ngã xuống phía sau: “Cái quái gì thế này...”

Hai người chơi nam khác lại lao về phía Tổng Tân, con dao nhọn sáng lóa đâm thẳng về phía đầu Tổng Tân lại bị Trọng Phong dễ dàng đánh văng.

“Ồ, đã xong rồi còn đánh cái gì, chỉ trách chính mấy người ngốc thôi~”.

Chúng nó có chút hà hê mà cười hì hì: “Nhắc nhở thân thiện nè, đừng hoàn toàn tin tưởng vào quy tắc trò chơi. Ý, xin lỗi, nhắc nhở muộn quá, đáng lẽ nên nhắc trước khi trò chơi bắt đầu chứ. Trở lại chuyện chính, người chơi hoàn thành trận đấu thứ ba kích hoạt công năng ‘cửa hàng’, mời người thắng tận tình thưởng thức! Người chơi thất bại, sau khi trò chơi kết thúc sẽ lập tức đào thải!”

Chu Ly sắc mặt trắng bệch mà ngã ngã ngồi dưới đất, khóc òa lên.

“Bây giờ thì, trò chơi chấm dứt.”

“Xin lỗi.” Tổng Tân nhìn Chu Ly, khẽ nói.

Một giây sau, cô thấy trước mắt hoa lên, khung cảnh đã biến thành căn phòng đối om của cô.

p.s: Hùm. Thay từ nội quý là gì giờ. Chỉ những người có nhiệm vụ khác những người còn lại ấy =v= Cầu ý kiến đóng góp

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Thẻ đạo cụ biến mất

Editor: mèomỡ

Tổng Tân vừa chớp mắt một cái liền thấy trước mặt bỗng sáng ngời.

Một quả cầu ánh sáng lớn chừng chậu nước trong chớp mắt đã chiếu sáng cả căn phòng.

Một giọng nói không nặng không nhẹ đúng lúc này liền vang lên: “Chúc mừng người chơi Tổng Tân hoàn thành trò chơi lần thứ ba, nhận được một phần quà thần bí!”

Quả cầu ánh sáng dần yếu bớt, chẳng bao lâu sau, món đồ bị ánh sáng bao quanh liền hiện ra... Đó là một chiếc hộp màu đen lớn khoảng bằng hộp giày, phía trên còn dùng một chiếc ruy băng màu đỏ thắt thành một cái nơ con bướm xinh xắn.

Ánh sáng yếu đến mức chỉ còn lại một quang sáng nhạt bao quanh hộp, Tổng Tân liền đưa tay ra cầm lấy cái hộp.

Lúc mới cầm lấy thì cái hộp bỗng bành giống như một sợi lông vũ, nhưng ngay sau đó liền có sức nặng. Cô ôm cái hộp đi đến bàn máy tính, nương theo ánh sáng yếu ớt quanh hộp rút ruy băng ra.

Trùng hợp sao, đúng lúc đó căn phòng tối đen bỗng sáng lên.

Tổng Tân vừa mới trải qua một trận đấu, thần kinh còn đang căng thẳng. Khi có ánh sáng lóe lên, trong đầu cô phản ứng đầu tiên chính là giật mình hoảng sợ.

Ngay sau đó, cô liền nghe thấy tầng trên tầng dưới cùng với bên ngoài vang lên tiếng hoan hô của mọi người.

Cô mơ hồ nghe được mấy câu “Có điện rồi!” “Rốt cục có điện rồi!”. Những tiếng hô này đều vô cùng kích động.

Sau đó Tổng Tân mới biết, những ngày cô vào trò chơi, chính phủ lấy đồ ăn làm thù lao, khiến một vài nhân viên ở các cương vị quan trọng quay lại làm việc.

Sau khi có điện, Tổng Tân mặc kệ những tiếng hô bên ngoài, liền mở cái hộp màu đen trước mặt ra.

Trong hộp cùng có ba món đồ.... Hai chiếc thẻ, cùng một con dao găm xinh đẹp.

Tổng Tân cầm dao găm lên nhìn, không phát hiện ra có chỗ nào đặc biệt, có lẽ chỉ là một con dao găm bình thường mà thôi.

Nhưng cho dù chỉ là con dao găm bình thường cũng rất tốt. Dù sao vũ khí bên ngoài không được phép mang vào trò chơi, ở trong trò chơi có đôi khi muốn tìm một vật phòng thân cũng không dễ, có một con dao như này cũng tốt hơn không.

Mà hai chiếc thẻ còn lại, Tổng Tân vốn tưởng là thẻ đạo cụ, không ngờ còn tốt hơn đạo cụ rất nhiều.

Chiếc đầu tiên là một chiếc thẻ màu đỏ, khi cô cầm lên, hướng dẫn sử dụng liền hiện lên trên thẻ.

[Thẻ tránh phạt: Khi người chơi thất bại trong một trò chơi nào đó, có thể sử dụng nó để miễn hình phạt thất bại một lần.]

Một câu giới thiệu vô cùng đơn giản lại khiến Tổng Tân mừng rỡ.

Hình phạt khi thua là chết, mà có tấm thẻ này, nếu cô thua có thể giữ được mạng sống một lần!

Đương nhiên, tác dụng của tấm thẻ này chỉ có thể dùng sau khi thua trò chơi để miễn hình phạt, nếu cô chết trong quá trình chơi trò chơi thì tấm thẻ này cũng không thể cứu được cô.

Tổng Tân lại cầm tấm thẻ màu đen còn lại lên.

[Thẻ xin nghỉ: Khi người chơi không muốn tiến vào trò chơi tiếp theo thì chỉ cần sử dụng một cây bút bất kỳ viết tên của mình lên, có thể nhảy qua một lần chơi. Chú thích: Giới hạn sử dụng trước trò chơi lần thứ 8, quá thời hạn không thể dùng.]

Công năng tấm thẻ này cũng rất tốt, Tổng Tân nghĩ thầm. Nhiệm vụ về sau có lẽ sẽ càng khó hơn, nếu như cô có thể sống qua bảy trận trước, liền có thể dùng tấm thẻ này nhảy qua trận thứ tám!

Nhưng tấm thẻ này phải sử dụng trước khi trò chơi bắt đầu, cho nên có một vấn đề là cô cũng không biết mình có sống qua được mấy trận trước không, có thể ngay cả thẻ cũng không có cơ hội sử dụng cô đã chết queo rồi.

Tổng Tân cười cười, mặc kệ thẻ nào, đây cũng đều là đồ tốt hiếm có.

Cô đặt hai tấm thẻ cùng dao găm vào nhẫn không gian, nhưng lúc này, cô lại đột nhiên phát hiện không thấy tấm thẻ đạo cụ vốn đặt ở trong nhẫn không gian đâu rồi!

Thẻ mặt nạ Joker cô lấy được ở trận đấu đầu tiên biến mất rồi.

Thẻ này là sao?!

Tổng Tân tưởng mình nhìn nhầm, cô lấy hết những thứ vừa mới bỏ vào ra, nhưng dù nhìn thế nào cũng chỉ có hai tấm thẻ cùng con dao găm mà thôi!

Thẻ mặt nạ Joker... Đã không cánh mà bay rồi?!

Hay là cô vốn không bỏ thẻ vào nhẫn không gian? Làm sao có thể? Cô nhớ rất rõ, cô nhất định có bỏ nó vào.

Nếu như không có bỏ vào lời nói nó lại đang ở đâu?

Tổng Tân vội vàng xoay người tìm kiếm khắp phòng, nhất là tủ đầu giường đã từng đặt thẻ, kể cả khe hở đằng sau tủ cũng không bỏ qua.

Trọng Phong cũng giúp cô cùng tìm, nhưng bọn họ tốn cả tiếng mà vẫn không tìm thấy.

Căn phòng này cũng chỉ có vậy, nếu như tấm thẻ ở đây, không thẻ nào lại không tìm được.

Tấm thẻ kia, thật sự vô duyên vô cớ mà biến mất sao?

Tổng Tân ngồi xuống, cẩn thận ngẫm nghĩ lại xem rốt cuộc mình có bỏ thẻ vào nhẫn không gian hay không?

Lúc này, một bàn lại vỗ nhẹ lên đầu cô, cô ngước lên, thấy Trọng Phong mỉm cười an ủi: “Sẽ tìm được thôi, đừng sốt ruột.”

Tổng Tân nhìn anh một lát, không nhịn được bật cười: “Thôi, tạm thời không tìm nữa, anh đói bụng không? Hiện giờ có điện, chúng ta có thể nấu mì tôm ăn.”

Trọng Phong lắc lắc đầu: “Tôi không đói bụng, chỉ là có chút khát.”

Tổng Tân lập tức biết ngay anh đang nói dối... Trình độ nói dối của người máy trí năng trước mắt còn kém cả trẻ con.

Tổng Tân hiểu, là vì anh biết đồ ăn trong nhà không nhiều, cho nên mới nói như vậy.

Cô không vạch trần anh, gạt đầu, đi về hướng phòng bếp, rót đầy nước vào ấm siêu tốc, bật lên, vừa bóc mì tôm vừa nói: “Một mình em ăn không thấy ngon, coi như anh ăn cùng em đi.”

Trọng Phong ừm một tiếng, đứng ở cửa phòng bếp nhìn đồng hồ ăn chất trong góc một lúc, đột nhiên nói: “Tôi đi cướp cho em.”

Tổng Tân dừng tay, buồn cười mà quay đầu lại nói: “Đừng có gấp, để em xem cửa hàng bán gì đã, có lẽ sẽ có đồ ăn.”

Nấu xong hai hộp mì, cô liền quay lại phòng khách. Đang định đưa tay lên ấn vào vòng tay thì đã thấy viên ngọc màu đỏ khảm phía trên tự phát sáng, hơn nữa còn phát ra tiếng “Tít tít tít”.

Tổng Tân chần chờ một chút liền ấn lên viên ngọc.

Ngay sau đó, một màn hình tầm như tờ A4 xuất hiện phía trên vòng tay. Tổng Tân kinh ngạc trông thấy trên màn hình lại xuất hiện một gương mặt không nên xuất hiện...

Đó là... Chu Ly.

Người trên màn hình vẫy tay với cô, cười sáng lạn: “Này, chị Tổng Tân!”

Tổng Tân sùng sốt, hỏi: “Sao cô vẫn còn sống?”

Chu Ly cười híp cả mắt, nhún vai nói: “Tôi có đạo cụ, cụ thể là gì không nói, tóm lại tôi bây giờ vẫn sống nhăn răng đây này.”

Tổng Tân không biết nên nói gì.

Chu Ly lại nói: “Tôi liên lạc với chị là muốn nói một tiếng cảm ơn, thẻ đạo cụ lấy được của chị dường như rất tốt đấy.”

Nghe vậy, trong lòng Tổng Tân giật thót. Cô lập tức hỏi: “Thẻ đạo cụ của tôi?”

Thẻ mặt nạ Jocker? Tại sao lại ở chỗ Chu Ly?

Chu Ly nghiêng đầu, cười thật vô tội: “Đúng thế, tôi sợ sau khi chị trở về lại mất công tìm, cho nên mới gọi đến nói cho chị biết một tiếng.”

Tổng Tân nhú mày, gằn giọng: “Thẻ đạo cụ của tôi tại sao lại ở trong tay cô?”

“Cái này...” Chu Ly lắc đầu: “Là bí mật không thể nói. Nếu như nói cho chị xong, lần sau lỡ như chúng ta lại gặp thì tiêu. Nhưng chị cũng đừng giận, mặc dù tôi lấy của chị một đạo cụ, nhưng kỳ thật tôi vẫn bị lỗ mà.”

Cô ta dùng một chút, thờ dài nói: “Ồ trong tầng hầm thật ra trong lòng tôi cũng có chút nghi ngờ. Tôi cứ nghĩ mãi, tại sao cậu trai tóc húi cua kia lại một người tới tầng hầm, còn lau dấu chân không để cho chúng ta biết là ai đi xuống?”

Mặc dù khả năng chị nói lúc đó thực sự có thể có, nhưng tôi vẫn nghĩ, có phải cậu ta có bí mật nào không muốn để người chơi khác biết hay không? Đáng tiếc, tôi và những người khác đều không ngờ quy tắc trò chơi lại sẽ lừa gạt, nếu như chúng tôi có đủ kinh nghiệm, lần này tôi đã không cần lãng phí một lần bảo vệ tính mạng rồi.”

Tất cả mọi người đều mới chơi lần thứ ba mà thôi, không đủ kinh nghiệm, hơn nữa quy tắc mỗi trò chơi còn không giống nhau, đây cũng là một điểm mấu chốt dẫn đến thất bại của bọn họ.

Tổng Tân cũng hiểu được điều này, nếu như đây không phải trận đấu thứ ba, mà là năm sáu, cô cũng đừng mong có thể hoàn thành một cách nhẹ nhàng như vậy.

Hiện tại vấn đề cô quan tâm nhất là tại sao Chu Ly còn sống?

Lúc cô nhìn thấy Chu Ly, trong lòng lập tức cũng nhớ thẻ tránh phạt mình vừa nhận được. Nhưng cô nhận được cái này là vì cô thành công hoàn thành ba trò chơi, mà Chu Ly đã thất bại ở trận thứ ba, cho nên không thể nào là phần thưởng được.

Nói cách khác, Chu Ly từ trước trận thứ ba đã có đồ miễn tử!

Là rút được từ trước khi trận đấu đầu tiên bắt đầu sao? Hay là... Lấy từ người khác giống như đã lấy của cô?

Còn có, cô Tập Phiến là đặt ở trong không gian giới chỉ, mà giới chỉ vẫn luôn đeo tại trên ngón tay của cô, Chu Ly căn bản ngay cả dụng cụ rất khó dụng phải, rốt cuộc là sao lấy đi?

“Ài, anh Trọng Phong đẹp trai ở bên cạnh chị kia, hai người thật sự là người quen à? Tôi nhớ lúc trò chơi kết thúc chỉ có tên chị, không nhắc tới tên anh ấy, tại sao anh ấy lại còn sống vậy?”

Giọng Chu Ly lại vang lên, ánh mắt cô ta thông qua màn hình tò mò nhìn sau lưng Tổng Tân.

Tổng Tân không trả lời, cô quay đầu, thấy Trọng Phong bung nước sôi đi ra, đang ngồi bên bàn trà úp mì.

Đại khái là vì nghe được tên của mình, anh ngừng đầu nhìn Tổng Tân. Khi tầm mắt hai người chạm nhau thì anh giống như thường ngày nở một nụ cười hoàn mỹ với cô.

Trong màn hình Chu Ly khoa trương mà che miệng, cười nói: “Chắc chắn, chị Tổng Tân, tôi thật hâm mộ chị, được ở chung với một người đàn ông đẹp trai như vậy, còn có thể cùng nhau tham gia trò chơi!”

Nét mặt cùng giọng điệu của cô ta giống như đang nói đùa với một người bạn.

Tổng Tân nhướn mày, nhặt nhổ nói: “Không có việc gì thì thôi nhé, hi vọng từ nay về sau chúng ta đừng gặp lại.”

“Đợi một chút.” Chu Ly gọi cô lại: “Mặc dù trong trò chơi vừa rồi chúng ta không thật sự là đồng đội, nhưng hiện tại trò chơi đã xong, chúng tôi không thể làm bạn ở bên ngoài sao? Tôi sau khi trở về đã nhìn phát lại toàn bộ trận đấu trong cửa hàng, phát hiện hai người đều rất lợi hại. Nếu không phải có mấy chuyện hai người làm, trò chơi này sẽ không chấm dứt nhanh như vậy.”

Tổng Tân giờ mới biết, trong cửa hàng có thể xem phát lại trận đấu.

Đây là miễn phí, nếu không ai sẽ nở tiêu ‘điểm thuộc tính’ mua thứ vô dụng ấy.

“Nếu như trò chơi lần này mọi người thật sự là đồng đội, chị cảm thấy chúng ta nên giao đồng hồ cho NPC nào mới đúng?” Chu Ly lại hỏi.

Tổng Tân im lặng một lát, nói: “Mì tôm chín rồi, tạm biệt.”

Cô ấn lên viên ngọc trên vòng tay, màn hình lập tức biến mất.

Trọng Phong chỉ úp một gói mì tôm, thấy Tổng Tân cúp máy, liền đưa bát mì đã úp xong đến trước mặt cô.

Tổng Tân không ăn, cô lại ấn nút trên vòng tay, mở giao diện chính.

Trên màn hình vốn chỉ có một mục trò chơi nay đã xuất hiện thêm một mục cửa hàng.

Cô mở ra, hình ảnh lập tức biến thành giao diện như cửa hàng trong game online.

Cô lập tức nhìn về phía mục “Đồ ăn”.

Tổng Tân không chút do dự mở ra, chỉ thấy trong mục này còn phân ra các mục nhỏ, kể cả thịt tươi, rau dưa, đồ ăn vặt v...v..., nhìn có vẻ như cần gì cũng có.

Mà ở phía dưới mỗi loại đồ ăn đều ghi ‘điểm thuộc tính’ cần để mua.

Trong đó các loại thịt là đắt tiền nhất, một kg thịt cần một điểm ‘điểm thuộc tính’.

Rau dưa rẻ hơn một chút, rẻ nhất chính là các loại đồ ăn vặt... Mi ăn liền và bánh mì đều thuộc mục đồ ăn vặt.

Một điểm ‘điểm thuộc tính’, có thể đổi năm thùng mì tôm hộp hoặc gói.

Loại mì hộp 1 thùng có 12 hộp, loại gói thì 1 thùng 24 gói. Tổng Tân không chút do dự chọn loại gói, tiêu một điểm tích phân đổi năm thùng.

Trong cửa hàng còn có các loại đồ ăn vặt như kem, socola..., nhưng hiện giờ hẳn là không có người chơi nào trên trái đất sẽ chịu dùng ‘điểm thuộc tính’ để đổi những thứ này.

Năm thùng mì Tổng Tân mua gần như lập tức xuất hiện trên sàn nhà trước mặt cô. Cô vội vã nói với Trọng Phong: “Anh xem, chúng ta không thiếu đồ ăn nữa rồi, bát mì này anh ăn trước đi, em xem cửa hàng một chút đã, lát nữa ăn sau.”

Trọng Phong lúc này mới yên tâm cúi đầu bắt đầu ăn mì tôm.

Tổng Tân nhìn anh, trong lòng bỗng nghĩ, nếu như anh có vị giác thì thật tốt.

Cho dù không có các cảm giác khác, chỉ ít có vị giác cũng tốt, trên thế giới nhiều đồ ăn ngon như vậy, anh lại không nếm được mùi vị.

Trọng Phong ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt cô, tay hơi dừng lại, sau đó dùng đĩa xoắn lên một chút mì đưa đến bên miệng Tổng Tân: “Em ăn đi.”

Tổng Tân ngăn người, nhìn mì tôm anh đưa tới trước mặt, trong lòng dâng lên cảm giác chua xót.

Cô há miệng ăn, nhỏ giọng nói: “Lần cuối cùng có người đút cho em ăn là lúc em sáu tuổi.”

Trọng Phong nghiêng đầu, nói: “Từ nay về sau tôi sẽ đút cho em ăn.”

“... Không cần đâu.” Cảm giác chua xót trong lòng Tổng Tân nhanh chóng biến mất, buồn cười mà vỗ vỗ đầu anh: “Sao anh ngốc vậy, mau ăn đi.”

Trọng Phong cười, cúi đầu uống một ngụm nước mì.

Tổng Tân quay đầu, tiếp tục xem cửa hàng.

Ở phía dưới mục đồ ăn, còn có quần áo, vật dụng hàng ngày, thuốc..., Tổng Tân lật xem từng cái, cuối cùng dừng lại ở mục “Vũ khí”.

Cô hơi nhú mảy, vừa mở ra vừa nghĩ. Chúng nó nói những thứ này không thể sử dụng trong trò chơi, vậy vũ khí trong này là...

Hình ảnh trên màn hình lập tức mở ra mục vũ khí, Tổng Tân nhìn qua một lượt, trong lòng lại hoảng sợ... Trong đây ngoại trừ dao kiếm cung nỏ, còn có cả súng ống đạn dược!

Thậm chí... Ngay cả thuốc nổ cũng có.

p/s: Sao Tiểu Phong lại có thể đáng yêu đến thế cơ chứ!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thăng cấp

Editor: mèomỡ

Vũ khí lạnh đa phần cần năm đến mười điểm ‘điểm thuộc tính’, súng thì khoảng trên mười lăm, các loại súng khác nhau giá cả cũng không giống nhau.

Thuốc nổ là đắt nhất, phân lượng ít nhất cũng cần hai mươi điểm thuộc tính, hẳn sẽ không nhiều người chơi đi đổi.

Nhưng tại sao lại có ở đây?

Chúng nó nói đồ trong cửa hàng không thể mua sắm hoặc sử dụng ở trong trò chơi, nói cách khác chỉ có thể sử dụng trong hiện thực, nhưng vì sao lại phải bán những thứ này trong hiện thực? Vì để cho loài người cũng biểu diễn tiết mục tự tàn sát lẫn nhau trong thế giới thật để mua vui cho chúng nó sao?

Tổng Tân nhìn chằm chằm vào mục vũ khí thật lâu mới yên lặng tắt đi. Mục phía dưới cùng là xem lại trận đấu, cô mở ra xem thử, xác định nó thật sự miễn phí liền tắt đi.

Trọng Phong lại úp một bát mì khác, đẩy tới trước mặt cô.

Tổng Tân cười với anh, nói: “Ăn xong rồi anh đi tắm trước đi, bây giờ đã là buổi tối rồi, nghỉ ngơi sớm, ngày mai chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Trọng Phong ừ một tiếng, tháo bao cổ tay xuống, để lộ ra một đoạn dây sặc phía dưới... Vì để che dấu thân phận của Trọng Phong, Tổng Tân đã cắt một đoạn dây sặc, quấn quanh

cổ tay Trọng Phong, dùng băng dính dán cố định rồi dùng bao cổ tay che lại, nhìn qua sẽ giống như dưới bao cổ tay là vòng tay đen của người chơi.

Mặc dù hiện giờ vẫn mặc áo dài tay, nhưng để tránh lúc cử động để lộ cổ tay, cho nên anh vẫn luôn đeo thứ này.

Tổng Tân vừa ăn mì tôm vừa hồi tưởng lại những lúc tiếp xúc cùng Chu Ly trong trò chơi.

Chu Ly thường kéo tay cô, hoặc dùng hai tay ôm cánh tay cô, gặp phải chuyện kinh sợ thì trốn sau lưng cô, thể hiện mình là một cô gái nhút nhát bình thường.

Tổng Tân nghĩ thế nào cũng không nhớ nổi cô ta rốt cuộc đã làm gì. Đây là sức mạnh gì, lại có thể trộm được đồ từ nhãn không gian của cô?

Trong phần giới thiệu tác dụng của chiếc nhẫn này đã nói: có thể cho người sở hữu nó cất đồ, mà Tổng Tân mới là người sở hữu, những người khác không thể sử dụng được nó mới đúng.

Chu Ly hẳn là có một loại dị năng rất thần kỳ nào đó.

Tổng Tân nhớ tới cuộc gọi vừa rồi của cô ta, có chút buồn cười mà lắc đầu.

Mặc dù Chu Ly có loại năng lực ăn cắp đồ mà khiến người ta không phát hiện, nhưng tính cách cô ta vẫn chỉ là một con nhò không thích chịu thua mà thôi.

Cô ta thua trận, còn phải bỏ ra bảo bối miễn từ để giữ lại mạng sống, vì quá tức giận cho nên mới phải gọi đến cho cô cố ý khoe khoang sự lợi hại của cô ta. Muốn chọc giận Tổng Tân để tìm kiếm chút cân bằng về mặt tâm lý.

Nhưng Tổng Tân cũng không tức giận, mặc dù mất một đạo cụ, nhưng đó là do chính cô không đủ cảnh giác. Ngã một lần khôn hơn một chút, tổn thất không lớn, nhưng có thể giúp cô lần sau tham gia trò chơi phải cẩn thận hơn.

Về phần Chu Ly trộm đồ của cô... Có thể hai người sau này sẽ vĩnh viễn không gặp lại nữa, tất cả mọi người đều vì bất đắc dĩ mới trở thành kẻ địch. Trong trò chơi thế nào cũng được, nhưng nếu trò chơi đã hoàn thành, cũng không cần quá để ở trong lòng.

Trọng Phong tắm xong đi ra, vừa dùng khăn lau tóc vừa đi về phía Tổng Tân.

Tổng Tân ngẩng đầu nhìn anh một cái, cười nói: “Bên kia có máy sấy, hiện giờ có điện, anh dùng mà sấy khô tóc đi.”

Trọng Phong chớp chớp mắt, hơi gật đầu, định nói cái gì đó, rồi lại đột nhiên sững lại.

Miệng của anh hơi hé, đôi mắt không hề chớp, mà ngay cả động tác lau tóc cũng hoàn toàn ngừng lại!

Giống như... Thời gian trên người anh đã dừng lại.

Tổng Tân ngăn người, đặt mì tôm trong tay xuống bàn, đứng dậy bước nhanh đến trước mặt anh, đưa tay vẫy mấy cái trước mắt anh, hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Không có bất kỳ sự đáp lại nào, mà ngay cả trong đôi mắt màu đỏ cũng không còn sinh khí.

Tổng Tân có chút hốt hoảng, cô cầm tay anh lay vài cái, nhưng anh vẫn đứng nguyên như cũ!

Nếu như không phải xúc cảm trong tay vẫn giống như chạm vào người thật, Tổng Tân gần như cho là anh đột nhiên biến thành ma-nơ-canh trong mấy tiệm bán quần áo.

Cô lại lay anh mạnh hơn nữa, vừa lay vừa gọi to: “Trọng Phong, anh làm sao vậy? Anh nói gì đi, không thì chớp mắt một cái cũng được!”

Nhưng anh vẫn không đáp lại, chỉ theo động tác lay cánh tay anh của Tổng Tân mà hơi đung đưa thôi.

Trong tay anh vẫn đang cầm chiếc khăn lông để lau tóc. Bởi vì không lau nữa nên có vài giọt nước từ mái tóc chảy dọc xuống theo khuôn mặt anh.

Tổng Tân bất giác thở dồn dập, cô tiếp tục dùng sức lay anh, cũng không ngừng gọi tên của anh, giống như làm là có thể đánh thức anh.

Cô gọi anh nửa tiếng, cũng lay tay anh nửa tiếng, nhưng anh vẫn không có bất kỳ sự đáp lại nào.

Chỉ có chiếc khăn trong tay anh bởi vì cô lay mà rơi xuống trên sàn nhà.

Tổng Tân dừng lại, cúi đầu nhìn chiếc khăn màu trắng kia, dần dần buông Trọng Phong ra, ngồi xuống nhặt nó lên.

Cô nhìn chằm chằm chiếc khăn trong tay một lát, mới hít một hơi thật sâu, một lần nữa đứng dậy.

Trọng Phong vẫn giữ nguyên động tác, không động dậy dù chỉ một chút.

Nước trên tóc anh chảy xuống cổ, lại theo xương quai xanh chảy vào trong áo. Tổng Tân sững sờ một lát, cầm lấy khăn chậm rãi lau khô những giọt nước kia, nhỏ giọng an ủi mình: “Có thể... Là giống như máy tính bị treo vậy? Sẽ hết thôi, có lẽ ngủ một giấc là được...”

Anh sẽ không vô duyên vô cớ bị như vậy, cho dù là đạo cụ người máy trí năng cái này có giới hạn sử dụng thì ít nhất trước khi anh đi, cũng có thể cho cô chuẩn bị tâm lý chứ.

Thật ra trong lòng Tổng Tân có chút sợ hãi.

Cô biết đây chỉ là một người máy trí năng không có tình cảm, là từ trong một cục đá bỗng nhiên xuất hiện. Anh không có bất kỳ tình cảm nào, đối tốt với cô cũng chỉ vì anh bị cài đặt như vậy, hoàn toàn không phải anh muốn thế.

Nhưng mà cô lại không coi anh như một đạo cụ, cho dù anh chỉ hành động dựa theo cài đặt có sẵn nhưng anh đã cứu mạng cô, còn giúp cô hoàn thành hai trò chơi.

Ít nhất hiện giờ anh đã là một người bạn rất quan trọng với cô rồi.

Anh đột nhiên biến thành một pho tượng không động đậy như vậy, trong lòng cô sao có thể không hoảng hốt đây?

Nhưng cô chẳng làm được gì cả.

Tổng Tân mím môi, ném khăn lông đi, hai tay ôm lấy eo Trọng Phong, khó nhọc kéo anh qua sofa.

Cơ thể của anh rất cứng, mặc dù bề ngoài vẫn là da thịt mềm mại giống như con người. Nhưng nếu là người thật thì lúc bị kéo đi cơ thể sẽ tự động thống xuống, nhưng Trọng Phong thì không.

Anh thật sự giống như ma-nơ-canh, giữ nguyên tư thế thẳng tắp, để Tổng Tân chậm chậm kéo anh lên sofa.

Cũng may sofa cách đó không xa, Tổng Tân tốn mấy phút cũng kéo được anh tới đó. Sau đó lại thở hồng hộc mà lấy máy sấy ra giúp anh sấy khô tóc.

Tổng Tân không biết còn có thể làm gì được nữa, cô ngồi ở bên cạnh lo lắng chờ nhưng Trọng Phong vẫn không có phản ứng. Cô càng chờ càng sốt ruột, liền quyết định đứng dậy vào phòng ngủ, muốn tìm chuyện để làm, phân tán sự chú ý.

Vì vậy bật máy tính thật lâu đã không sử dụng lên, trong máy còn lưu một vài bức vẽ cô chưa kịp đăng.

Về truyện tranh là công việc yêu thích của cô, mỗi khi tâm trạng không tốt cô sẽ dựa vào vẽ tranh để giải tỏa.

Cô mở chương truyện vẫn chưa hoàn thành ra vẽ tiếp, nhưng tốn hơn mười phút cũng mới phác thảo ra một bản nháp đại khái.

Tổng Tân vút wacom qua một bên, ngã phịch ra ghế dựa, nhìn chăm chăm vào những nét vẽ nguyệt ngọc trên màn hình, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trọng Phong tại sao đột nhiên biến thành như vậy? Chẳng lẽ thực sự treo máy giống như máy tính sao?

Cho dù chúng nó muốn thu hồi người máy trí năng thì cũng phải thông báo trước mới đúng. Hơn nữa, nếu muốn thu hồi, thân thể anh cũng không thể nào vẫn ở đây được.

Cô phải làm sao? Nếu như có thể liên lạc với chúng nó...

Tổng Tân nghĩ tới đây, bỗng ngồi bật dậy, vội vàng ấn nút trên vòng tay, khi màn hình xuất hiện thì ấn vào icon điện thoại.

Cô không có người cần liên lạc cho nên chưa bao giờ mở ra, cho đến tận bây giờ cô mới biết chức năng này sử dụng như thế nào.

Sau khi ấn vào icon liền xuất hiện một màn hình cảm ứng màu lam nhạt, ngay sau là giọng nói điện tử: “Xin nói tên hoặc số hiệu trong trò chơi của người cần liên lạc.”

Hi vọng vừa nhen nhóm trong lòng Tổng Tân tắt một nửa, cô xóc lại tinh thần, hỏi một tiếng: “Có thể liên lạc với chúng nó sao? Những người tổ chức trò chơi ấy.”

Màn hình lấp lóe, giọng điện tử vang lên: “Xin lỗi, tôi không hiểu cô đang nói cái gì.”

“...” Tổng Tân bất đắc dĩ tắt màn hình, trong lòng nặng nề như đè một tảng đá.

Cho nên, cô chỉ có thể đợi gặp sao? Cũng có thể Trọng Phong chỉ cần ngủ một giấc sẽ khôi thi sao?

Tổng Tân vô tác, bực bội đứng dậy đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ nhìn ra xa.

Có lẽ bởi vì gần đây người ra ngoài ít đi nên không khí dường như còn trong lành hơn trước nhiều. Tổng Tân hít thở sâu mấy lần, mới cảm thấy tâm trạng khá hơn một chút.

Trong lòng cô thật ra có chút sợ hãi, sợ Trọng Phong cũng giống như người nhà của cô, đột nhiên rời đi, sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Gió mát từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến đôi mắt Tổng Tân cảm thấy hơi chói. Cô chớp mắt, vừa định đóng cửa sổ lại, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên phía sau...

“Tôi về rồi.”

Tổng Tân quay ngoắt lại, liền thấy Trọng Phong đang cười xán lạn mà đứng ở cửa phòng ngủ, đôi mắt giống như trước đây chăm chú nhìn cô.

Cô chớp mắt, vừa cất bước đi về phía anh vừa nhìn anh chăm chăm, hỏi: “Anh bị làm sao vậy? Biết làm như vậy khiến người ta rất lo lắng không hả, anh còn dám cười?!”

Trọng Phong không chỉ đang cười, còn cười ra tiếng.

Đây là lần đầu tiên Tổng Tân nghe thấy tiếng cười của anh, mà nụ cười của anh dường như cũng chân thành hơn trước đây.

Anh cũng đi về phía Tổng Tân, dang hai tay ra với cô, cười nói: “Tôi phải nâng cấp một chút, khiến em lo lắng rồi. Đến đây ôm một cái nào.”

Tổng Tân dừng lại, còn lùi về sau một bước, kinh ngạc nhìn anh: “... Đây là hiệu quả sau khi thăng cấp à?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: mèomỡ

Trọng Phong nói cho Tổng Tân hai tin tức.

Một là sau khi anh thăng cấp đã có được cảm xúc càng giống với con người hơn, mà trong kho dữ liệu đã được thêm vào rất nhiều tính cách nhân vật khác nhau, có thể để người sở hữu tự chọn lựa.

Nói một cách khác, Tổng Tân có thể thay đổi tính cách của Trọng Phong.

Hai là, chúng nó đã chế tạo ra một người máy trí năng nữa, dùng làm phần thưởng cho người chơi ở vị trí đứng đầu trong một trận đấu bất kỳ, cách đưa tặng cụ thể tạm thời chưa xác định.

Người máy trí năng đó mang số hiệu 002, càng hoàn mỹ hơn 001. Theo như lời Trọng Phong thì người máy trí năng 002 sẽ có những thứ anh không có như khứu giác, vị giác, cảm giác đau v...v...

Anh nói xong liền tò vò đáng thương với Tổng Tân: “Liệu em có ghét bỏ tôi không?”

Tổng Tân: “...”

Cô bây giờ còn chưa lựa chọn tính cách của anh, cho nên trong quá trình anh nói cho cô biết hai chuyện này, thần thái cùng giọng điệu của anh cứ thay đổi xoành xoạch.

Ban đầu thì vô lại vừa thấy đã đòi ôm cô, sau đó lại biến thành tổng giám đốc bá đạo, mở miệng liền “Ha, người phụ nữ này”, sau đó lại quay về về gốc gác kẻ khờ khạo ban đầu, chưa được một lát lại biến thành kiểu ra vẻ chó con đáng thương như bây giờ.

Tổng Tân thật sự rất muốn hỏi chúng nó, là ăn no rồi việc nên mới tạo ra những tính cách kì quái này à?

Cô day huỵt thái dương, thờ dài nói: “Em cảm thấy anh cứ như trước là tốt rồi.”

Cô vừa dứt lời, Trọng Phong đột nhiên tiến đến trước mặt cô, tay phải vươn qua trên vai cô chống lên tựa lưng sofa đằng sau, tay trái bóp cằm cô: “Người phụ nữ này, chẳng lẽ em không hài lòng với tôi lúc này sao?”

“Anh buông tay ra.”

“Biết không, em đang đùa với lửa đấy.”

“... Xéo.”

Mấy phút đồng hồ sau, Trọng Phong ‘biết nghe lời’ nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay phát ra ánh sáng xanh nhạt, ngay sau đó hội tụ thành một bảng menu giữa không trung.

Phía trên là phân loại tính cách của anh.

Lạnh lùng bá đạo, cũ kỹ bảo thủ, đáng yêu ôn hòa, tàn nhẫn độc ác... Các loại tính cách ở phía trên, phía cuối cùng là “Cài đặt ban đầu”.

Tổng Tân chọn cái cuối, cũng chính là anh lúc ban đầu.

Nhưng sau khi cô ấn vào lựa chọn này lại có một bảng nhắc nhở nhảy ra, nói rằng sau này tính cách anh thế nào vẫn không thể xác định.

Tổng Tân không để ý lắm, lập tức ấn đồng ý.

Trọng Phong cuối cùng cũng ngoan ngoãn mà ngồi xuống sofa, Tổng Tân thờ phào một hơi.

Có lẽ chúng nó đọc chán tiểu thuyết huyền ảo rồi nên bắt đầu đọc tiểu thuyết tổng giám đốc. Không biết đã đưa vào Trọng Phong những tư liệu vớ vẩn gì, quả đúng là thần kinh.

May là có thể tự lựa chọn, nếu như chúng nó cưỡng chế cài đặt anh thành như vậy...

Tổng Tân sợ hãi nhìn Trọng Phong, nói: “Không còn sớm nữa, anh đi nghỉ trước đi.”

Trọng Phong cười, ngoan ngoãn gật đầu, mở sô pha, trải chăn lông ra.

Tổng Tân đi tắm rửa thay quần áo xong cũng về phòng ngủ.

Có thể chuyện tối nay làm cô có chút lo lắng, ở trong mơ cô cũng mơ thấy Trọng Phong biến thành một pho tượng bất động.

Cảnh tượng trong mơ còn làm người ta càng tuyệt vọng hơn. Cô mơ thấy mình di chuyển Trọng Phong đã trở thành pho tượng, lại không để ý nên vấp ngã, khiến cơ thể anh đập xuống đất, xoảng một tiếng vỡ làm hai.

Cô giật mình tỉnh lại, vừa quay đầu đã nhìn thấy Trọng Phong đứng ở cửa.

Tổng Tân dụi mắt, bật đèn bàn hỏi: “Sao anh lại đứng ở đó?”

“Tôi nghe thấy em gọi tôi.” Anh vốn dựa vào bên cạnh cửa, thấy Tổng Tân tỉnh thì đứng thẳng.

Tổng Tân ngần ra, chỉ cái ghế trong phòng: “Anh có thể vào đây ngồi, đừng đứng.”

Có thể là vừa rồi cô nói mơ.

Trọng Phong đi tới ngồi xuống, nói: “Em bảo tôi đừng đi.”

“...” Tổng Tân đỡ trán: “Đừng nói nữa, đó là nói mơ thôi, không phải em gọi anh đâu.”

Trọng Phong nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt: “Đừng lo, trừ phi tôi hỏng hoàn toàn, nếu không sẽ vĩnh viễn không rời khỏi người chơi sở hữu.”

Tổng Tân sững sờ một lát, lại khẽ bật cười: “Em sẽ không để anh bị hỏng đâu, chắc chắn đấy.”

Thấy cô cười, anh cũng cười theo. Nhưng Tổng Tân biết, anh không hiểu những gì cô nói lúc này là một lời hứa nghiêm túc.

Cô sẽ không để người bên cạnh mình biến mất một lần nữa, cho dù là anh là người máy trí năng.

“Anh ngồi đó đi, em ngủ thêm một lát, ngủ ngon.”

Tổng Tân tắt đèn, nằm xuống, nhắm mắt lại, những hình ảnh chôn giấu sâu trong ký ức liền bắt gặp hiện lên.

Năm ấy cô mới sáu tuổi, ba lái xe đưa cô cùng mẹ tới nhà bà nội. Trên đường đã xảy ra va chạm với một chiếc xe tải mất lái.

Trong khoảnh khắc ấy, tiếng phanh xe chói tai, tiếng ba hoảng sợ kêu to, cùng tiếng mẹ hét thất thanh, vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ Tổng Tân.

Trong mấy giây ngắn ngủi, mẹ cô dùng thân thể che cho cô. Sau đó, rầm một tiếng, chiếc xe rung lắc dữ dội, chỉ chớp mắt đã biến dạng hoàn toàn.

Nhiều năm qua đi, Tổng Tân vẫn nhớ rõ cảm giác âm ảm từ máu của mẹ rơi trên mặt cô.

Bọn họ không kịp để lại cho cô một lời đã đột nhiên rời đi, hơn nữa sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay về nữa.

Sau đó Tổng Tân sống cùng bà nội vài năm. Khi cô mười ba tuổi, đang trọ ở trường, thì nghe tin bà nội mất đột ngột do xuất huyết não, cũng không kịp để lại cho cô một lời.

Sau đó, bạn tốt trong trường của cô cũng bị bệnh nặng.

Cô biết, rất nhiều người bắt đầu bàn tán sau lưng, nói cô là khắc tinh, ai có quan hệ với cô đều không gặp may.... Mà ngay cả tên cô cũng có nghĩa là ‘vất vả’.

Thật ra tên cô là do mẹ đặt. Bởi vì cô họ Tổng, đồng âm với từ ‘Tiến’, Tổng Tân, là tiến đi sự vất vả, hi vọng cô vĩnh viễn sẽ không vất vả.

Nhưng mà dường như cách nói của các bạn học nói đúng hơn.

Ngay cả thú cưng cô nuôi cũng không sống nổi, cho dù cô đã dốc hết tâm sức chăm sóc nó, còn thường xuyên đưa đến bệnh viện kiểm tra sức khoẻ, nhưng chưa tới nửa năm cũng vẫn mất.

Sau đó Tổng Tân không bao giờ kết bạn nữa, cũng lảm là làm quen với vài người bạn cũng về truyện tranh trên mạng, bình thường tùy tiện tán dóc vài câu.

Có thể nói, cô gần như chưa bao giờ có bất kỳ một người bạn thực sự nào.

Mà ngay cả khi thế giới đã biến thành thế này, cô cũng không có bất kỳ ai để nhớ mong.

Sự xuất hiện của Trọng Phong hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô. Bởi vì anh không được tính là con người, sẽ không sinh bệnh như con người, cho nên Tổng Tân chưa từng lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện. Nhưng chuyện hôm nay, một giây trước đó anh còn bình thường, một giây sau lại đột nhiên bất động, lúc ấy cô thật sự rất sợ hãi...

Cũng may anh đã trở về rồi.

Ít nhất hãy để cô có một người bạn tốt không bao giờ rời đi. Những năm qua cô thật sự rất cô đơn, ngay cả một người để tâm sự cũng không có.

“Này, không ngủ được sao?”

Trong bóng tối, một giọng nói lưu manh đột nhiên vang lên.

Tổng Tân sững sốt, vội vàng xoay người, bật đèn bàn nhìn về phía Trọng Phong: “Anh làm sao vậy?”

Trọng Phong nhếch môi, chậm rãi đi về phía cô, sau đó ngồi xuống bên giường, nhướn mày: “Ánh mắt ấy là sao? Tôi đẹp trai đến mức khiến em không rời mắt được?”

“...” Tổng Tân ngồi dậy, vẻ mặt phức tạp: “Tính cách em chọn hình như không phải cái này?”

Anh cười khẽ một tiếng, đưa tay ngoắc ngoắc: “Em lại đây, tôi nói cho em biết một bí mật.”

Tổng Tân do dự một chút, cuối cùng vẫn xích lại.

Anh cười nheo mắt, đưa tay gõ một cái lên đỉnh đầu Tổng Tân: “Em ngốc quá, vẫn chưa nhận ra sao, lần thăng cấp này xảy ra vấn đề rồi.”

Tổng Tân: “... Trả anh ấy lại cho tôi”

“Không muốn, người ta chẳng phải đang ở trước mặt em sao?” Anh đá lông nheo.

“...” Tổng Tân che mắt, ngã vật về phía sau, đưa tay tắt đèn để bàn: “Thôi, anh mau đi ra ngoài đi.”

“Em ghét bỏ tôi đến vậy sao?” Trong bóng tối vang lên một giọng nói uất ức, giọng điệu yếu ớt như thể nếu cô nói ‘phải’ anh có thể khóc cho cô xem.

Tổng Tân thật sự cạn lời, gật đầu nói: “Phải.”

Tiếng khóc trong dự đoán không xuất hiện, ngược lại là vị tổng giám đốc bá đạo đáng sợ kia lại xuất hiện rồi.

Một tay anh túm lấy Tổng Tân, dùng sức lôi cô dậy. Sau đó cánh tay mạnh mẽ kia liền ôm lấy cô, giọng nói trầm trầm của anh vang lên trên đỉnh đầu cô: “Người phụ nữ này, lừa do em đốt, chính em phải dập.”

“...”

Tổng Tân siết chặt tay, vung thẳng về phía đỉnh đầu, “Bốp” một tiếng đánh vào mặt anh.

Cánh tay ôm cô liền buông lỏng ra, ngay sau đó cả sức nặng trên giường cũng nhẹ đi rất nhiều. Tổng Tân nương ánh đèn từ bên ngoài chiếu vào, mơ hồ trông thấy Trọng Phong đứng lên.

Anh hỏi: “Tâm trạng khá hơn chút nào chưa?”

Tổng Tân sững sờ, một lúc lâu sau mới đưa tay bật đèn.

Trọng Phong đứng ở bên giường, vẻ mặt khôi phục như bình thường, thấy Tống Tân nhìn anh, lại nói tiếp: “Tính cách của tôi không thú vị, đành phải đổi thành các loại khác để an ủi em vậy.”

An... An ư?

Khóe miệng Tống Tân giật giật, gật đầu nói: “Ừ, tâm trạng em hiện giờ tốt vô cùng, cảm ơn anh.”

Trọng Phong cười, nghiêng đầu: “Bây giờ em cũng có thể chọn tính cách khác.”

“Không cần không cần không cần đâu.” Tống Tân lắc đầu lia lịa: “Như bây giờ là tốt lắm rồi, thật đấy. Em muốn đi ngủ rồi, anh cũng đừng nghịch nữa.”

“Ừm.” Trọng Phong gật gật đầu, quay về ngồi xuống bên bàn máy tính.

Tống Tân thở phào một hơi, tắt đèn xoay người đưa mặt về phía bên trong, trong lòng thầm nghĩ, lần thắng cấp này của người máy trí năng nhất định là do chúng nó ăn no rồi việc đúng không?

Nhưng thật ra Trọng Phong quả thực lợi hại hơn trước rất nhiều... Anh thậm chí có thể nhìn ra tâm trạng cô không tốt.

Mỗi lần nhớ đến chuyện trước kia tâm trạng của cô đều sẽ suy sụp, mà cách an ủi này của anh mặc dù rất độc đáo, nhưng quả thật khiến cô đỡ hơn nhiều.

p/s: Trọng Phong lưu manh; Trọng Phong bá đạo tổng tài; Trọng Phong tà mị cuồng quyền; Trọng Phong ám áp tiểu chó săn; Trọng Phong tàn nhẫn cay nghiệt... Bạn thích Trọng Phong nào. Hãy liên hệ với chúng tôi ngay hôm nay để được sở hữu một Trọng Phong theo sở thích.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chuyển nhà

Editor: mèo mỡ

Hôm sau vẫn là một ngày trời tối, nhưng vì có điện nên cũng không quá khó chịu.

Tống Tân rời giường cùng Trọng Phong ăn sáng, sau đó liền dẫn anh đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ vừa mở cửa đi ra đã nghe thấy dưới tầng có tiếng phá cửa rầm rầm.

Cũng may Tống Tân không có ý định dùng thang máy, liền cùng Trọng Phong đi thang bộ xuống dưới. Khi họ xuống tầng dưới thì thấy hai người đàn ông cao lớn đang đứng trước cửa một gia đình, một người trong đó đang dùng búa phá cửa.

Trên hành lang sau lưng bọn họ đặt một chiếc xe đẩy nhỏ, trên xe đẩy là một cái thùng giấy lớn, trong thùng đã đầy ắp. Tống Tân có thể nhìn thấy một túi bánh mì lớn đặt ở trên cùng.

Hai người kia không chú ý đến cầu thang, người đàn ông đứng bên cạnh nói với người đang phá cửa: “Người nhà này khoảng nửa tiếng nữa sẽ về, mạnh cái tay lên.”

Người đàn ông phá cửa lau mồ hôi, vừa dùng sức đập vừa nói: “Nói nghe hay lắm, mà tôi mà đập thử xem? Mẹ nó, cửa nêo bây giờ làm chắc thật!”

“Ha, thì để bảo vệ mà.” Người đàn ông đằng sau cười nói, “Được rồi, đây là nhà cuối cùng, trộm xong nhà này chúng ta đi về. Tầng trên nhà này là một cô gái độc thân, chắc không có nhiều đồ ăn đâu, lần sau lại đến xem.”

Cô gái độc thân trên tầng nhất định là Tống Tân rồi.

Cô neho mắt, chỉ hai người kia. Trọng Phong gật gật đầu, cùng Tống Tân đi về phía bọn họ.

Đến khi hai người kia xoay người lại nhìn thấy Tống Tân và Trọng Phong thì Tống Tân mới nhận ra người đàn ông đứng ở phía sau hóa ra lại là một bảo vệ của chung cư này.

Khó trách anh ta lại biết nhà nào có người, trong nhà là ai, những thông tin này anh ta hẳn là có thể tra được.

“Các người... Các người đừng xen vào việc của người khác!” Bảo vệ dường như cũng biết nhà này không phải một đôi nam nữ trẻ tuổi, cho nên cũng không nhằm bọn họ thành chủ nhà về sớm.

Tống Tân đứng cách hai người kia ba mét, dưới ánh nhìn chăm chú của bọn họ, cô khẽ mỉm cười, nói: “Cướp lấy.”

Hai người kia sững sốt, người đàn ông cầm búa nói: “Cái méo gì đấy, cô điên rồi sao?”

“Đề đồ lại, hai người có thể đi.” Tống Tân tiếp tục mỉm cười: “Hiện tại có thể đứng đi, tốt nhất đừng chờ đến lúc phải bỏ đi.”

“Thần kinh!” Bảo vệ gắt lên, “Còn không mau rút đi, cẩn thận ông đây đánh chết các người!”

Tống Tân lại càng cười tươi, quay đầu nói với Trọng Phong: “Dạy cho bọn họ một bài học là được, đừng đánh chết.”

Trọng Phong tháo miếu đao bên hông xuống giao cho Tống Tân, sau đó mới đi về phía bọn họ.

Hai người kia thấy chỉ có một mình Trọng Phong động thủ, mà bọn họ lại có tận hai người liền tự tin hơn hẳn.

Bọn họ liếc nhau một cái, cười tự đắc, hét lớn một tiếng, cùng xông lên... Sau đó, chưa tới mười giây, cả hai đã cùng nằm đo sàn rồi.

Tổng Tân quả thật không đành lòng nhìn.

Cô lắc đầu, bước lên, dùng vỏ dao chọc chọc đầu bảo vệ, nói: “Tôi chính là người ở trên tầng đây, những thứ này tôi nhận trước một nửa. Từ nay về sau nếu các người còn dám xuất hiện, tôi không chỉ lấy đồ ăn thôi đâu, mà còn lấy cả đôi tay này nữa đấy.”

Bảo vệ trên mặt sưng một cục, khóe miệng còn dính máu, nghe vậy liền vội vàng lắc đầu: “Không tới không tới, chúng tôi từ nay về sau nhất định sẽ không tới nữa!”

Tổng Tân cười hai tiếng: “Còn có, tôi biết anh là ai, nếu như sau này lúc tôi không ở nhà mà có người vào trộm, tôi sẽ coi như là anh làm, tới tìm anh tính sổ, nhớ chưa?”

Bảo vệ gật lia lịa: “Nhớ rồi, nhớ rồi, chúng tôi tuyệt đối không dám động tới đồ nhà cô đâu! Người đẹp, tha cho chúng tôi đi, chúng tôi cũng chỉ vì muốn sống thôi, nếu đang yên đang lành ai muốn đi làm kẻ trộm chứ!”

Tổng Tân cũng biết tình cảnh hiện giờ của tất cả mọi người đều khó khăn. Cô nhìn thùng giấy đầy đồ, nói với Trọng Phong: “Chúng ta lấy túi gạo này, những thứ khác thì thôi.”

Trọng Phong liền lấy túi gạo ra, hai người kia vội cuốn gói những đồ còn lại chạy thực mạng xuống tầng.

Tổng Tân vốn còn định ra ngoài một chuyến, nhưng nhìn tình hình hiện tại cũng không dám đi xa nữa. Sau khi cầm gạo về nhà, bọn họ liền đi dạo xung quanh chung cư.

Ngoài cửa chính chung cư, bọn họ trông thấy một chiếc xe tải quân dụng chậm chậm đi trên đường, trên xe đặt loa phóng thanh, xe vừa đi vừa phát tiếng thông báo.

Phía sau xe còn rải tờ rơi, Tổng Tân không nghe rõ loa phóng thanh nói gì liền nhặt một tờ rơi lên xem.

Tờ rơi in đen trắng, to khoảng bằng tờ A4, bên trên viết kín chữ.

Nội dung đại khái chính là trấn an lòng dân, khuyên mọi người đừng hốt hoảng, chính phủ đang gom thực phẩm, nhiều nhất là bảy ngày sau sẽ có lương thực số lượng lớn chuyển đến Phủ Thị Chính. Mà mọi người muốn phải mua thì phải dùng tiền.

Thật ra mục đích ở đây rất rõ ràng, đó là hi vọng mọi người quay trở lại công việc.

Dùng tiền – thứ gần như hoàn toàn vô dụng trong điều kiện hiện giờ để đổi lương thực. Mọi người muốn mua lương thực thì đương nhiên phải quay lại làm việc kiếm tiền.

Tổng Tân cũng rất hi vọng tất cả có thể quay trở về đến quỹ đạo, thế giới rồi loạn hiện tại thật sự khiến người ta không thích nổi.

Nhưng mà tưởng tượng thì tốt đẹp nhưng sự thật luôn trái lại.

Bảy ngày sau, lương thực vẫn không đến. Trời còn chưa sáng những người dân cạn kiệt lương thực đã tập trung xếp hàng bên ngoài Phủ Thị Chính mong có thể mua được đồ ăn.

Nhưng bọn họ chờ từ sáng đến tối cũng không thấy lương thực xuất hiện, thậm chí ngay cả cửa Phủ Thị Chính cũng không hề mở ra.

Những người dân chết đói bắt đầu nổi giận, chen chúc trước cửa đòi giải thích, trong đó có không ít người còn trèo qua cửa sắt, xông vào, muốn vào trong xem lương thực rốt cuộc đã bị tên ‘câu quan’ nào nuốt riêng rồi.

Những người xông vào đều bị bắn hạ, nhưng khi càng ngày càng nhiều người lao lên thì ngay cả súng đạn cũng không thể khiến bọn họ sợ hãi nữa rồi.

Qua hai ngày mới có tin tức, nói rằng máy bay và xe vận chuyển lương thực đều đột nhiên xảy ra sự cố trên đường, tất cả lương thực đều bị tiêu hủy.

Chút hi vọng mong manh lại một lần nữa bị dập tắt, lính tuần tra cũng không còn áp chế được những người muốn cướp lương thực nữa. Rất nhiều người liên hợp thành đội, trộm hoặc cướp bóc trắng trợn đồ của người khác. Chẳng mấy chốc trong thành phố đã rối loạn.

Ngoài ra, còn có một bộ phận mang theo mục đích khác... Bọn họ chính là những người thường thua sạch số phiếu trong tay.

Khi trời sáng cũng là lúc trò chơi thứ ba kết thúc. Có nghĩa là khán giả bỏ phiếu cũng đã có kết quả.

Người bỏ phiếu sai cả ba trò chơi đương nhiên chỉ là số ít, nhưng đối với một quốc gia với dân số không lồ mà nói, “số ít” này hiển nhiên không hề ít.

Dựa theo quy tắc, người còn 0 phiếu sẽ bị loại bỏ trước khi trận đấu tiếp theo bắt đầu. Cho nên bây giờ là lần đánh cược tính mạng cuối cùng của bọn họ.

Những người này lẫn vào đám người cướp đồ ăn, ngoại trừ cướp lương thực còn có thể cướp phiếu trong tay người khác.

Nhưng ai cũng biết những chiếc phiếu kia quan trọng đến mức nào, không có lương thực còn có thể nghĩ cách kiếm. Nhưng nếu như không có phiếu, vậy có nghĩa sắp sửa bị chúng nó cho nổ đầu!

Muốn cướp được phiếu của người khác rất khó, người có phiếu nhất định sẽ giấu phiếu của mình ở nơi không dễ bị phát hiện. Bởi vậy các thủ đoạn uy hiếp xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Có đôi khi trong lúc uy hiếp ra tay quá nặng, dẫn tới vô số vụ giết người ở khắp mọi nơi.

Lính tuần tra bị những tổ chức có kế hoạch giết không ít, số còn lại cũng đều rút lui, trên đường chẳng mấy chốc đã không còn bóng dáng của bọn họ.

Người người nom nớp lo sợ, cho dù trời sáng lại cũng gần như không có ai dám ra ngoài nữa.

Nhưng không ra ngoài cũng không có nghĩa là an toàn, những kẻ tập trung thành tổ chức thường cùng hành động, dám tới tận nhà dân phá cửa cướp bóc.

Không có pháp luật trói buộc, con người dần dần để lộ ra bản tính hung ác tàn bạo.

Thật ra Tổng Tân cảm thấy những chuyện này có chút kỳ quái, mặc dù cô đã sớm dự đoán được hỗn loạn sớm hay muộn sẽ xảy ra, nhưng cô không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Là bóng tối kéo dài khiến mọi người dồn nén quá lâu, trở nên nóng nảy hơn sao? Hay loài người vốn là như vậy, nếu như mất đi sự trói buộc của pháp luật thì sẽ lập tức trở thành động vật hung ác vô tình nhất trên thế giới?

Giống như đèn giao thông trên đường, nếu như xảy ra trục trặc, xe sẽ không dừng lại nhường đường cho người đi bộ nữa.

Hoặc là... Do chúng nó đang giờ trò.

Xe và máy bay tại sao lại đột nhiên xảy ra sự cố? Những kẻ bạo loạn này thật sự hoàn toàn vì bản tính của họ sao?

Liệu có khi nào, ở nơi con người không nhìn thấy, chúng nó đang thích thú quan sát tất cả mọi chuyện không?

Đối với chúng nó mà nói, phải chăng con người càng tự giết lẫn nhau, chúng nó xem lại càng hứng thú?

Ngày thứ chín sau khi trời sáng, Tổng Tân quyết định rời khỏi nơi này.

Cô cùng Trọng Phong cho hết đồ ăn vào một chiếc chần, buộc lại, sau đó mang theo một chút nhu yếu phẩm, xách xuống bãi đỗ xe.

Chiếc xe Tổng Tân cướp được lần trước vẫn đỗ ở đây. Cô từng nghĩ biết đâu có ngày sẽ cần đến chiếc xe này, cho nên vẫn để chìa khóa ở nhà chứ không vứt đi.

Ghế ở khoang sau đã bị gỡ bỏ, đủ để bọn họ bỏ đồ vào.

Một đồng đồ lớn món gần như nhồi kín đằng sau, Tổng Tân lại bảo Trọng Phong lấy xăng từ những xe khác. Tồn nửa giờ mới được non nửa bình.

Nhưng trên đường dù sao cũng có thể tìm được xăng, cho nên bọn họ không lãng phí thời gian nữa, lập tức lái xe rời khỏi nơi này.

Xe chạy ra khỏi bãi đỗ xe một đoạn ngắn, Tổng Tân từ xa nhìn thấy cửa chính chung cư.

Một chiếc xe tải loại nhỏ đang đỗ ở cửa ra vào, mấy người đàn ông khiêng súng nhảy từ trên xe xuống, nghênh ngang đi vào chung cư.

Tổng Tân nhìn tòa nhà cao tầng này lần cuối... Nhà của cô mặc dù nhỏ, nhưng là tự cô kiếm tiền mua, cô vẫn luôn rất thích nó, bởi vì căn phòng nhỏ ấy giống như hang ổ nhỏ của cô.

Nhưng hiện giờ cô không thể không rời đi.

Cô là một người chơi, mỗi khi trò chơi bắt đầu nhất định phải vào trong trò chơi, trong hiện thực xảy ra chuyện gì cô không lường trước được.

Dựa theo tình huống trước mắt, trong lúc cô vào trò chơi tiếp theo, những tên cướp kia sẽ xông vào nhà cô, cướp sạch những gì có thể mang đi.

Cô cũng không muốn lương thực mình mạo hiểm tính mạng đổi lấy biến thành đồ của bọn chúng.

Hơn nữa bây giờ mới chỉ là bắt đầu. Về sau trò chơi sẽ càng ngày càng nhiều, người còn 0 phiếu cũng sẽ càng nhiều lên, đến lúc đó nhất định sẽ loạn hơn.

Cô phải nhân lúc này trở về nhà cũ của bà nội.

Đó là căn nhà cũ ở nông thôn, lâu năm không sửa chữa nên không còn vững chãi lắm Nhưng nông thôn ít người, nhất định sẽ an toàn hơn trong thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tự chui đầu vào chỗ chết

Editor: mèomỡ

Chiếc xe chạy qua đường lớn trước ký túc.

Tổng Tân trông thấy cửa hàng hai bên đường gần như đã cạy ra hết, đồ đạc ngổn ngang trên hai bên vỉa hè đường. Lúc này trên ngã tư đường có sáu người đàn ông to con, bọn họ hẳn đã quen biết nhau từ trước khi tai họa ập xuống, trên cánh tay mỗi người đều có một đồng hình xăm.

Trong tay bọn này cầm mã tấu, đang lục soát một cửa hàng bán đồ ăn. Khi thấy xe Tổng Tân xuất hiện thì một người trong đó huyết sáo, sau đó bọn họ liền ào ra như ong vỡ ổ đuổi theo xe cô.

Đuổi theo được một đoạn, có người phi thanh mã tấu tới, dường như muốn ép Tổng Tân dừng xe. Nhưng độ chính xác không cao, thanh mã tấu nện vào đuôi xe rồi rơi xuống đất.

Trọng Phong ngồi ở ghế phụ kế bên tài xế, nhìn về phía sau một lát rồi quay lại nói với Tổng Tân: “Bọn chúng bắt nạt em, để tôi giết bọn chúng.”

Tổng Tân cười ra tiếng, đưa một tay ra vỗ vỗ ghế: “Đừng để ý đến bọn họ, ngồi ngoan, thắt dây an toàn lại.”

“Được.” Trọng Phong dường như không cam lòng lại liếc nhìn mấy người kia một cái rồi mới xoay người lại, cúi đầu chậm rãi thắt dây an toàn.

Tổng Tân nhìn lướt qua quần của anh, cười nói: “Giống như trẻ con vậy, nhà bà nội em cũng không có máy giặt đâu, đến đây anh phải tự giặt quần áo đấy.”

Trọng Phong thắt dây an toàn xong, ngẩng đầu cười với cô: “Tôi giặt giúp em.”

Tổng Tân bất đắc dĩ lắc đầu, quay đầu nghiêm túc lái xe.

Trên đường phố cũng không quá thông thoáng, con đường trước chung cư còn đỡ, đến con đường hiện giờ lại có không ít xe ngừng luôn trên đường. Cô phải lách trái lách phải mà đi.

Xe trên đường chỉ có một số ít còn lành lặn, đại đa số đều đã bị phá hỏng, kính chắn gió bị đập vỡ nát, nắp động cơ và cốp xe phía sau đều bị mở.

Tổng Tân thậm chí còn nhìn thấy xác người chết đã lâu trong mấy chiếc xe.

Khi cô vượt qua một chiếc xe đường trước thì trên mặt đất bỗng xuất hiện một vật thể. Cô còn chưa kịp nhìn rõ, bánh xe cũng đã nghiêng qua nó.

Chờ xe lái lên một đoạn, cô mới từ kính chiếu hậu nhìn lại. Hóa ra là một thi thể, một thi thể không có đầu.

Tổng Tân có chút phân tâm, trong lòng khẽ thờ dài.

Thi thể không có đầu thì hẳn là nổ đầu mà chết. Mà chết kiểu này trước mắt chỉ sẽ xuất hiện ở hai loại người. Một là người chơi thua cuộc, một là người thường tiết lộ tin tức của người chơi.

Trước kia thi thể trên đường còn có quân đội phụ trách xử lý, ví dụ như hai chiếc xe tải lớn chờ xác lần trước Tổng Tân trông thấy. Nhưng hiện giờ có lẽ tạm thời không có ai trông nom những thi thể này rồi.

Nếu như sau này cô thua cuộc, Trọng Phong nhất định sẽ biến mất, còn cô trong hiện thực cũng trở thành một thi thể không có đầu.

Đến lúc đó, chắc là cô sẽ vất vưởng giống như thi thể vừa rồi?

Tổng Tân quay sang nhìn Trọng Phong, lại chạm phải ánh mắt anh, liền bật cười. Cô quay lại nhìn con đường phía trước, nói: “Anh nhìn em cũng không học được nhiều biểu cảm đâu.”

Trọng Phong chớp mắt, đôi mắt dưới ánh mặt trời càng đỏ như máu. Bề ngoài rõ ràng rất lạnh lùng, anh lại ngờ ngác nói ra những lời hoàn toàn không tương xứng với ngoại hình: “Chỉ là tôi muốn nhìn em mà thôi.”

Tổng Tân cười vang, lái qua chỗ quẹo xong mới nói: “Cũng may em biết anh không phải con người. Nếu không những lời này rất dễ dàng khiến người ta hiểu lầm đấy.”

Trọng Phong dường như không rõ lời này có gì đáng để hiểu lầm, anh suy nghĩ hai giây, mới cười: “Không phải hiểu lầm, tôi thích em.”

Tổng Tân ngăn ra, bất đắc dĩ cười nói: “Anh bị cài đặt thành thích em, loại thích này không giống thích của con người.”

Trọng Phong khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa xe, một lát sau lại quay đầu đưa tay vỗ nhẹ nhẹ hai cái lên đầu Tổng Tân: “Không sao đâu, về sau sẽ có người thích em.”

Tổng Tân: “... Đừng đột nhiên an ủi em một cách kỳ lạ như thế.”

Không bằng nói “Về sau em có thể hoàn thành trò chơi” còn hơn.

Hiện giờ thế giới này càng ngày càng rối loạn, cô chỉ muốn sống đến khi tất cả trò chơi kết thúc, chờ Trái đất quay về như lúc trước, có thể trở lại cuộc sống yên bình là được rồi. Về phần có người thích cô hay không, vốn không quan trọng.

Nhưng, Tổng Tân vẫn chưa từng hỏi Trọng Phong... Đợi sau khi tất cả trò chơi chấm dứt, những đạo cụ chúng nó đưa ra có bị thu về hay không?

Nếu như thu về có phải anh cũng sẽ bị mang đi không?

Cô tạm thời không muốn nghĩ vấn đề này, muốn đợi sống qua thêm vài trận đấu rồi lại nói... Có lẽ cô không sống được tới ngày trò chơi hoàn thành thì sao?

Xe chạy đến đâu, Tổng Tân cũng chứng kiến cảnh tượng tan hoang đến đó.

Trong thành phố bây giờ có chút vắng lặng, so với sự phồn hoa náo nhiệt người đến người đi trước khi thì chẳng khác nào hai địa điểm hoàn toàn bất đồng. Hơn mười vạn người nơi này dường như đã biến mất hết. Cho dù có người xuất hiện trên đường thì tiếng động bọn họ phát ra cũng không thể nào khiến thành phố này trở nên rộn rã hư trước.

Tổng Tân trông thấy qua một chiếc xe tải quân dụng dừng bên ngoài một khu chung cư, nhưng người từ trên xe bước xuống lại không phải quân nhân, mà là những người thường cầm vũ khí. Tất cả đều là đàn ông.

Sau khi bọn họ vào chung cư kia sẽ xảy ra chuyện gì, Tổng Tân không nhìn thấy.

Trên đường thỉnh thoảng lại xuất hiện những người lén lén lút. Loại người này bình thường sẽ hành động một người, không ngừng nhìn trái nhìn phải, sau đó tùy tiện vào một cửa bất kỳ lục lọi.

Tổng Tân thậm chí còn nhìn thấy, một người đàn ông cướp chiếc bánh mì duy nhất của một người vô gia cư bên đường.

Thật ra thành phố này cũng không trống rỗng như bề ngoài. Trong những tòa nhà cao tầng kia không biết có bao nhiêu người, chỉ là bọn họ không dám tùy tiện ra ngoài mà thôi.

Trên đường thậm chí còn không thấy cả chó hoang mèo hoang. Không biết là trốn hay bị con người bắt thịt rồi.

Tóm lại, những gì nhìn thấy trên đường khiến tâm trạng Tổng Tân cực kỳ nặng nề.

Bởi vì đường đi không đủ thông thoáng nên dù đến gần trưa bọn họ cũng vẫn chưa ra được khỏi thành phố. Nhìn phía trước có một trạm xăng dầu, Tổng Tân dừng xe, lấy được nửa thùng xăng.

Mà khi cô đang xách xăng lên xe thì lại đột nhiên nghe thấy tiếng súng vang lên ở đằng trước.

Đầu tiên là pằng một tiếng, ngay sau đó biến thành tiếng súng liên hồi. Nghe không giống như đơn phương giết hại, mà giống song phương sống mái với nhau hơn.

Tổng Tân vội vàng gọi Trọng Phong lên xe, quay xe đi ngược lại một đoạn, lái vào một hẻm nhỏ, định chờ những kẻ đằng trước kia đi hết.

Mặc dù không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể chắc chắn bây giờ không phải là lúc đi đến.

Ở ngõ nhỏ bên này gần như không nghe được tiếng súng nữa rồi. Tổng Tân nhìn sắc trời, liền cầm đồ ăn từ đằng sau ra, cùng Trọng Phong ăn trưa.

Nói là bữa trưa nhưng thật ra là ăn mì tôm với nước lọc.

Tổng Tân hỏi nhỏ rất thích ăn mì tôm, giống như rất nhiều đứa trẻ khác, trong lòng đã từng nghĩ, chờ sau này lớn lên kiếm tiền nhất định phải mua mì tôm ăn ngày ngày cho đã đời.

Ai biết, hiện giờ “Ước mơ đã thành sự thật” rồi.

Ngoài trừ mì tôm, cô còn có vài hộp hoa quả đóng hộp từ lần cướp được chiếc xe này, đến giờ vẫn chưa nỡ ăn.

Ngoài ra còn có gạo, nhưng hiện giờ cũng không thể nào nấu lên ăn được.

Mì đã ăn ngấy đến mức ngay cả nuốt cũng trở thành một loại ép buộc.

Trọng Phong thì ngược lại, anh hoàn toàn không có vị giác, đối với anh mà nói ăn gì cũng đều không có mùi vị.

Hai người ăn xong lại chờ thêm một lát, mới lái xe đi ra ngoài. Họ đi rất chậm, mãi cho đến gần trạm xăng dầu kia cũng không nghe thấy thêm động tĩnh gì.

Tổng Tân tăng tốc lên một chút, chẳng bao lâu sau đã đến chỗ phát ra tiếng súng.

Nhưng cuộc chiến này hẳn là không xảy ra trên đường cái, cô không thấy dấu vết sau khi đấu súng hoặc thi thề.

Không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô cũng không có hứng thú tìm hiểu. Thấy nơi này không có người, cô liền lập tức tăng tốc, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hơn mười phút sau, khi xe của bọn họ sắp rời khỏi tuyến đường chính, thì tình hình phía trước liền khiến Tổng Tân cảnh giác...

Mấy chục chiếc xe lớn nhỏ xếp chặt kín con đường. Ngay cả hai bên đường cùng lối dành cho người đi bộ cũng bị chặn!

Đừng nói là lái xe, cho dù xuống xe, cũng phải trèo qua những chiếc xe kia mới đi được!

Những chiếc xe này rõ ràng đã cho thấy có người có ý mang chúng đến đây xếp chặn đường.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tự chui đầu vào chỗ chết (2)

Editor: mèomỡ

Tổng Tân lập tức đạp phanh quay đầu xe, muốn đổi đường ra khỏi thành. Nhưng cô vừa mới đổi hướng thì một loạt tiếng súng lại đột nhiên vang lên. Đạn bắn trúng vô xe, phát ra tiếng vang chói tai, cũng để lại trên thân xe những vết thật sâu.

Trong đó có hai viên đạn bắn trúng cửa sổ xe, cửa kính bị bắn vỡ. Tổng Tân vội vàng tăng tốc quay đầu lại, cũng nhắc nhở Trọng Phong: “Cúi đầu xuống!”

Ngay khi cô vừa dứt lời thì ngã tư đường phía trước bỗng có hai chiếc xe hơi đột nhiên nổ máy, một trái một phải mà cùng lúc vào xe bọn họ!

Tổng Tân lập tức hiểu được, người lái xe đâm bọn họ và người dùng súng là đồng bọn. Đầu tiên bọn họ dùng súng bắn người tới, nếu bắn trúng thì là tốt nhất, nếu như đối phương quay đầu bỏ chạy thì người mai phục trong xe sẽ lập tức lái xe đâm vào, kẹp giữa khiến con mồi không trốn được.

Tổng Tân đánh tay lái, bánh xe ma sát mặt đường tạo thành tiếng vang chói tai. Xe tài xế thật nhanh, chặt vật tránh thoát cú húc của một trong hai chiếc, nhưng vẫn bị một chiếc đâm vào đuôi xe, khiến xe của cô chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, từ cửa kính được kéo xuống của hai chiếc đều có người đưa tay ra. ... Trong tay cầm súng lục.

Tổng Tân nghiêm túc nói: “Sắp phải đánh nhau rồi.”

Trọng Phong đã xoay người cầm miếu đao giữa hai ghế lên. Bởi vì miếu đao quá dài, ngồi trong xe mà mang theo bên mình không tiện, cho nên tạm thời đặt ở đằng sau.

Anh rút đao ra, khi đối phương bắn ra phát súng đầu tiên liền nói: “Tôi chuẩn bị xong rồi.”

Viên đạn bắn trúng kính chiếu hậu, Tổng Tân liếc qua những mảnh gương vỡ ấy, hơi cử động ngón tay, dao găm đặt ở trong nhẫn không gian liền xuất hiện tại trong tay phải của cô.

Cô khẽ nói: “Tạm thời đừng động thủ, chúng ta giả vờ đầu hàng, chờ sau khi người cầm súng đi tới em dùng dao tấn công bọn họ để phân tán sự chú ý, anh nhân cơ hội cướp súng trong tay bọn họ. Chỉ cần lấy được súng là được. Đến lúc đó nhìn em ra tay anh hãy hành động, đừng làm loạn.”

Trọng Phong gật đầu, Tổng Tân liền lập tức đạp phanh lại.

Hai chiếc xe kia gần như ở ngay sau lưng, có lẽ là vì tiết kiệm đạn, cũng có lẽ là bởi vì tự tin rằng người trong xe không thể trốn thoát, cho nên bọn chúng chỉ bắn một phát.

Tổng Tân đột nhiên dừng xe, hai chiếc xe đằng sau đều không đề phòng, cứ thế đâm sầm vào, đẩy xe cô lên một đoạn dài mới hoàn toàn dừng lại.

Tổng Tân từ kính chiếu hậu nhìn thấy người trên xe mở cửa đi xuống. Cô nhỏ giọng nói với Trọng Phong: “Cẩn thận, hãy nhớ, không có gì quan trọng hơn tính mạng của anh.”

Trọng Phong liền cười: “Em quan trọng hơn tính mạng của tôi.”

Tổng Tân muốn nói với anh, đừng quá bảo vệ cô như vậy, nhưng đã không còn thời gian rồi.

Cô rút dao găm ra khỏi vỏ rồi nhét lại vào nhẫn không gian. Mà người của xe phía sau cũng đã đi tới rồi.

Tổng cộng bốn người, trong đó chỉ có hai kẻ cầm súng.

Tất cả người trên hai chiếc xe kia đều đi xuống, bọn chúng chia nhau đi sang hai bên. Hai kẻ có súng đi đằng trước, vẫn luôn chĩa súng về phía xe cô.

Tổng Tân và Trọng Phong đều ngồi yên trong xe. Trên đùi Trọng Phong còn đặt thanh miếu đao, phần vỏ đao thậm chí còn gác qua đùi Tổng Tân.

Trong không gian hẹp hòi này, trường đao bỗng trở nên bất lợi hơn rất nhiều.

Tổng Tân cũng không có ý định ở trong xe động thủ với bọn chúng.

Hai người cảm súng đứng ở hai bên cửa xe. Cửa sổ xe là thủy tinh nhìn hai chiều bình thường, người ở phía ngoài cũng có thể nhìn thấy được bên trong.

Tên phía bên Tổng Tân chìa súng vào đầu cô, sau đó dùng tay trái gõ cửa sổ xe. Cô liền cực kỳ phối hợp mà hạ cửa kính xe xuống.

Đợi cho cửa kính hoàn toàn hạ xuống, tên kia liền cười ha ha, dùng đôi mắt nhỏ như mắt chuột nhìn Tổng Tân từ trên xuống dưới một lát, sau đó liền lộ ra bộ mặt thật: “Uầy, hóa ra còn là một người đẹp?”

Gã hất cằm về phía Trọng Phong, hỏi: “Bạn trai cô em à?”

Tổng Tân không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn gã, giả vờ như sợ đến mức không biết nên nói gì.

Có thể nói, trong tư duy của đại đa số, phụ nữ luôn yếu ớt hơn đàn ông. Bề ngoài của cô có thể đánh lừa bọn chúng, khiến bọn chúng không coi cô như một đối thủ ngang tầm.

Gã mất chuột gõ trần xe một cái, giờ súng vào Tổng Tân nói: “Đưa thanh đao trong tay bạn trai cô em ra đây!”

Tổng Tân rất nghe lời mà quay đầu cảm miều đao trong tay Trọng Phong đi, đưa ra ngoài cửa sổ xe, giao cho gã đàn ông đó.

Sau đó cầm được đao gã có vẻ rất muốn rút ra xem, nhưng bởi vì trong tay còn cầm súng nên không tiện. Thế cho nên gã liền đưa cho đồng bọn phía sau.

Một tên để râu quai nón rút miều đao ra khua khoảng miệng không ngừng chắc chắn tán dương: “Thanh đao này thật đẹp!”

Nhưng trái ngược với vẻ đẹp của thanh đao, hấn lại giống như một con khi đang nghịch đao vậy.

Mất chuột cầm súng lúc này mới đưa tay mở cửa xe, gọi Tổng Tân ra.

Súng của gã mặc dù vẫn đang chìa về phía Tổng Tân, nhưng từ nét mặt có thể nhận ra rằng gã không để cô vào mắt.

Đợi sau khi Tổng Tân xuống xe, gã liền dí súng vào huyết thái dương của cô rồi nói với Trọng Phong đang ngồi ở trong xe: “Này, thằng kia, mau ra đây. Tao cảnh cáo mày đừng có giờ trò, nếu không bạn gái mày sẽ lập tức phải lên bàn thờ ngắm gã khóa thân đấy!”

Trọng Phong nhanh chóng bước ra, mặt không biểu cảm đứng ở bên cạnh Tổng Tân, nói: “Có chuyện gì cứ nhắm vào tôi.”

Bốn tên đàn ông đều cười ầm lên, một kẻ trong đó còn ôm bụng cười lăn lộn: “Ha ha ha, thằng này đúng là có tinh có nghĩa, súng đi tận trán rồi còn biết bảo vệ bạn gái. Mày yên tâm, chỉ cần chúng mày ngoan ngoãn, bọn tao sẽ chỉ lấy đồ ăn thôi, không lấy mạng người!”

Tên mất chuột cười âm hai tiếng: “Nhưng mà bạn gái mày xinh đẹp như vậy, tao rất muốn chơi đùa một chút.”

Tổng Tân hơi cúi đầu, ánh mắt lướt qua đôi tay siết chặt của Trọng Phong.

Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay anh, ngẩng đầu nhìn gã mất chuột, khẽ mỉm cười: “Chỉ các anh chịu tha chúng tôi đi, như thế cũng đều.”

Tên mất chuột vui vẻ: “Nghe thấy không các anh em, chúng ta đã hơn một tháng không ăn mặn rồi, hôm nay cùng nhau chơi đùa cái nhỉ?”

Ba tên kia cũng cười ầm lên, ánh mắt trần trụi nhìn Tổng Tân từ đầu đến chân.

Trên mặt Tổng Tân vẫn là nụ cười robot, trong lòng lạnh lẽo nghĩ, lát nữa không thể để cho tên này chết quá dễ dàng được.

Những tên kia đắc ý mà cười lớn, hoàn toàn không để ý đến đôi mắt của Trọng Phong đã lóe lên ánh sáng đỏ hai lần.

Tổng Tân cầm tay anh, nói với bốn tên kia: “Lương thực của chúng tôi đều ở trên xe, cho các anh hết. Hi vọng các anh có thể để chiếc xe này lại cho chúng tôi, để chúng tôi có thể đi xa một chút.”

“Đương nhiên không thành vấn đề, chỉ cần cô em hầu hạ bọn anh thật tốt...” Tên mất chuột hèn mọn bí ối mà cười hai tiếng, nói với ba tên còn lại: “Chúng mày khuôn đồ xuống, tao trông hai đứa nó.”

Râu quai nón đặt miều đao trên mũi xe, tên cầm súng còn lại thì nhét súng vào lưng quần.

Mà kẻ ở đầu đường bên kia nổ súng không thấy xuất hiện. Có lẽ là cảm thấy nơi này có bốn người hai khẩu súng đã đủ để ứng phó với bất cứ tình huống nào rồi.

Tổng Tân biết thời cơ tốt nhất sắp đến.

Đây là một quốc gia cầm tư nhân sở hữu súng, cho nên những người này sẽ cảm thấy có súng chẳng khác nào vô địch. Cộng thêm bọn chúng người đồng thể mạnh, mà Tổng Tân cùng Trọng Phong thì chỉ có hai bàn tay trắng, thế nên càng không để “Vợ chồng son” bọn họ vào mắt.

Chỉ có một mình tên mất chuột cảm súng uy hiếp bọn họ, ba tên kia đều chủ quan mở cửa xe, cũng bắt đầu chuyển đồ ra bên ngoài.

Mà ngay cả tên mất chuột cũng đã nhìn sang bên kia, còn hỏi: “Này, có đồ gì tốt không?”

Thời cơ đến rồi! Tổng Tân nheo mắt, tay nắm Trọng Phong nhanh chóng buông ra. Cô cử động ngón tay, dao găm đặt trong nhẫn không gian cũng lập tức xuất hiện trong tay cô.

Cô không chút do dự, trước khi những kẻ kia phát hiện con dao đột nhiên xuất hiện trong tay cô, thì cô đã cực kỳ nhanh chóng cứa một nhát vào tay tên mất chuột!

Tên mất chuột quá lơ là nên không kịp phản ứng, trên cổ tay đã có thêm một vết thương thật sâu.

Gã vô thức kêu ré lên, tay cầm súng cũng theo phản xạ mà rút lại. Ngay lúc đó, Trọng Phong đã túm được tay gã.

Động tác của Trọng Phong cực nhanh, nhanh đến ngay cả Tổng Tân cũng không nhìn rõ. Chỉ nghe “Rắc” một tiếng, cổ tay tên mất chuột đã bị anh bẻ gãy!

Súng trong tay đương nhiên cũng không cầm nổi nữa. Trọng Phong cướp lấy, nhanh chóng mở chốt bảo hiểm, nhắm ngay kẻ cầm súng còn lại.

Mà lúc này, tên kia vừa mới rút được khẩu súng từ lưng quần ra, còn đang luống cuống tay chân mở chốt bảo hiểm.

Thấy súng trong tay Trọng Phong chĩa về phía mình, hấn hơi sững sờ, động tác hoàn toàn ngừng lại, sau đó vội vàng giơ tay lên tỏ vẻ đầu hàng.

Nhưng Trọng Phong không giống con người, sẽ bởi vì sợ giết người mà do dự. Anh hoàn toàn không quan tâm đối phương có không phải đã đầu hàng hay không, liền cứ thế nổ súng.

“Pằng” một tiếng, đầu tên kia nở hoa, máu cùng óc phun lên xe như trời mưa.

Lúc này, tên mất chuột vừa bị bẻ gãy cổ tay cũng không dám kêu nữa.

Hai tên không có súng thấy thế, quyết định xoay người bỏ chạy. Nhưng Trọng Phong cũng không có ý tha cho bọn chúng. Lại hai phát súng liên tiếp, không phát nào trượt.

Hai người kia khựng lại một chút, sau đó đồng thời ngã úp mặt xuống mặt đất.

Hiện tại, chỉ còn lại tên mất chuột thôi.

Gã bất chấp đau đớn trên cổ tay, cũng biết trốn không thoát, liền quỳ xuống, dập đầu cầu xin: “Xin lỗi, xin lỗi! Anh chị tha cho em, là lỗi của bọn em, tha cho em đi!”

Tổng Tân đá một phát lên ngực gã khiến gã ngã ra sau.

Cô còn định đánh thêm cho mấy phát, Trọng Phong lại ngăn cô: “Đề tôi, đau tay em.”

Tổng Tân bật cười: “Vậy thì giao cho anh nhé.”

Trọng Phong nở một nụ cười xán lạn với cô, sau đó quay đầu nhìn về phía tên mất chuột đang quỳ dưới đất, nụ cười ôn hòa lập tức trở nên tàn bạo đáng sợ vô cùng.

Anh đá một phát vào vai gã, sức anh lớn hơn Tổng Tân rất nhiều. Thế nên tên mất chuột lập tức bị đá rạp xuống đất.

Gã rú lên, không ngừng xin tha: “Em sai rồi, em thật sự biết sai rồi, xin anh xin chị, tha em đi, tha em. . . Em có thể đưa tất cả lương thực cho hai người!”

Trọng Phong giẫm chân phải lên ngực gã, quay đầu nhìn về phía Tổng Tân, chờ cô trả lời.

Tổng Tân cười một tiếng: “Những lời anh nói vừa rồi khiến tôi rất không vui, hiện giờ tôi không cần lương thực. Trọng Phong, đánh hắn đi!”

Lời này dường như rất hợp với ý Trọng Phong, anh xoay đấm một phát vào mắt tên mất chuột khiến đầu hắn nghiêng hẳn sang một bên, ngum máu phun ra dường như còn lẫn với một chiếc răng vàng khè.

Ngay sau đó, lại một phát từ bên kia, đấm cho mặt hắn lại lật sang bên còn lại.

Sức Trọng Phong quá lớn, chỉ hai cú đấm đã khiến tên mất chuột trợn ngược mắt.

Nhưng anh không dừng lại, từng cú từng cú mà đánh cho đủ. Sau khi đánh cho gã mất chuột nửa chết nửa sống anh liền giẫm thật mạnh lên nửa người dưới của gã.

Gã vốn không còn sức kêu cũng phải rú lên như heo bị chọc tiết.

Trong mắt Trọng Phong lại lần nữa lóe lên ánh đỏ, khóe môi anh hơi nhếch lên, nở nụ cười lạnh lùng khát máu, gằn từng chữ: “Đám bắt nạt cô ấy, chết đi.”

Khi gã mất chuột đau đến mức miệng sùi bọt mép ngất xỉu, anh mới rút chân lại, nhìn về phía Tổng Tân, nụ cười trên mặt trong chớp mắt biến thành ôn hòa ảm áp như ánh mặt trời.

Trọng Phong chớp chớp mắt, về mặt vô tội nói: “Hắn ta chịu đòn kém quá.”

Khóe miệng Tổng Tân giật giật, gật đầu nói: “Đánh hay lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Trận đấu thứ tư

Editor: mèomỡ

Tổng Tân nhặt khẩu súng của thi thể kia lên, chia cho Trọng Phong mỗi người một chiếc, sau đó lái xe sát ven đường, ra khỏi thành phố từ một con đường khác.

Khi cô lái xe đi có nhìn thấy trong kính chiếu đằng xa có hai người chạy đến, hẳn là đồng lõa của bốn kẻ vừa rồi.

Mặc dù chỉ có hai người, nhưng Tổng Tân cũng không định dừng xe giết nốt.

Nếu như giết bọn họ, hẳn là có thể tìm được lương thực của bọn họ ở gần đây, nhưng cô cho rằng không cần phải đuổi tận giết tuyệt.

Cô biết những người này không tốt lành gì, bọn họ cố ý chặn đường ra khỏi thành phố, chính là để chặn cướp đồ của những người muốn trốn ra ngoại thành.

Nhưng Tổng Tân không phải Sứ giả chính nghĩa, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé hỗn loạn hiện tại, nếu như không bọn chúng đụng phải cô thì cô cũng sẽ chỉ làm như không biết mà đi ngang qua, sẽ không xen vào việc của người khác.

Còn có một nguyên nhân là giết người trong hiện thực và giết người trong trò chơi, trên tâm lý vẫn sẽ có chút bất đồng.

Mặc dù lần này người thực sự ra tay giết bốn tên kia là Trọng Phong, nhưng Trọng Phong là đạo cụ người máy trí năng của cô, cho nên thật ra vẫn là cô giết bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Tổng Tân giết người trong thế giới hiện thực, tuy biết pháp luật đã không thể trừng phạt cô nhưng trong lòng cô vẫn khó tránh khỏi có hơi chột dạ.

Khi bọn họ đến căn nhà cũ ở nông thôn thì sắc trời cũng đã tối, ước chừng là khoảng bảy giờ tối.

Đây là một căn nhà nhỏ hai tầng, xây lúc Tổng Tân vừa sinh được một năm. Cha mẹ quanh năm ở thành phố, nơi này liền thành nhà của ông bà. Mà khi Tổng Tân được hai tuổi thì ông lại vì bệnh mà qua đời. Trong trí nhớ của cô cũng chỉ còn lại mình bà nội ở đây.

Đằng trước sân quây tường, trong sân vốn có một mảnh nhỏ đất trồng rau, một bên trồng hòa. Sau khi cha mẹ Tổng Tân mất, cô liền ở cùng bà nội trong căn nhà này, còn từng tự tay trồng hoa hồng.

Nhưng hiện giờ dù là vườn hoa hay vườn rau cũng đã đều bị cỏ dại bao phủ.

Nhiều năm rồi cô không về đây, tính ra... Là từ lúc cô lên đại học.

Tổng Tân đứng ở trong sân nhìn đồng cỏ dại, thở dài, nói với Trọng Phong: “Từ nay về sau chúng ta sẽ ở đây.”

Trọng Phong gật đầu, xoay người đi ra ngoài, chuyển đồ trên xe xuống. Tổng Tân liền đi mở cửa chính cùng cửa phòng ngủ bên cạnh.

Gian phòng ngủ này là phòng cô trước kia, còn phòng tầng hai xưa nay để không. Xây thành hai tầng một là vì có đủ tiền, hai là vì thỉnh thoảng có người đến chơi có chỗ để ở.

Hiện giờ không dùng đến, cũng không cần dọn làm gì.

Đồ trong phòng cô lúc trước được phủ vải cho nên cũng không bẩn lắm, chỉ có góc tường, sàn và cửa sổ là đầy bụi cùng mạng nhện. Nếu muốn ở thì phải dọn dẹp một lượt.

Trọng Phong chuyển đồ xuống, đặt ở ngoài cửa. Tổng Tân thì lái xe đến một nơi cách xa ngôi nhà rồi đi bộ về.

Cô làm vậy để che dấu hành tung, mặc dù người ở nông thôn không nhiều, nhưng cũng không phải không có. Mà ngôi nhà này vốn đã nhiều năm không có người ở rồi. Nếu không có xe, chỉ cần cô và Trọng Phong ít ra ngoài thì trong thời gian ngắn những người khác có thể sẽ không phát hiện nơi này có người.

Như vậy, khi cô vào trò chơi, nơi này sẽ an toàn hơn.

Sau khi về, cô tìm hai chiếc khăn, cùng Trọng Phong cùng quét dọn đến tận lúc trời tối đen mới dọn xong sạch sẽ.

Tổng Tân vốn còn định xuống bếp nấu chút nước nhưng lại phát hiện đồ làm bếp gần như đã gỉ đến không dùng được nữa nên đành thôi.

Cũng may còn có điện mà dùng... Trước kia nạp điện không dùng hết, sau đó lại không có ai ở, cho nên điện cũng không sụt.

Hai người tùy tiện ăn chút bánh mì, cứ thế mà tạm bợ qua một đêm.

Trước khi ngủ Tổng Tân nghĩ, hiện giờ đã là ngày thứ tám sau khi trời sáng rồi, dựa theo khoảng cách giữa hai lần chơi trước, trận đấu tiếp theo chắc hẳn cũng sắp đến.

Nếu như ngày mai trời sáng, cô sẽ cùng Trọng Phong ra ngoài một chuyến, lên thị trấn cách đây không xa xem xem. Nếu như có thể tìm được chút đồ làm bếp thì không còn gì tốt hơn.

Thế nhưng hôm sau bầu trời lại không sáng, giọng chúng nó như chiếc đồng hồ báo thức lớn nhất quả đất, đánh thức tất cả những người đang ngủ say trong bóng tối...

“Đã lâu không gặp, mọi người có khỏe hông?”

“Ài, có vẻ rất nhiều người đang mà phiền não vì đồ ăn nhì.”

“Vậy không bằng để bọn ta nói cho mọi người một bí mật nhé... Điểm thuộc tính người chơi nhận được trong trò chơi có thể dùng để đổi đồ ăn trong cửa hàng đó!”

Tổng Tân nghe vậy, hơi nhú mày.

Ý chúng nó không phải đang cổ động mọi người tấn công người chơi sao?

Thật ra thân phận người chơi rất dễ bị nhận ra, bởi vì trên cô tay có một chiếc vòng màu đen tạo hình đặc biệt không thể tháo được.

Nếu như mọi người thật sự sinh ra ý đồ tấn công người chơi cướp đồ ăn thì bọn họ nhất định sẽ tìm thêm đồng lõa cùng nhau hành động. Đến lúc đó cho dù người chơi có đạo cụ hay dị năng cũng chưa chắc đã thắng được.

Chúng nó đúng là muốn hít drama đến phát điên rồi.

“Trước hết để cho mọi người xem bảng trực tiếp mới đã nha~”

Giọng trẻ con cười hi hi nói, trước mắt mọi người liền xuất hiện màn hình chỉ có chính mình mới xem được.

Ba mục lựa chọn đã bị đẩy xuống dưới, thay vào đó là một bảng biểu ngữ đứng trên đầu, trên đó ghi “Top 100 người chơi toàn thế giới.”

Ấn vào bảng biểu ngữ sẽ xuất hiện bốn hàng gồm tên và số hiệu của người chơi bắt đầu từ người đứng ở vị trí số một.

Mà màn hình trực tiếp này chỉ có người thường mới có thể xem được, cho nên đối với những người chơi như Tổng Tân mà nói, họ không biết tên mình có trong bảng xếp hạng hay không, cũng không biết xếp thứ nhất là vị ‘dại lão’ nào.

“Mặc dù trước mắt đây là 100 người chơi được hoan nghênh nhất ở hành tinh chúng ta, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là bầu phiếu cho họ sẽ chắc chắn thắng. Mọi người phải xem xét kỹ lưỡng rồi hãy bầu nha.”

“Vây thôi, không nói nhiều nữa. Sau đây là phần loại bỏ những khán giả còn 0 phiếu, chúng ta cực kỳ lấy làm tiếc.”

Vừa dứt lời, khắp nơi trên thế giới có vô số người đột nhiên nổ đầu mà chết.

Tổng Tân hiện giờ ở nông thôn, hàng xóm gần nhất cũng cách hơn trăm mét cho nên cô không nghe thấy gì cả.

Nhưng ba phút im lặng của chúng nó đã nói cho cô biết số người chết lần này không ít.

Sau đó, chúng nó lại tiếp tục nói: “Được rồi, sau đây xin hoan nghênh mọi người bước vào trận đấu thứ tư của Trò chơi chết chóc!”

Trước mắt Tổng Tân lại lóe lên. Cô lại một lần nữa đặt chân tới khu chờ quen thuộc.

“Người chơi Tổng Tân xin chú ý, trong trò chơi lần này sẽ bao gồm tình tiết thần quái, nhất gan... Cũng phải zô đó nha~”

“Quy tắc trò chơi: Các người chơi sẽ bị đưa vào cùng một căn hầm, cần tìm được đạo cụ vô địch trong hầm, thời hạn ba tiếng.

Số lượng đạo cụ vô địch ít hơn tổng số người chơi. Sau khi đạo cụ bị tìm được, các người chơi có 20 phút để cướp đoạt hoặc phân phối đạo cụ. Sau khi hết 20 phút, sẽ có quý dữ xuất hiện tiến hành giết chóc!

Chú ý: Chỉ có người chơi nắm giữ đạo cụ vô địch mới có thể sống sót khỏi tay quý dữ nhé ~

Trò chơi lần này tổng cộng gồm ba vòng, sau khi kết thúc có thể nghỉ ngơi trong ngày. Mà người chơi phải sống qua vòng thứ ba mới tính là chiến thắng.”

“Sau đây, mời người chơi tiến hành phân phối điểm thuộc tính.”

Tổng Tân còn chưa kịp phân tích quy tắc thì trước mặt đã hiển thị bảng menu thuộc tính.

Lần trước cô dùng một điểm ‘điểm thuộc tính’ đổi năm rương mì tôm, hiện giờ trong tay còn mười chín điểm.

Sau khi suy nghĩ, Tổng Tân lựa chọn cộng tất cả ‘điểm thuộc tính’ vào thịnh lực.

“Lựa chọn thịnh lực thật sự là một ý kiến hay đấy.”

Một giọng nói vang lên trong hư không. Tổng Tân biết đây là nói cho mình cô. Cô do dự một lát mới mở miệng: “Tôi có việc muốn hỏi các người, về người máy trí năng.”

“Rất vui lòng được giải đáp, đã tắt âm thanh với người xem, cứ yên tâm mà hỏi đi ~”

“Người máy trí năng của tôi có thể bị người khác cướp mất không? Ở trong trò chơi có thể cho anh ấy một thân phận người chơi không? Tôi không muốn để người khác biết anh ấy là người máy trí năng.”

Nó cười mấy tiếng, sau đó nói: “Cô lo lắng quá rồi, người máy trí năng được cài đặt trung thành với chủ nhân, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Trong lòng anh ta chỉ có hồng hóc, không có đôi chũ.”

“Về phần che dấu thân phận người máy trí năng, nếu như cô có đủ năng lực giúp anh ta không bị người chơi khác nghi ngờ, bọn ta sẽ không cản trở, nhưng bọn ta cũng sẽ không giúp cô che dấu thân phận của anh ta.

Bởi vì đạo cụ của cô hoàn mỹ hơn xa những người chơi khác, nên lẽ dĩ nhiên cũng phải trả giá càng nhiều... Đạo cụ hoặc dị năng của những người khác có thể che dấu nhưng đạo cụ của cô lại luôn hiển hiện trước mặt mọi người, chính là một trong những cái giá phải trả khi cô sở hữu người máy trí năng.”

Tổng Tân gật đầu, cũng yên tâm hơn một chút.

Mặc dù không thể che dấu thân phận của Trọng Phong nhưng ít ra cô biết anh sẽ không bị người khác cướp đi.

Như vậy, cho dù không thể che dấu được thân phận của anh thì cũng không quá quan trọng.

Mười phút cho người chơi chuẩn bị và người thường bầu phiếu thời kết thúc. Tổng Tân lại cảm thấy hoa mắt, bị đưa từ trong phòng chờ trắng xóa kia đến một nơi khác.

Việc đầu tiên cô làm là tìm Trọng Phong, chờ sau khi nhìn thấy anh mới an tâm bắt đầu quan sát xung quanh.

Lúc này, lại có một âm thanh nhắc nhở từ bên trên vọng xuống: “Tràng cảnh này là tầng đầu tiên của trò chơi tìm bảo vật. Trước khi trò chơi chính thức bắt đầu, người chơi có mười phút để làm quen. Đường nhiên, mười phút này cũng có thể dùng để làm việc khác.”

Xung quanh Tổng Tân đứng không ít người, nhưng lúc này mọi người cũng không có ý định làm quen với nhau.

Ánh mắt của bọn họ đều cẩn thận quan sát trong phòng.

Đây là một gian nhà chính, chính xác ra là hi đường. Trong tầm mắt gần như bị màu đỏ bao phủ, khắp nơi dán chữ hỷ đỏ chói, ngay cả ghế hai bên cũng dùng vải màu đỏ phủ lên, trên sàn cũng trải thảm đỏ.

Gian phòng được trang trí ngập tràn không khí vui mừng, đèn lồng màu đỏ cùng nến được thắp hết, ánh sáng dịu nhẹ không quá chói, càng tô điểm thêm cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Hai bên nhà chính có cửa nhỏ thông đến nơi khác, nhưng các người chơi tạm thời không định đi xem.

Sau khi nhìn qua tình hình liền có một người đàn ông mở lời: “Tôi đếm xem nào, chúng ta hiện giờ có khá đông nhân số đó, tậ 21 người!”

p/s: Lần nào số người chơi cũng chẵn. Nhưng thêm anh Phong (ừ phải người chơi) vào nên lẻ hết =))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: mèomỡ

Đúng vậy, trong hi đường này có đến tận hơn hai mươi người chơi.

Lê một, đương nhiên chính là Trọng Phong.

“Quá nhiều người, tôi cảm thấy tự giới thiệu kiểu gì cũng không ổn, sẽ có ai phí sức nhớ tên nhiều người như vậy làm gì.”

Người nói là một con nhóc nhìn chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi. Con nhóc vừa nói vừa đi về bàn thiên địa bày đầy nến, đậu phộng và táo đỏ, bốc một hạt đậu phộng, mở ra nhìn, nói: “Còn rất tươi.”

“Nhìn bài trí nơi này giống hệt như trong phim cổ trang nhì, đúng là thú vị!” Một cậu trai trẻ tuổi đi dép lê đưa tay đẩy cửa chính. Kết một tiếng, cánh cửa lại thực sự mở ra.

Nhìn ra ngoài là có thể nhìn thấy được sân nhỏ sạch sẽ phía trước, đối diện sân là cửa hiên ngói xanh, còn có một khoảng trời phía trên.

Trời chưa tối hẳn, xám xịt u ám, ánh sáng đã không đủ để xuyên qua cửa sổ chiếu sáng trong phòng, cho nên ánh sáng trong hi đường đều là ánh nến.

Một người chơi tựa cạnh cột thấy vậy liền ngăn ra: “Kỳ lạ, không phải chúng nó nói là tầng hầm sao, vậy sao cửa này lại mở ra được?”

Cậu trai đi dép lê vừa mở cửa nhìn ra bên ngoài, chỉ cửa chính đóng chặt phía trước, nói: “Không phải còn cánh cửa kia đang đóng sao, tôi đi thử xem có mở ra được không.”

Anh ta vừa dứt lời liền định cất bước đi ra ngoài, sau lưng lại có người ngăn cản: “Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng lỗ mãng như vậy.”

Tổng Tân nhìn qua, thấy người vừa lên tiếng là một chàng trai trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng.

Anh ta nở nụ cười ôn hòa, nói với cậu trai đi dép lê: “Trong trò chơi lần đầu của tôi, có người tùy tiện mở cửa đi ra ngoài, trong nháy mắt liền bị xé vụn.”

Cậu trai mang ép lê nghe vậy, cái chân đã đưa lên liền vội vã rút về.

Anh ta nhìn ra phía ngoài, nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật hay giả vậy, nơi này nhìn có vẻ cũng không có gì đáng ngờ.”

Chàng trai mặc áo sơ mi trắng nhún vai, cười nói: “Tôi cũng không chắc, chẳng qua là nói cho cậu biết có loại khả năng này mà thôi.”

“Rất đơn giản, thử một chút là biết ngay thôi.” Con nhóc gái ném hạt đậu phộng trong tay ra phía ngoài cửa.

Hai hạt đậu phộng bay ra một đoạn, sau đó lần lượt rơi xuống khoảng sân bằng đá. Dưới cái nhìn chăm chú của tất cả người chơi, hai hạt đậu nảy lên mấy cái, sau đó dừng lại, nằm yên trên sân.

Qua mấy giây cũng không xảy ra bất cứ hiện tượng kỳ quái nào.

“Xem ra là anh zai nghĩ nhiều rồi.” Con nhóc kia nhìn áo sơ mi trắng cười vang, nói: “Bên ngoài có trăng cảnh, vậy nhất định là có thể đi ra ngoài rồi. Nếu không chúng ta đi tìm đạo cụ kiểu gì?”

Áo sơ mi trắng nhướng mày, nụ cười trên mặt càng tươi, gật đầu nói: “Em nói cũng có lý.”

Cậu trai đi dép lê tặc lưỡi, nói: “Đúng đấy, bên ngoài cũng có rất nhiều phòng, đừng mất thời gian nữa, mọi người nhanh ra ngoài tìm đồ đi.”

Anh ta nói xong liền cất bước bước qua bậc cửa.

Anh ta cũng không để ý rằng con nhóc đằng sau đang nhìn chăm chăm vào chân anh ta.

Đến khi hai chân anh ta đều bước ra khỏi cửa phòng, hơn nữa còn bình an vô sự mà tiếp tục đi ra ngoài, vẻ mặt nghiêm túc của con nhóc kia mới biến mất mà mỉm cười.

Áo sơ mi trắng cười đến nheo cả mắt, nói: “Quả nhiên là tôi nghĩ quá nhiều rồi.”

Tổng Tân và Trọng Phong đứng ở một bên, cực kỳ hứng thú mà quan sát toàn bộ quá trình.

Con nhóc kia lại cầm hai hạt đậu phộng, tung lên trong tay, nghiêng đầu nói: “Nếu đã không có vấn đề thì mọi người đừng lãng phí thời gian nữa, mau bắt đầu tìm đạo cụ đi.”

Nói xong, con nhóc kia cũng bước về phía cửa nhà chính.

Cũng có vài người nữa ra ngoài. Tổng Tân tạm thời ở lại, cùng Trọng Phong và mấy người chơi ở lại khác vén hết lụa đỏ trên mặt đất lên, để phòng phía dưới giấu đồ vật.

Cả vôi đỏ phủ trên bàn ghế cũng bị xốc lên, vôi phủ trên bàn thiên địa cũng không bỏ qua.

Nhưng ngoại trừ những nơi này, những nơi có thể giấu đồ trong hi đường gần như không có. Bọn họ tìm kiếm một lượt xong, liền chuẩn bị đến chỗ khác xem xem.

Lúc này, người đi ra ngoài đã lần lượt trở lại. Bọn họ nói phòng hai bên đều khóa, hơn nữa không biết tại sao, rõ ràng chỉ là cửa gỗ nhưng không thể phá nổi.

Cho nên bọn họ đều trở về, quyết định đi từ cửa nhỏ sau nhà chính xem sao.

Nếu bên ngoài không có gì, Tổng Tân cũng liền theo bọn họ ra đằng sau xem. Nhưng đúng lúc bọn họ đi đến cửa nhỏ thì âm thanh nhắc nhở đột nhiên vang lên.

“Tinh tinh tinh, mười phút chuẩn bị đã hết, trò chơi chính thức bắt đầu!”

Vừa dứt lời, Tổng Tân lập tức phát hiện thời gian cô và những người khác dùng để tìm kiếm đạo cụ là hoàn toàn uổng phí.

Bởi vì, ngay sau khi âm thanh nhắc nhở biến mất, tràng cảnh xung quanh bọn họ đã thay đổi. . .

Nền đỏ cháy chỉ còn lại khoảng một tấc, ánh sáng trong phòng lập tức trở nên tù mù hơn. Lụa đỏ bị người chơi lật lên đã quay về chỗ cũ, đĩa đậu phộng trên bàn thiên địa đột nhiên đỏ, đậu phộng trên đĩa rơi vãi đầy đất.

Một người chơi nam tuổi trẻ hét lên, chỉ vào hàng ghế phụ lụa đỏ: “Nhìn kia, mọi người mau nhìn mà xem!”

Mà mọi người thật ra từ trước khi anh ta hét lên cũng đã thấy được sự thay đổi, chỉ là trạng thái tâm lý không giống nhau nên đều không lên tiếng mà thôi.

Tổng Tân tận mắt nhìn thấy, trên ghế ngồi vốn trống rỗng đột nhiên xuất hiện mấy thi thể!

Những thi thể kia ngồi xiêu xiêu vẹo vẹo, về mặt đầu đón không khác nhau là mấy. Mặt bọn họ trắng bệch, mắt trợn ngược, miệng hơi há, có máu đen từ mắt mũi miệng của bọn họ chảy ra đọng lại trên mặt, khiến những thi thể vốn quý dị rợn người này càng thêm khủng bố.

Trên mặt người chơi nhiều ít đều có chút bàng hoàng và căng thẳng đan xen, đôi mắt nhìn chằm chằm những kia thi thể. Mà đúng lúc này, cửa chính hi đường đột nhiên đóng sầm lại.

Tiếng động bất thình lình khiến mọi người giật thót. Người đàn ông hét lên vừa rồi dường như rất nhát gan, lập tức lại sợ hãi hét thêm một tiếng, còn trốn ra sau lưng một người đàn ông cao lớn bên cạnh.

Những người khác cũng đều hơi cử động, nhìn quay ra hướng cửa phòng, đề cao tinh thần cảnh giác. Giống như sợ có thứ gì đó đột nhiên xuất hiện.

Ngay sau đó, trên cửa phòng mơ hồ hiện lên chút ánh sáng. Sau khi ánh sáng tan đi, bên trên xuất hiện mấy chữ nhỏ màu đen.

“Trước quy tắc trò chơi có nói... Nhiệm vụ lần này có tính tiết thần quái, liệu có phải là, có phải là sẽ có ma quỷ xuất hiện không?” Một người chơi nom nớp khẽ hỏi.

Không ai đáp, tất cả mọi người yên lặng đứng nguyên tại chỗ, ngay cả hô hấp cũng vì căng thẳng mà trở nên nặng nề

Nhưng sau đó lại không phải ma quỷ kinh khủng gì xuất hiện, mà là một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Tiếng kêu này không xuất phát từ trong phòng, nghe giống như từ ngoài phòng bên trái truyền đến. Đó là một giọng nam, vì kêu quá lớn mà khàn cả giọng, nhưng đến quãng cao nhất thì đột ngột dừng lại.

Trong nhà ngoài nhà hoàn toàn lặng ngắt như tờ.

Qua một lúc lâu, mới có người nói: “Giọng này... Hình như là cậu trai đi dép lê ra ngoài đầu tiên.”

Nghe vậy, những người khác mới nhận ra là trong hi đường quả thực thiếu một người.

Con nhóc kia lúc này mới lên tiếng: “Anh ta nói muốn tìm tăng đá thử xem có thể đập vỡ khóa cửa hay không nên không theo em về.”

“Quan tâm anh ta làm cái quái gì.” Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đối mặt với tình hình hiện giờ cũng không cười nổi nữa. Anh ta nói: “Đừng quên chúng ta chỉ có ba tiếng tìm đạo cụ thôi. Đừng thất thần nữa, tìm đồ quan trọng hơn.”

Anh ta nói xong liền đi qua hàng ghế kia, đi về phía cửa phòng.

Tổng Tân cũng đi theo, cô nhìn thấy trên cửa xuất hiện chữ màu đen, đây nhất định là manh mối quan trọng rồi.

Nhà chính vốn không lớn, bọn họ chẳng mấy đã bước tới cửa, có thể thấy rõ hàng chữ trên cửa.

“Cửa ải đầu tiên, mở cửa.”

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đọc.

“Mở cửa? Mở cánh cửa này sao?” Một người chơi hỏi.

Con nhóc kia nhìn căn phòng một lượt, nói: “Cửa nhỏ đằng sau cũng bị đóng lại, xem ra hiện giờ chúng ta chỉ cần tìm được manh mối ở hi đường này sẽ khiến cửa phòng mở ra.”

“Đây chính là kiểu trò chơi thoát khỏi mê cung mà thôi.” Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cười một tiếng, chậm rãi nói: “Tất cả mọi người đã là người chơi chơi đến trận thứ tư rồi, nơi này chẳng qua đột nhiên xuất hiện vài thi thể, không có gì đáng sợ, mau hành động thôi.”

Những người khác đều gật đầu, trong đó quả thực có một nhóm người sau phút kinh hoàng ngăn ngại quả thực đã bình tĩnh lại. Sợ hãi lúc ban đầu là vì những thi thể này xuất hiện quá đột nhiên mà thôi.

Đợi đến khi tinh táo lại sẽ phát hiện ra những thi thể này đã ‘đẹp’ hơn những xác chết bọn họ gặp trước kia rất nhiều, vốn không đáng để bọn họ sợ hãi như vậy.

Nhưng có vài người chơi vẫn còn sợ hãi, trong đó bao gồm người đàn ông hét lên hai lần liên tiếp vừa nãy.

Người đàn ông này bề ngoài nhìn rất phong độ uy dũng, đối lập hoàn toàn với tính cách nhát gan của anh ta. Nhất là khi anh ta vì sợ hãi mà trốn sau lưng một người đàn ông cao to khác.

Nhưng hiện tại không ai rảnh quan tâm người khác có sợ hay không, hơn nữa cho dù sợ cũng phải cố mà lấy dũng làm chuyện nên làm.

Mọi người đều hành động, dốc sức tìm kiếm khắp căn phòng.

Tổng Tân đi tới cạnh một thi thể.... Những thi thể này đều mặc trang phục cổ đại, ngay cả tóc cũng để dài rồi vấn lên.

Tràng cảnh trò chơi này thực sự là một hôn lễ cổ đại.

Nhưng trong một ngày vui như thế này, tại sao những người này lại bỏ mạng hết?

Mà tình trạng lúc chết của những thi thể này đều giống nhau, chứng tỏ nguyên nhân dẫn đến cái chết của họ là một sao?

Tổng Tân đưa tay ấn khắp thi thể, tìm được một tấm danh thiếp từ trong vạt áo.... Khá tương tự với danh thiếp ngày nay, phía trên viết bằng một loại chữ rất phức tạp, có chỗ không giống chữ phồn thể. Nhưng có lẽ là để giúp người chơi tiến hành trò chơi cho nên Tổng Tân lại có thể đọc hiểu được.

Thi thể này tên Triệu Tiểu. Tổng Tân tạm thời nhét danh thiếp vào túi, sau đó tiếp theo lục soát nhưng không phát hiện thêm gì nữa

Như vậy, tấm danh thiếp này rất có thể là manh mối rồi.

Cô ngẩng đầu lên, đang định xem xét những thi thể khác, thì cảnh tượng trước mắt khiến cô nổi da gà...

Con nhóc người chơi kia đang đi đến trước bàn thiên địa, cúi người xuống vén vạt trái bàn đồ rồi xuống lên, muốn xem dưới bàn có cất giấu đầu mối gì hay không.

Mà khoảnh khắc con nhóc nhấc tấm vải đồ đỏ lên cũng đúng là lúc Tổng Tân ngược mắt lên nhìn. Cô nhìn thấy có người ngồi dưới bàn!

Không, đó tuyệt đối không phải người.

Làn da màu đen bầm, đôi mắt hoàn toàn không có tròng trắng, con ngươi đen sì bao phủ toàn bộ hốc mắt. Anh ta mặc một bộ quần áo bằng vải thô chỉ dành cho người có thân phận thấp kém ở cổ đại, cách ăn mặc giống như người hầu. Mà lúc này anh ta đang ôm gối ngồi dưới gầm bàn, hơi ngẩng đầu, dùng đôi toản là tròng đen nhìn ra phía ngoài.

Khiến Tổng Tân cảm thấy rợn người không phải bề ngoài của anh ta, càng không phải bởi vì anh ta xuất hiện quá đột ngột...

Mà là...

Sau khi con nhóc kia nhấc khăn trải bàn lên liền cúi người cẩn thận nhìn xuống dưới gầm bàn nhưng dường như lại như hoàn toàn không nhìn thấy anh ta!

Khi con nhóc kia cúi hẳn đầu xuống dưới gầm bàn muốn nhìn xem dưới đó có gì hay không thì anh hơi cử động, mặt dí sát vào con nhóc đang càng ngày càng đến gần, quan sát con nhóc kia ở một cự ly vô cùng gần. Đôi mắt đen sì gần như sắp chạm vào mặt con nhóc!

Đã đến mức ấy mà con nhóc kia lại chẳng có phản ứng gì.

Rõ ràng có “Người” ở ngay trước mặt nhưng ánh mắt con nhóc kia lại như xuyên qua anh ta, nhìn gầm bàn.

Tổng Tân mím môi, lúc này mới nhớ tới một chuyện cô gần như đã quên.... Dị năng cô lấy được từ một người chơi tên là “Thấy quỷ”!

Cho nên, bây giờ chỉ mình cô mới có thể trông thấy con quỷ kia sao?

Cô ho khê, vội vàng nhìn đi nơi khác.

Ngay khoảnh khắc cô quay đi, thứ dưới gầm bàn kia đột nhiên quay đầu sang nhìn về phía Tổng Tân!

Ngay sau đó anh ta lại quay đầu trở lại, tiếp tục dùng đôi mắt chỉ có con ngươi màu đen kia nhìn chằm chằm con nhóc trước mặt.

Mà lúc này, con nhóc kia cũng đã quay đầu đi, vạt đỏ trong tay cũng theo đó buông xuống, một lần nữa trùm kín bàn, che đi thứ phía dưới kia.

Tổng Tân vừa đi đến bên cạnh một thi thể vừa chú ý đến động tĩnh bên phía con nhóc kia. Cô nghe thấy cô ta nói: “Kỳ quái thật, dưới gầm bàn này sao lại lạnh hơn bên ngoài nhiều thế nhỉ?”

Khóe miệng Tổng Tân giật giật, nghĩ thầm, nếu như sau khi hoàn thành trò chơi con nhóc này xem lại ghi hình liệu có sợ đến mức ngất xỉu không?

“Tình trạng của những người này đều giống nhau, tôi cảm thấy hẳn là trúng độc mà chết.” Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng lúc này cũng đứng ở bên cạnh một thi thể. Anh ta nói xong liền dùng chân đá đá một cái ly uống rượu bên chân thi thể: “Có lẽ là trong rượu mừng có độc?”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hỉ đường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: mèomỡ

Trong rượu rất cuộc có độc hay không là một chuyện không thể nào chứng thực được, nhưng quả thật đó là tình huống có khả năng nhất, không ai lên tiếng phản đối suy đoán của người đàn ông mặc áo sơ mi trắng.

Tổng Tân ngẫm nghĩ lại, không nói ra chuyện mình nhìn thấy có quỷ dưới gầm bàn.

Những người khác không nhìn thấy, chỉ mình cô thấy, nói ra sợ rằng không có lợi gì cho cô. Tạm thời cứ yên lặng theo dõi diễn biến đã, nếu như con quỷ kia là đầu mối, cô nói cũng không muộn.

Chẳng bao lâu sau, có người chơi tìm được một tấm danh thiếp trên một thi thể khác.

Anh ta cầm danh thiếp trong tay, nương theo ánh nến tù mù, lầm nhảm: “Triệu Chi Nghiêu...”

Mấy người chơi bên cạnh vây quanh cùng nhìn, khi có người đang định lên tiếng thì lại có người khác tìm được danh thiếp trong quần áo một thi thể.

Người nọ nhìn nội dung trên danh thiếp, ho một tiếng, nói: “Chủ nhân tấm danh thiếp tôi tìm được cũng họ Triệu, xem ra hai người bọn họ có thể là thân thích.”

Tổng Tân lấy danh thiếp trong túi áo ra: “Chỗ tôi còn có một tấm, họ Triệu.”

Tất cả người chơi đang tìm manh mối đều ngừng tay, vội vàng xúm lại.

Có người nói: “Thật ra cùng một họ cũng rất bình thường, đây là hi đường kết hôn, khách mời nhất định là bạn bè thân thích. Ba người này có thể là thân thích cùng họ.”

“No, không bình thường.” Con nhóc kia lắc ngón trỏ, nói: “Nếu như là trong hiện thực, trong hôn lễ xuất hiện cùng họ đương nhiên là bình thường, nhưng trong này... Nếu như đây không phải manh mối vậy bọn họ có cùng họ hay không hoàn toàn không quan trọng, cần gì phải đặt danh thiếp trên thi thể bọn họ, đúng không nào?”

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cười một tiếng, gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng chỉ manh mối này, còn chưa đủ cho chúng ta ra được khỏi đây. Mọi người mau chóng đi tìm đi, thời gian không còn nhiều nữa đâu.”

Bởi vì phát hiện ba tấm danh thiếp ở trên thi thể nên những thi thể khác cũng nhanh chóng bị các người chơi xúm lại tìm kiếm.

Tổng Tân liền gọi Trọng Phong giúp chuyển thi thể đi, sau đó nhấc lựa đồ dưới ghế lên xem.

Lúc này, ánh mắt người đàn ông mặc áo sơ mi trắng liền liếc qua hai người bọn họ một vòng, ngay sau đó liền đi tới, vừa đi chuyển một thi thể khác bên cạnh vừa nhỏ giọng cười nói với họ: “Tôi tên Bạch Thần, xin chào.”

Tổng Tân ừ một tiếng, thấy anh ta tươi cười mình cũng không thể quá lạnh lùng liền trả lời một câu: “Xin chào.”

Bạch Thần cười nheo mắt lại, nói: “Tôi thấy hai người dường như tạo thành một đội à?”

“Đúng vậy.” Tổng Tân quay đầu nhìn về mấy thi thể khác, thấy đều đã có người chơi đang tìm rồi, liền quay sang nói với Trọng Phong: “Chúng ta qua chỗ khác tìm xem.”

Cô nói xong liền đi về phía bàn thiên địa. Bạch Thần không ngăn bọn họ, chỉ đứng nhìn theo hai người một cách rất kỳ quái.

Con quỷ dưới gầm bàn thiên địa không biết còn ở đó hay không. Cô cũng không dám nhấc khăn trải bàn lên xem, lỡ như tầm mắt đối diện với nó thì không hay lắm.

Cô đưa tay cảm khay đựng đậu phộng đã đổ trên bàn lên, gạt hết đậu phộng đi, kiểm tra trong ngoài khay, sau đó cũng nhìn khay đựng long nhãn một lượt.

Nến đèn đã sắp cháy hết, ánh sáng trong phòng càng tù mù hơn. Nếu đợi đến khi tất cả nến cháy hết, nơi này sẽ biến thành một căn phòng tối đen như mực, hơn nữa, còn là một căn phòng tối có ma quỷ.

Các người chơi đều không nhiều lời lãng phí thời gian nữa, đẩy nhanh tốc độ cẩn thận tìm kiếm khắp nơi.

Vài phút sau, một người chơi nữ đột nhiên hét lớn: “Ôi trời, tôi tìm được rồi!”

Tổng Tân quay đầu nhìn, chỉ thấy trong tay người này đang cầm một chữ song hỷ bóc từ trên cột xuống.

Cô ta cúi đầu vừa vò chữ song hỷ vừa kêu lên với mọi người “Mọi người mau nhìn cái này mà xem, phía dưới những chữ hỷ màu đỏ này còn dính màu trắng!”

Tổng Tân liền thuận tay bóc chữ hỷ to nhất dán giữa tường phía trên bàn thiên địa, bởi vì bóc quá qua loa nên chỉ xé được một phần nhỏ.

Nhưng như vậy cũng đủ rồi. Cô lật mặt sau của tờ giấy đỏ, lập tức nhìn thấy giấy trắng hình dạng y hệt ở mặt sau!

Nói cách khác, sau chữ hỷ màu đỏ còn có chữ hỷ màu trắng, dán hai tờ vào nhau rồi cùng dán lên tường hoặc cột, khiến người ta nhìn từ bên ngoài hoàn toàn không nhận ra phía dưới là chữ hỷ cắt bằng giấy trắng.

“Minh hôn?”

Không biết là ai nói ra hai chữ này, mà khi người đó vừa dứt lời, cửa gỗ nhà chính bỗng kết một tiếng, ngay sau đó liền từ từ mở ra.

Các người chơi đồng loạt nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy bầu trời vốn vẫn sáng không biết từ lúc nào đã trở nên đen kịt. Trên bầu trời ngay cả một ngôi sao cũng không có, giống như một miếng vải đen khổng lồ đã bao phủ hoàn toàn thế giới này.

Dưới mái hiên treo đầy đèn lồng đỏ, sắc đỏ vốn đại diện cho vui mừng trong mắt mọi người lúc này lại trở thành màu đỏ quỷ dị.

Một người chơi nam cất bước đi ra cửa chính, nhìn về phía bên trái, ngay sau đó trợn mắt, nặng nề nói: “Quả nhiên... Đã chết rồi.”

Những người khác lần lượt đi ra ngoài, Tổng Tân đi ở gần cuối, nhìn qua đám người phía trước, trông thấy người đàn ông đi dép lê, làm việc có vẻ lỗ mãng lúc trước hiện giờ đã thành một thi thể máu thịt bے bết.

Sau khi đến gần một chút, Tổng Tân mới nhìn rõ.

Đầu bị bẻ gãy, tạo thành một góc gấp quái dị hơn 90 độ với cổ. Hai tay hai chân cũng bị bẻ, hai cánh tay từ phần khuỷu tay đã bị bẻ quặt ra phía ngoài, hai chân từ phần đầu gối cũng cong ra hai bên. Nhìn qua giống như một con ếch nằm úp dưới đất.

Từ chỗ bị bẻ gãy trên tay chân anh ta chảy ra rất nhiều máu. Tay áo một bên tay rách toạc, một đoạn xương sắc nhọn lòi ra ngoài...

Chỉ nhìn thôi cũng biết lúc ấy anh ta đau đến nhường nào.

Có mấy người chơi bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, sắc mặt trắng bệch mà lùi về sau mọi người.

Phần lớn người chơi mặc dù sắc mặt rất xấu, nhưng cũng không có phản ứng gì lớn.

Dù sao cũng đã là trận đấu thứ tư rồi, trải qua ba trận đầu đảo thái, những người chơi còn lại đa phần đều có tâm lý vững vàng.

Mà ngay con nhóc kia cũng rất bình tĩnh. ... Thật ra Tống Tân cảm thấy nó bình tĩnh là phải. Con nhóc này ngay từ đầu đã biểu hiện không tầm thường, nếu như lúc này mà hốt hoảng sợ hãi thì mới là kỳ quái.

“Lúc ấy anh ta chết là do mười phút chuẩn bị kết thúc mà chưa quay lại hi đường.” Bạch Thần nói, “Khi cửa hi đường bị đóng, trò chơi mới chính thức bắt đầu, anh ta không ở trong bản đồ trò chơi, cho nên mới bị loại bỏ. Mọi người không cần sợ, chúng ta hiện giờ đang hành động dựa theo quy tắc trò chơi, không sao cả.”

Lời nói của anh ta quả nhiên đã trấn an được một chút, mấy người chơi sợ hãi cũng vững tâm hơn.

Lúc này, mới có người chú ý tới những gian phòng vốn bị khóa: “Mọi người xem, những cánh cửa bị khóa dường như mở ra hết rồi!”

Những cái khóa kia đều là loại khóa to thời cổ, mặc dù đã được mở nhưng vẫn treo trên cửa, mà các người chơi đều tập trung sự chú ý vào thi thể người chơi nam kia, vì vậy cho đến tận lúc này mới có người phát hiện khóa đã mở.

Các người chơi lập tức tản ra đi xem xét các căn phòng.

Bốn gian ‘tọa phòng’ bên cạnh cửa chính, hai gian đông và tây sương phòng hai bên trái phải nhà chính đều đã được mở khóa.

[Tọa phòng hay còn gọi đảo tọa phòng/đảo phòng, là căn phòng đối diện với nhà chính, bởi vì cửa sổ của phòng này đều hướng về phía bắc, lấy ánh sáng không tốt nên thường làm phòng cho khách hoặc người hầu ở.]

[Sương phòng là phòng ở hai bên của nhà chính.]

Trên cửa sổ mỗi gian phòng đều dán chữ song hỷ, trong đó bài trí cẩn thận nhất là đông sương phòng.

Trên cửa không chỉ dán chữ hỷ, còn treo hoa lụa đỏ thắm, thông qua cửa sổ còn có thể trông thấy ánh nến thấp thoáng trong phòng, không tối đen như những phòng khác.

Phần lớn người chơi đều lựa chọn đi vào đông sương phòng, Tống Tân cùng Trọng Phong cũng đi phía sau bọn họ.

Bạch Thần chẳng biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Tống Tân, khẽ nói: “Xem ra nhân vật chính của mình hôn lần này chính là chủ nhân gian phòng này, đúng không?”

Tống Tân thân nhiên nói: “Không rõ lắm, hẳn là vậy.”

“Người anh em bên cạnh thấy thế nào?” Bạch Thần cười híp mắt quay sang nhìn Trọng Phong bên kia Tống Tân.

Trọng Phong nhìn anh ta một cái, nói: “Không biết.”

“Vậy à...” Bạch Thần kéo dài âm cuối, ngay sau đó khẽ mỉm cười, tăng tốc đi trước vài bước, theo hai người chơi đằng trước đẩy cửa vào trong phòng.

Tống Tân dừng bước lại, nhìn bóng lưng anh ta, trong lòng thầm nghĩ, cô và Trọng Phong lần này lặng lẽ lẫn vào đám người. Những người khác không để ý đến hai người bọn họ, người đàn ông này rốt cuộc vì sao lại chú ý đến bọn họ?

“Đậu má!”

Trong phòng phát ra một tiếng hét đầy kinh hãi, Tống Tân vội vàng cất bước đi vào, tới cửa giờ liền nhìn thấy tình huống bên trong.

Căn phòng này đúng như bọn họ nghĩ, là hi phòng hôn lễ lần này. Khắp phòng bố trí tràn ngập không khí vui mừng, màu đỏ giăng khắp nơi.

Mà trên giường hi màu đỏ lúc này là một thi thể mặc hi phục!

“Đây là thi thể chú rể à? Vậy lần này mình hôn hẳn là... Một người phụ nữ gả cho một tên đàn ông đã chết?” Một người chơi nam nói.

Người chơi nữ lúc trước phát hiện đằng sau chữ hỷ dán chữ hỷ màu trắng cũng ở đây, cô ta ngẫm nghĩ một chút liền nhủ mày nói: “Cũng có thể hai người đều đã chết, cho hai thi thể mình hôn thì sao?”

“Không đúng, nếu như hai người đều đã chết thì cần gì phải giăng đỏ khắp nơi như vậy?” Một người khác nói: “Mặc dù tôi không biết mình hôn rốt cuộc phải làm gì nhưng nếu hai người đều đã chết thì nên dùng giấy trắng hoa trắng mới đúng... Đồ của người chết cũng phải hợp táng, cần gì phải đặt thi thể lên trên giường?”

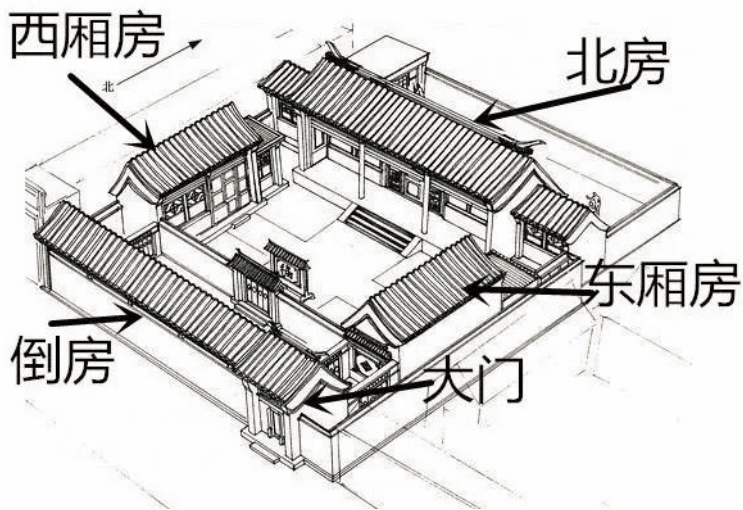
Tống Tân không quá chú ý nghe bọn họ nói chuyện, bởi vì cô nhìn thấy... Ở trong góc phòng có một con quỳ.

Nó đầu đội mũ tân lang, mặc hi phục đỏ thắm, sắc mặt xanh trắng, vành mắt cùng môi lại đen tím, hơi cúi đầu đứng trong góc, mắt đảo liên hồi, dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn chăm chăm các người chơi đứng trước giường.

Lúc này trong phòng tổng cộng có năm người chơi, nhưng không có bất cứ ai chú ý tới sự hiện hữu của nó. Bọn họ vẫn đứng cạnh nhau vây xem thi thể trên giường, lại hoàn toàn không biết, chủ nhân thi thể kia lúc này cũng đang nhìn bọn họ.

Tống Tân từ từ lùi về sau một bước, ra khỏi cửa phòng, nhỏ giọng nói với Trọng Phong: “Chúng ta đi nơi khác xem xem.”

Gửi cái ảnh kết cấu tứ hợp viện cho mọi người dễ hình dung

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tọa phòng

Editor: mèomỡ

Tây sương phòng đối diện đã có người đang kiểm tra, tọa phòng bên trái cửa chính cũng có người, nhưng hai gian bên phải vẫn còn đóng.

Tống Tân liền cùng Trọng Phong đi về phía đó.

Mặc dù cô không hiểu kiến trúc cổ đại lắm, nhưng vẫn biết tọa phòng thường để cho người hầu ở, hai gian này chắc hẳn là phòng người hầu.

Cô đi đến gian phòng gần góc, tháo khóa xuống, đang định đẩy cửa đi vào thì lại nghe sau lưng có tiếng bước chân.

Tống Tân quay đầu nhìn, chỉ thấy Bạch Thần đi tới.

Bạch Thần cũng nhìn cô, khẽ mỉm cười, hỏi: “Vừa rồi sao hai người lại ra ngoài vậy? Gian phòng ấy dường như rất đáng để mọi người tìm kiếm đấy.”

Tống Tân không có trả lời, hỏi ngược lại: “Vậy sao anh không ở lại mà tìm?”

Bạch Thần cười hai tiếng, nói: “Bọn họ nhiều người rồi, tôi qua nơi khác xem thì hơn. Nếu nơi này vẫn chưa có ai tìm, không bằng chúng ta cùng tìm đi?”

“Tùy anh.” Tống Tân nhún vai, quay đầu đẩy cửa phòng ra.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Thần có tiến lại gần một chút. Khi anh ta sắp đi đến phía sau cô thì Trọng Phong liền sải bước ngăn giữa hai người. Anh quay đầu, mặt vô cảm: “Đừng có lại gần quá.”

Bạch Thần vẫn mỉm cười, chậm rãi nói: “Đường như anh còn ở gần hơn tôi đấy.”

Trọng Phong nghiêng đầu: “Cô ấy thích tôi, không thích anh.”

Tống Tân: “...”

Cô nghiêng người kéo Trọng Phong qua bên cạnh một chút, đứng trước cửa cười nói với Bạch Thần: “Tôi nhất gan, anh vào trước đi.”

“Được thôi.” Bạch Thần cười tủm tỉm, nhưng không lập tức đi vào, mà chỉ đèn lồng đỏ treo dưới mái hiên, nói với Trọng Phong: “Phiền anh dùng cán đao nó lấy xuống, trong phòng tối quá, không nhìn thấy gì mà tìm.”

Trọng Phong không nhúc nhích, đến khi Tống Tân nói: “Lấy xuống đi.”

Anh mới rút miếu đao ra, dùng thân đao dài hướng dễ dàng cắt đứt dây thừng treo đèn lồng.

Bạch Thần kiểm chân, dùng hai tay cầm lấy đèn lồng.

Xong xuôi anh ta mới cầm đèn lồng đi vào phòng, ánh sáng màu đỏ nhanh chóng chiếu sáng cả căn phòng. Tống Tân đứng ở cửa ngó vào nhìn bên trong, không thấy quý hồn mới an tâm đi theo vào.

Nhưng cô cũng phát hiện, nơi này chẳng những không có quý hồn mà ngay cả đồ đạc cũng không có.

Nơi này bố trí cực kỳ đơn sơ, nhìn có vẻ thật sự là phòng cho người hầu. Bàn xóc xếch, một chiếc ghế dài đỏ nằm dưới đất, bên giường có một chiếc rương gỗ kín bị mở, bên trong gần như không có gì, chỉ có một chiếc áo trong màu trắng vắt bên thành rương.

Đệm trên giường bị vén lên một góc, chăn xóc xếch, hẳn là bị lật tung nhiều lần.

Dưới đất cách bàn khá xa còn có ẩm trà cùng chén trà vỡ nát... Nếu không đoán sai thì chúng nó bị ai đó cố ý hất rơi xuống đất.

Bởi vì cách bàn khá xa nên không thể nào là không may rơi từ trên bàn xuống được, cũng không thể do có người cố ý xách ẩm trà đến tận đó mà ném vỡ.

Bạch Thần giờ đèn lồng lên, ngẩng đầu nhìn xà nhà, sau đó nói: “Nơi này thật giống như có người vội vã chạy nạn vậy.”

Đúng vậy, rất giống có người vội vã chạy vào cầm đồ đi, bởi vì quá vội cho nên va phải ghế, đụng lệch bàn, còn hất hết ẩm trà chén trà xuống đất.

Hất ẩm trà chén trà đi hẳn là để dọn trống bàn mà xếp đồ?

Nếu như là kẻ trộm... Một, muốn trộm cũng sẽ không tới phòng người hầu. Hai, dù trộm, cũng chắc chắn là trộm thứ đáng giá, không thể nào ngay cả quần áo người hầu cũng mang đi được.

Như vậy, chính là người hầu sống ở gian phòng này, không biết vì sao lại vội vã trở về đóng gói đồ đạc mà chạy mất.

Tống Tân vừa nghĩ tới đây, liền nghe Bạch Thần nói: “Là người hầu sống ở gian phòng này tự mang đồ của mình đi, chắc, vì sao nhỉ? Chẳng lẽ là anh ta hạ độc sát hại những người kia?”

Tống Tân nhìn anh ta một cái, nói: “Đi sang phòng bên xem một lượt đã.”

Cô đề anh ta đi trước, cô thật sự không muốn đột nhiên trông thấy quý xuất hiện nữa.

Tuy nói hai con quý cô nhìn thấy đều không làm hại người chơi, nhưng lỡ như cô vô ý biểu hiện khác thường, vậy thì chưa chắc đã được an toàn đâu.

Bạch Thần ừ một tiếng, hoàn toàn không dị nghị mà đi sang căn phòng bên cạnh.

Tống Tân và Trọng Phong theo phía sau. Cô càng thêm tò mò về người đàn ông tên Bạch Thần này.

Anh ta vì sao lại cố ý tiếp cận bọn họ nhiều lần như thế? Thật sự chỉ vì trùng hợp cũng định tới kiểm tra tình hình cùng chỗ với họ sao?

Nhưng nếu như không phải, vậy nguyên nhân là gì?

Tống Tân nhìn Trọng Phong, trong lòng tự nhủ, nếu như Bạch Thần tiếp cận là có mục đích thì hơn nữa vì Trọng Phong... Bởi vì Trọng Phong rất có dáng vẻ của ‘đại lão’.

Cực ít nói, mặt luôn không có cảm xúc, vũ khí đặc thù, bên ngoài hoàn mỹ, hoàn toàn phù hợp với đặc điểm của đại lão.

Chắc hẳn là vì nguyên nhân này.

Trọng Phong thấy Tống Tân nhìn về phía anh, lập tức hướng mỉm cười với cô.

Tống Tân cũng cười, trong lòng nghĩ đến một chuyện quan trọng, vội dừng bước lại, bảo anh cúi đầu xuống, ghé vào tai anh khẽ hỏi: “Quý quai có thể gây tổn thương đến anh không? Có anh cũng cần tìm đạo cụ vô địch mới qua không?”

Trọng Phong gật đầu, nói: “Xin lỗi, lần này phải phiền em bảo vệ tôi rồi.”

Tống Tân cười ra tiếng, vỗ vỗ đầu anh: “Ngốc, em chỉ có thể phụ trách tìm đạo cụ. Sau khi tìm được đạo cụ còn phải dựa vào anh đi cướp, em không bảo vệ được anh đâu.”

Trọng Phong dường như cảm thấy như vậy sẽ tốt hơn, nụ cười lập tức trở nên rực rỡ hơn hẳn, đôi mắt cũng cong cong: “Em muốn bao nhiêu tấm, tôi đều cướp cho em.”

Tống Tân vừa bắt đầu đi vừa buồn cười mà lắc đầu, kéo anh đi thẳng về phía trước.

Bạch Thần đã mở cửa đi vào, lúc này đang đứng ở bên trong, mặt quay ra ngoài. Thấy hai người đi tới, anh ta cười nói: “Căn phòng này cũng vậy, rõ ràng đã bị mang đi gần hết đồ đạc rồi.”

Anh ta biết Tống Tân và Trọng Phong ở đằng sau thăm thì gì đó, nhưng lại không hỏi lấy một chữ.

Tống Tân tự mình đi vào. Quả thực như Bạch Thần nói, tình huống nơi này cũng tương tự căn phòng cách vách, gần như đều không còn lại như gì.

Thế nhưng ở căn phòng cho người hầu trong cùng lại có phát hiện mới.

Ở Tống Tân từ trong phòng đi ra liền nghe có người nói: “Nơi này có một thi thể!”

Bạch Thần quay sang nói với Tống Tân: “Chúng ta cũng qua xem sao?”

Tống Tân rất muốn hỏi một câu, mình anh đi là được, tại sao lại phải hỏi tôi?

Nhưng cô quả thực cũng muốn đi xem tình hình bên đó nên không hỏi ra.

Đợi đến khi bọn họ đi tới, liền trông thấy cửa gian phòng người hầu ở góc trái kia đã mở, có hai người chơi cầm nến đang đứng trong phòng.

Nhờ ánh sáng từ ngọn nến nên dù đứng ở ngoài cửa, Tống Tân cũng có thể nhìn thấy thi thể nằm dưới đất trong phòng kia.

Đó là một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi. Giống như những thi thể phát hiện lúc trước, ông ta cũng mặc trang phục cổ đại.

Bộ quần áo màu xám, tư trạng giống những thi thể trong hi đường, mắt mũi cùng miệng đều có máu.

Nhưng cũng có chút không giống, ấy chính là lượng máu ông ta nôn ra rõ ràng nhiều hơn những thi thể khác, ngay cả trước ngực cũng có một tảng máu lớn.

“Hẳn là trúng độc mà chết.” Bạch Thần đưa đèn lồng tới bên cạnh mặt thi thể nhìn kỹ một lát, nói: “Có thể ông ta trúng độc còn nhiều hơn người khác.”

Tống Tân nhìn tình hình trong phòng, nói: “Căn phòng này lớn hơn hai căn phòng chúng ta vừa xem nhiều, bài trí trong phòng cũng không tồi.”

Ngay cả chất lượng bàn ghế cũng tốt hơn hẳn hai gian người hầu vừa rồi, hơn nữa còn có thêm tủ đứng, không giống hai gian phòng kia, quần áo đều được phải đựng trong chiếc rương lớn đặt ở đầu giường.

Còn có chất lượng cùng độ dày chăn bông cũng tốt hơn.

Cũng may, mặc dù nơi này có thi thể, nhưng không xuất hiện ma quỷ.

“Có lẽ là người hầu có thân phận cao một chút, có thể là... Quân gia...” Bạch Thần đứng dậy, hỏi hai người chơi phát hiện thi thể: “Căn phòng bên cạnh hai người đã kiểm tra chưa?”

Một người trong đó gật đầu: “Nhìn rồi, chỉ là phòng người hầu bình thường, không tìm được gì.”

Tổng Tân đã xoay người đi ra cửa, đi vào gian phòng bên cạnh.

Căn phòng này là phòng nhỏ nhất trong những căn phòng của người hầu, nhưng cách trang trí bên trong không tệ, coi như ở dưới mức phòng quân gia và ở trên hai phòng người hầu còn lại.

Quan trọng nhất là đồ trong gian phòng này còn nguyên, mặc dù bị người chơi đảo qua một lượt nên có hơi lộn xộn nhưng không thiếu gì cả.

Hai người hầu bên kia đều cuốn gói chạy, bên này sao lại không mang gì theo?

Là vì quá sốt ruột nên chạy đi tay không hay vốn không định rời đi?

“Về nhà chính xem một chút trước nhé?” Bạch Thần đứng ở ngưỡng cửa, nói với Tổng Tân.

Tổng Tân gật đầu, ra cửa nhìn về phía tây sương phòng, thấy vẫn còn người chơi ở đấy nên không qua nữa.

Nhà chính và đông – tây sương phòng hai bên đều có một con đường thông ra đằng sau. Dựa theo bố cục, đằng sau hẳn là nơi ở của chủ nhà.

Mà cửa nhỏ hai bên trong nhà chính đều đi đến cũng một chỗ.

Tổng Tân biết trong nhà chính có một con quỷ nên đương nhiên không muốn đi theo đường đó, vì vậy cô liền xung phong đi lối bên trái.

Ngoại trừ Trọng Phong luôn đi theo cô cùng Bạch Thần tạm thời cùng hành động, còn có ba người chơi nữa.

Ở đằng sau nhà chính có ba gian phòng, chính giữa là nhà giữa lớn nhất, bên trái là thư phòng, bên phải là phòng kho, mặt hông là nhà xí, bên còn lại có một con đường thông với dãy nhà sau.

Trước mắt, tất cả người chơi để ý nhất đương nhiên là nhà giữa, tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng mà đi tới trước cửa.

Cửa nhà giữa đóng chặt, nhưng không có khoá. Một người chơi tiến lên trước, đẩy cửa ra, đẩy vài cái mới phát hiện... Cái cửa này bị cài chốt cửa bên trong rồi.

Chốt từ bên trong thì chứng tỏ trong này nhất định có người... Đương nhiên, hiện giờ hẳn đã biến thành thi thể rồi.

Cũng may tất cả cửa đều là cửa gỗ, người chơi không tốn quá nhiều thời gian đã có thể phá được cửa.

Sau đó, bọn họ liền nhìn thấy thi thể vụn vụn của một cặp vợ chồng nằm trên mặt đất.

Thi thể vụn vụn, tử trạng giống người đàn ông đi dép lê lúc trước, xương tứ chi đều bị vụn thành tư thể kỳ quái

“Bọn họ... Không phải bị độc chết?” Một người chơi hét hoảng nói: “Nếu không phải độc chết, vậy tại sao cửa lại bị chốt?!”

Phong ‘đại lão’: Muốn chết à? Đứng gần thể làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Phòng củi

Editor: mèomỡ

Trong phòng tối đen, đèn lồng treo dưới mái hiên chỉ đủ để cho bọn họ nhìn thấy những chỗ ở gần cửa.

Hai thi thể vụn vụn liền nằm ở dưới ánh sáng hồng vàng này, tứ chi như động vật nhuễn thể không có xương, uốn éo đi đê còn tại đó

Khung cảnh âm u càng khiến nơi đây trở nên quỷ dị rợn người. Nhất là sau khi người chơi kia đưa ra nghi vấn, trong lòng mọi người đều sinh ra một loại cảm giác bất an.

Giống như trong bóng tối đằng kia, ở nơi mà ánh sáng không chiếu tới, đang có một đôi mắt rình rập bọn họ.

Tất cả người chơi đều đứng quanh cửa, không ai dám bước vào.

Sau một lúc lâu, Bạch Thần nhỏ giọng nói với Tổng Tân: “Chúng ta cùng vào xem sao?”

Tổng Tân càng cảm thấy người này thật kì quái, nhìn anh ta một cách đầy khó hiểu: “Đi thôi.”

Cứ đứng ý ở cửa như vậy cũng không phải là cách, đầu thế lần nào cũng chờ người khác đi vào mạo hiểm trước được.

Bạch Thần giờ cao đèn lồng trong tay lên một chút, người chơi đứng ở đằng trước vội vàng mở rộng cửa cho bọn họ có thể cùng đi vào.

Trọng Phong đi theo đằng sau Tống Tân, một tay dè lên miếu đao bên hông, ánh mắt đề phòng nhìn khắp nơi.

Bởi vì có ánh sáng từ đèn lồng nên bên trong sáng lên một chút. Tống Tân nhìn thi thể dưới đất ở cự ly gần, giây phút cúi đầu lại bất ngờ đối mặt với đôi mắt trợn trừng của thi thể, trong lòng khẽ run lên.

Đây là một thi thể đàn ông, nhìn có vẻ lớn tuổi hơn quán gia bên ngoài kia một chút, chừng hơn 40 tuổi.

Về mặt ông ta rất kỳ quái, ngoại trừ đầu dóm vì bị vụn gãy tay chân thì còn mang theo cả sự sợ hãi.

Loại sợ hãi này làm con người của ông ta co lại, khiến trông mắt trợn như sắp lòi ra khỏi hốc mắt càng thêm đáng sợ.

Ánh mắt của thi thể phụ nữ bên cạnh cũng tương tự, đầu hai người đều bị bẻ vuông góc với cổ, khe miệng có chút vết máu.

Các người chơi ngay từ đầu đã nhận ra đây là một đôi vợ chồng bởi vì bọn họ mặc trang phục có kiểu dáng gần giống nhau.

Bạch Thần giờ đèn lồng vào bên trong một chút, ánh sáng chiếu đến giường gỗ.

Tống Tân nhìn theo về bên kia một cái, ngay sau đó liền lập tức quay đi.

Cô lại nhìn thấy quý.... Lần này là nữ quý đang mặc áo cưới.

Bộ dáng nữ quý cũng không đáng sợ, chỉ có làn da là màu xanh trắng.

Cô ta mặc bộ váy cưới màu đỏ rực, ngồi yên bên mép giường gỗ, đôi tay màu xanh trắng giao nhau đặt trên bắp đùi, dáng ngồi ưu nhã, ánh mắt bình tĩnh.

Tống Tân không sợ nhưng cũng không dám nhìn nhiều, chỉ sợ bị con quý này phát hiện ra cô có thể nhìn thấy nó.

Bạch Thần không biết gì, cho nên anh ta giờ đèn lồng nhìn bên kia một lượt mới quay về, nói: “Hình như không có gì cả.”

Tống Tân gật đầu, nói: “Đi nơi khác xem tiếp thôi.”

Cô nói xong liền lập tức gọi Trọng Phong ra ngoài.

Người chơi khác đã đi về phía phòng ở hai đầu còn lại, Bạch Thần nói: “Chúng ta ra đằng sau xem một chút đi, đằng sau hẳn là phòng bếp, chắc sẽ có manh mối.”

Ba người liền đi ra đằng sau. Đầu tiên là gặp được phòng chứa đồ, trong phòng chất ngổn ngang đủ loại đồ vật.

Gian lớn nhất chính giữa là phòng bếp.

Đây cửa ra, ấn tượng đầu tiên chính là ‘bừa như bãi rác’.

Trên mặt đất rơi rụng đủ loại nguyên liệu nấu ăn, còn có rất nhiều mảnh sứ vỡ, cùng với chút chất lỏng màu đen và thịt.

Trên bàn vốn nên dùng để đặt đồ gia vị và nguyên liệu cũng vô cùng bừa bộn, như thể vừa có người đánh nhau ở đây vậy. Muối trắng vung vãi đầy bàn, đồ ăn chỉ còn cặn, ngay cả bát đĩa trong tủ bát cũng gần như trống không.

“Chắc, nơi này có khi nào vừa bị thổ phi ghé qua không.” Bạch Thần thuận miệng nói xong liền đi về hướng bếp, nhấc nắp nồi lên nhìn một cái, lại đi vòng quanh bếp, dùng cặp gắp than chọc vào cái lỗ bếp đen ngòm.

Tống Tân thì đi tới bàn chế biến, nhìn những lọ gia vị không bị đổ.

Lọ đựng đồ gia vị là những hũ nhỏ, muốn lấy gia vị có thể dùng thìa dài múc ra. Vốn phía trên có nắp, nhưng hiện giờ không còn nữa.

Ngoại trừ lọ muối đỏ, còn có nửa bình dấm chua, hạt tiêu, cùng với...

Khi định lấy cái lọ phía bên trong thì Tống Tân rút tay lại, bởi vì cô nhìn thấy trong lọ có một con chuột chết.

Đây là một lọ mỡ, bên trong là mỡ đã đông thành một cục màu trắng. Một con chuột xám cỡ nhỏ nằm trong đó, thân rất thẳng, không biết đã cứng lại bao lâu.

Tống Tân dốc lọ cho xác con chuột rơi ra bàn, rồi nghiêng bình về phía ánh sáng, trông thấy trên lớp mỡ có vết chân chuột cùng vết bị gặm qua.

Nói cách khác... Con chuột ăn thứ mỡ này nên bị độc chết.

Bạch Thần thấy Tống Tân có phát hiện, liền đi tới xem: “Xem ra những người kia không phải bị rượu độc chết, là bị mỡ độc chết.”

“Rượu thì chưa chắc tất cả mọi người sẽ uống.” Tống Tân nói, “Nhưng đồ ăn mỗi người đều ăn.”

Người hạ độc rất thông minh, không bỏ độc vào trong đồ ăn, mà bỏ vào mỡ gần như món nào cũng phải dùng. Bởi như vậy cho dù có người kén ăn món này cũng nhất định sẽ ăn phải món khác có độc.

“Thù gì mà lại phải độc chết tất cả mọi người thế nhỉ?” Bạch Thần thì thầm một câu, rồi lập tức lắc đầu: “Không đúng, người hạ độc không độc chết tất cả mọi người.”

Tống Tân bỏ lọ mỡ xuống, nói: “Còn có một gian phòng chưa xem.”

Bên kia phòng bếp là phòng củi.

Cửa phòng củi đóng chặt, bên ngoài không có khóa, nhưng Tống Tân không đẩy ra được, chứng tỏ cũng đã bị cài chốt bên trong rồi.

Nhưng đây chỉ là một gian phòng củi, cửa sẽ không làm quá chắc chắn. Trọng Phong đập một phát liền văng ra rồi.

Ngay sau đó, Tổng Tân nhìn thấy trong phòng củi cũng có hai thi thể.

Một nam một nữ, nam dựa vào tường, nữ dựa vào nam. Về mặt bọn họ đều rất an tường, giống như trước khi chết không có bất kỳ đau đớn nào.

Nhưng mất mũi cùng khoe miệng bọn họ cũng đều có máu, chứng tỏ cũng chết vì độc như những người khác

Làm Tổng Tân kinh ngạc là... Hai thi thể này có đều gặp rồi... Thi thể nằm là con quý dưới gầm bàn thiên địa trong hi đường!

Còn thi thể nữ thì lại chính là vị tân nương mặc váy cưới đỏ vừa gặp!

“Tự tử à?” Bạch Thần nói xong liền cầm đèn lồng đi về phía trước vài bước, ngay sau đó lại ngừng lại, giơ chân lên lùi về sau, xoay người nhặt một thứ gì đó từ dưới đất lên.

Là một bình sứ nhỏ màu trắng bên trên có nắp đỏ. Trên mặt đất trải đầy cỏ khô, nó bị lấp trong đó, cho nên vừa rồi bọn họ không phát hiện.

Bạch Thần đưa nó cho Tổng Tân xem, cười nói: “Đây hẳn là lọ thuốc độc rồi.”

Tổng Tân nhìn qua, ánh mắt lại quay về chỗ hai thi thể kia: “Có lẽ không phải tự tử.”

Bạch Thần ngẩn người, ngay sau đó cũng nhìn về phía bên kia, một lát sau gật đầu nói: “Đúng vậy, không phải.”

Bởi vì... Hai thi thể này, nhìn kỹ là có thể nhận ra họ có vài phần giống nhau.

Đôi nam nữ này là người thân. Hơn nữa, nhìn bề ngoài dường như nam nhỏ hơn một chút, có lẽ kém khoảng một hai tuổi.

Cách thi thể không xa còn có bốn cây gậy dài ngắn khác nhau, cùng với dây thừng.

Bạch Thần đi đến bên thi thể, chậm rãi ngồi xổm xuống, nói: “Cô gái bị bắt gả cho một người chết, anh em cô ấy liền giết những người này báo thù. Sau đó biết mình gây họa lớn nên đã uống thuốc độc tự sát... Hẳn là vậy.”

Tổng Tân cũng đi tới, đứng ở bên cạnh thi thể nữ, nhìn khuôn mặt cô ta, hồ hững nói: “Không chỉ vậy, đôi vợ chồng ở nhà giữa chết, nhất định không phải do con người tạo nên.”

“Tay của cô ta rất kỳ lạ.” Trọng Phong chỉ thi thể nữ, nói với Tổng Tân.

Tổng Tân nghe vậy liền nhìn tới cánh tay đặt trên đùi của thi thể, ngay sau đó liền giật mình vội vàng ngồi xuống kéo ống tay áo thi thể lên.

Sau khi nhìn thấy cánh tay dưới ống tay áo, cô cùng Bạch Thần đều chột hiểu.

Khó trách... Khó trách từ trạng của đôi vợ chồng kia lại như vậy.

Tổng Tân ấn lên đầu gối thi thể nữ, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, trong lòng bỗng sinh ra vài phần không đành lòng.

Tay cùng hai thi thể nữ đều đã gãy, giống như từ trạng của người đàn ông đi dép lê và đôi vợ chồng kia. Khuỷu tay cùng hai chân đều là bị bẻ gãy.

Nhưng rõ ràng cô ấy chết vì độc phát chứ không phải bởi vì bị bẻ gãy tay chân.

Hơn nữa mặc dù trên da có thương tích, nhưng đều ở tình trạng đang lành, cho nên khi cô ấy còn sống đã bị bẻ gãy tay chân, qua một khoảng thời gian mới uống thuốc độc mà chết.

Kết hợp với từ trạng của đôi vợ chồng ở nhà giữa và nữ quý trong phòng này, có thể dễ dàng đưa ra được kết luận rồi.

Cô bé này không chịu làm mình hôn gả cho người chết, có lẽ còn từng thử chạy trốn, cho nên hai vợ chồng kia mới đánh gãy tay chân cô ấy, khiến cô ấy không đi được!

Gậy gỗ cùng dây thừng bên cạnh thi thể, ban đầu Tổng Tân còn không rõ chúng dùng để làm gì nhưng bây giờ đã có lời giải thích... Chúng dùng để buộc vào tay chân đã gãy của cô gái, chống đỡ cơ thể cô ấy, làm cô ấy bề ngoài nhìn có vẻ bình thường, bái đường thành thân cùng thi thể kia!

Với thủ đoạn ác độc như thế, Tổng Tân cho rằng đợi sau khi bái đường xong, nhiều nhất qua hết “Đêm động phòng” này, cô gái nhất định sẽ bị bọn họ giết, chôn theo con trai của bọn họ!

“Câu chuyện cũng sáng tỏ được đại khái rồi.” Bạch Thần nói: “Lượt nhiệm vụ này sẽ xong ngay thôi, bây giờ làm gì tiếp đây?”

Tổng Tân nhìn anh ta một cái, đứng dậy nói: “Xem những người khác có phát hiện mới hay không.”

Khi ba người ra khỏi phòng củi liền trông thấy có mấy người chơi khác đi về hướng này.

Có người nói phát hiện nhà kho gần như đã bị khoáng sạch, còn có người mang một bản danh sách tìm được từ thư phòng tới.

Đó là một quyển ghi chép nhân khẩu trong tòa nhà này, bao gồm cả người hầu đến đây từ bao giờ, rồi khỏi vào lúc nào v...v...

Bọn họ lật từ cuối đó lại, chẳng mấy chốc liền phát hiện chủ nhân nhà này hóa ra cũng họ Triệu, cùng họ ghi trên những tấm danh thiếp.

Đương nhiên, những người tới tham gia minh hôn đều là người nhà họ Triệu.

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Đạo cụ vô địch

Editor: mèomỡ

Trên sổ sách còn có tên của quân gia gần đây nhất, họ Lưu. Mà ngoại trừ quân gia, còn có hai người hầu cũng họ Lưu được ghi phía dưới, thân phận là con gái và con trai của ông ta.

Căn cứ vào bản ghi chép, con trai ông ta mười lăm tuổi, làm việc lật vật ở phòng bếp; con gái mười sáu tuổi, là nha hoàn phụ trách hầu hạ đại thiếu gia.

Khi thấy công việc của đưa con trai thì Tống Tân và Bạch Thần liếc nhau một cái, ánh mắt lại không hẹn mà cùng nhìn về phía phòng củi.

Nếu như không đoán sai, hai chị em kia chính là con của quân gia.

Bạch Thần nhú mày hỏi: “Nếu là con quân gia, chủ nhà dù sao cũng nên giữ vài phần tình cảm chứ. Trên đời nhiều phụ nữ như vậy, tại sao phải chọn cô ấy? Hơn nữa, đưa con trau độc chết những người khác đã đành, tại sao ngay cả cha ruột cũng hạ độc?”

Tống Tân nhớ tới tư trạng của quân gia, nhớ tới mảng máu tươi lớn trước ngực ông ta, nói: “Hắn là vì ông ta đã bán con gái.”

Quân gia trúng độc nhìn có vẻ còn nghiêm trọng hơn những người khác, nhất định có nguyên nhân của nó.

Như vậy, câu chuyện này hẳn là vì đại thiếu gia ở tại đông sương phòng kia không biết bởi vì nguyên nhân gì mà chết sớm, người nhà họ Triệu muốn tìm đối tượng mình hôn cho con trai, vì vậy nhìn trúng cô bé này.

Quân gia không biết đã ăn lợi lộc gì của nhà họ Triệu, nhưng bản thân cô gái không muốn, kết quả là bị đánh gãy tay chân, ép mặc áo cưới bái đường thành thân.

Em trai của cô gái làm chân chạy vặt ở phòng bếp, vì vậy đã tìm cơ hội hạ độc ở trong bếp, hơn nữa rất có thể đã một mình tới phòng quân gia, lừa quân gia ăn thuốc độc.

Trong phòng quân gia không có đồ ăn, chỉ có một bình trà, độc hẳn là được bỏ vào đây.

Còn ở trên hi đường kia, có thể cậu ta lo độc không đủ nên đã trốn xuống dưới bàn thiên địa từ trước. Nếu như độc không đủ giết chết những người kia, cậu ta sẽ dùng cách khác cứu chị mình. ... Bởi vậy Tống Tân mới nhìn thấy quỹ hôn của cậu ta ở đó.

Vợ chồng nhà họ Triệu có lẽ là vì con trai chết hoặc là nguyên nhân nào đó nên không ăn gì cả, thế nên khi tất cả mọi người trên hi đường chết hết thì bọn nó lại thoát được một kiếp.

Đám người hầu thấy những người kia chết hết, sợ hãi hốt hoảng chạy trốn. Sau đó em trai từ dưới bàn thiên địa chui ra muốn giết người nhà họ Triệu, cho nên đôi vợ chồng kia mới trốn về nhà giữa, hơn nữa còn chốt cửa lại từ bên trong.

Em trai nhớ đến chị mình liền quay lại cổng chị đến phòng củi, cởi dây thừng cố định gậy gỗ trên tay chân chị.

Cậu ta hẳn là đã quyết định giấu chị gái ở đây, sau đó đi tự thú hoặc tự sát, tóm lại là không có ý định sống tiếp nữa, nếu không cũng đã không mang theo thuốc độc trên người.

Có thể khi đó người chị đã nói gì đó với cậu ta, cậu ta liền mang thi thể đại thiếu gia về đông sương phòng. ... Nếu không thì thể đáng lý phải ở nhà chính chứ không phải nằm trên giường ở hi phòng.

Trong lúc ấy tất cả người hầu đều cuốn gói chạy trốn, còn có người tới nhà kho khoảng đồ. Hai căn phòng không thiếu đồ, một là phòng có người chết, phòng còn lại hẳn chính là phòng của người em trai, cho nên không ai dám vào.

Sau đó, có lẽ người chị bởi vì tay chân đều đã gãy, không còn muốn sống nữa nên lựa chọn tự tử cùng em trai.

Sau khi chết, oán khí của cô ấy khiến cô ấy hóa thành ác quỷ, dùng cách thức đầy đau đớn mình phải trải qua, hành hạ đôi vợ chồng nhà họ Triệu này đến chết.

Tống Tân nghĩ như vậy, Bạch Thần cũng nghĩ giống cô. Bọn họ gọi những người chơi khác đến, nói cho họ câu chuyện này.

Con nhóc nghe xong, cười nói: “Cậu em trai này đúng là tốt với chị mình.”

Tống Tân trong lòng tự nhủ, nhóc còn từng tiếp xúc với cậu ta ở cự ly cực gần đấy.

“Phòng đoán này chắc hẳn đã gần với sự thật rồi, bây giờ vấn đề chính là làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ này?”

Bạch Thần nói xong, nhìn mọi người một vòng, rồi lại nhìn Tống Tân.

Nhưng không đợi Tống Tân mở miệng, đã có người nói: “Đôi vợ chồng kia là bị nữ quỷ giết, chứng minh linh hồn cô chị biến thành oán quỷ, chúng ta có khi nào phải nghĩ cách để bọn họ an nghỉ không?”

Con nhóc cười một tiếng: “Chẳng lẽ phải siêu độ cho họ sao?”

Tống Tân nhìn người chơi vừa đưa ra ý kiến, nói: “Tôi còn có một suy đoán. ... Tân lang mặc dù sau khi chết mới bị cha mẹ làm mình hồn, nhưng không có nghĩa là chính anh ta không biết tình hình.”

Bạch Thần “A” một tiếng, cười nói: “Đúng, cô nói rất đúng, tư trạng của tân lang không giống đột ngột ngoài ý muốn mà chết, trên người anh ta không có ngoại thương, nếu như anh ta chết vì bệnh, thì rất có thể từ lúc nằm trên giường bệnh đã nói với cha mẹ muốn lấy cô bé này!”

“Đúng vậy!” Có người vỗ tay một cái, nói: “Vừa khéo cô bé này cũng là nha hoàn hầu hạ anh ta, chưa biết chừng là lâu ngày sinh tình, muốn lấy cô bé này từ lâu rồi.”

Bé gái cười một tiếng: “Lâu ngày sinh tình cái gì chứ, rõ ràng chính là muốn hại người ta cùng chết với anh ta, để cô ấy xuống dưới đó tiếp tục làm trâu làm ngựa cho anh ta, chứ không phải bởi vì sinh tình đâu. Nếu thích thật lòng, sao lại nỡ để cô ấy gả cho mình chứ?”

“Cũng có thể lúc ấy anh ta không biết mình sắp chết, vốn định sau khi khỏi bệnh sẽ lấy cô ấy.” Một người chơi nữ khác nói: “Dù sao cô bé này chỉ là một nha hoàn, trong hoàn cảnh bình thường cha mẹ anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng anh ta nhân lúc ngã bệnh mà đưa ra yêu cầu, cha mẹ thương con thương để đồng ý hơn nhiều. Nhưng chính anh ta cũng không ngờ bệnh của mình không chữa được, còn bởi vậy mà hại chết cô bé này.”

“Tôi không tin, tình trạng sức khỏe của mình tốt hay không sao có thể hoàn toàn không cảm nhận được chứ?” Con nhóc kia nhủ mày nói: “Anh ta rõ ràng là nhắm vào cô bé này.”

Bạch Thần ho một tiếng, nói: “Tôi đoán nhé. Đầu tiên, tôi cho rằng vị đại thiếu gia này nhất định có vấn đề, nếu không trò chơi để lại thi thể anh ta trên giường làm gì? Nhưng cô gái trước khi chết không biết mình bị hại là vì anh ta, nên còn nhờ em trai đưa thi thể anh ta về phòng. Chờ sau khi cô ấy hóa thành ác quỷ, đi giết đôi vợ chồng kia, bọn họ nhất định sẽ cầu xin tha mạng, trong lúc cầu xin đã nói ra lý do hại cô ấy là vì yêu cầu lúc lâm chung của con trai.”

Tổng Tân nói: “Đừng đoán nữa, không cần lãng phí thời gian, tôi cho rằng hiện giờ tốt nhất là đi đưa thi thể tân lang ra khỏi hi phòng.”

“Đưa ra khỏi hi phòng? Tại sao?” Con nhóc nghi ngờ hỏi.

Những người chơi khác cũng vì thế mà đồng loạt quay sang nhìn cô. Tổng Tân hồ hững nói: “Nếu giống như chúng ta đoán, vậy cách để hoàn thành nhiệm vụ này chính là giúp nữ quý báo thù. Mà tân lang đã từng bị bệnh lâu ngày, dựa theo tư tưởng người cổ đại, nhất định sẽ mời đại sư hay gì đó về trừ tà, trong phòng hẳn là có đồ trừ tà. Nữ quý muốn báo thù nhưng không vào được. Cho nên, chúng ta phải chuyển thi thể ra.”

Cô chỉ thuận miệng bịa lý do mà thôi, thật sự là vì cô biết quý hồn của tân lang ở trong phòng, cô không biết làm cách nào để đưa quý hồn ra, cho nên đành phải thử trên thi thể trước.

Bạch Thần rất phối hợp gật đầu, nói: “Được, tôi cảm thấy rất hợp lý, hơn nữa dù cho biện pháp này vô dụng thì cũng chẳng thiệt gì, đúng không nào?”

Chỉ là chuyển thi thể đi ra, quả thực không thiệt hại gì, vì vậy mọi người liền trở về đông sương phòng. Bạch Thần cùng Trọng Phong cùng nhau chuyển thi thể ra ngoài.

thi thể tân lang mặc hi phục đã bị đặt xuống đất, Tổng Tân liền trông thấy, quý hồn của anh ta cũng từ trong hi phòng bay ra.

Bất ngờ là nét mặt của anh ta rất tức giận, càng không ngừng giãy dụa, dường như không tình nguyện theo thi thể bay ra.

Giống như có một sợi dây vô hình trói buộc thi thể cùng hồn phách, khiến anh ta phải di chuyển theo thi thể.

Cô ngẩng đầu nhìn hướng thông với nhà giữa, trong lòng thầm nghĩ, nữ quý kia có biết anh ta đi ra không? Nếu như không biết thì sao? Bọn họ phải mang thi thể qua đây à?

Đúng vào lúc này, một bóng xám đột nhiên từ nhà chính lóe lên, hóa thành tàn ảnh nhanh chóng bay về hướng này.

Tổng Tân lập tức đoán được, kia nhất định là quý hồn của người em trai rồi!

quý hồn tân lang nhìn thấy cậu ta xuất hiện, dường như muốn xoay người trốn vào phòng. Nhưng anh ta chỉ có thể xoay người mà thôi, làm thế nào cũng không di chuyển nổi một bước.

Khi quý hồn người em càng lúc càng gần thì Tổng Tân phát hiện cậu ta hơi dừng lại một chút, đôi mắt bị trông đen bao phủ dường như nhìn cô một cái.

Tổng Tân chỉ có thể giả vờ như không thấy, chậm rãi quay đầu nhìn về phía xa.

Sau đó, cô lại thấy một bóng đồ từ nóc phòng nhẹ nhàng bay tới.

Người em đứng bên cạnh thi thể tân lang, lẳng lặng chờ chị mình.

Đợi khi hai quý hồn gặp nhau, trên gương mặt xinh xắn của tân nương liền trở nên dịu dàng vui vẻ.

Rồi trong nháy mắt, nụ cười lại biến mất, vẻ mặt dữ tợn khủng bố.

Tóc cô ấy xõa xuống, hi phục trên người đỏ như đang rỉ máu, mà tay chân của cô ấy cũng vô lực rũ xuống, cũng may đã biến thành quý hồn không cần dùng chân đứng, có thể lơ lửng giữa không trung.

Tay chân cô ấy đều không thể nhúc nhích, chỉ dùng đôi mắt đỏ lừ căm hận nhìn về phía tân lang muốn chạy trốn.

Tổng Tân trông thấy quý hồn tân lang vận vẹo. . . . Hai tay và chân anh ta dính sát vào thân, sau đó cả người cũng bắt đầu giãy dụa bằng một cách quỷ dị, giống như một con rắn đang ngo ngoáy vậy.

Người em bay tới, hai tay túm lấy đầu anh ta, sau đó cúi đầu cắn lên cổ anh ta!

“Sao không có gì xảy ra vậy?” Con nhóc kia nói: “Xem ra là vô dụng rồi, còn ai có ý kiến nào khác không?”

Bạch Thần cười một tiếng, đưa tay xoa cánh tay của mình, hỏi: “Có ai thấy nơi này trở nên lạnh hơn không?”

Chỉ có Tổng Tân nhìn thấy, quý hồn tân lang bị người em cắn một cái cái đầu, sau đó nữ quý cũng bay đến, cùng em trai thưởng thức phần thức ăn này.

Người chơi khác nghe Bạch Thần nhắc nhở đều bắt đầu bàn luận, mở to mắt muốn tìm được gì đó trong không khí nhưng đều vô dụng.

Đến khi hồn phách bị hai quý hồn cắn nuốt sạch sẽ, một luồng sáng chói mắt đột nhiên phát ra từ thi thể tân lang.

Ánh sáng ấy sáng đến mức khiến người ta không thể nhìn được, đến khi nó tan dần, mọi người mới trông thấy, thi thể đã biến mất, thay vào đó là mấy tấm thẻ màu đen.

“Đạo cụ vô địch!” Có người lên, chạy tới chỗ những tấm thẻ, bốc lên ít nhất một nửa rồi chạy.

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở vang lên. . .

“Tĩnh tĩnh, trò chơi vòng thứ nhất kết thúc, người chơi tổng cộng dùng hết 1 tiếng 35 phút. Kế sau đây là thời gian cướp đoạt đạo cụ. Nhắc nhở thân thiện: Đạo cụ vòng này tổng cộng mười tám. 20 phút đếm ngược bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tranh cướp

Editor: mèomỡ

Khi tiếng nhắc nhở còn chưa kết thúc thì các người chơi khác cũng đã ủa lên như ong vỡ tổ.

Có người đứng ở gần thi thể nên cướp được nhanh hơn những người khác, người chơi đằng sau thấy không cướp được liền xoay người đuổi theo người cướp được lúc trước.

Người chơi lấy được thẻ đầu tiên lúc này đã chạy đến tây sương phòng. Thấy có người đuổi theo anh ta không những không trốn mà còn đứng lại, nhét một cái thẻ trong số đó vào túi của mình, sau đó giờ những thẻ còn lại lên, hét lớn: “Chỗ tôi còn có năm thẻ, tới trước được trước!”

Nói xong, anh ta dùng sức vứt thẻ về phía trước.

Năm tấm thẻ màu đen rơi tứ tung, người chạy về phía anh ta cũng tăng tốc.

Chẳng mấy chốc đã có mấy người xông tới, vội vàng nhặt thẻ dưới đất. Những người tới sau ngã ra một chút, ngay sau đó liền... Tấn công năm người nhặt được!

Người chơi vừa vứt thẻ lúc này liền hét lớn: “Ai lấy được thẻ đừng đánh đơn độc! Chúng ta hợp tác bảo vệ thẻ của mình, nếu không những người khác cùng nhau tới cướp, sẽ không chống cự được đâu! Hiện giờ mặc dù chúng ta chưa bị cướp, nhưng lát nữa thì chưa chắc. Mọi người hợp tác đi!”

Ngoại trừ năm người đã lấy được thẻ, đuổi theo phía sau cũng chỉ có ba người. Ba người kia mỗi người cũng tự tìm một đối thủ có vẻ yếu để cướp. Hai người không bị cướp vẫn nhón nhờ lùi ra bên ngoài cuộc chiến.

Mà sau khi nghe người chơi kia nhắc nhở, hai người này liền vội vàng chạy tới giúp ba người có thẻ kia phản công lại.

Cùng lúc đó, bên ngoài đông sương phòng cũng đang rơi vào hỗn loạn.

Ở đầu ngoại trừ Tống Tân Trọng Phong, Bạch Thần cùng con nhóc kia thì còn có bảy người.

Cuộc chiến tranh cướp thẻ đạo cụ để bảo vệ mạng sống diễn ra hết sức kịch liệt. Bảy người kia sau khi cùng chạy đến chỗ thẻ, thì chẳng bao lâu sau cũng bắt đầu đánh nhau.

Một người chơi nữ yếu ớt nhanh chóng bị một người đàn ông cao to đánh vào đầu. Tống Tân nhìn cô gái kia lao đảo, cho rằng cô ấy sẽ ngã xỉu, nào ngờ cô ấy đột nhiên vùng lên, vùng tay đâm lệch mặt người đàn ông cao to kia!

Mà sau khi bị đánh, người đàn ông cao to kia cũng sử dụng dị năng hoặc đạo cụ của anh ta.

Mặc dù người cướp đoạt vốn không quá nhiều, nhưng đủ loại dị năng và đạo cụ cùng nhau xuất hiện cũng tạo thành một khung cảnh khá hoành tráng.

Tống Tân không để Trọng Phong ra tay, cô đứng một bên cẩn thận ghi nhớ năng lực của mỗi người.

Trong đó có mấy người hoàn toàn không nhìn ra được là sử dụng năng lực gì, nhưng trong hoàn cảnh này mà còn không dùng thì chỉ có thể là bởi vì năng lực của họ không thể dùng cho chiến đấu.

Mặc dù đánh túi bụi, nhưng bởi vì năng lực mạnh yếu và số lượng đạo cụ không giống nhau nên khoảng năm phút sau thắng bại đã rõ.

Ở tây sương phòng, sáu người có thẻ cùng đối phó ba người muốn cướp đương nhiên là thắng rồi. Thậm chí ba người kia còn bị đánh cực kỳ thảm, gần như chỉ còn thở thoi thóp.

Bên Tống Tân, Bạch Thần cùng con nhóc kia cũng không xông lên cướp thẻ giống cô, cho nên chỉ là cuộc chiến giữa bảy người kia.

Người chơi nữ đầu nằm ở yếu thế giờ lại cướp được thẻ, người đàn ông cướp của cô ấy ngược lại đã bị đánh ngã. Nhưng sau khi hết thời gian dùng sức mạnh, một người khác lại cướp được thẻ từ tay cô ấy.

20 phút dùng để cướp đạo cụ vẫn còn hơn một nửa. Những người cướp được thẻ mệt mỏi, muốn trốn khỏi khu vực nguy hiểm này.

Đúng lúc này, con nhóc kia sử dụng đạo cụ của nó.

Tống Tân chỉ nhìn thấy nó mỉm cười giờ tay lên, ngay sau đó một cây châm dài mảnh liền từ trong tay nó bắn ra, trước khi đối phương kịp phản ứng, cây kim đã đâm vào huyệt thái dương của anh ta!

Người chơi kia chỉ cảm thấy huyệt thái dương đau dữ dội, ngay cả chuyện gì đã xảy ra cũng chưa kịp nhìn đã ngã vật xuống.

Con nhóc nhếch miệng cười, không nhanh không chậm tiến lên, lấy mất tấm thẻ từ tay anh ta.

Lúc này, Tống Tân mới nói với Trọng Phong: “Bây giờ có thể động thủ rồi.”

Vừa rồi cô không cho anh ra tay, nguyên nhân quan trọng nhất là mặc dù anh có thân thủ lợi hại nhưng lại không có dị năng và đạo cụ như người chơi khác, rất có thể trong lúc đánh nhau sẽ bị thương.

Đợi đến khi bọn họ dùng hết năng lực mới xông lên cướp sẽ an toàn rất nhiều.

Trọng Phong gật đầu, lập tức xông lên.

Tống Tân quay đầu nhìn Bạch Thần đứng bên cạnh, hỏi: “Sao anh vẫn đứng đây?”

Bạch Thần nhún vai, cười híp mắt hỏi: “Lần này hoàn thành nhiệm vụ tôi cũng có công lao, bảo anh ta giúp tôi cướp một tấm được không?”

Tống Tân nhún mày: “Vấn đề không lớn, nhưng anh phải nói cho tôi, tại sao anh lại lựa chọn theo chúng tôi?”

Bạch Thần chậm rãi lắc đầu: “Cái này sau vòng thứ ba tôi mới có thể nói cho cô biết... Nếu như chúng ta có thể sống đến lúc đó.”

Tổng Tân khẽ mỉm cười: “Vậy thì chờ đến vòng thứ ba tôi sẽ quyết định giúp anh hay không. Chào nhé.”

Bạch Thần cười nhẹ rặng, nhàn nhả nhìn về phía Trọng Phong đã cướp được một tấm thẻ, nói nhỏ: “Không phải con người đúng không?”

Tổng Tân trong lòng giật thót, trên mặt tỏ vẻ bình tĩnh nhìn anh ta, cười hỏi: “Không phải con người gì cơ?”

“Đừng giả vờ.” Bạch Thần cười nhẹ, “Tôi không có ác ý, chỉ muốn hợp tác với hai người mà thôi. Sau này còn hai trận nữa, có người hợp tác chẳng lẽ không hơn một người sao? Quy tắc trò chơi tất cả mọi người đều biết, tôi bây giờ cũng không cần phải làm hại hai người!”

Tổng Tân im lặng một lát, gật đầu nói: “Được, vậy tạm thời hợp tác.”

“Hi vọng chúng ta có thể cùng sống đến cuối cùng, đi ra ngoài cũng có thể làm bạn.” Bạch Thần đưa tay ra, cười nói.

Tổng Tân liếc anh ta: “Hợp tác là cùng nhau ra sức, không phải chúng tôi làm cu li cho anh. Giờ muốn thẻ thì tự đi mà cướp, không cướp được chúng tôi tự nhiên sẽ giúp anh.”

Cô nói xong liền nhìn về phía Trọng Phong, không bắt tay anh ta.

Bạch Thần cười ra tiếng, xoay người đuổi theo một người chạy về phía tây sương phòng, miệng vẫn nói: “Tôi biết ngay sẽ như thế mà.”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Trọng Phong đã cướp được một thẻ, hơn nữa sắp đuổi theo người chơi kế tiếp.

Khi anh tiến về phía đối phương, người chơi đã sử dụng một lần dị năng ấy lại đột nhiên lại lấy ra một loại đạo cụ khác.

Đạo cụ trên tay anh ta trong nháy mắt biến thành một chiếc bàn phím màu đen.

Trọng Phong đến gần, anh ta lại không tiếp tục chạy mà đứng nguyên tại chỗ dùng tay trái cầm bàn phím, tay phải nhoay nhoáy đánh chữ.

Khi ấn phím cách thì một có chữ tiếng trung to tầm một mét từ trên trời rơi xuống, nện về phía Trọng Phong.

Trọng Phong lách người tránh, ngay sau đó trên đỉnh đầu anh lại có một chữ khác rơi xuống. Anh tiếp tục né, mà hai chữ kia rơi xuống mặt đất còn vang lên tiếng “Bùm” cực lớn, ngay cả con đường lát đá cũng bị đập dên vỡ nát!

Sau khi rơi xuống đất, những chữ kia sẽ lập tức biến mất, chỉ để lại vô số ‘ổ gà’ trên mặt đất.

Nếu như bị thứ này đập trúng, sợ rằng đầu sẽ biến thành dưa hấu mất.

Những chữ tiếng Hán to cả mét không ngừng rơi xuống, Trọng Phong chỉ đành tránh trái né phải, cũng vừa né vừa thử tiếp cận người đàn ông đang điên cuồng gõ bàn phím kia.

Ánh mắt người chơi kia không rời khỏi Trọng Phong một giây nào, ngón tay không ngừng bay lượn trên bàn phím, ngăn cản Trọng Phong tới gần.

Khi phát hiện Tổng Tân đang tiếp cận mình thì cô đã chỉ cách anh ta chưa tới ba bước.

Một chữ Hán trong nháy mắt xuất hiện cách trên đầu Tổng Tân một mét!

Cô lập tức né sang bên trái, sau một giây trên đỉnh đầu lại xuất hiện chữ khác.

Mà lúc này, người chơi phải đồng thời đối phó hai người nên phân tâm một chút đã bị Trọng Phong bắt được nhược điểm.

Anh rút ra miều đao, xông đến, gươm tay chém xuống!

Người chơi kia chỉ kịp khiến một chữ xuất hiện trên đầu Trọng Phong thì đầu anh ta đã rơi xuống đất trước chữ kia!

Khi anh ta chết chữ vừa mới xuất hiện lập tức biến mất. Trọng Phong ném miều đao, bước nhanh đến bên cạnh Tổng Tân nhìn từ đầu đến chân cô một lát, mới nói: “Em không nên lại đây, tôi có thể giải quyết.”

Tổng Tân cười cười: “Em biết anh có thể, nhưng em không muốn để một mình anh mạo hiểm. Anh là bạn của em, không phải cỗ máy giết người.”

Trọng Phong chớp chớp mắt, khòe miệng cong lên, vui vẻ nói: “Bạn thì càng phải bảo vệ.”

Tổng Tân bắt đầu đi lắt đầu, đưa tay chỉnh lại quần áo có hơi xốc xếch giúp anh, xong mới quay sang nhìn bên chỗ Bạch Thần.

Người chơi lấy được thẻ hắc là đã nhìn thấy sáu người chơi bên kia hợp tác, cho rằng mình qua đó có thể được sáu người kia hợp tác bảo vệ, cho nên đã chạy về phía bọn họ.

Người chơi không cướp được thẻ và người bị Trọng Phong cướp thẻ lại không đuổi theo, mà lựa chọn con nhóc nhìn có vẻ dễ bắt nạt nhất.

Con nhóc kia lại sử dụng hai cây châm nhỏ, trong đó có một cây trí mạng, một cây chỉ làm một người chơi bị thương ở vai.

Sau đó, nó liền chạy.... Loại kim châm này hắc chỉ có thể sử dụng ba lần, hơn nữa sử dụng như ‘âm khí’ mới có thể phát huy hiệu quả một cách tốt nhất.

Sáu người chơi kia thì giống như tất cả mọi chuyện đã xong xuôi, bình tĩnh ngồi nhìn người chơi nam có thể chạy về phía bọn họ.

Người chơi này hẳn là muốn hợp tác với bọn họ để không ai dám đến cướp của mình nữa.

Nhưng anh ta chỉ đang tự cho mình là thông minh thôi.

Ban đầu sáu người chơi kia phải hợp tác là vì khi ấy là lúc tranh cướp thẻ kịch liệt nhất, bọn họ sợ đầu một mình sẽ bị cướp mất đạo cụ, cho nên mới tập hợp nhau đối phó những người khác.

Coi như nương nhờ vào nhau khiến những người khác sợ, không dám tùy ý tới cướp của bọn họ.... Ví dụ như ba người chơi không cướp được thẻ kia, thà rằng cùng đi cướp của một con nhóc, cũng không muốn hợp tác đối phó với sáu người bên này.

Sáu người chơi kia hiện giờ đã vô cùng an toàn rồi, người chơi nam này bây giờ mới tới, thay vì nói là hợp tác, không bằng nói là tìm kiếm che chở.

Nhưng vừa rồi anh ta đâu có góp chút công sức nào cho sáu người bọn giờ, hiện giờ bọn họ tại sao phải giúp anh chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trừng phạt

Editor: mèomỡ

Lúc Bạch Thần đuổi đến nơi thì sáu người kia chỉ đứng dưới mái hiên nhìn bọn họ đánh nhau.

Bạch Thần đánh nhau không hề ôn hòa giống vẻ cười cợt bình thường, chiêu nào cũng tàn nhẫn, chuyên nhắm vào điểm yếu nhất của đối phương.

Mà người chơi kia thân thủ lại cũng không tệ, thế nên thành ra lại tạm thời hòa.

Tổng Tân nhìn hai ba phút, thấy Bạch Thần từ đầu đến giờ vẫn không sử dụng dị năng hoặc đạo cụ, mà thời gian đã không còn nhiều, liền nói với Trọng Phong: “Anh lên giúp anh ta một chút đi.”

Trọng Phong gật đầu, nhặt thanh miêu đao nhuộm máu dưới đất lên, đi về phía kia.

Tổng Tân đi sau anh, vừa đi vừa thăm nghĩ, Bạch Thần không sử dụng hoặc là để giấu thực lực, hoặc là vì anh ta vốn không có dị năng hoặc đạo cụ dùng trong chiến đấu.

Nếu như là khả năng đầu thì người này đúng là giỏi hẳn nhin. Hiện giờ đã sắp hết thời gian rồi, anh ta không sợ không cướp được, phải chết ở chỗ này sao?

Nhưng anh ta muốn hợp tác với cô, xem ra khả năng thứ hai cao hơn một chút.

Anh lại có thể nhìn ra Trọng Phong không phải nhân loại, là dựa vào anh quan sát của mình lực, vẫn là nào đó năng lực? Nếu như là năng lực, lại biết là cái gì?

Có Trọng Phong giúp, Bạch Thần nhanh chóng cướp được tấm thẻ này. Anh ta sửa sang lại chút nếp nhăn trên quần áo, cười nói với Tổng Tân: “Cảm ơn nhé, tôi còn tưởng là vừa rồi cô chỉ thuận miệng nói sẽ giúp tôi thôi đấy.”

Tổng Tân nhìn đôi mắt nheo lại vì cười kia, nói: “Đừng giả vờ, anh đã biết từ trước rồi.”

Ban đầu, anh ta không vội vã tiến lên cướp thẻ mà lại nói chuyện với cô, mục đích không phải khiến cô tò mò về năng lực của anh ta sao?

Đương nhiên, lúc tìm kiếm manh mối anh ta cũng thể hiện mình không ngốc, là một đối tượng đáng để hợp tác, nếu không ai thêm quan tâm anh ta có năng lực khi gió gì.

Con nhóc kia chạy trốn tới nhà giữa đằng sau, ngay sau đó lại từ cửa nhỏ nhà chính vòng ra, phía sau có ba người chơi đuổi theo.

Ba người trưởng thành thế mà lại không đuổi kịp một con nhóc mới khoảng mười ba tuổi đầu này.

Mà sau khi nó chạy ra, mắt nhìn xung quanh một vòng, liền chạy thẳng về phía Tổng Tân, vừa chạy vừa giơ hai tay ra, kêu: “Chị, giúp em với!”

Khóe miệng Tổng Tân giật giật, bọn họ thân quen thế cơ à?

Chỉ chốc cái con nhóc đã chạy đến, trốn phía sau Tổng Tân và Trọng Phong, vẻ mặt sợ sệt túm góc áo Tổng Tân, lả chã chực khóc: “Chị ơi, giúp em một chút đi, em đánh không lại bọn họ, bọn họ thật đáng sợ!”

Tổng Tân cúi đầu nhìn nó một cái, vẻ mặt không chút thay đổi: “Đừng giả vờ.”

Con nhóc này khi mới vào trò chơi đã thể hiện rõ sự khôn lỏi của mình, vừa rồi giết người cũng không chớp mắt lấy một cái, giờ lại giả vờ yếu ớt, có phải quá muộn rồi không?

Con nhóc lè lưỡi, cứ cầm lấy góc áo Tổng Tân không buông.

Ba người đuổi tới thấy thanh đao nhuộm máu trong tay Trọng Phong liền khựng lại một chút.

Một người trong đó nói với Tổng Tân: “Chúng tôi không cướp của mấy người, mấy người cũng đừng mù quáng làm người tốt!”

Tổng Tân nghiêng người rút góc áo trong tay con nhóc kia ra, nói với Trọng Phong: “Chúng ta qua bên kia đi.”

Trọng Phong gật đầu, liền đi theo cô về phía đông sương phòng.

Con nhóc kia ngăn ra, hoàn hồn lại định tìm kiếm Bạch Thần xin giúp đỡ thì trước khi nó kịp mở miệng Bạch Thần đã cười nói: “Anh cũng không dám giúp đâu, tự cầu phúc đi bạn nhóc. Từ nay về sau cho dù trong lòng muốn làm chuyện xấu, cũng đừng làm quá lộ liễu.”

Anh ta nói xong cũng đi theo Tổng Tân. Con nhóc đứng sau lưng anh ta hung dữ lườm anh ta một cái liền tiếp tục chạy trốn.

Tổng Tân bước nhanh về đông sương phòng, lục soát ba thi thể trên mặt đất một lượt, bao gồm cả người chơi đi dép lê kia, nhưng chỉ tìm được duy nhất một thẻ đạo cụ từ người chơi bị Trọng Phong giết.

Cô còn chưa kịp xem tác dụng của thẻ đạo cụ đã nghe thấy âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Tình hình, đã hết 20 phút, người chơi đã có đạo cụ vô địch xin mời đứng nguyên tại chỗ không tùy tiện đi lại~ Sau đây, thời khắc khán giả mong đợi nhất sắp đến!”

Khi âm thanh kết thúc, đèn lồng treo dưới mái hiên đột nhiên chớp tắt mấy cái.

Cùng lúc đó, một cơn gió lạnh thấu xương đột nhiên từ hi đường thổi tới, lạnh đến mức cánh tay Tống Tân lập tức nổi lên một tầng da gà.

Dựa theo lời nhắc nhở, cô đứng tại nguyên chỗ không di động, chỉ quay đầu nhìn về hướng hi đường.

Ngay trong tầm mắt của cô, một bóng người màu đỏ đột nhiên xuất hiện trước cửa hi đường.

Là vị tân nương kia. Nhưng khác với vẻ ngoài thanh tú lúc Tống Tân nhìn thấy cô ta lần đầu, lúc này cô ta nhìn không khác khi ăn tươi nuốt sống hồn phách tân lang là mấy.

Sở dĩ nói “Không khác mấy”, là vì cơ thể cô ta có một chút thay đổi.

Lúc ấy cô ta bay giữa không trung, tay chân đều ở trạng thái bị bẻ gãy như lúc sinh thời, chỉ có thể buông thõng xuống. Nhưng hiện giờ tay chân cô ta rõ ràng đã khôi phục.

Tóc cô ta xõa xuống, bộ váy đỏ phát phơ theo làn gió lạnh thấu xương. Ánh sáng màu đỏ từ những chiếc đèn lồng dưới mái hiên chiếu lên người cô ta, nhưng vì bị mái tóc che khuất nên tạo thành bóng đen trên khuôn mặt, làm người ta không nhìn thấy được đôi mắt cô ta, nhìn có vẻ càng đáng sợ!

Một người chơi không cướp được thẻ sợ hãi hét lên, ngay cả những người có thể cũng nín thở. ... Trước chỉ có Tống Tân có thể nhìn thấy quý hồn, nhưng hiện giờ tất cả mọi người đều có thể thấy rồi.

Sau khi người chơi kia hét lên, gió lạnh liền thổi càng mạnh. Bụi trên đất bị cuốn lên không trung, không ít người bị bụi bay vào mắt. Đợi đến lúc bọn họ dụi mắt nhìn lại thì quý tân nương đã bay về phía một người chơi.

Tống Tân chưa bao giờ thấy ai sợ hãi đến vậy. Cơ thể anh ta run lẩy bẩy, nhất là hai chân, run đến mức ngay cả đứng cũng không vững.

Nhưng anh ta vẫn đứng, không phải vì anh ta kiên cường mà bởi vì anh ta đã không khống chế được cơ thể của mình nữa rồi.

Quý tân nương đã đến trước mặt anh ta, đôi mắt bị bóng tối che khuất cũng đã hiện ra.

Cô ta dùng đôi mắt đỏ như máu oán hận nhìn anh ta. Bay lên cao hơn một mét, sau đó chậm rãi giơ tay lên.

Sau đó, người chơi kia liền động tác giống thế như đúc. ... Chính xác đến mức giống như đang soi gương vậy.

Sau đó, cánh tay quý tân nương đột nhiên từ khuỷu tay bắt đầu quật ra phía ngoài!

Cánh tay phía dưới khuỷu tay chậm chậm quật ra phía ngoài, đến khi tạo thành góc 90 độ mới dừng lại!

Người chơi kia run rẩy càng dữ dội hơn, anh ta khóc không ngừng kêu “Dừng, dừng, để tôi chết... Van xin cô cho tôi được chết một cách dứt khoát!”

Nhưng cho dù anh ta cầu xin thế nào thì chuyện gì đến cũng phải đến. ... Khuỷu tay anh ta cũng giống như quý tân nương, bắt đầu quật ra bên ngoài.

Chẳng mấy chốc, cánh tay anh ta liền phát ra tiếng xương gãy răng rắc.

Anh ta bắt đầu kêu thảm thiết, từng tiếng lại từng tiếng, giống như muốn rách cả cổ họng.

Khuỷu tay anh ta bắt đầu đổ máu, ống tay áo còn gò lên một cục nhọn nhọn.

Đó là xương anh ta sau khi gãy đâm thủng thịt lộ ra!

Người chơi khác đều không dám nhìn nữa, quay đầu đi chỗ khác không đành lòng nhìn. Nhưng tiếng kêu thảm thiết của người chơi đó thì không có cách nào ngăn được, không ngừng chui vào tai bọn họ.

Kết hợp với gió rét tận xương, mọi người chỉ cảm thấy tim mình lạnh buốt giống như bị bỏ vào tủ lạnh.

Mà cho dù đau đến vậy, người chơi kia cũng không chết hay ngất.

Anh ta phải chịu đựng đau đớn đến khi tứ chi hoàn toàn bị bẻ gãy, đầu quý tân nương đột nhiên xoay 180 độ về đằng sau.

Giây phút ấy, anh ta lại phát ra tiếng thở dài thoải mái trước khi được giải thoát.

Cuối cùng, thi thể anh ta giữ tư thế tứ chi quật ra phía ngoài, đầu xoay 180 độ về phía sau, ngã xuống.

Sau đó... Là người kế tiếp.

Khi quý tân nương bắt đầu bay về hướng người chơi kế tiếp thì dù là người có thể hay không đều sợ hãi hét lên.

Có người quý xuống nhìn bầu trời cầu xin chúng nó để bọn họ chết dứt khoát một chút, có người bắt đầu tìm kiếm vũ khí muốn tự sát. Khi bọn họ nhìn thấy đao trong tay Trọng Phong thì lại giống như nhìn thấy vật cứu mạng, lập tức chạy như bay về phía anh!

Nhưng bọn họ chạy được vài bước thì thân thể đột nhiên không thể cử động được.

Bọn họ bắt đầu cầu xin, xin Trọng Phong thôi, dùng đao giết chết bọn họ.

Trọng Phong đương nhiên sẽ không làm, anh chỉ bình tĩnh nhìn Tống Tân, chờ mệnh lệnh của cô.

Tống Tân lắc đầu, cầm tay anh, khẽ nói: “Vừa rồi đã có nhắc nhở, không thể tùy tiện đi lại. Anh đứng yên đây, đừng đi đâu cả.”

Trọng Phong cúi đầu nhìn tay mình đang được cô cầm, nở một nụ cười xán lạn.

Mặc dù anh cười vô cùng đẹp, nhưng trong mắt những người khác, nụ cười của anh lại thật đáng sợ... So với quý còn đáng sợ hơn.

Bạch Thần cách Tống Tân không xa, anh ta khẽ nói: “Chắc, bây giờ chỉ sợ cũng chỉ có loại không phải người như anh ta mới có thể cười được thôi.”

Quá trình quý hành hạ người đến chết vẫn đang tiếp tục, diễn ra gần mười phút.

Tống Tân lần đầu tiên đứng ở góc độ những người xem, quan sát sợ hãi cùng tuyệt vọng của người khác ở cự ly gần.

Những tiếng kêu thảm thiết, tiếng cầu xin, cùng hình ảnh máu me in sâu vào lòng những người còn sống.

Mặc dù người phải chết không phải bọn họ nhưng bọn họ cũng cảm thấy sợ hãi.

Khi quá trình này chấm dứt, Tống Tân mới phát hiện mồ hôi chảy dọc theo má cô, bàn tay nắm tay Trọng Phong cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Tất cả đã kết thúc, chỉ còn lại những thi thể hình thù đáng sợ nằm dưới đất.

Lúc này, tiếng nhạc vui vẻ không hợp hoàn cảnh lại vang lên, theo đó còn có giọng của chúng nó.

“Chúc mừng những người chơi còn lại đã hoàn thành vòng đầu của trò chơi căn phòng bí mật, sau đây mọi người có thể nghỉ ngơi! Nhắc nhở thân thiện nè: Trong vòng hai của trò chơi căn phòng bí mật, sẽ có năm thẻ đạo cụ vô địch nhé!”

Vừa dứt lời thì cảnh tượng trước mặt mọi người bỗng nhiên thay đổi.

Bọn họ đứng giữa đại sảnh rộng lớn của một ngôi nhà, chính giữa đại sảnh đặt một chiếc bàn đầy ắp thức ăn, bốn bức tường trắng như tuyết, mỗi bức tường có hai đến ba cửa phòng, tổng cộng là mười cửa.

Mọi người thả lỏng một chút, sau đó liền tiến lên xem xét những cửa phòng kia.

Tống Tân và Bạch Thần đứng gần, liền cùng nhau đi về phía căn phòng gần nhất. Bạch Thần đi trước đẩy cửa ra, ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi, quay đầu khẽ nói với Tống Tân: “Trên cửa không có khóa.”

p/s: Nghĩ thôi đã thấy đau vl. Thà nỏ đưa hấu còn hơn =v=

p/s2: Thời tiết thay đổi, trời tay ko kịp. Dính thêm tý mưa, thể là tạch. Cúm cmnr =v=

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Editor: mèo mỡ

Trên cánh cửa gỗ nhìn có vẻ rất chắc chắn có gắn tay cầm để mở cửa nhưng lại không lắp khóa.

Cho dù trong phòng là ai ở thì những người khác đều có thể mở cửa bất cứ lúc nào.

Tống Tân và Bạch Thần đứng trước cửa nhìn cửa phòng, sau đó nhìn nhau, liền thấy được vẻ nghiêm túc trong mắt đối phương.

Ngay trước khi vòng chơi trước kết thúc, chúng nó đã cố ý nói “Trong vòng hai chỉ có năm tấm thẻ đạo cụ vô địch.”

Mà hiện giờ số lượng người chơi tính cả Trọng Phong là mười người.

Cửa phòng không thể khóa...

“Xem ra tối nay có chút rắc rối rồi.”

Bên cạnh vang lên giọng nói lạnh lạnh, Tống Tân quay đầu nhìn, chỉ thấy con nhóc kia đang đứng ở trước cửa phòng cách vách nhìn về phía bọn họ.

Tống Tân sau khi lấy được thẻ đạo cụ liền không chú ý tình hình bên đó nữa, chỉ nhìn qua vài lần.

Trước khi thời gian tranh cướp kết thúc, dường như cô còn thấy con nhóc này bị ba người chơi khác quây lại.

Sau đó thì sao? Tống Tân không thấy, lúc ấy cô đang lục ra được một thẻ đạo cụ từ trên thi thể, không rảnh chú ý xem những người khác đang làm gì. Nhưng hình như cô nghe thấy tiếng kêu của ba người chơi này.

“Tôi ở phòng này.” Con nhóc kia cười cười, cất bước vào phòng.

Bạch Thần hừ một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tối nay chưa biết chừng sẽ có người ra tay, chúng ta nên ở gần nhau một chút, giúp nhau cho dễ.”

Anh ta nói xong liền quay sang phòng mình, vừa định nói ba gian phòng bên phải này vừa khéo, lại thấy một người chơi khác mở cửa đi vào mất.

Tống Tân nhìn Trọng Phong một cái, nói: “Tôi ở cùng anh ấy.”

Bạch Thần cười cười, gật đầu nói: “Vậy thì tốt, chúng ta qua hai phòng cạnh nhau kia.”

Ngoại trừ một người chơi đã vào phòng, bên ngoài còn có năm người khác đứng nói chuyện. Bọn họ chia làm hai nhóm ba người và hai người, đứng trước hai phòng khác phòng, nói

thăm gì đó, thỉnh thoảng có người đem nhìn sang phía Tổng Tân rồi lại nhanh chóng quay đi như ăn trộm.

Tổng Tân coi như không thấy, đi tới hai gian phòng trống.

Bạch Thần chọn phòng bên trái, đứng trước cửa cười nói với Tổng Tân: “Vây tôi vào trước nhé, buổi tối nếu có gì nguy hiểm...”

Tổng Tân cho rằng anh ta sẽ nói “Tôi sẽ qua giúp hai người”, nhưng trên thực tế anh ta lại nói: “Hai người nhất định phải tới giúp tôi nhé.”

Cô không trả lời, yên lặng mở cửa vào phòng.

Trong phòng bố trí giống nhau như đúc, một giường lớn, một bàn, một ghế, còn có một tủ quần áo cùng với một phòng vệ sinh.

Nhà vệ sinh có cửa, nhưng cũng không có khóa giống cửa ra vào.

Khi Tổng Tân mở tủ quần áo, liền trông thấy trong ngăn tủ trống rỗng đột nhiên xuất hiện vài bộ quần áo. Tất cả đều là màu đen có huy hiệu nhỏ màu đỏ, giống những bộ cô đã thấy ở trận đấu thứ hai.

Cô chọn một bộ vừa người, vào phòng vệ sinh tắm rửa. Trọng Phong liền đứng canh trước cửa, một tay đặt trên vò đau, vẻ mặt không cảm xúc, giống như hộ vệ gác cửa thời cổ đại.

Nếu như không có anh, Tổng Tân quả thật không dám tắm rửa ở chỗ này. Lỡ như có người đột nhiên đẩy cửa vào thì đúng là xấu hổ.

Sau khi có tắm xong liền bảo Trọng Phong qua căn phòng trống còn dư lại, chọn một bộ vừa người trong tủ quần áo về thay, sau đó mang chân ga trải xuống đất.

Trong lúc đợi Trọng Phong tắm rửa, Tổng Tân lần đầu tiên ấn nút trên vòng tay đen.

Trên màn hình hiển thị số người đang quan sát là: 5.

Hiển nhiên là cô không nằm trong top 100. Nếu không cho dù xếp bết bắng thì cũng không thể chi có lèo tèo vài người quan sát như này.

Không biết những người nằm trong top đầu có được thưởng thêm gì không? Hay tất cả mọi người đều giống nhau?

Ngoài cửa vang lên tiếng nói chuyện, đúng lúc Trọng Phong cũng tắm rửa xong, hai người liền cùng nhau mở cửa đi ra ngoài, thấy có ba người chơi đang ngồi trước bàn lớn trong đại sảnh, vừa nói chuyện vừa gấp đồ ăn vào đĩa.

Tổng Tân cũng cảm thấy có chút đói, chính xác ra thì trước khi vào trò chơi cô cũng đã đói rồi. Bởi vì mỗi lần vào trò chơi đều là buổi sáng, chưa kịp ăn sáng đã bị lôi vào rồi.

Chiếc bàn này vừa rộng vừa dài, bên trên bày rất nhiều đồ ăn, mùi thơm lan tỏa trong không khí làm người ta thèm nhỏ dãi.

Tuy trong trò chơi lần trước từng bị hạ độc trong đồ ăn, nhưng Tổng Tân vẫn đi về phía bàn lớn.

Lần này cần hoàn thành tận ba vòng, mỗi ngày một vòng, cần đến ba ngày.

Nếu như bởi vì lo đồ ăn có vấn đề mà không ăn gì, thì phải nhịn đói tận ba ngày. Đến lúc đó đói bụng đến kiệt sức, sợ rằng sẽ chết đầu nước.

Tổng Tân cầm lấy một chiếc đĩa không, chọn mấy món nhìn có vẻ rất ngon, bung cho Trọng Phong.

Trọng Phong dùng hai tay nhận lấy, nở một nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Lúc này Bạch Thần cũng đi ra, người chơi lục tục xuất hiện, ngồi thành một vòng quanh bàn.

Vốn tất cả mọi người đều lặng lẽ ăn, bầu không khí đang có vẻ không tốt lắm thì một người đàn ông nhìn có vẻ hướng ngoại không chịu được loại không khí này, liền mở lời: “Hiện giờ bên ngoài đúng là loạn. Tôi là người tỉnh H, mấy ngày trước nghe nói tỉnh trưởng chết, hình như là vì tiết lộ thông tin của người chơi... Thị trường chỗ tôi là người chơi, trận đấu đã chết thẳng cẳng, nghe nói ngay cả vị cán bộ cấp cao nào đó trong quân khu cũng đã chết, sau đó thì càng ngày càng loạn, hiện giờ ngoài đường cướp bóc âm ỉ, chỗ mấy người thế nào?”

Không nói nội dung trò chơi, đàm đạo tình hình thế giới bên ngoài đúng thật là một chủ đề tốt để xua tan không khí nặng nề.

Người chơi không cần lo sẽ tiết lộ thông tin trong trò chơi của mình, cũng tạm thời dờ dề phòng, vì vậy bầu không khí dần tốt hơn.

Trong đó có hai người chơi đều đến từ thủ đô, nghe bọn họ nói, trước trận đấu thứ ba, thủ đô còn tạm thời yên bình, khắp nơi đều là bộ đội có vũ trang, cũng có vài địa điểm có chuyên gia phụ trách phát lương thực, một người một ngày có thể lĩnh một chiếc bánh mì.

Mặc dù mỗi ngày chỉ có một chiếc bánh mì không đủ ăn no, nhưng ít ra sẽ không chết đói.

Nhưng chẳng mấy chốc lương thực đã cung không đủ cầu. Bên trên phái vài chiếc trực thăng tới nơi khác vận chuyển thực vật, nhưng thực vật không chở được về, máy bay còn mất liên lạc toàn bộ.

Mọi người ban đầu còn không biết, vẫn đi nhận đồ ăn như trước. Nhưng phát được thêm hai ngày thì lương thực liền không đủ nữa, ai xếp hàng đằng trước thì lấy được, người phía sau lại không có.

Vì vậy lúc ấy đã có người cho là không công bằng, bắt đầu làm loạn, cũng may có bộ đội mang vũ khí trấn áp, nhanh chóng dẹp loạn.

Nhưng trong trận đấu thứ ba, một vị quyền cao chức trọng khét tiếng ở thủ đô chết.

Hai người chơi này dờ khóc dờ cười kể, đã đến lúc này rồi mà những người kia vẫn còn tâm trạng tranh danh đoạt lợi. Bởi vì vị trí kia để trống, cho nên không ít quan viên đều mơ ước được ngồi lên. Mà có tư cách để mơ ước nó, đương nhiên bản thân họ cũng là những người cầm quyền không hề nhỏ, bởi vậy nên tình hình dần dần loạn cả lên.

Nhưng bởi vì thông tin tin hiệu gián đoạn nên dù là nhân viên quan trọng trong chính phủ cũng không thể liên lạc được với các thế lực khác trong cả nước, cho nên tranh đấu của bọn họ tạm thời chỉ tồn tại ở thủ đô và những vùng phụ cận.

Về phần người thường, vì đồ ăn cùng những tấm phiếu bầu nên cũng có chút loạn, nhưng tạm thời không xuất hiện vấn đề quá lớn.

Một người chơi khác nói, chỗ bọn họ ở thời kỳ hòa bình đã thường xuyên phát sinh tranh chấp lớn nhỏ. Huống chi là trong hình tình hiện tại? Những phần tử khủng bố kia sau khi trò chơi xuất hiện thì nổi lên âm ầm như ong vỡ tổ, khắp nơi chém giết người đi đường, sau đó thậm chí còn sản xuất súng ống số lượng lớn, khiến dân thường ngay cả đèn cũng không dám bật, chỉ có thể sờ soạng trong nhà, sợ bị bọn họ phát hiện trong nhà có người.

Đối với những người kia mà nói, giết người là chuyện vui, bọn chúng ngay cả mạng của mình cũng không cần, chỉ muốn ra sức thỏa thuê giết người.

Ngay từ sau ngày bầu trời bị bao phủ bởi màn đêm thì bọn chúng đã bắt đầu hoành hành rồi, dân thường thì nhanh chóng tìm cơ hội rồi đi. Phải nói, đây là nơi đầu tiên loạn.

Cũng có người nói chỗ bọn họ đó thừa thãi lương thực, bây giờ còn tương đối yên bình, tạm thời không phát sinh hỗn loạn quy mô lớn như vậy, chỉ là có một số ít bởi vì thiếu bầu mà cướp bóc giết người.

Còn có nhà ở huyện trấn, nói chỗ bọn họ nhỏ, quản lý cũng lỏng lẻo, loạn lại cực nhanh.

Vài tên côn đồ lưu manh vốn cũng không phải người tốt lành gì, sau khi tai họa ập xuống thì càng tệ hơn. Anh ta từng tận mắt thấy hai tên côn đồ ngay trên đường liền dám kéo một cô gái vào ngõ hẻm, anh ta liền lập tức chạy tới đuổi bọn chúng đi. Nhưng loại chuyện này anh ta không thể một mình ngăn cản mãi được.

Những người ở vùng quê tình hình tốt hơn rất nhiều, có điều thôn anh ta cách thành phố cũng không xa, cho nên thỉnh thoảng sẽ thấy có người thành phố lái xe tới tìm chỗ tị nạn. Có mấy căn nhà trống có người vào ở, những người đến sau thấy không có chỗ ở liền tiếp tục đi tiếp.

Đương nhiên, cũng có kẻ chuyên môn nhân lúc nửa đêm ra ruộng ăn trộm, vì vậy ai cũng cố thu hoạch hết lương thực có thể thu hoạch về nhà.

Nơi này tổng cộng có chín người, ngoại trừ hai cũng đến từ thủ đô, thì bảy người còn lại đều đến từ những vùng khác nhau.

Tình hình tám nơi không đủ để chứng minh cả nước, nhưng cũng có thể thấy được, tình hình mỗi nơi mỗi khác, chỉ đang cùng phát triển theo hướng hỗn loạn dần.

Chỗ Tổng Tân ở chính là một thành phố loại hai, trước đây cô chỉ cảm thấy loạn, không nghĩ quá nhiều, bây giờ nghe những người này nói như vậy, cô đoán có thể là những người quản lý thành phố này gặp chuyện bất trắc rồi.

Mất đi quản lý chỉ huy phía trên, người phía dưới cảm thấy bất an, đương nhiên sẽ hỗn loạn.

Mà hiện giờ mỗi nơi đều có cái khó của mình, sợ là không rảnh để lo đến chỗ bọn họ.

Nói tới những vấn đề này, các người chơi đều thở dài thở ngắn, hi vọng những chuyện rối loạn này có thể nhanh chóng kết thúc.

Mà nói qua nói xong, lại có người thở dài: “Hiện giờ thì ngóng trông tai họa chấm dứt... Nhưng có thể sống sót khỏi trò chơi này hay không còn chưa biết đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Vòng hai

Editor: mèomỡ

Các người chơi đang nói chuyện rôm rả cũng lặng dần, chút náo nhiệt mới xuất hiện một chút lập tức bị sự im lặng nặng nề nhấn chìm.

Một lúc lâu sau, mới có người mở lời: “Lúc trước tôi từng hỏi chúng nó, trò chơi tổng cộng có bao nhiêu trận...”

Anh ta còn chưa nói xong thì một người bỗng đặt đĩa trong tay xuống đĩa, phát ra một tiếng keng giòn vang, sau đó ngừng đầu nói: “Tôi cũng từng hỏi, chúng nó không trả lời.”

Người chơi ngồi ở gần nhất khẽ thở dài một hơi: “Dùng hơn nữa, chủ đề này... Thảo luận cũng không ra được kết quả.”

Tổng Tân đứng dậy dùng kẹp gấp một cái đùi gà đặt vào đĩa của Trọng Phong, sau đó ngồi xuống, im lặng ăn đồ ăn trước mặt.

Ngay từ khi trận đấu đầu tiên còn chưa bắt đầu cô đã từng hỏi chúng nó, trò chơi có giới hạn hay không, chúng nó trả lời là có, nhưng không nói tổng cộng có bao nhiêu trận.

Lúc ấy cô liền biết trò chơi có bao nhiêu trận hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của chúng nó. Khíchúng nó trả lời có, sợ rằng chính chúng nó cũng không biết sẽ tạo ra bao nhiêu trận.

Thật mong rằng có thể ít một chút...

“Không nói cái này nữa, mọi người còn người thân không?” Một người chơi nói sang chuyện khác: “Tôi vốn ở cùng cha mẹ, sau khi bị chọn thành người chơi thì chuyển ra ngoài vì sợ bọn họ trong lúc nói chuyện với tôi lỡ nhắc đến cái gì có liên quan đến trò chơi.”

Anh ta vừa dứt lời, con nhóc kia liền khóc òa lên.

Những người khác đều sững sờ, sau đó liền hiểu ra, không ai dám hỏi. Người chơi ngồi ở bên cạnh con nhóc liền đưa nó tờ giấy ăn, những người khác đều im lặng.

Càng nói càng sai nhiều, chỉ bằng đừng nói gì cả.

Mọi người vội vàng ăn xong rồi tự trở về phòng.

Trên bàn đặt một chiếc đồng hồ báo thức nhỏ, hiển thị bây giờ là 11 rưỡi.

Dựa theo thời gian trong hiện thực thì đây là 11 rưỡi trưa.

Nói cách khác, cách trò chơi ngày mai còn một khoảng thời gian.

Tổng Tân cùng Trọng Phong nói chuyện một lúc, Trọng Phong thấy cô có chút chán lười bắt đầu kể cho cô nghe.... Truyện Liêu Trai lưu trong kho tài liệu của anh.

Sau khi Tổng Tân mới lấy thẻ đạo cụ tìm được trên thi thể ra nhìn một lượt. Sau khi thấy tên trên thẻ cô liền buồn cười.

Thẻ đạo cụ này đã từng được người chơi kia dùng để đối phó Trọng Phong, tên là “Bàn phím giết người”. Sau khi sử dụng đạo cụ sẽ lập tức xuất hiện một chiếc bàn phím, phương pháp sử dụng chính là đánh chữ trên bàn phím, chữ đánh ra sẽ hóa thành thực thể siêu nặng đánh tới đối tượng người sử dụng thẻ muốn tấn công.

Tổng Tân có chút buồn ngủ. Khi cô còn đang vẽ truyện tranh thảnh thơi cũng gặp phải anh hùng bàn phím, để lại bình luận chê bôi lung tung, tác giả mà hơi phản bác liền chửi rủa người ta.

Mà khi tác giả phản bác sẽ có vài độc giả đứng ngoài nói “Tác giả này thật quá đáng, còn dám mắng độc giả, méo đọc nữa.” sau đó là một đám phụ họa, mà ngay cả các độc giả bình thường cũng sẽ bị chửi cùng.

Khi ấy, vị tác giả kia vẫn còn là tác giả mới, vừa bắt đầu công việc vẽ tranh, chỉ có thể yên lặng chịu trận, ngay cả một câu cãi lại cũng không dám nói.

Nhưng những người lại càng quá đáng hơn, thậm chí còn độc ác nguyện rủa cả nhà tác giả.

Tổng Tân có đạo bởi vì những bình luận kia mà định bỏ truyện đang vẽ, bởi vì cô không chịu được việc bọn họ sỉ nhục người nhà mình. Thỉnh thoảng cô cũng rất muốn ăn miếng trả miếng lại nguyên si những lời nguyên rủa đó cho bọn họ, nhưng gõ chữ xong lại lựa chọn yên lặng xóa bỏ.

Cô còn đỡ, có một người cùng nghề với cô vốn có bệnh trầm cảm. Những kẻ bình luận ác ý kia sẽ không biết, những chữ bọn họ dùng bàn phím gõ ra đã khiến bệnh của cô ấy càng ngày càng nghiêm trọng, suýt chút nữa làm hại cô gái đáng yêu ấy nhảy lầu tự sát.

Sau đó Tổng Tân liền điều chỉnh lại tâm trạng, đối mặt với những bình luận kia chỉ cười cho qua, không để trong lòng nữa. Nhưng cô gái kia lại phải điều trị tâm lý thật lâu, cũng vĩnh viễn từ bỏ ngành sản xuất truyện tranh mà mình yêu thích nhất.

Cho nên Tổng Tân biết, chữ bàn phím gõ ra... Thật sự có thể giết người.

Chỉ có điều, trước kia là ở trên bàn phím gõ ra những dòng đầy ác ý, đánh vào tâm lý đối phương, từng bước đẩy người ta đến bước đường cùng. Mà hiện giờ tấm thẻ đạo cụ bàn phím này lại biến những con chữ thành thực thể.

Từng chữ đánh ra đều nặng đến ngàn cân, có thể đập chết người tại chỗ.

Tấm thẻ đạo cụ này chỉ còn một lần sử dụng, có tác dụng trong hai phút.

Thật ra đây cũng không phải là một đạo cụ quá lợi hại, bởi vì trong quá trình sử dụng người dùng phải dùng cả hai tay để điều khiển, điều này sẽ khiến người dùng không thể hành động linh hoạt. Một khi bị áp sát, cũng rất dễ bị lật ngược tình thế.

Tổng Tân lắc đầu cười khẽ.... Nghĩ lại thì điểm này rất giống anh hùng bàn phím trốn sau màn hình.

Đến chiều, bên ngoài có người đi đi lại lại, Tổng Tân mở cửa ra xem thì chỉ nhìn thấy cửa phòng đối diện bị đóng lại.

Bạch Thần cũng qua phòng Tổng Tân một lần, mặc dù đã đóng cửa phòng nhưng anh ta vẫn nói thật nhỏ: “Lúc ăn cơm tôi đã quan sát qua, tối nay có khả năng giết người nhất chính là người chơi dê râu kia, lúc ấy anh ta luôn liếc mắt nhìn con nhóc kia.”

Tổng Tân cũng chú ý tới điều này, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Chính con nhóc ấy chắc cũng nhận ra rồi, chúng ta cũng không cần nhiều chuyện đúng không?” Bạch Thần nói.

Tổng Tân nhàu mày: “Anh muốn giúp nó à?”

Bạch Thần cười, nói: “Tôi muốn hỏi ý kiến của cô, kéo đến lúc đó cô ra ngoài hỗ trợ tôi lại vẫn đang ngủ khò.”

Tổng Tân ngẫm nghĩ lại một lát, mới lên tiếng: “Thuận theo tự nhiên đi, tôi không cần quá nhiều đồng đội.”

Giúp con nhóc đó thì không khác nào có ý muốn làm đồng đội trong trò chơi lần này. Nhưng Tổng Tân cảm thấy, con nhóc kia tuy có chút thông minh nhưng vẫn chưa đủ.

Tuổi và kinh nghiệm của nó không đủ để nó che dấu tâm cơ của mình. Thế cho nên khi bắt đầu vào trò chơi, nó lợi dụng người chơi đi dép lê kia thì đã làm lộ chính mình rồi.

Hơn nữa, trước khi đạo cụ vô địch xuất hiện, tất cả mọi người đều phải cùng tìm manh mối, có hợp tác hay không không có gì khác nhau. Nhiều lắm thì khi cướp đoạt đạo cụ giúp nhau mà thôi, nhưng nếu đạo cụ không đủ đồng đội nhất định cũng sẽ trở thành kẻ thù.

Nếu như không phải Bạch Thần chủ động tìm cô hợp tác, cô cũng sẽ không hợp tác với bất kỳ ai.

Bạch Thần gật đầu: “Được, vậy tối nay ngoại trừ hai chúng ta, phòng người khác có động tĩnh gì đều không cần để ý.”

Anh ta ở lại nói chuyện thêm một lúc nữa liền quay về phòng.

Có lẽ là bởi vì anh ta biểu hiện rất quang minh chính đại, nên các người chơi vốn định lên đi đồng đội cũng không che giấu nữa.

Chẳng bao lâu sau, ai và ai hợp thành một đội, ai đơn độc một người mọi người đều rõ cả.

Con nhóc kia đi tìm một đoàn ba người, không biết nói những gì mà lúc đi ra vẻ mặt tươi cười, có vẻ cực kỳ vui vẻ.

Tổng Tân dựa ở cửa ra vào nhìn nó về phòng, rồi lại quay sang nhìn người chơi dê râu phòng đối diện.

Người kia hơi hé cửa, chỉ lộ ra nửa bên mặt, mắt nhìn chằm chằm con nhóc kia, sắc mặt có vẻ âm trầm.

Anh ta nhận thấy Tổng Tân đang nhìn liền đóng cửa lại.

Buổi tối Tổng Tân ngủ coi như ngon. Cô đã dặn Trọng Phong, chờ sau khi anh tỉnh nếu cách vách có động tĩnh thì gọi cô dậy. Nhưng lần duy nhất cô tỉnh lại trong đêm là vì tiếng động

ở căn phòng bên trái.

Cô mở cửa ra nhìn, thấy cửa một gian phòng mở ra, bên trong còn có tiếng người đánh nhau và tiếng la hét, mà tất cả các căn phòng còn lại đều đóng.

Cô cũng đóng cửa, tiếp tục ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Bạch Thần lại đến gõ cửa, nói đêm qua chết một người. Nhưng người chết không phải con nhóc kia, nó vẫn còn sống nhăn răng.

Trên thi thể người chết có vết lục lọi rất rõ ràng, hiển nhiên là hung thủ muốn tìm đạo cụ.

Tổng Tân đoán hung thủ nhất định đã tìm được đạo cụ, hoặc nên nói, từ trước lúc giết người đã biết nạn nhân có đạo cụ.

Nếu là cô, muốn làm chuyện này, chắc chắn cũng chọn người có đạo cụ. Sau khi giết người lại lấy được đạo cụ chẳng phải càng có thể bảo đảm vòng tiếp theo sẽ cướp được đạo cụ vô địch sao.

Nếu không ai lại muốn làm chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt này chứ? Dù sao thì giết một người chơi cũng còn bốn người nữa cơ mà, chưa tính đến khả năng bản thân sẽ bị thương lúc giết người, tự nâng cao khả năng thua cuộc của mình, sẽ chẳng ai ngu xuẩn như vậy cả.

Đồ ăn trong sảnh tự động khôi phục lại trạng thái chưa bị ăn, chín người đều im lặng ngồi ăn, không ai nhắc tới người chơi bị giết rồi cuộc chết trong tay ai.

Ai cũng đều là người được lợi, chết một người, xác suất lấy được đạo cụ vô địch sẽ tăng cao. Cho dù không ai nói, nhưng sợ rằng trong lòng mọi người đều ước chết thêm bốn người nữa.... Chỉ cần người chết không phải mình là được rồi.

Bây giờ là hơn 6 giờ sáng, sau khi ăn xong trò chơi cũng chưa bắt đầu.

Các người chơi liền đứng trong đại sảnh nói chuyện, chỉ có điều đều là nói chuyện với đồng đội, mà đoàn ba người kia vốn không hề nói gì với con nhóc kia.

Bạch Thần cười khẩy, nói với Tổng Tân: “Nó ranh ma thật.”

Xem tình hình hiện tại có thể thấy ba người kia vốn không cho con nhóc ấy gia nhập đội ngũ của bọn họ. Nhưng hôm qua lúc ra khỏi phòng họ con nhóc ấy lại cười thật vui vẻ sung sướng, điều này khiến người ta hiểu lầm rằng ba người kia để con nhóc ấy gia nhập nhóm.

Người đàn ông để râu vốn định ra tay với nó cũng vì thế mà do dự, thế cho nên buổi tối mới không động thủ.

Cứ thế tới 9 giờ.

Khi kim đồng hồ chỉ đúng 9 giờ, giọng chuông nó lập tức vang lên.

“Mọi người ở đây có khỏe không? Những đồ ăn này là chúng tôi tỉ mỉ chuẩn bị đó. Nhìn có vẻ các vị cũng rất thích nhỉ? Hi vọng bữa cơm tiếp theo mọi người cũng có thể ăn được như thế... Nào, bây giờ vòng hai của trò chơi chính thức bắt đầu.”

Vừa dứt lời, cảnh tượng trước mắt Tổng Tân cũng biến đổi.

Lần này thật sự là một tầng hầm.

Cô ở đúng là một căn phòng ngủ với bốn bức tường nhìn qua rất bình thường. Trong phòng đặt vài món đồ dùng hàng ngày thông thường, chỉ có cửa phòng bị khóa.

Tổng Tân tạm thời không có tâm trạng quan sát hoàn cảnh xung quanh, bởi vì hiện giờ có một việc làm cô rất kinh ngạc....

Trong căn hầm này chỉ có hai người là cô và Trọng Phong!

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Mạnh mẽ

Editor: mèomỡ

Tổng Tân đi về phía cửa phòng, nhìn khóa mật mã trên cửa.

Đây là một màn hình tinh thể lỏng, màn hình đã sáng nhưng chỗ đáng lý phải là bàn phím thì chỉ có mười ô vuông trống rỗng, bên trên không hiển thị bất cứ con số hoặc chữ cái nào.

Nhưng nó lại được lắp trên cửa, nhìn có vẻ không giống như cần người chơi tìm dụng cụ sửa nó.

Có thể cần phải tìm được một vài manh mối nhắc nhở mới có thể khiến phím ấn xuất hiện.

Tổng Tân vừa định quay người bắt đầu tìm manh mối, lại nghe thấy bên ngoài loáng thoáng có tiếng phá cửa.

Có tiếng gọi mơ hồ cũng vang lên: “Có ai không? Tất cả mọi người có ở đây không? Có người thì đáp lại một câu!”

Sau một lúc lâu, có người đáp một tiếng.

Xem ra mọi người đều bị nhốt trong những căn hầm gần đây, mỗi người đều phải tự giải khóa, mới có thể ra ngoài.

Nhưng nếu có thể nghe thấy tiếng gọi của người khác thì mật mã của mỗi căn hầm hẳn là không giống nhau rồi.

Tổng Tân nghĩ vậy, liền quay trở về trong phòng bắt đầu tìm kiếm manh mối.

Sát với mặt tường có cửa đặt một chiếc bàn, bên trên có vài quyển sách cùng mấy viên tròn như hạt châu... Để lộn xộn khắp bàn.

Giường đặt ở cạnh tường bên trong, là loại giường đơn bình thường, chăn đệm màu trắng phía trên trải cực kỳ ngay ngắn, trùm lên cả gối đầu, có thể nhìn thấy được một hình vuông nhỏ lên.

Tủ quần áo đặt sát tường đối diện đuôi giường, ngoài cũng chỉ có một chiếc thùng rác cách đó không xa thôi. Bên cạnh thùng rác là một cửa nhỏ, nhưng không lắp ván cửa, bên trong là toilet, rất nhỏ. Chỉ lắp bồn cầu và bồn rửa mặt, ngay cả vòi hoa sen cũng không có.

Nền phòng được lát toàn bộ bằng gạch tối màu, nhìn có vẻ có chút bẩn.

Nói tóm lại, đồ vật không nhiều lắm, tìm manh mối mở cửa không khó.

Tổng Tân bảo Trọng Phong giúp cô một tay đi kiểm tra giường, cô thì lật xem sách vở trên bàn.

Nơi này có một quyển sách văn học nhìn bìa có vẻ còn rất mới, nhưng khi Tổng Tân lật một trang lại phát hiện tất cả các trang bên trong đã bị ai đó dùng bút bi vẽ những đường cong, những bức tranh kỳ quái lên.

Những bức vẽ hoặc đường cong này rõ ràng là do người ngoài ngành vẽ, giống như một đứa bé cầm sáp màu nguệch ngoạc ra. Đáng ngạc nhiên là bức vẽ... Rất giống quý hôn.

Tờ thứ nhất, đường cong xiêu xiêu vẹo vẹo tạo thành một cánh cửa đang đóng... Có thể nhận ra đây là cánh cửa bởi vì trên ván cửa có một tay nắm hình tròn, ngoài ra thì không còn gì cả.

Lại qua vài trang, Tổng Tân mới nhìn thấy bức vẽ tiếp theo.

Trên giấy vẫn là cửa phòng, nhưng trên cửa lại xuất hiện một cái bóng hình người dùng bút bi tô kín thành màu xanh đen.

Tổng Tân tiếp tục lật tiếp về sau. Cánh cửa đã biến mất, bóng hình người càng lớn hơn, đầu và bàn chân ở hai góc trên và dưới của trang sách.

Tiếp sau đó, nửa dưới của cái bóng đã không còn, nửa trên đã chiếm trọn cả một trang giấy!

Ngón tay Tổng Tân bỗng khựng lại, nhìn chằm chằm cái bóng đen kia, trong đầu đột nhiên lóe lên một suy nghĩ... Dựa theo trình tự này, tiếp tục lật trang sách, thì giống như có thứ gì đó đang từng bước từng bước đi ra khỏi trang sách vậy.

Liệu có khi nào, lật tiếp vài trang nữa, nó sẽ chui từ trong này ra, giết cô và Trọng Phong không?

Suy nghĩ này có lẽ chỉ là do trí tưởng tượng của cô, vốn không có bất kỳ thông tin gì chứng minh, nhưng cô vẫn không muốn lật tiếp nữa.

Cô do dự một lát, liền gấp sách lại đặt sang một bên, quyết định tìm những chỗ khác trước. Nếu tìm hết rồi mà manh mối vẫn không đủ thì quay lại lật tiếp cũng được.

Thấy cô bỏ sách xuống, Trọng Phong mới nói: “Trên giường có máu.”

Cái chăn vốn trải phẳng che hết giường đã bị Trọng Phong lật lên, để lộ ra ga giường phía dưới.

Có như thế Tổng Tân mới biết trên chiếc giường đơn nhìn như gọn gàng sạch sẽ này lại có nhiều máu đến vậy.

Trên tấm đệm màu trắng bị nhuộm máu mất hai phần ba, chỗ nhiều máu nhất là ở chính giữa. Có lẽ vì đã qua một thời gian ngắn cho nên máu có chút biến thành màu đen.

Trên gối cũng có máu, là rất nhiều giọt máu bị vẩy lên.

Tổng Tân đi tới nhấc gối lên nhìn, ga giường dưới gối vẫn là màu trắng, nhưng phía dưới không có bất kỳ thứ gì.

Chiếc chăn bị lật lên lại sạch sẽ khác thường, chứng tỏ khi có người chết thì cái chăn này nhất định không trên giường.

Cô lôi chăn xuống đất, nói với Trọng Phong: “Anh cắt chăn ra xem bên trong có gì không.”

“Được.” Trọng Phong cũng đi tới, dùng cách đơn giản thô bạo nhất là cầm miều đao cắt.

Tổng Tân cười một tiếng, đi đến bên giường kiểm tra ga giường và đệm bông.

Dưới giường cũng không có gì. Cô liền kéo đệm cùng ga giường xuống, cẩn thận kiểm tra một lát, mới nhìn về phía giường đơn đơn sơ kia.

Đây là loại giường nhỏ làm bằng gỗ có thể tháo dỡ, phía dưới kê một tấm ván gỗ mỏng lên phần thanh ngang, để tránh người ngủ ở phía trên cộm không thoải mái.

Tổng Tân dùng sức nâng tấm ván gỗ lên, liền lộ ra thanh ngang phía dưới.

Giữa những thanh ngang có khe hở. Những khe hở kia khiến cô có thể nhìn thấy gầm giường. Thông qua khe hở gần mặt tường cô nhìn thấy được trên vách tường đằng sau chân giường có một con số màu đỏ...8.

Đây nhất định là một số trong dãy mật mã.

Trọng Phong rạch chăn ra, nhìn kỹ cả hai mặt ruột bông nhưng cũng không phát hiện thêm được gì.

Tổng Tân gọi anh lại giúp cô cùng chuyển giường ra, để mặt tường bị che khuất hoàn toàn hiện ra, tránh bỏ sót những manh mối khác. Nhưng ngoại trừ con số 8, thì chỗ này không còn gì nữa.

Vì vậy Tổng Tân liền bảo Trọng Phong qua chỗ tủ quần áo tìm xem, còn cô thì tiếp tục quay lại chỗ bàn, kiểm tra những thứ trên bàn.

Quyển sách kia cô tạm thời không đụng vào, chỉ xem những quyển còn lại. Trên một quyển vở bị vẽ lung tung, tìm thấy được một số 5.

Trọng Phong mở tủ quần áo vừa ra, lấy từ bên trong ra mấy bộ quần áo giống nhau như đúc. Tổng Tân vừa nhìn thấy những bộ quần áo ấy thì lập tức hiểu ra nơi này rốt cuộc là ở đâu.... Đây là một bệnh viện.

Những bộ quần áo sọc kia là quần áo bệnh nhân!

Nhưng bài trí trong căn phòng này nhìn kiểu gì cũng thấy không giống bệnh viện bình thường, ngay cả một vật phẩm liên quan đến trị liệu cũng không có. Hơn nữa cô cũng chưa thấy bệnh viện bình thường nào còn đặt tủ quần áo trong phòng bệnh để bệnh nhân tự thay cả.

Vậy... Đây hẳn là một bệnh viện dành cho những người bệnh ‘đặc biệt’?

Trong tủ quần áo có thêm số 3. Tổng Tân tìm trên bàn thêm một lát, lật hết tất cả sách vở, cũng cẩn thận kiểm tra bàn cùng ghế một lượt, nhưng không tìm thấy thêm con số nào khác.

Còn lại chỉ có nhà vệ sinh cùng thùng rác.

Cô nghĩ nghĩ, cuối cùng để Trọng Phong phụ trách lục thùng rác, còn mình thì vào nhà vệ sinh.

Đầu tiên cô kiểm tra phía dưới bồn rửa tay, sau đó lại đi đến bồn cầu, kiểm tra kết nước xả phía trên cùng cạnh ngoài bồn cầu, sau đó mới lật nắp bồn cầu lên.

Khoảnh khắc nắp bồn cầu bị nhấc lên, cô đột nhiên trông thấy một chiếc đầu người be bét máu nằm ở trong đó!

Kinh sợ bất thành linh khiến cô vô thức thả cái nắp ra, nắp bồn cầu chưa hoàn toàn được nhấc lên liền lập tức gấp bộp xuống.

Thời gian nhìn thấy đầu người rất ngắn, Tổng Tân thậm chí không thấy rõ nó rốt cuộc trông như thế nào.

Cô lấy lại bình tĩnh, một lần nữa đưa tay nhấc nắp bồn cầu lên.

Sau khi có chuẩn bị tâm lý thì cô đã bình tĩnh hơn nhiều khi nhìn thấy cái đầu người này.

Mặt mũi nó vụn vụn, một con ngươi không biết rơi đâu, chỉ để lại hốc mắt trống rỗng. Con mắt còn sót lại tròn trũng, mặt mũi be bét toàn là máu.

Mặt của nó ngẩng về phía trên nên khi Tổng Tân cúi đầu nhìn nó thì con mắt nó cũng rất giống như đang nhìn cô chằm chằm.

Tổng Tân hơi mím môi, nhìn nó một lát, trong lòng thầm nghĩ, đây là một trò chơi tìm manh mối để thoát khỏi căn phòng bí mật thế nên chắc chắn nó sẽ không đột nhiên nhảy ra cắn người, vậy nó xuất hiện ở đây cũng chỉ để dọa người chơi mà thôi.

Cho nên... Phía dưới đầu người có khi nào cũng giấu một con số?

Tổng Tân đưa tay về phía nó, cách 2-30 cm lại rút về.

Nói cho cùng thì đây cũng là một cái đầu người, cô không muốn dùng tay chạm vào.

Cô đi ra ngoài, nhặt vài chặn bị Trọng Phong cất nấp dưới đất lên, dùng chúng nó bọc ngoài đầu người rồi mới cầm vào.

Mặc dù cách mấy tầng vải, nhưng khi Tổng Tân cầm cái đầu người từ trong bồn cầu ra, vẫn cảm thấy có chút buồn nôn cùng căng thẳng.

Căng thẳng là vì cô không chắc thứ này thật sự sẽ không cắn người hay không. Cũng may mãi cho đến khi cô đặt nó xuống đất, cũng không xuất hiện tình huống gì nguy hiểm.

Cô thở phào, quay đầu nhìn về phía trong bồn cầu, khẽ cau mày.

Trong bồn cầu đọng không ít máu, không nhìn ra nổi dưới đó có gì hay không, mà cô cũng không thể tùy tiện xả nước, nếu như bên trong giấu cái gì thì chẳng phải sẽ bị cuốn đi mất sao.

Cô chỉ có thể quay lại phòng cầm hai chiếc bút bi tới, chịu đựng cảm giác buồn nôn mà quấy bẩn máu kia.

Khi bút bi đâm vào trong nước, cô lập tức cảm thấy ngòi bút chọc vào cái gì đó mềm mềm.

Tổng Tân mỗi tay một cái bút, cẩn thận cảm nhận hình dáng của vật kia, muốn gấp nó lên.

Nhưng ngay sau đó cô mới nhận ra, thứ này tròn tròn tròn tròn, sợ rằng... Là con ngươi bị thiếu của cái đầu kia.

Đúng lúc ấy, Trọng Phong đi tới, nói: “Không tìm thấy số... Đầu người?”

Tổng Tân rút tay về, có chút bất đắc dĩ nói: “Đúng vậy, có chút ghê ghê, nhưng nơi này có lẽ sẽ có đầu mới.”

Trọng Phong thấy bút bi trong tay cô đã bị nhuộm thành màu đỏ nhạt liền biết cô đang làm gì, lại nói: “Đề tôi làm cho.”

Tổng Tân cười, lắc đầu nói: “Không sao, rất đơn giản.”

Cô lấy từ trong nhẫn không gian ra con dao găm của mình. Cô thật sự không muốn dùng nó để chọc bồn cầu nhưng dùng bút bi chắc chắn không thể lấy được con mắt ấy ra.

Cô rút dao ra, dùng mũi dao chậm chậm đưa vào vũng máu đỏ, nhanh chóng chạm được tới con ngươi.

Sau đó cô nghiêng dao về một bên, dùng sức hất về phía bên kia.

Một vật tròn màu trắng như hạt châu mang theo vài sợi mạch máu bắn lên như cá nhảy khỏi mặt nước, sau đó rơi xuống mặt đất.

p/s: Chương này nó thốn vz nỗi ông giáo ạ QAQ

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Giải mã

Editor: mèomỡ

Con người lẫn lông ốc hai vòng cũng dính chút bẩn. Tống Tân ngồi xổm bên cạnh nó, dùng mũi dao đẩy đẩy nó mấy cái, giúp cô nhìn rõ tất cả các mặt của nó.

Chẳng mấy chốc, cô liền thấy được một con số nho nhỏ màu đỏ...1.

Con số còn không lớn bằng móng tay út, ở phần nối giữa nhãn cầu cùng thần kinh thị giác, lại chỉ là một cái gạch thẳng đứng, nếu như không chú ý rất có thể sẽ bị bỏ qua.

Tống Tân đứng dậy, nói với Trọng Phong: “Hiện giờ chúng ta đã tìm được bốn con số, 8531.”

Trọng Phong cười xán lạn: “Tất cả đều nhờ em tìm được.”

“Là chúng ta cùng nhau tìm được.” Tống Tân chỉ chỉ phía cửa: “Chúng ta ra xem”

Mật mã bình thường đều là bốn đến sáu số, hiện giờ tìm được bốn số, cũng nên đi xem mã khóa có thay đổi gì không.

Nhưng khi Tống Tân đi tới cửa lại thấy phía trên vẫn trống không.

Cô tiện tay ấn ấn hai cái, hoàn toàn không có phản ứng.

Trong lòng có chút lo lắng, cô cau mày: “Vẫn chưa được, tìm tiếp thôi.”

Cô quay đầu, mắt nhìn về phía quyển sách chưa lật hết.

Hiện giờ đã đến lúc đi xem rồi.

Ngay khi cô đi đến bên cạnh bàn cầm lấy quyển sách kia thì một tiếng hét không quá rõ ràng đột nhiên vang lên từ bên ngoài.

Tống Tân lập tức khựng lại, mí mắt cũng giật giật... Xảy ra chuyện gì? Là có người đã ra được ngoài, sau đó gặp phải nguy hiểm ở bên ngoài, hay là trong căn phòng cũng sẽ xuất hiện nguy hiểm?

Chẳng lẽ lúc trước cô đã đoán sai, cho dù giải được mật mã cũng sẽ chết?!

Ngay sau đó lại có tiếng đập cửa, Tống Tân buông quyển sách đi tới cửa, ghé tai lên cửa cẩn thận nghe. Chỉ nghe thấy dường như từ phía trước chéo trái có người hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Vừa rồi ai hét thế, xảy ra chuyện gì rồi?!”

Nhưng sau đó chỉ có sự yên tĩnh, không ai trả lời.

Chẳng lẽ người vừa hét lên... Đã chết rồi?

Tống Tân liếc nhìn quyển sách trên bàn, sau đó nói với Trọng Phong: “Chúng ta cẩn thận tìm lại một lần nữa xem, ngoại trừ tìm con số, có bất cứ cái gì khả nghi cũng không thể bỏ qua.”

Hai người liền kiểm tra lại những thứ vừa tìm thêm một lượt, tìm xong trong phòng bọn họ lại cùng nhau tháo giường gỗ ra.

Mặc dù tháo nó khiến người dính đầy bụi, nhưng đồng thời cũng thu được kết quả không tồi... Trọng Phong phát hiện ra một con số 4 ở dưới chân giường.

Con số này giấu rất kỹ, nằm ở dưới đất còn bị chân giường đè lên. Bốn chân giường chống đỡ cả giường, nếu như không tháo hẳn giường ra thì đúng là không thể nào tìm thấy được.

Cho dù là nâng giường lên cũng rất ít người sẽ chú ý đến những nơi thế này.

Hiện giờ đã có năm con số, Tống Tân lại cắt thêm một chút vải, dùng vải thấm hút hết máu trong bồn cầu ra.

Nhưng trong này cũng không có gì, chỉ còn lại quyển sách vẫn đang đọc dở kia mà thôi.

Mặc kệ có nguy hiểm hay không, cô cũng phải được đi xem mới được.

Tống Tân vứt đồng vải thấm máu xuống. Lúc đi ngang qua bồn cầu, bước qua cái đầu người bị đặt trên mặt đất kia.

Đi tiếp được hai bước, trong đầu cô đột nhiên nảy ra một suy nghĩ, liền dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm cái đầu người kia.

Trọng Phong đứng ở cửa, nghiêng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Tống Tân nhìn đầu người nói: “Em nghi trong đó có.”

Trọng Phong lập tức cất bước đi đến, ngồi xổm xuống trước đầu người, chỉ vào miệng nó: “Chỗ này à? Để tôi xem.”

Tống Tân còn chưa kịp ngăn, anh đã nhặt tám vài lúc trước dùng để bọc đầu người lên lót tay cạy miệng cái đầu kia ra.

Anh phải dùng sức một chút, mới có thể cạy được miệng nó ra.

Ngay sau đó anh ngửa đầu cười với Tống Tân: “Đúng là có thật, em thật lợi hại.”

Tổng Tân cũng cười, ngồi xuống trước mặt anh, dùng vài quấn ngón tay lỏ thứ trong miệng cái đầu ra.

Đó là tờ giấy được gấp lại, bởi vì dính máu và nước bọt mà biến thành màu hồng nhạt. Tổng Tân khẽ thở phào, nhỏ giọng nói: “Đây hẳn là con số cuối cùng rồi!”

Tờ giấy này bị gấp thành hình vuông tầm 2cm, Tổng Tân đặt nó xuống đất, từ từ mở ra.

Tổng cộng gấp bốn lần, cô lần lượt mở nó ra, khi mở đến lần cuối cùng thì quả thực nhìn thấy con số.

Mà khi cô hoàn toàn mở được tờ giấy ra thì nhìn thấy bên trong còn bọc một tấm thẻ nhỏ màu bạc.

Tấm thẻ hình vuông khoảng 1cm, độ dày còn mỏng hơn sim điện thoại một chút.

Tổng Tân cầm nó lên lật xem, ở mặt sau có chút đường vân con chip.

Không phải mật mã, nhưng dường như cô biết nên dùng nó ở đâu rồi.

Cô cầm Chip nhanh chóng đi ra ngoài, đi đến trước mã khóa, đưa Chip đến gần màn hình, sau đó từ từ di chuyển từ trên xuống dưới, từ trái sang phải.

Khi Chip đến gần cuối mã khóa liền ‘Tít’ một tiếng, bàn phím lúc trước chưa hiển thị giờ đã xuất hiện!

Trên bàn phím 9 ô, tổng cộng xuất hiện bốn con số, số đầu tiên của hàng đầu tiên là 2, số thứ ba của hàng hai là 3, hàng ba thì có hai số là 6 và 8, ở giữa để trống

Tổng Tân vừa nhìn thấy thế liền hiểu chúng nó muốn cô làm gì.

Đây là câu hỏi thường xuất hiện trong toán tiểu học học, yêu cầu học sinh dùng điền đủ từ 1 đến 9 vào chín ô, tổng của hàng ngang hàng dọc cùng hàng chéo phải giống nhau, không được lặp lại.

Câu hỏi rất đơn giản... Có thể là chúng nó không muốn dùng câu hỏi quá phức tạp làm khó học sinh khoa Văn?

Nhưng hiện giờ vấn đề lớn nhất là, Tổng Tân còn thiếu một số, hơn nữa không biết trình tự sắp xếp của mật mã.

Mà bây giờ chỗ có thể tìm chi còn mỗi quyển sách kia thôi.

Cô đi tới cầm quyển sách cầm lên, nghiêm túc lật ra tờ đầu tiên.

Những tờ đã xem qua cô vẫn xem lại một lần, khi sắp sửa lật đến trang mới thì khựng lại một chút rồi mới đưa tay lật sang.

Mấy tờ đằng sau đều trống không, chỉ có nội dung bình thường của quyển sách. Nhưng chẳng mấy chốc, bức vẽ tiếp theo liền xuất hiện trước mắt cô.

Trọng Phong dường như cũng cảm nhận được tâm trạng của cô, tay trái hơi đặt lên miều đao, yên lặng đi đến bên cạnh Tổng Tân, đôi mắt nhìn cô chăm chăm.

Trên trang giấy này là cái bóng hình người lớn hơn nữa, nhưng khác với những trang trước là nó không còn là màu xanh đen do bút bị bôi lên nữa.

Trên mặt nó có ba chỗ trống, đại diện cho hai mắt cùng miệng.

Đôi mắt nhếch lên về hai bên, hơi uốn lượn, miệng cong cong dài nhỏ như trăng khuyết, kéo ra cực kỳ lớn... Mặc dù bức tranh rất đơn giản nhưng lại có thể khiến Tổng Tân cảm nhận được là nó đang cười.

Cô lật tiếp, mấy tờ sau, cả trang giấy như chỉ chứa gương mặt phóng đại ấy.

Nó vẫn đang cười, rõ ràng chỉ là hình vẽ trên trang giấy nhưng Tổng Tân lại thấy trong lòng không thoải mái.

Cô chỉ đành cẩn thận nhìn, để tránh bất cẩn để lộ đầu mối.

Đến khi chắc chắn không có đầu mối gì mới tiếp tục xem tiếp. Nhưng lần này lật thêm hơn mười trang cũng không thấy hình vẽ nào nữa, ngay cả một nét bút cũng không có.

Cô có chút nghi ngờ, lật nhanh hơn nữa, đến tận khi sắp xem hết quyển sách này rồi cũng không thấy loại hình vẽ này nữa.

Cứ thế thôi há?

Tổng Tân cau mày, xem xong những trang sách cuối cùng, trong lòng cũng dần dần căng thẳng.

Nhưng khi cô lật đến tờ cuối cùng, niềm vui bất ngờ xuất hiện...

Ở trang bìa cuối cùng vẽ một biểu đồ nho nhỏ!

Trên cùng một trục hoành là những cột hình chữ nhật với độ dài khác nhau, có rất thấp, có rất cao. Trục hoành kéo dài về bên phải, phía cuối là một mũi tên nhỏ.

Không cần phải nói, đây nhất định thứ tự của mật mã... Độ cao của những cột hình chữ nhật này đại biểu cho những con số lớn nhỏ.

Nhưng chúng nó nhìn có vẻ như không được đo với số liệu chính xác, bởi vì khi Tổng Tân so cột thấp nhất với những cột còn lại, lại phát hiện có một cột cao hơn một nửa.

Nhưng mật mã không có số lẻ, nếu như các cột đều vẽ theo tỉ lệ thì không thể nào cao hơn nửa cột được.

Đương nhiên, cô cũng đoán không chỉ đơn giản như vậy, nếu không chẳng may người chơi tìm được tám biểu đồ này đầu tiên, sau đó dựa theo tỉ lệ tính ra những con số còn lại, thì không cần đi tìm manh mối khác rồi.

Những cột hình chữ nhật này chỉ có thể khiến người ta nhìn ra cái nào cao cái nào thấp, sau khi tìm được mật mã mới có thể dựa theo lớn nhỏ của con số áp lên, tìm ra thứ tự của mật mã.

Nhưng... Sớm biết từ cuối cùng mới có manh mối, mới vừa cô rồi lật từng trang lâu như vậy làm gì?

Tiếp theo, lại phải đi tìm mật mã cuối cùng rồi.

Cô thờ dài, quay đầu lại nói với Trọng Phong: “Lại tìm thêm một lần thôi.”

Trọng Phong chớp mắt, đưa tay vỗ vỗ đầu cô, ôn hòa cười nói: “Dừng gấp.”

Tuy động tác vỗ đầu này của anh hoàn toàn không an ủi được Tổng Tân, nhưng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của anh tâm trạng cô lập tức tốt hơn nhiều rồi.

Cô gật đầu, nói: “Lần này nhất định có thể tìm được, chúng ta sẽ mau chóng...”

Tổng Tân đột nhiên ngừng lại, ngay sau đó vỗ trán một cái, nói: “Đúng rồi, không ai nói mật mã bắt buộc toàn là số!”

Từ những bức tranh kia không nhảy ra con quỷ nào cũng chẳng đưa ra bất cứ manh mối gì, vậy nó tồn tại có ý nghĩa gì? Chỉ dùng để kéo dài thời gian của người chơi thôi sao?

Cô một lần nữa cầm quyển sách kia lên, nhanh chóng lật qua những bức vẽ, đếm số lượng.

Tổng cộng sáu bức tranh... Mà hai tờ cuối cùng đều có ba chỗ trống là đôi mắt cùng miệng.

Sáu cái bức tranh, sáu chỗ trống, nếu quả thật như cô đoán thì con số cuối cùng... Hẳn là 6.

“853146...” Cô khẽ đọc một lần, dùng bút đánh dấu thứ tự của nó trên biểu đồ.

Thứ tự của mật mã là, 364815.

Kế tiếp, là bước cuối cùng!

Tổng Tân cầm giấy bút đi đến khóa mật mã, nhanh chóng tính ra những ô trống cần điền.

Thứ tự của chín ô là 294 / 753 / 618.

Cô ngẩng đầu nhìn Trọng Phong, cười nói: “Chúng ta có thể ra ngoài rồi.”

Cô nhập toàn bộ mật mã vào, sau đó khi ấn năm ô liền nghiêng người nói: “Ô cuối giao cho anh.”

Trọng Phong bật cười, gật đầu, tiến lên ấn ô cuối cùng.

“Cụp” một tiếng, cửa phòng bật ra một khe hở nhỏ.

Tổng Tân đưa tay kéo cửa ra, cùng Trọng Phong đi ra ngoài.

Nhưng trò chơi lần này còn chưa kết thúc, sau khi đi ra cô mới biết, căn phòng nhốt các người chơi xếp thành vòng tròn vây xung quanh một sảnh lớn. Mà ở đại sảnh còn có một cánh cửa chính bị khóa, trong sảnh cũng trưng bày rất nhiều thứ.

Tổng Tân chưa kịp nhìn kỹ đã nghe thấy cửa phòng bên trái được mở ra.

Cô quay đầu nhìn, lại thấy Bạch Thần mở cửa phòng, từ bên trong đi ra.

p/s: Ngu toán mà gặp mấy trò cứ giải mã kiểu này chắc hết m thanh xuân =v=

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Editor: mèo

“Ồ, hai người ra rồi à?” Bạch Thần cười híp mắt, nhưng sau khi nhìn quanh một lượt thì vui vẻ liền biến mất: “Sao lại còn một tầng nữa?”

Cách bài trí trong sảnh lớn cực kỳ cổ xưa, bức tường vốn là màu trắng đã biến vàng, có nơi còn có chút chấm lấm tẩm màu đen khả nghi, khiến người ta liên tưởng đến vết máu đã khô.

Ở giữa là hai hàng ghế xếp đối diện nhau, vừa khéo mười cái, là loại ghế gỗ nhìn có vẻ rất cũ. Ngoài ra góc tường còn đặt vài bình hoa, hoa trong bình đã héo từ lâu.

Giữa hai hàng cái ghế có một cái bàn gỗ, trên bàn... Đặt mười con dao và một đĩa hoa quả đã khô quắt.

Mặt tường chỗ cửa chính đặt một chiếc tủ đứng, trên tủ là một thiên sứ bằng đồng.

Cửa chính là loại cửa hai cánh bằng sắt cực kỳ chắc chắn, trên cửa là loại khóa thông minh... Không có mật mã bàn phím, chỉ có một chỗ cảm ứng nhỏ, vừa nhìn đã biết là phải quét thẻ mới mở được cửa.

Tổng Tân nhìn qua một vòng, mới nói: “Chúng ta phải tìm một chiếc thẻ mở cửa chính.”

Bạch Thần gật đầu, chỉ đồng dao đặt trên bàn, ra hiệu đi qua đó xem

Mười con dao chia làm hai hàng, mũi dao hướng vào nhau, đặt chính tề hai bên bàn. Giữa bàn là hoa quả đã khô quắt, có táo có bồ đào còn có mấy quả chuối.

Bạch Thần cầm một con dao lên nhìn, nhỏ giọng nói: “Là một con dao bình thường, nhưng chúng ta tổng cộng mười người, nơi này lại có đúng mười con dao... Không thì chúng ta nhân lúc chưa ai giấu hết dao đi?”

“Được, giấu ở đâu?” Tống Tân hỏi.

Cô có nhần không gian, nhưng cô cũng không tin Bạch Thần, không dám tùy tiện cho anh ta biết đạo cụ của mình.

Bạch Thần nghĩ nghĩ, nói: “Giấu vào căn phòng bí mật của tôi, trong phòng có hốc tối.”

Anh ta nói xong, liền đưa một con dao cho Tống Tân, tự mình cũng cầm một con dặt vào lưng quần, dùng áo che lên, sau đó cầm hết dao trên bàn lên: “Toi không cầm được nhiều như vậy, ba con còn lại cô cầm đi.”

Tống Tân cầm dao cùng anh ta đi vào phòng, thấy phòng anh ta khác hoàn toàn với phòng cô. Ví dụ như tường, tường căn phòng này đã lộ ra cả gạch bên trong, hốc tối anh ta nói chính là những chỗ có thể rút được gạch ra.

Bốn cục gạch này phân bố ở những nơi khác nhau trên tường, nhìn có vẻ cũng không có quy luật gì, hẳn là cần tìm được manh mối chỉ dẫn khác trước mới có thể tìm được chúng nó.

Tám con dao còn lại đều bị nhét vào bốn ô, sau khi bịt gạch lại thì nhìn từ bên ngoài gần như không nhận ra điểm khác thường.

Ngay khi Bạch Thần nhét viên gạch cuối cùng thì bên ngoài truyền vang lên tiếng bước chân đến gần.

Anh ta lập tức dùng sức nhét vào, xoay người dựa vào cạnh tường, cười nói với Tống Tân đứng cạnh: “Đây chính là phòng bí mật của tôi, phòng của cô không giống thế này đúng không?”

Chờ anh ta nói xong, hai người giả vờ như đến giờ mới nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Chẳng mấy chốc sau con nhỏ kia đi tới cửa, ngó vào phòng nhìn nhìn, cười nói: “Bảo sao bên ngoài không một bóng người, thấy cửa bên này mở, em qua đây xem.”

Nói xong nó liền đi vào, nhìn nhìn khắp nơi, nói: “Nơi này quả nhiên không giống phòng em nha, phòng em có một con rối nhựa, tháo bung bét ra cũng không tìm được manh mối, còn tường là nó chỉ có tác dụng trưng bày. Kết quả, hai người đoán xem tác dụng của nó là gì?”

Bạch Thần nhướn mày: “Gì?”

Con nhóc thờ dãi: “Thật sự không ngờ, trên ngón tay của nó có vân tay, cái màn hình kia không hiển thị số, cũng không có bất kỳ chỗ nào để ấn vân tay vào, nhưng kì lạ là phải dùng vân tay đây kích hoạt mới mở ra được.”

Tống Tân nhớ tới con chip trong cái đầu người ở tự phòng mình, nghĩ thầm mặc dù cái đầu kia có hơi đáng sợ nhưng đồ không khó tìm như vậy. Vân tay trên tay con rồi... Bình thường đúng là không ai có thể nghĩ đến.

“Đi ra ngoài trước đã, chúng ta đi gõ cửa hỏi xem những người khác thế nào rồi.” Bạch Thần nói với Tống Tân: “Lúc trước tôi nghe thấy có tiếng hét, chỉ sợ là có người gặp bất trắc rồi.”

Tống Tân gật đầu: “Tôi cũng nghe thấy.”

Con nhóc kia cũng nói: “Em cũng nghe thấy, còn có người hỏi xảy ra chuyện gì, sau đó thì không thấy nói gì nữa.”

Bọn họ cùng đi ra ngoài, Bạch Thần đi đầu gõ cánh cửa cách vách, lớn tiếng hỏi: “Này, người ở trong còn sống không?”

Mấy giây sau, có tiếng đáp lại từ bên trong: “Tôi sắp ra được rồi!”

Tống Tân thì gõ cửa bên kia... Lúc trước cô nghe được tiếng hét, dường như là từ hướng này.

Ngay sau đó, trong cửa cũng vang lên tiếng gõ cửa, người nọ ở bên trong hô to: “Ài, có người đi ra ngoài được rồi à? Giúp tôi một chút, tôi không tìm được manh mối!”

Con nhóc cũng đi gõ một cánh cửa khác, đúng lúc này lại có một căn phòng nữa mở được cửa.

Đội sau khi bọn họ gõ cửa hết tất cả các phòng thì chỉ có hai gian phòng không đáp lại.

Nhưng nơi này tổng cộng có mười gian phòng, Trọng Phong và Tống Tân lại chung một phòng, cho nên có một căn trống không, cộng thêm một người chơi đã chết, vậy nên có hai phòng không ai đáp lại mới là bình thường... Nếu có thì mới thực sự kinh dị.

Nhưng lúc trước rõ ràng có người hét lên, sau đó lại hoàn toàn im thin thít. Không chết thì hẳn cũng là bị thương hay gì đó, nhưng hiện giờ tiếng đáp lại trong mỗi phòng đều cực kỳ bình thường.

Kỳ lạ nhất là, tất cả mọi người đều nói bọn họ có nghe thấy tiếng hét, nhưng trong số họ không ai gặp bất kỳ chuyện nguy hiểm gì, càng không hét lên.

Những người đã ra được lại càng không.

Bạch Thần ra về sợ hãi mà xoa hai cánh tay: “Ai nha, tôi nôi da gà rồi này, có khi nào là... Ma không?”

Không ai đáp lại lời nói nhảm nhí của anh ra, người chơi để tóc húi cua vừa ra được đi về phía tù nhìn có vẻ dễ giấu đồ nhất, cũng cẩn thận kiểm tra một lượt.

Tù là loại tù gỗ cao tầm nửa người, tổng cộng ba chiếc, đặt cạnh nhau.

Con nhóc cũng tìm cùng anh ta. Rút kinh nghiệm từ con rối nên thứ đầu tiên nó kiểm tra tượng thiên sứ đặt trên tù.

Tống Tân liền cùng Trọng Phong đi về phía chiếc bàn giữa phòng.

Dao trên bàn đã bị giấu đi hết, hiện giờ chỉ còn lại đĩa trái cây.

Dựa theo nguyên tắc không thể bỏ qua bất cứ chi tiết nào, cô cầm từng quả lên nhìn.

Không ngờ cô thật sự tìm thấy trên vỏ một quả táo lại khác một chữ....”Ồ” rất nhỏ.

Chữ này hiển nhiên không thể nào là từ đơn được, trước sau nó hẳn là sẽ còn những chữ khác.

Lúc này mọi người nên hợp tác tìm manh mối trước, vì vậy cô cũng không giấu, nói chuyện này cho những người khác.

Bạch Thần nói: “Hẳn là một câu, ví dụ như thê ra vào ở chỗ xxx. Nhưng chữ này rất nhỏ, mọi người tìm nên nhìn cẩn thận một chút.”

Tống Tân và Trọng Phong tiếp tục tìm trên đĩa hoa quả, những người khác cũng tự tách ra tìm. Mấy phút sau, lại có thêm hai căn phòng nữa mở được cửa.

Có thêm hai người chơi, đương nhiên tìm cũng nhanh hơn một chút.

Không lâu sau, Bạch Thần liền tìm được một chữ “Trong”.

Giờ chỉ còn lại hai người cuối cùng, những người ở bên ngoài tính thời gian, từ lúc bọn họ vào trò chơi đến giờ hẳn là đã hơn một tiếng rồi.

Tống Tân tìm xong hoa quả, liền kiểm tra cái bàn một lượt. Lúc đứng lên liếc thấy đồng chuối kia, liền sực nghĩ đến chuyện bóc vỏ chuối ra.

Theo lý mà nói, vỏ chuối còn nguyên thể kia không thể nào viết chữ bên trong được, nhưng ở nơi này chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Trong lúc cô đang bóc chuối, một người chơi hô lên: “Đậu má, ở đây có hai chữ!”

Những người khác lập tức buông đồ trong tay xúm lại nhìn, chỉ thấy trong tay anh ta cầm một mảnh lá khô rơi xung quanh bình hoa.

Phía trên lá là hai chữ nhỏ....”Bụng”.

Sau khi mọi người nhìn thấy hai chữ này, đầu tiên là sững sờ, sau đó là im lặng.

Một lát sau, mới có người nói: “Ồ, trong, bụng, ghép lại với nhau chẳng phải là... Ồ trong bụng sao?! Chẳng lẽ, giống như trong phim kinh dị, là ở trong bụng một trong số chúng ta à?”

Tống Tân lập tức nghĩ tới mười con dao đặt trên bàn.

Cô siết chặt tay, gằn giọng: “Chưa chắc, có thể là chỉ cái khác... Cứ tìm thêm chữ cái đã.”

Bạch Thần nói: “Cho dù thực sự ở trong bụng ai thì chúng ta cũng phải tìm được tất cả các chữ mới mới xác định được người đó là ai.”

Có người tò mò hoảng hốt: “Tôi đột nhiên nghĩ đến tiếng hét lúc trước, chẳng lẽ là bởi vì ai đó bị nhét thê vào trong bụng nên mới kêu lên?”

“Vậy trên bụng sẽ có vết thương?” Có người hỏi.

Bạch Thần cười: “Sao có thể đơn giản như vậy, đừng đoán bừa, tìm được những chữ khác rồi nói sau.”

Những người chơi khác bắt đầu đi cau mày, tiếp tục đi tìm, tuy nhiên cũng có vẻ rất lo lắng.

Tống Tân nhìn người chơi đều có vẻ rất khỏe mạnh kia, trong lòng thầm nghĩ, thê mở cửa sao có thể ở trong bụng người chơi chứ?

Tuy chúng nó không đảm bảo 100% trò chơi sẽ tiến hành công bằng, nhưng cũng chưa bao giờ xuất hiện hiện tượng bất công.

Mà nếu như tùy tiện chọn một người chơi, nhét đồ vào cơ thể, sau đó lại nói cho những người khác đồ các người muốn tìm ở trong bụng người kia kia, không phải tương đương với chuyện muốn giết người ta sao?

Làm vậy đối với người chơi ấy thật sự quá không công bằng.

Hơn nữa, nếu thật sự làm vậy, người chơi bị giấu đồ trong bụng nhất định sẽ bởi vì sợ hãi và chột dạ mà biểu hiện khác thường, những người khác không cần tìm manh mối cũng có thể tìm ra người này rồi.

Chúng nó không chỉ muốn bọn họ tự giết lẫn nhau, mà còn phải thú vị. Chuyện làm giảm tính thú vị này hẳn là sẽ không làm?

Tống Tân vừa vừa, vừa bóc vỏ quả chuối cuối cùng.

Cô không có quá nhiều hi vọng, thể nhưng trên thịt chuối lại thực sự có hai chữ nhỏ”Nội gián”.

Nội gián? Ở trong bụng nội gián?!

Tống Tân ngẩn người, còn tưởng mình bị hoa mắt. Đây không phải trò chơi thoát khỏi mật thất ư, sao lại có gián?

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61

Editor: Mèomỡ

Tổng Tân ngẩng đầu nhìn những người chơi đang tìm kiếm, dẫn đo một lát mới cất lời: “Tôi tìm được chữ rồi.”

Nếu thật sự giống như cô nghĩ, vậy tất cả người chơi đều có khả năng biến thành nội gián. Cho dù là đồng đội như Bạch Thần, cũng tạm thời không thể tin.

Thay vì chỉ nói cho một người không thể tin, không bằng để tất cả mọi người cùng biết.

Các người chơi khác nghe Tổng Tân nói vậy liền vội vàng đi tới. Cô cũng đồng thời quan sát sắc mặt bọn họ, nhưng tạm thời không nhìn ra cái gì khác thường.

Khi mọi người nhìn thấy hai chữ “Nội gián” trên thân chuỗi đều tò mò về kinh ngạc.

Chẳng ai ngờ, trong trò chơi thoát khỏi mật thất mà vẫn có nội gián!

“Sao lại thế này...” Một người chơi kinh ngạc cầm quả chuỗi giờ lên trước đèn nhìn rất lâu.

Bạch Thần trầm ngâm một lúc mới nói: “Đúng rồi, lúc trước không phải mọi người đều nói là có nghe thấy tiếng hét sao. Tôi nghĩ rằng trong chúng ta có một người chơi đã chết, nội gián không phải người chơi, là vật thay thế.”

Tổng Tân chợt nhớ tới bóng đen vẽ trên quyền sách trong mật thất.

Cô ngẫm nghĩ lại hỏi: “Trong mật thất của mọi người, có hình vẽ hay đồ vật gì quái dị không? Sẽ khiến người ta cảm thấy không thoải mái ấy.”

“Có.” Cô vừa dứt lời thì con nhóc kia lên tiếng: “Trên trần nhà có một cái chấm đen, ban đầu em cũng không để ý lắm, lần đầu nhìn thì nó ở một phần ba trong khoảng cách giữa vách tường và đèn điện, một lát sau em tình cờ nhìn lại thì phát hiện nó đã chạy tới chính giữa. Em còn tưởng là mình nhớ nhầm bởi vì lần đầu nhìn xong cũng không để ý, rất có thể là nhớ nhầm vị trí. Nhưng lần thứ ba em nhìn đến nó thì nó đã chạy tới dưới đèn điện rồi, lần này em mới chắc chắn là nó có vấn đề. Sau đấy không lâu thì nghe thấy có tiếng hét, rồi từ sau đấy trở đi nó không di chuyển nữa.”

Con nhóc kia nói xong thì một người chơi khác cũng lên tiếng: “Phòng tôi cũng có chút kỳ quái, vòi nước trong nhà vệ sinh luôn chảy ra nước màu đỏ. Ban đầu tôi tưởng nó bị gì, ai ngờ sau đấy nó nhỏ nước càng ngày càng nhanh, màu cũng càng ngày càng đậm, nhìn như máu chảy vậy. Cứ để nó nhỏ như vậy rất có thể nước sẽ tràn ra ngoài. Tôi vốn định thử tắt nó thì lại nghe thấy tiếng hét. Giờ nghĩ lại... Hình như từ sau tiếng hét ấy thì nó liên duy trì tốc độ, không chảy ra nhanh hơn nữa.”

“Phòng tôi cũng có...”

Các người chơi lần lượt thuật lại sự kỳ lạ trong phòng mình. Nhờ có hai người kể trước, bọn họ cũng dần nhận ra những hiện tượng kỳ quái kia dường như đều biến mất từ sau tiếng hét.

“Nếu đúng như mọi người nói.” Bạch Thần sờ cằm, nói: “Trong mật thất, mỗi người chúng ta thật ra đều suýt gặp nguy hiểm. Ví dụ như anh... Có thể vòi nước không ngừng chảy ra máu chính là máu chốt, nếu như anh tắt nó đi, vậy người chết chính là anh.”

Một người nữa lại nói: “Cho nên mỗi căn phòng đều có nguy hiểm nhưng nó chỉ kích hoạt một lần, chỉ cần một người chạm phải nguy hiểm thì những người khác đều an toàn. Mà người chạm phải thì đã bị thử khác thay thế rồi!”

Tổng Tân hỏi: “Có người nghe ra tiếng hét phát ra từ hướng nào không?”

Cô hơi liếc qua một người đàn ông mặc T-shirt trắng.

Lúc ấy ở trong mật thất, cô mơ hồ nghe thấy tiếng hét dường như phát ra từ hướng phòng người này.

Nhưng bởi vì cách cửa và tường rất dày, cô cũng không chắc có đúng hay không.

Mà hiện giờ sắc mặt người chơi này nhìn có vẻ không khác gì những người khác, chẳng có gì kỳ lạ.

Những người khác đều tự nói hướng mình nghe được, kết quả lại phát hiện, nếu đúng như bọn họ nói thì vị trí tạo thành một vòng tròn, trung tâm là ở đại sảnh.

Lúc này, một cánh cửa mật thất mở ra, người chơi bên trong vội vàng chạy ra, về mặt kích động: “Mẹ nó cuối cùng cũng ra được rồi!”

Còn một người cuối cùng.

Bạch Thần đi đến trước mật thất, gõ cửa hỏi một tiếng: “Trong đấy sao rồi? Xong chưa?”

Bên trong vang lên tiếng cười bất lực: “Tôi không biết... Tôi còn thiếu một số, tôi thật sự không tìm được!”

Bạch Thần hô to: “Tìm khắp nơi xem, đừng chỉ tìm số, nhìn xem có hình vẽ đặc thù nào không, mật mã nhắc nhở không nhất định là số Ả rập!”

“Tôi tìm tiếp...”

Người chơi phía ngoài nói lại cho người chơi vừa ra những manh mối trước mắt tìm được. Người người chơi này cũng nói trong mật thất của anh ta cũng xuất hiện hiện tượng quái lạ.

Các người chơi thương lượng, quyết định kiểm tra một lượt tất cả các mật thất đã mở.

Trước khi vào mật thất con nhóc kia đi đến bên cạnh Tổng Tân, nở một nụ cười ngọt ngào với cô, nhưng lại cố ý lớn tiếng nói: “Thật kỳ lạ, tại sao người thoát ra lại nhiều hơn số mật thất được mở nhỉ? Không phải mỗi người một phòng sao?”

Nó nói xong, lại nhìn về phía Trọng Phong: “Còn anh zai này nữa, không nói nhiều, màu mắt cũng rất kỳ quái. Có khi nào, nội gián chính là anh ta không?”

Trọng Phong cúi đầu nhìn nó, trên khuôn mặt không cảm xúc bỗng xuất hiện một nụ cười lạnh: “Ồ? Định châm ngòi ly gián?”

Con nhóc kia sùng sốt, định mở miệng giải thích, nhưng không đợi nó nói gì, ngón cái tay trái Trọng Phong liền hơi đẩy miều dao lên, tiếng dao ra khỏi vỏ sắc lẹm vang lên.

Anh nghiêng đầu, đôi mắt màu đỏ hơi nheo lại đầy nguy hiểm, nhìn chằm chằm nó, chậm rãi nói: “Có muốn thử cực xem trước khi chết dưới dao mình nói được mấy chữ không?”

Tổng Tân hơi ngạc nhiên vì hành động của Trọng Phong, còn con nhóc kia đã sợ đến mức hóa đá rồi.

Những người khác đều dừng bước, cảnh giác nhìn hai người.

Tổng Tân sau chút ngạc nhiên đã hoàn hồn. Trọng Phong nghe con nhóc kia nói vậy, biết dùng tính cách của anh sẽ không ứng phó được nên đã thay đổi một tính cách khác rồi.

Tính cách lưu manh này vốn không định phân trần đúng sai với đối phương. Cho dù câu hỏi về số lượng mật thất con nhóc kia đưa ra thực sự hợp lý, nhưng anh hoàn toàn không có ý muốn giải thích hoặc che giấu, giống như chỉ đơn thuần muốn giết nó mà thôi.

Như vậy thật ra cũng rất tốt, không cảnh cáo nó sợ là sau này nó sẽ lại cố ý dẫn nghi ngờ về phía bọn họ.

Tổng Tân không ngăn cản Trọng Phong, mà con nhóc cũng thực sự không ngờ anh lại thẳng thừng tỏ vẻ muốn giết mình, cũng đành lùi về phía sau vài bước, cẩn thận nói một tiếng: “Em xin lỗi.”

Tuy nói trong lòng nó có ý sử dụng đạo cụ giết người đàn ông này, nhưng nếu bây giờ dùng hết đạo cụ thì lúc cướp đạo cụ vô địch sẽ rất khó bảo vệ được bành tân.

Cho nên, nó sáng suốt lựa chọn xin lỗi.

Nhưng nó xin lỗi cũng chỉ là xin lỗi vì đã đoán Trọng Phong là nội gián.

Câu hỏi nó đặt ra vẫn là vấn đề.

Có một người chơi nói: “Em xin lỗi là đúng, không nên tùy tiện đoán người khác là nội gián, hiện giờ tất cả mọi người đều có hiềm nghi. Bởi vì anh ta không thích nói chuyện liền đoán anh ta là nội gián, thực sự quá vô đoán. Nhưng tôi cũng muốn hỏi, tại sao người bên ngoài lại nhiều hơn số mật thất đã mở? Hơn nữa trong hai căn mật thất đóng đều không có người?”

Tổng Tân khẽ ấn mu bàn tay Phong Trọng xuống, miêu tả lại vào vó.

Khi anh quay đầu lại cười với cô, Tổng Tân biết anh đã biến về thành chính anh.

Nhìn nụ cười ôn hòa như ánh mặt trời của anh, Tổng Tân cũng cười, nghĩ một lát, nói: “Có chuyện nhất định phải nói cho mọi người, tôi và anh ấy ở chung một mật thất, bởi vì anh ấy không phải con người, là đạo cụ đặc biệt của tôi.”

Khi cô nói ra những lời này, quả nhiên thấy được vẻ bàng hoàng của những người chơi còn lại.

Mà Tổng Tân trong lòng cũng thờ dài một hơi... Sau này cũng không cần giấu nữa rồi.

“Không phải con người? Là sao?” Một người chơi kinh ngạc hỏi.

Tổng Tân nhìn về phía anh ta: “Cụ thể tôi không thể nói, nhưng nếu mọi người không tin, có thể nhìn cổ tay anh ấy.”

Cô nói xong liền cầm tay trái Trọng Phong, vén ống tay áo của anh lên, lộ ra bao cổ tay bên trong sau đó lại tháo bao cổ tay, phía dưới chỉ là một chiếc dây nhìn gần giống vòng tay mà thôi.

“Trên cổ tay mỗi người chơi đều có một vòng tay màu đen không thể tháo ra, cái này đủ để chứng minh lời tôi nói rồi.” Tổng Tân nói: “Những chuyện khác tôi sẽ không nói thêm nữa.”

“Chuyện này...” Có người trợn mắt há hốc mồm: “Thật sự không có vòng tay này, quá thần kỳ. Cô làm thế nào mà lại tìm được loại... Đạo cụ này vậy?”

Tổng Tân nhướng mày, nhìn anh ta không nói gì.

Người chơi này lập tức nhận ra mình hỏi trúng vấn đề cô không muốn trả lời, cười cười nói: “Không sao không sao, tôi không hỏi. Vòng tay không thể tháo ra, anh ta không có vòng tay, tôi tin những gì cô nói.”

Bạch Thần ho một tiếng, nói: “Tôi cũng tin.”

Người chơi đưa ra nghi vấn lúc đầu gãi đầu, nói: “Vậy tôi tạm thời tin... Mọi người đừng để mất thời gian nữa, hành động thôi.”

Những người khác cũng không nói thêm gì, lục tục vào căn mật thất đầu tiên.

Người chơi trong căn mật thất này kể lại đại khái quá trình mình tìm manh mối một lượt, các người chơi cũng kiểm tra một vòng, sau đó liền chuyển qua căn mật thất thứ hai.

Đợi đến khi mọi người rời khỏi căn mật thất thứ hai thì người chơi cuối cùng cũng giải được mật mã, mừng rỡ đi ra.

Chín người chơi cuối cùng đã có mặt đông đủ, nhưng kế tiếp còn một vấn đề chờ bọn họ.

Bọn họ đã xem qua tất cả các căn mật thất một lượt nhưng không thu hoạch được gì, đành quay lại đại sảnh, ngồi vào mười chiếc ghế ở đó.

Bạch Thần nói: “Tôi có một đề nghị... Từng người nói lại xem ngày hôm qua trên bàn cơm chúng ta đã nói gì, tuy rằng chưa chắc đã hữu dụng.”

“Thử xem.” Tổng Tân nói, “Từ trái sang phải.”

Người chơi bên trái bèn chậm rãi nhắc lại chủ đề hôm qua từng bàn luận, kể lại tình hình địa phương mình đang ở một lần.

Sau khi anh ta nói xong, Bạch Thần đột nhiên hỏi: “Trước kia anh làm nghề gì?”

Người chơi kia hơi sững sốt, nói: “Lái máy đào ở công trường.”

“Tiếng địa phương chỗ anh nói như nào? Tùy tiện nói một câu.” Bạch Thần ngay sau đó lại hỏi.

Anh ta nghĩ nghĩ, nói một câu Tổng Tân nghe không.

Bạch Thần gật đầu, nói: “Người tiếp theo.”

Các người lần lượt nói tiếp theo thứ tự, trong đó có hai người đến từ cùng một địa phương còn có thể bổ sung cho nhau vài câu.

Mỗi lần bọn họ nói xong, Bạch Thần sẽ hỏi nghề nghiệp, một vài vấn đề ở địa phương họ ở, ví dụ như món ăn đặc sắc, địa điểm du lịch nổi tiếng nhất...

Mà sau khi một người chơi trả lời xong, hai mắt Bạch Thần bỗng nhiên sáng lên, nở nụ cười tự tin, nhìn chằm chằm đối phương, nói: “Nội gián chính là hần!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Nội gián

Editor: mềomỡ

Người chơi bị Bạch Thần cho là nội gián sững sờ, nhũn mảy, đứng dậy: “Sao lại là tôi? Chẳng lẽ tôi trả lời sai gì à?”

Bạch Thần cười nói: “Hai nguyên nhân. Một, những vấn đề tôi hỏi cho dù là dân bản xứ muốn trả lời cũng phải suy nghĩ một chút, cho dù là hỏi tiếng địa phương nói như thế nào, cũng phải nghĩ xem nói câu gì... Giống như lúc bình thường mọi người buồn chuyện với nhau vậy, muốn ai đó nói một câu bằng tiếng địa phương thì người đó chắc chắn sẽ hỏi trước xem là phải nói câu gì, hoặc tự ngâm nghĩ trong đầu xem nói như thế nào. Kể cả người chơi vừa rồi, tôi bảo anh ta tùy tiện nói một câu bằng tiếng địa phương, anh ta chẳng phải cũng phải nghĩ một lát mới nói sao? Tôi hỏi anh hai vấn đề, đầu tiên là nghề nghiệp. Anh nói mình mở cửa hàng tạp hóa. Nhưng sau đó, tôi hỏi vấn đề thứ hai lại hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nghề nghiệp của anh... Tình anh đang sống hiện có bao nhiêu thành phố trực thuộc tỉnh? Tôi tin rằng người ở lâu trong một tỉnh có lẽ sẽ nhớ được tên các thành phố trực thuộc tỉnh đó, nhưng mọi người hần cũng biết, rất nhiều huyện trấn xung quanh thành phố cũng sẽ dần được đưa lên làm thành phố trực thuộc tỉnh, cho nên số lượng này sẽ thay đổi. Tôi hỏi số lượng hiện nay, chắc hẳn ngoại trừ những người làm nghề có liên quan thì người bình thường nên nhắm lại trong đầu tên của những thành phố trực thuộc đó rồi mới có thể đưa ra đáp án. Mà anh... Tôi vừa hỏi dứt lời thì anh lập tức đáp lại, không biết mình trả lời quá nhanh sao? Đương nhiên, tôi dám khẳng định nội gián là anh còn vì nguyên nhân thứ hai. Nguyên nhân này có quan hệ với năng lực của tôi, tạm thời không tiện nói ra. Nhưng, cô ấy có thể chứng thực...”

Anh ta nói xong liền nhìn Tổng Tân: “Từ vòng đầu tiên tôi đã biết người đàn ông bên cạnh cô không phải con người rồi, đúng không?”

Đây thật sự thật, Tổng Tân liền gật đầu.

Những người khác cau mày, nhìn có vẻ đều nửa tin nửa ngờ, nhưng không ai lên tiếng.

Mà người chơi bị Bạch Thần khẳng định là nội gián chờ Bạch Thần nói xong mới tức giận đứng dậy, nhìn chằm chằm anh ta nói: “Nói hươu nói vượn, quả thật chính là nói hươu nói vượn! Không đủ logic! Trước khi đại nạn xảy ra tôi nói chuyện phiếm với bạn vừa khéo có nhắc đến đề tài này, lúc ấy chúng tôi đã đếm được có tổng cộng là mười ba thành phố trực thuộc nên mới nhớ đáp án, trả lời nhanh một chút thì sao?! Chẳng lẽ bởi vì tôi trả lời nhanh hơn, tôi liền có vấn đề à? Tôi thấy anh mới có vấn đề!”

Bạch Thần hơi dựa vào ghế, cười khế, chậm rãi nói: “Năng lực của tôi mới đúng là thứ xác định anh là nội gián, nhưng số lần sử dụng năng lực có hạn, tôi không thể sử dụng trên từng người được. Cho nên, tôi hỏi mỗi người hai câu là để loại trừ người không có hiểm nghi, chỉ cần sử dụng năng lực với những người đáng ngờ từ đó xác nhận thân phận.”

“Nói một cách khác, là năng lực của tôi mới khiến tôi hoàn toàn xác định anh là nội gián, không liên quan quá nhiều tới hai câu hỏi kia.” Bạch Thần nhìn lướt qua những người khác, mỉm cười nói: “Còn mọi người có tin tôi hay không thì phải xem chính các vị.”

Các người chơi nhìn người bên cạnh, ngay sau đó lại không hẹn mà cùng mà nhìn về phía người chơi kia.

Người bị cho là nội gián tuổi không lớn, chắc hẳn còn chưa tới ba mươi, nhưng đã có chút hói đầu.

Lúc này, trước ánh mắt nghi ngờ của mọi người, một mình anh ta đứng đó tứ cố vô thân, cực kỳ giống một ông cụ bất lực.

Anh ta vừa nóng vừa giận, còn có chút uất ức, một lúc lâu mới lên tiếng: “Anh ta nói các người liền nghe à? Tôi cũng nói tôi có năng lực nhìn thấu nội gián đấy! Tôi nói anh ta mới là nội gián, tôi dùng năng lực của tôi nhìn thấy, có phải các người cũng tin tôi không?! Một đám ngu ngốc, không có não à!”

Bạch Thần khẽ cười một tiếng: “Nhưng năng lực của tôi ở vòng đầu đã có người có thể chứng minh rồi, anh thì sao?”

Người chơi này liền vừa nhìn về phía Tổng Tân, cắn răng nói: “Ai cũng biết hai người thân nhau? Các người đã sớm hợp tác rồi, hiện giờ cùng nói dối hãm hại tôi có gì đáng ngạc nhiên?!”

So với phần nộ cùng kích động của anh ta, Bạch Thần vô cùng thông dong: “Đầu tiên, chúng ta thù không oán, tại sao phải hãm hại anh? Thứ hai, tôi quả thật hợp tác với cô ấy, nhưng các người đừng quên, thề ra vào ở trong bụng nội gián, mà thề ra vào chỉ có một, nói cách khác trong chúng ta chỉ có một nội gián. Nếu như là tôi, cô ấy sẽ nhanh chóng vạch trần tôi lấy thề hoàn thành trò chơi mới đúng, tại sao phải giúp nội gián đối phó chính đồng đội của mình chứ?”

Tổng Tân nói: “Tôi chỉ có thể chứng minh anh ta ở vòng đầu tiên đã biết người đàn ông bên cạnh tôi không phải con người, những chuyện khác, tôi không phát biểu ý kiến.”

Người chơi kia cười nhạt: “Nghe thấy chưa? Nói không chừng nội gián dựa vào điểm này nên mới tìm một nhân chứng để chứng minh lời của mình!”

“Haiz.” Bạch Thần híp mắt cười: “Anh lại sai rồi, nếu như tôi là nội gián, hơn nữa thành công khiến người khác đều tin tôi, giúp tôi cùng giết anh, như vậy, chờ sau khi mổ bụng anh lại không tìm được thề ra vào thì không phải tôi liên bại lộ à? Vậy tôi nhiều nhất chỉ có thể hại chết một mình anh, người phải chết sau đó chính là tôi.”

“Tôi tin anh.” Một người chơi đột nhiên nói.

Mọi người liền nhìn về anh ta, anh ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Tôi cũng không có bằng chứng gì khác, chỉ cảm thấy anh ta nói có lý, hơn nữa nhìn có vẻ đã tính trước, hẳn là... Có thể tin.”

Thật ra còn có nguyên nhân, nhưng anh ta không muốn nói ra.

Chính là giống như Bạch Thần nói, nếu sau khi giết chết người chơi này mà không tìm được thề ra vào từ trong bụng anh ta thì có thể chứng minh nội gián là Bạch Thần. Đến lúc đó, giết Bạch Thần, trò chơi này cũng sẽ chấm dứt.

Dù sao... Họ không tới phiên mình. Cho dù giết nhầm người, cũng sẽ không phải mình.

Thay vì để hai người kia không ngừng tranh luận tiếp, không bằng đứng hẳn về một phía có vẻ đáng tin, mới có thể nhanh chóng giải quyết vấn đề này!

Mà sau khi người chơi này phát biểu ý kiến, con nhóc kia cũng nhỏ giọng nói: “Em cũng tin.”

Người chơi hỏi đầu kinh ngạc nhìn bọn họ, vừa định giải thích, lại nghe thấy lục tục có người nói với Bạch Thần: “Tôi cũng cho rằng... Tạm thời có thể tin anh.”

Chẳng mấy chốc sau, những người chơi khác cũng đều tỏ lập trường.

Chỉ có một người đàn ông lác đầu nói: “Tôi nghe mọi người, tôi cũng không biết nên tin ai.”

Bạch Thần nhìn Tống Tân: “Vậy còn cô?”

Tống Tân nhìn mọi người một lượt, ánh mắt dừng lại ở người chơi hỏi đầu một lát.

Về mặt anh ta tuyệt vọng mà bất lực, khi cô nhìn anh ta anh ta liền dùng ánh mắt cầu cứu.

Tống Tân cảm thấy quá trình tìm ra nội gián dường như có chút quá dễ dàng, nhưng lời Bạch Thần nói quả thực có độ tin cậy tương đối cao, bởi vì cho dù anh ta hại chết người chơi này thì những người chơi khác còn sống, nếu tất cả mọi người cùng vây công một mình anh ta, anh ta cũng đừng mơ thoát được.

Cho nên...

Tống Tân nói: “Tôi cũng nghe mọi người.”

Người chơi kia lão đảo, ngay sau đó liền nổi điên, gào lên một tiếng, sử dụng năng lực của anh ta.

Trên ngón tay anh ta xuất hiện lôi điện màu lam nhạt.

Anh ta siết chặt hai đấm, đấm về phía một người chơi gần mình nhất.

“Các người muốn tôi chết, tôi cũng muốn kéo mấy người làm đệm lưng!” Anh ta gào thét, cú đấm mang theo lôi điện vung lên.

Nhưng người kia cũng sẽ không ngồi im tùy ý anh ta đánh. Người kia ngồi trên ghế, không đủ thời gian đứng người lên né, liền dùng hai chân đạp xuống đất, mượn lực ngã ngửa về phía sau.

Người chơi hỏi đầu nhắm vào vai anh ta, chỉ hơi trượt qua. Nhưng như vậy cũng đã đủ khiến quần áo cùng làn da phần vai cháy đen!

Ngay sau đó, người chơi bị tấn công lăn một vòng, sử dụng kỹ năng của anh ta.

Người chơi khác không chịu lãng phí năng lực của mình, nhưng lại có thể dùng tay chân quấy nhiễu. Khi hai người chơi kia đang đánh kịch liệt liền có người đột nhiên ném vỏ chuối qua.

Người chơi hỏi đầu mặc dù không trượt chân, nhưng lại để lộ sơ hở, sau khi hết thời gian sử dụng năng lực chẳng bao lâu sau đã bị những người khác bắt được.

Cuối cùng Bạch Thần rút con dao giấu bên hông ra, đi đến trước mặt người chơi hỏi đầu đang bị hai người đàn ông giữ chặt, không nói không rằng liền đâm thẳng vào tim anh ta.

Có người không đành lòng mà quay đầu đi, đến khi thân thể anh ta ngừng run rẩy, hoàn toàn tắt thở, mới xúm lại.

Mọi người nhìn thi thể, im lặng một lát, mới có người khẽ hỏi: “Kế tiếp... Phải mổ bụng anh ta sao?”

“Cũng đã đến nước này, đương nhiên phải mổ.” Bạch Thần cầm con dao nhỏ máu, ống tay áo cũng dính chút máu.

Anh ta nói xong, liền ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể, vén áo thi thể lên, dao găm nhắm phần bụng, cắn răng, đâm xuống.

Lúc này mới là cảnh tượng chân chính làm người ta sợ hãi, kinh khủng hơn một chút giết chết rất nhiều!

Tống Tân cảm thấy, cho dù từ nay về sau cô gặp bao nhiêu thi thể đi nữa, cũng sẽ không rợn tóc gáy bằng cảnh tượng lúc này.

Bạch Thần dùng sức rạch trên bụng thi thể một đường thật dài, máu thịt mỡ, nội tạng, lần lượt trào ra trước mắt mọi người.

Con nhóc che mắt, quay lưng đi.

Trọng Phong chớp chớp mắt, tiến về phía trước một bước, dùng thân thể của anh che khuất tầm mắt Tống Tân.

Ngay sau đó, Bạch Thần rạch dạ dày của thi thể, dịch dạ dày cùng đồ ăn chưa tiêu hóa hết lập tức trào ra, tỏa ra mùi chua khiến người ta buồn nôn.

Bạch Thần ngừng thở, hơi nghiêng đầu, sắc mặt khó coi mà dùng mũi dao tìm kiếm trong đồng nội tạng và đồ ăn.

Nhưng...

“Không có, không có!” Một người chơi đứng gần nhất kinh hãi hỏi: “Làm sao có thể, sao có thể không có! Anh ta, chẳng lẽ anh ta thật sự không phải nội gián? Chúng ta giết lầm người rồi!?”

Các người chơi không đành lòng nhìn cũng đều quay đầu, nhìn về phía thi thể máu thịt be bét này.

Nhưng đúng vào lúc này, cửa chính khóa trái trong đại sảnh đột nhiên “cạch” một tiếng. Các người chơi nhìn qua thì chỉ thấy nó chậm rãi, chậm rãi, mở ra một chút.

p/s: Năm mới năm me =v=

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Hoàn thành ván hai

Editor: mèomỡ

“Tinh tinh tinh tinh, chúc mừng chư vị người chơi đã mở được cửa mật thất!” Một âm thanh thông báo vui sướng vang lên từ bên trên.

“Đạo cụ vô địch ở ngay bên ngoài mật thất, mọi người hãy tiếp tục cố gắng nhé~ Nào, 20 phút đếm ngược.... Chính thức bắt đầu!”

Âm thanh kết thúc nhưng không người chơi nào động dậy.

Tất cả mọi người sững sờ nhìn thi thể dưới đất. Một lúc lâu sau, Bạch Thần hai tay đầy máu mới hỏi: “Không... Không phải dùng thẻ mở cửa sao? Không phải nói ở trong bụng nội gián sao? Tại sao... Cửa lại tự mở?”

“Chúng nó đang đùa giỡn chúng ta.” Tổng Tần cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, cô cầm tay Trọng Phong mới cảm thấy được an ủi, sau đó nghiêm túc nói: “Trong chúng ta vốn không hề có nội gián. Chúng nó... Chỉ là đang đùa chúng ta mà thôi.”

Một người chơi ngã ngồi xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy: “Chúng ta bị đùa giỡn? Không những giết anh ta, còn mở bụng anh ta nữa?! Chúng ta, chúng ta làm những chuyện tàn nhẫn như vậy còn coi là người sao?!”

Có người túm cổ áo Bạch Thần, hung hăng nói: “Con mẹ nó không phải anh chắc chắn anh ta là nội gián sao?! Hiện giờ chuyện này là sao, nói đi! Nói đi!”

Bạch Thần lắc đầu, dồn dập đáp: “Không, tôi thật sự thấy được, tôi nhìn thấy anh ta... Không đúng, không phải do tôi, là chúng nó, chúng nó đùa giỡn tôi! Năng lực của chúng ta vốn là do chúng nó cho, chúng nó muốn gian lận rất dễ dàng! Cho dù tôi sử dụng năng lực này với ai đi nữa thì chúng nó cũng sẽ khiến tôi nhìn người kia thành nội gián!”

“Con mẹ nó rốt cuộc có năng lực vô dụng gì vậy!” Người nọ nói xong, giờ đâm lên muốn đánh Bạch Thần.

Lúc này một người chơi khác lại chặn quả đâm của anh ta lại, nghiêm túc nói: “Không thể trách anh ta, hôm nay chúng nó đùa giỡn chúng ta như vậy là để nhìn thấy chúng ta giết chết một người chơi, hơn nữa còn mở bụng người kia. Không thấy được cảnh đấy, chúng nó sẽ không mở cửa.”

“Đúng vậy.” Con nhóc nói: “Mặc dù trong bụng anh ta không có thẻ, nhưng kỳ thật thi thể này chính là thẻ. Mọi người nên cảm thấy may mắn vì người chết là anh ta, nếu không... Sẽ là một trong số chúng ta đấy.”

Lúc này, Tổng Tần khẽ siết tay Trọng Phong, sau đó buông ra.

Trọng Phong quay đầu nhìn cô, ngay sau đó liền hiểu ý, xông thẳng về phía cửa chính!

Hành động của anh khiến những người khác hoàn hồn, mọi người không quan tâm thi thể ở đây nữa mà đều chạy như điên ra ngoài.

Trọng Phong là người đầu tiên chạy ra cửa, bên ngoài đại sảnh là một phòng trống càng rộng hơn.... Giống một khu xưởng bỏ hoang.

Chính giữa sân trống rộng lớn đặt một thứ duy nhất, đó là một chiếc bàn đá hình tròn màu trắng. Không cần nghĩ cũng biết, những đạo cụ kia nhất định được đặt trên đó.

Trọng Phong chạy như bay về phía bàn đá, người chơi khác phía sau anh cũng đuổi theo, nhưng không ai có thể đuổi kịp anh, càng không thể vượt qua.

Chẳng mấy chốc anh đã chạy đến bên bàn đá, cầm lấy hai tấm thẻ, sau đó rời xa bàn đá, đứng ở bên tường chờ Tổng Tần.

Người chơi chạy ở phía trước đã nhanh chóng cướp đi ba tấm thẻ còn lại, một người trong đó là Bạch Thần. Vốn con nhóc chạy thứ ba, lại bị người đàn ông đằng sau túm tóc giật ra sau.

Con nhóc đương nhiên không khỏe bằng anh ta, huống chi còn bị giật tóc, liền bị kéo ra sau.

Chẳng qua khi người thứ ba cướp được tấm thẻ, thì con nhóc cùng người chơi còn lại lập tức bắt đầu ra tay.

Nhưng trùng hợp chính là mục tiêu hai người bọn họ lựa chọn lại là Bạch Thần.... Hẳn là vì ở vòng đầu tiên hôm qua Bạch Thần biểu hiện giống như mình không hề có năng lực tấn công hoặc phòng ngự nào, cho nên anh ta chính là người dễ đối phó nhất.

Nhưng ngoại trừ hai người này tấn công Bạch Thần còn một người chơi không cướp được thẻ đạo cụ lại bỗng nhiên quay người lại, tấn công Tổng Tần đằng sau!

Trọng Phong cách Tổng Tần một đoạn, anh thấy được nhưng chưa kịp chạy tới.

Tổng Tần cũng không yếu đến mức ấy, hướng hồ cô được Trọng Phong dạy chiêu thức phòng thân.

Cô né đòn của anh ta, sau đó thuận thế túm được tay anh ta, dùng sức kéo giật về sau, khiến anh ta nhào về phía mình, sau đó lên gối thị vào giữa hai chân anh ta!

Người chơi này hét lên, sắc mặt lập tức biến thành màu gan heo, đau đến mức ngửi quan vận vận.

Chỉ một đòn anh ta gần như hoàn toàn mất hết sức tấn công, chỉ có thể dùng hai tay ôm lấy chân giữa, người cong lại như con tôm.

Tổng Tần áy náy cười: “Xin lỗi, tôi không đủ khỏe, chỉ đành dùng kế bẩn vậy.”

Trọng Phong đã chạy tới, nhìn Tổng Tần, thấy cô không sao, liền muốn rút dao động thủ.

Tổng Tần ngăn anh, nói: “Thôi, dù sao cũng lấy được thẻ đạo cụ rồi.”

Bọn họ cùng đi về phía cạnh tường, người chơi kia sau khi đỡ đau liền hung dữ nhìn Tống Tân, không dám đuổi theo mà xoay người chạy về hướng đám người chơi bên kia.

Lúc này, người chơi vừa nãy cùng con nhóc lựa chọn Bạch Thần đã sử dụng năng lực tấn công một người chơi khác.

Mà con nhóc cũng dùng châm nhỏ của mình, điều khiến cô không ngờ là Bạch Thần hóa ra cũng năng lực dùng để tấn công!

Con nhóc kia biết sức của mình không thể nào so được với một người đàn ông trưởng thành, cho nên vừa bắt đầu liền liên tiếp sử dụng ba châm nhỏ.

Bạch Thần tránh thoát hai châm, còn một châm đâm trúng cánh tay phải của anh ta. Sau đó, anh mới dùng năng lực.

Tống Tân trông thấy phía sau anh ta đột nhiên xuất hiện một cái bóng giống hệt hình dáng cơ thể anh ta. Anh ta vẫy tay một cái, bóng đen kia liền bay vút đi, tấn công con nhóc kia.

Lúc này con nhóc kia đành sử dụng một kỹ năng khác. Tống Tân chỉ mất nó đột nhiên biến thành màu đỏ, ngay sau đó, bóng đen cùng với Bạch Thần đứng phía sau đều đột nhiên dừng lại giống như hóa đá.

Tống Tân không báo Trọng Phong lên giúp.... Đối thủ của Bạch Thần chỉ là một con nhóc choai choai, nếu như cô giúp chính là ba người lớn cùng bắt nạt một đứa nhỏ... Có chút quá đáng.

Con nhóc nhân lúc Bạch Thần không nhúc nhích được liền nhanh chóng chạy tới, sau đó cướp lấy con dao nhuộm máu trong tay anh ta, hai tay cầm thật chặt chuôi dao, dùng sức đâm Bạch Thần!

Nhưng đúng lúc đó, Bạch Thần khôi phục.

Anh nắm lấy con dao kia, kéo mạnh, kéo cả lẫn hai tay con nhóc chệch hướng sang bên cạnh.

Mặc dù mũi dao đã đâm vào một chút, nhưng cũng may chỉ là vết thương nhẹ.

Con nhóc hoảng sợ, vừa định một lần nữa sử dụng kỹ năng thì Bạch Thần đã cướp lại con dao, chuẩn bị cắt cổ con nhóc!

Tống Tân quay mặt đi, không nhìn nữa.

Ngay sau đó cô nghe được tiếng vật nặng ngã xuống đất.

Nhưng.... Người ngã xuống là Bạch Thần!

Hai mắt anh ta mờ to, trong mắt là không cam cùng tuyệt vọng. Một cái lỗ to như bát com xuất hiện trước ngực anh ta, xuyên qua thân thể.

Máu tươi chảy ra tạo thành một vũng trên mặt đất.

Tống Tân kinh ngạc, trong lòng không rõ là cảm giác gì.

Bạch Thần ngừng thở, đầu nghiêng về bên trái, không cam lòng trong mắt tan dần, trở nên trống rỗng vô thần.

Con nhóc sững sờ cúi đầu xuống nhìn tay phải của mình, không biết thì thầm câu gì, sau đó mới vội vàng ngồi xuống lấy đạo cụ vô địch từ túi áo Bạch Thần.

Tống Tân vừa rồi không nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra liền quay sang hỏi Trọng Phong: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì, không phải Bạch Thần sắp giết con nhóc kia sao?”

Trọng Phong nói: “Anh ta đột nhiên bất động, con nhóc kia đưa tay đẩy anh ta một cái, ngực anh ta liền biến thành như thế.”

“Đẩy một một?” Tống Tân nghi ngờ hỏi, “Chỉ là đẩy một cái sao?”

Trọng Phong gật đầu chắc chắn: “Phải.”

Tống Tân nhú mày, nó còn có năng lực mạnh như vậy sao, chỉ đưa tay đẩy một cái có thể khiến Bạch Thần trong vài giây ngắn ngủn chết thảm như vậy...

“Đếm ngược chấm dứt, chúc mừng các người chơi lấy được đạo cụ vô địch, đồng thời, chúng ta cũng rất lấy làm tiếc cho những người chơi không lấy được đạo cụ. Xin mọi người đứng nguyên tại chỗ đừng tùy tiện đi lại. Sau đây, hình phạt bắt đầu...”

Âm thanh này đột nhiên vang lên, Tống Tân không nghĩ nữa, nhìn về phía người chơi khác.

Hiện giờ ngoại trừ cô và Trọng Phong, cùng với con nhóc kia thì còn có hai người đàn ông lấy được đạo cụ. Trạng thái hai người kia nhìn có vẻ không tốt lắm, giống như ngay cả đứng cũng không đủ sức.

Nhưng tình hình hai người không cướp được đạo cụ còn tệ hơn, mặc dù chưa chết nhưng cũng đã hấp hối, khắp người đều có thương tích.

Hình phạt dành cho bọn họ rất nhanh đã đến rồi.... Trong gian đại sảnh lúc trước vang lên tiếng kim loại ma sát. Dưới ánh nhìn của mọi người, một người đàn ông bị mổ bụng kéo theo chiếc rìu nhuộm máu đi ra.

Cán rìu ở trong tay anh ta, lưỡi rìu lại kéo lê trên mặt đất, theo bước đi của anh ta mà không ngừng phát ra tiếng ma sát.

Bụng anh ta bị mổ một đường dài, ruột cùng nội tạng nhầy nhụa lòi ra ngoài. Anh ta không nhanh không chậm từng bước đi về phía hai người người chơi này.

Tống Tân nuốt xuống nước bọt, trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Cô không ngờ, trong trò chơi này người thi hành hình phạt... Sẽ là người chơi vừa rồi bị bọn họ mổ bụng!

Chỉ có điều, trong tay anh ta có thêm một chiếc rìu lúc trước không tồn tại.

Anh ta chậm rãi lướt qua chỗ Tống Tân và Trọng Phong đứng, để lại trước mặt bọn họ một vết máu từ ruột kéo ra.

Tống Tân phát hiện, sắc mặt của những người khác đều rất khó coi, cho dù là có đạo cụ hay không.

Hai người chơi kia gầy dựa muốn chạy trốn, nhưng cũng giống như ván lần trước, bọn họ không thể động đậy được, chỉ có thể hoảng sợ chờ đợi cái chết đến gần.

Sau đó... “Người chơi” kia giờ riu lên, chém lên bụng một người trong đó, sau đó vứt riu đi, đưa tay ra, dùng hai tay cầm lấy vết thương, dùng sức kéo về hai bên!

Người nọ hét thảm thiết nhưng vẫn chưa chết, trơ mắt nhìn ruột cùng nội tạng mình bị lôi ra!

Tổng Tân không nhìn nổi nữa, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua dài vô cùng tận. Qua rất lâu sau, hai người chơi mới chết hẳn.

Ngay sau đó, âm thanh nhắc nhở vang lên.

“Chúc mừng người chơi còn lại đã hoàn thành ván thứ hai của trò chơi thoát khỏi mật thất, sau đây mọi người có thể nghỉ ngơi! Nhắc nhở thân thiện nè: Ván thứ ba của trò chơi thoát khỏi mật thất, sẽ có ba tấm thẻ đạo cụ vô địch nhé!”

p/s: Thôi, bye anh Bạch

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Sự thật

Editor: mèomỡ

Mười phòng nghỉ trong khu nghỉ ngơi bỗng mất một nửa, chỉ còn chiếc bàn đặt đồ ăn giữa sảnh là vẫn đầy ắp như trước.

Năm người chơi còn lại đứng ở đại sảnh sững sờ một lát mới lần lượt ai về phòng nấy.

Không ai nói chuyện, tinh thần tất cả mọi người đều quá mệt mỏi rồi.

Tổng Tân về phòng, đi đến bên giường ngồi một lát, nhớ lại lúc Bạch Thần và con nhóc kia đánh nhau.

Ở ván đầu tiên, Bạch Thần không hề sử dụng năng lực nào có tính chất tấn công, cho dù đã gần hết thời gian đếm ngược, anh ta cũng chỉ vật lộn cướp thẻ với người khác mà thôi.

Lúc ấy Tổng Tân cho là anh ta thật sự không có năng lực khác nữa nên đã bảo Trọng Phong đi giúp anh ta.

Nhưng vừa rồi trong lúc đánh nhau, ba chấm của con nhóc đã dùng hết, mà Bạch Thần lại sử dụng một loại năng lực có tính tấn công, cộng thêm sự chênh lệch giữa sức lực của hai người bọn họ, Tổng Tân vốn không ngờ anh ta sẽ thua dưới tay con nhóc kia.

Lúc ấy cô không tiến lên giúp anh ta cũng bởi vì tình huống khi đó Bạch Thần nhìn có vẻ đang chiếm thượng phong.

Nếu như trong lúc đánh nhau anh ta dần dần rơi vào thế dưới, Tổng Tân vẫn sẽ bảo Trọng Phong tới giúp.

Nhưng tình thế đảo ngược được quá nhanh, rõ ràng mấy giây trước Bạch Thần còn đưa dao định cắt cổ con nhóc kia, nhưng một giây sau anh ta đã chết rồi!

Dù cô muốn giúp cũng không đủ thời gian.

Sợ rằng ngay cả Bạch Thần tự mình cũng không nghĩ tới, anh sẽ chết được như vậy làm cho người bất ngờ không cảm giác.

Nhưng... Tổng Tân nhớ tới về mặt con nhóc lúc ấy liền hơi nhíu mày.

Về mặt nó lúc ấy rất kỳ quái, sững sờ, còn cúi đầu nhìn tay mình, dường như chính nó cũng không biết tại sao lại như vậy.

Đấy không phải lần đầu tiên giết nó người, lúc trước nó giết người chơi không chỉ bình tĩnh, còn cười. Cho nên Tổng Tân có chắc chắn về mặt lúc ấy của nó không phải sợ hãi vì vừa giết người.

Vậy thì vì sao? Tại sao nó không lập tức cướp lấy đạo cụ vô địch quan trọng nhất mà lại sững sờ như vậy, hơn nữa còn nói thảm một câu gì đó rồi mới đi lấy đạo cụ vô địch?

Tổng Tân đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô đang định đứng dậy đi mở cửa, Trọng Phong liền ra hiệu cho cô ngồi xuống, tự mình đi mở cửa.

Người tới là con nhóc kia, Tổng Tân vừa nghĩ đến chuyện của nó thì nó đã đến rồi, đúng là thiêng thật.

Nó đứng ngoài cửa cười với Tổng Tân, hỏi: “Em vào được không?”

Tổng Tân gật đầu, nó liền bước vào, cũng nhỏ giọng nói: “Ván tiếp theo chỉ có thể sống ba người, chúng ta liên thủ được không? Hôm nay chị cũng thấy rồi đấy, năng lực của em rất mạnh.”

Tổng Tân nhướn mày: “Nếu năng lực của em mạnh như vậy, sao còn cần tìm người hợp tác?”

Ánh mắt nó hơi thay đổi, cười nói: “Ván tiếp theo không phải còn hai người chơi nữa sao? Chị cùng anh này một tổ, chưa biết chừng hai người kia sẽ hợp tác đến cướp đạo cụ. Nếu như ba chúng ta hợp tác... Thì đảm bảo sẽ không nguy hiểm.”

Tổng Tân cười khẽ một tiếng.

Con nhóc này đến đây xin hợp tác rõ ràng là vì nó biết hai người chơi kia sẽ nhằm vào mình trước. Không cần đợi đến ván tiếp theo, bọn họ sẽ ra tay với nó ở chỗ này.

Bởi vì quan hệ giữa Tống Tân và Trọng Phong là chắc chắn nhất, Tống Tân còn chưa bao giờ sử dụng bất cứ năng lực nào, thế nên đối với hai người chơi kia mà nói, bọn họ không chỉ không biết năng lực của Trọng Phong mà còn không biết Tống Tân có còn năng lực nào khác hay không.

Trong tình huống ấy, hai người kia sẽ không mạo hiểm nhằm vào bọn họ ngay từ đầu.

Chỉ cần hai người chơi ấy có chút đầu óc thì sẽ chọn lập tức hợp tác, giết con nhóc ở khu nghỉ ngơi trước. Như vậy ở ván tiếp theo sẽ chỉ còn bốn người chơi và ba tấm thẻ đạo cụ vô địch.

Đến lúc đó, bọn họ cùng nhau hợp tác đối phó Tống Tân và Trọng Phong thì chỉ cần cướp được một thẻ là có thể đảm bảo hai người đều sống.

Nếu như không giải quyết con nhóc này trước mà đợi đến lúc cướp đoạt đạo cụ mới cùng nhau cướp của con nhóc kia thì cũng chỉ lấy được một tấm thẻ mà thôi... Cuối cùng vẫn sẽ có một người không sống được.

Hoặc không thì một người chơi bỏ qua con nhóc đến cướp đạo cụ của Tống Tân và Trọng Phong. Nhưng làm vậy là lấy một địch hai, phần thắng không cao.

Hơn nữa quan trọng nhất là bọn họ sợ trong trò chơi họ hợp tác tấn công con nhóc, Tống Tân và Trọng Phong lại đánh lên sau lưng thì cả hai bọn họ đều không sống được.

Cho nên nhân lúc này giết chết con nhóc kia trước, ở trong trò chơi lại hợp tác đối phó Tống Tân và Trọng Phong sẽ là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dù sao, tất cả mọi người gần như đều đã đề lộ năng lực của mình ở ván chơi trước, trong lúc đạo cụ count down, dùng sức của hai người trưởng thành giết một con nhóc quả thật dễ như trở bàn tay.

Sau khi giết nó xong, nếu như ở trong trò chơi phát hiện Tống Tân và Trọng Phong chỉ là hai con hổ giấy, bọn họ cũng dễ dàng giải quyết, cùng lắm thì chịu bỏ qua một thẻ đạo cụ vô địch, dù sao hai người họ cũng có thể cùng sống.

Cho dù là tình huống xấu nhất... Đánh không lại Tống Tân và Trọng Phong thì hai người cũng có thể cướp được một cái thẻ, ít nhất có thể sống một, dù sao cũng đỡ hơn cả hai đều không sống được như bây giờ.

Về phần ai trong số hai người sẽ cướp được đạo cụ thì đành phải xem thực lực trong lúc cướp đoạt rồi.

Đổi lại là Tống Tân, nếu cô gặp phải tình huống này, cô cũng sẽ chọn ra tay loại bỏ một trước một đối thủ ngay từ giờ.

Con nhóc này khá thông minh, hiển nhiên nó cũng biết tình thế trước mắt bất lợi với mình nhất cho nên mới tìm Tống Tân.

Mặc nhìn bề ngoài nó có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng hẳn đã sợ lắm rồi.

Sau khi nó dứt lời, Tống Tân chỉ cười chứ không trả lời. Con nhóc kia lập tức không nhận được: “Ba người chúng ta hợp tác đối với chị cũng đâu bất lợi, tại sao không cân nhắc thử xem? Hai người kia nhất định sẽ hợp tác đây...”

Đúng lúc này lại có tiếng đập cửa ngắt lời nó.

Một giọng nam vang lên ngoài cửa: “Em gái, chúng ta có thể nói chuyện không?”

Sắc mặt con nhóc kia lập tức thay đổi, không ngừng lắc đầu với Tống Tân.

Tống Tân bắt đầu đi nhún vai, nói: “Có thể trốn vào tủ quần áo.”

Nó cắn môi, vội vàng chui vào tủ quần áo.

Tống Tân gạt đầu với Trọng Phong, anh liền ra mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông cao lớn, mày rậm mắt to, trên mặt có hai vết thâm, hẳn là bị thương từ vừa nãy.

Anh ta cười khiến vết thương ở miệng chảy máu liền tiện tay lau một cái, đi vào nói với Tống Tân: “Hai người hẳn cũng đoán được tôi đến đây muốn... Mời hai người giúp một việc.”

Tống Tân hỏi: “Là chuyện gì, anh có thể nói xem?”

Anh ta vò đầu, nói: “Chúng ta bây giờ còn năm người nữa, trận sau không phải chỉ có thể sống ba người thôi sao, tôi muốn hỏi hai người có cần một đồng đội nữa không? Đến lúc đó ba chúng ta hợp tác, chắc chắn sẽ không thua một con nhóc và một người chơi nữa.”

Quả thực nhìn kiểu gì thì lập đội với hai người sẵn có tạo thành một đội ba người cũng tốt hơn tìm một người chơi đơn độc để lập đội hai người.

Tống Tân liếc về phía tủ quần áo một cái xong mới nói: “Chúng tôi cần suy nghĩ một chút, anh về trước đi, trước ba giờ sẽ trả lời anh, được?”

Người đàn ông cười gạt đầu, nói: “Được được được, trước cơm tối là được! Vậy tôi đi trước nhé!”

Anh ta nói xong liền ra ngoài, mà câu sau cùng còn mang theo một tầng ý nghĩa sâu hơn.

Tại sao là cơm tối trước, bởi vì nếu Tống Tân không đồng ý hợp tác, anh ta sẽ hợp tác với người chơi còn lại để giết con nhóc kia.

Anh ta vừa đi tủ quần áo liền mở ra, con nhóc đi tới, sắc mặt cực xấu nhưng vẫn cố cười nói: “Chị gái, là em tới trước, muốn hợp tác cũng nên là chúng ta hợp tác chứ? Mặc dù trong ván trước em có nói một câu không nên nói, khiến anh trai này tức giận, nhưng em đã xin lỗi rồi mà. Hơn nữa đây cũng không phải chuyện gì to tát, hai người sẽ không nhỏ mọn như vậy, đúng không?”

Tống Tân cười nói: “Nói thật, chúng tôi hợp tác với ai cũng như nhau thôi. Nhưng hợp tác với em, dường như chả có lợi gì cho bọn này cả.”

Con nhóc sùng sốt, sau đó cắn răng nói: “Có, chỉ cần hai người có thể bảo đảm giúp em sống sót hoàn thành trò chơi, em sẽ... Cho hai người đạo cụ của em!”

Tổng Tân nhủ mày: “Đạo cụ?”

“Đúng, chính là ba cây kim.” Con nhóc nói: “Chúng nó rất hữu dụng, bình thường vô tung vô ảnh, chỉ khi cần dùng mới xuất hiện trong tay, hơn nữa không cần lo lắng độ chính xác, chỉ cần chị nghĩ tới vị trí muốn đâm thì khi tung ra nó nhất định sẽ bay về vị trí đó. Nếu như đối phương không tránh thoát thì 100% sẽ đâm trúng mục tiêu đã định!”

Tổng Tân nhớ tới tình huống kỳ quái lúc nó giết Bạch Thần liền dò hỏi: “So với đạo cụ ấy, chị càng muốn biết năng lực em dùng để giết Bạch Thần là cái gì?”

Sắc mặt nó càng xấu, vẻ mặt có chút phức tạp, còn do dự một hồi lâu, mới lên tiếng: “Nếu như em nói thật, hai người sẽ hợp tác với em chứ?”

Biểu hiện này của nó càng kỳ quái hơn.

Tổng Tân ngẫm nghĩ, nói: “Cái này phải xem lời nói thật của em là gì rồi.”

Con nhóc lại do dự một lúc, mới hạ quyết tâm, mím môi, nhả ra: “Em có tổng cộng hai loại năng lực có thể dùng để tấn công, một là kim châm, một là bất động.... Chính là khiến người ta cứng đờ không động được như pho tượng trong thời gian ngắn. Ở vấn đề đầu tiên, trước khi sắp hết giờ đếm ngược em dùng nó, cho nên mới không bị những người chơi đuổi theo cướp mất thể.”

Nó hơi dừng lại, trong mắt chứa đầy vẻ hoang mang: “Người kia... Em thật sự không biết, tại sao anh ta lại vì bị em đẩy một cái mà chết, hơn nữa trước ngực còn xuất hiện một cái lỗ to xuyên qua cả người như vậy! Em vốn không hề có loại năng lực này! Lúc ấy chỉ bởi vì dao của anh ta sắp cắt đến cổ em mới dùng bất động một lần, nhân tiện đẩy anh ta định nhân cơ hội chạy trốn, ai biết, anh ta cứ thế mà chết!”

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Bảo vệ

Editor: mèomỡ

Về mặt con nhóc này nhìn không giống như đang nói dối. Nhưng nếu nó không nói dối, thì chuyện này... Thật quá kỳ lạ.

Nếu không phải nó làm thì thứ gì đã giết Bạch Thần, còn tạo ra một lỗ thủng lớn trên cơ thể anh ta.

Hoặc có thể, con nhóc này thật ra là một cao thủ giỏi che dấu cảm xúc, khả năng nói dối siêu đến nỗi khiến người ta không nhận ra là nó đang nói dối.

“Em nói thật mà.” Con nhóc nhìn vào mắt Tổng Tân, vẻ mặt cực kỳ chân thành: “Người kia đã chết, em cũng không có lý do gì phải nói dối chị, đúng không?”

Tổng Tân cũng cảm thấy lúc này nó không cần nói dối.

Cho dù nó thực sự có sức mạnh mạnh đến thế thì Tổng Tân cũng không thể ép nó dùng sức mạnh này để làm cái giá cho sự hợp tác được, cho nên nó không cần giấu giếm làm gì.

“Em không định bán thân đâu.” con nhóc nhìn Tổng Tân, nói: “Nhưng ba mẹ em đều đã mất rồi, hiện giờ em chỉ còn một người thân duy nhất là bà nội. Nếu em chết, một người già đơn côi làm sao sống sót được. Cho nên em không muốn chết, em muốn sống.”

Tổng Tân ngăn người, trong đầu bỗng nhớ tới một gương mặt hiền lành đầy nếp nhăn.

“Em cho chị đạo cụ, hai người giúp em đi.”

Con nhóc nói xong liền lật tay lại, ba cây kim liền xuất hiện trong lòng bàn tay nó.

Con nhóc cầm chúng đi về phía Tổng Tân lại bị Trọng Phong chặn đường.

Tổng Tân im lặng vài giây, mới nói: “Chị có thể đồng ý, nhưng chị muốn sức mạnh khác của em, và phải cho ngay bây giờ.”

Sức mạnh ‘Bất động’.

Con nhóc do dự, có vẻ hơi khó xử.

Tính ra thì sức mạnh bất động thực sự hữu dụng hơn ba cây kim.

Một lát sau, nó mới gạt đầu: “Được, em cho chị. Nhưng đây là dị năng, không có đạo cụ.”

Con nhóc cầm lại ba cây kim, nhìn chằm chằm Tổng Tân một lát rồi định nhắm mắt lại.

Trước lúc nó nhắm mắt Tổng Tân lại nói: “Khoan, để trước khi kết thúc vòng thứ ba thì cho đi.”

Đây chỉ là một phép thử. Tổng Tân không biết rốt cuộc con nhóc này có phải đang giả vờ hay không, cho nên mới thử nó bằng cách muốn sức mạnh này.

Mà con nhóc đã thật sự định chuyển dị năng cho Tổng Tân. Lần trước Tổng Tân từng nhận được dị năng từ Ngô Tam nên cô biết quá trình chuyển giao dị năng đúng là như vậy.

Nếu Tổng Tân không ngăn cản nó thì một là sau ba giây dị năng sẽ chuyển qua cho cô, hai là cô phát hiện ra con nhóc đang lừa cô.

Nếu nó thực sự có mục đích khác thì nó sẽ không dám lập tức chuyển dị năng.

Tổng Tân không định lấy sức mạnh của con nhóc này. Giữa bọn họ vốn không thù không hận, mà con nhóc này cũng chỉ là một đứa trẻ con mười ba tuổi mà thôi, tuy rằng có chút khôn vặt, nhưng nếu như không có sức mạnh thì chỉ sợ chẳng bao lâu sẽ chết trong tay người khác mà thôi.

Nếu mất đạo cụ, nó sống qua được trò chơi lần này thì cũng không qua được trò chơi lần sau. Tổng Tân tuy cũng cần đạo cụ và sức mạnh, nhưng cô không tham lam đến thế.

Cô nói muốn đạo cụ chỉ là để thử con nhóc mà thôi.

Nhưng Tổng Tân quyết định như vậy... Chủ yếu là bởi vì con nhóc vừa mới nhắc tới bà nội nó.

Năm đó sau khi cha mẹ mất, Tổng Tân liền sống cùng bà nội. Cô cũng từng chê bà nội quá lải nhải cổ hủ, vì thế, cô đã có một quyết định cực kỳ sai lầm là... Ở trọ tại trường.

Chỉ bởi vì cô ở ký túc xá trong trường, cho nên mới bỏ lỡ hơn một năm được ở cùng bà nội. Ngay cả cuối tuần được nghỉ cô cũng cách một hai tuần mới trở về một lần, chỉ vì không muốn nghe bà nội lải nhải.

Lúc ấy còn nhỏ nên cô không bao giờ ngờ đến chuyện bà nội khỏe mạnh đến thế nhưng nói đi là đi. Mà cô, cũng vĩnh viễn không bao giờ được nghe bà nội lải nhải quan tâm nữa.

Đến giờ cô vẫn nhớ rõ, ba ngày trước khi bà nội qua đời còn từng gọi điện thoại cho cô, hỏi cô cuối tuần này có về hay không, bà đã chuẩn bị những món cô thích ăn.

Tổng Tân tuy nói sẽ về, nhưng không chờ được đến ngày nghỉ thì bà nội đã vĩnh viễn rời xa cô.

Cô rất hối hận, cũng rất nhớ bà.

Cho nên..... Khi con nhóc nói nhà chỉ còn một người thân duy nhất là bà nội, Tổng Tân liền mềm lòng.

Nếu không ít nhất cô cũng sẽ lấy ba cây kim kia.

Con nhóc tròn tròn mắt, nhặc nhien nhìn Tổng Tân, ngay sau đó liền kích động liên tục gục đầu: “Vâng, đến lúc đó em nhất định sẽ cho chị! Chị có thể yên tâm, ta em nhất định sẽ cho chị, bằng không trong thời gian đếm ngược hai mươi phút chị còn rất nhiều thời gian giết em. Vậy quyết định rồi nhé, ba chúng ta hợp tác!”

Tổng Tân cười: “Em có thể mang chân dèm qua đây, đêm nay ngủ ở đây sẽ an toàn hơn.”

Con nhóc vội vàng chạy ra ngoài.

Sau khi nó ra ngoài, Tổng Tân cảm thấy cô đi cùng thì tốt hơn.

Nhưng trước khi cô kịp mở lời, Trọng Phong đột nhiên hỏi: “Ba người bọn họ vì sao không hợp tác?”

Tổng Tân không ngờ anh sẽ quan tâm cả chuyện này nên cười hỏi: “Anh nói xem, nếu bây giờ ba người bọn họ liên thủ, anh sẽ làm thế nào?”

Trọng Phong chớp mắt, nói: “Giết bọn họ.”

Tổng Tân bật cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, hơn nữa nên giết bọn họ ngay từ bây giờ. Bọn họ không dám liên thủ đối phó chúng ta, bởi vì bọn họ đều đã được chứng kiến thân thủ của anh. Ở vòng thứ nhất, anh không cần dùng bất cứ sức mạnh nào đã có thể đánh chết một người chơi đang dùng sức mạnh, tất cả bọn họ đều nhìn thấy. Hiện giờ trò chơi vừa mới kết thúc, trên người bọn họ đều có thương tích, rất có thể có sức mạnh còn đang countdown, hơn nữa sức mạnh còn hạn chế số lần sử dụng, nên đương nhiên không dám tùy tiện dùng hết rồi. Mà hai chúng ta, không chỉ không bị thương mà còn chưa sử dụng bất cứ sức mạnh nào. Nếu bọn họ hợp tác thì nhìn bên ngoài giống như ba đầu một. Nhưng con nhóc kia làm gì có sức chiến đấu, hai người còn lại thì bị thương, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi như hai đầu hai thôi. Một khi bọn họ hợp tác thì không khác gì tuyên chiến với chúng ta. Đối mặt với nguy cơ, chúng ta đương nhiên không thể chờ đến khi sức mạnh của bọn họ countdown xong mới ra tay rồi. Cho nên, bọn họ hợp tác là cực kỳ mạo hiểm.....”

Tổng Tân còn chưa nói xong thì bên ngoài đã có tiếng hét.

Cô lập tức cùng Trọng Phong chạy ra ngoài, chỉ thấy hai người chơi đang đứng ở cửa phòng con nhóc, một người trong đó đang dùng chân đá cửa phòng!

Cửa phòng bị đá bật ra một chút rồi lại khép lại, hiển nhiên là có người ở trong chắn cửa.

Mà tiếng hét kia chính là tiếng con nhóc đang kêu cứu trong phòng.

Hai người chơi đã nghe thấy tiếng bước chân của Tổng Tân và Trọng Phong từ trong phòng đi ra. Bọn họ liếc nhìn nhau một cái rồi tiếp tục đá cửa phòng.

Không biết cái gì chặn bên trong, bọn họ đá bật cửa ra được một nửa thì một trong số hai người đó liền kích được vào phòng.

Con nhóc trong phòng kêu cứu càng to, mà người chơi còn lại thì đứng đứng chắn trước cửa. Nếu người bên trong ra tay nhanh thì Tổng Tân và Trọng Phong sẽ không kịp vào nữa.

Tổng Tân không cố chạy vào, chỉ nói với người đàn ông đứng trước cửa: “Người ở trong phòng giết con nhóc kia, chúng tôi ở ngoài này giết anh, thế là vừa khéo còn ba người.”

Người đàn ông nghe vậy liền sững sốt, đúng lúc này Trọng Phong liền lao lên, miếu đao trong tay chém xuống, thế như chẻ tre!

Người nọ vì sững sờ mà bỏ lỡ thời cơ né tránh tốt nhất, khi anh ta hoàn hồn thì đường lui duy nhất là né sang bên, khó khăn tránh thoát nhất chém của Trọng Phong.

Nhưng như thế thì anh ta không thể chắn cửa phòng được nữa.

Trọng Phong đá văng cửa phòng, cầm đao xông vào.

Người chơi bên ngoài chần chờ, không tiến lên ngăn cản mà quay lại chạy về phía Tổng Tân!

Trong tay anh ta cầm một con dao, đó là con dao lúc trước được đặt ở trên bàn cơm để gọt trái cây.

Tổng Tân nhắm mắt, lúc anh ta chạy tới cô cũng đồng thời lật bàn tay lại, lấy từ nhẫn không gian ra đạo cụ dao găm của mình.

Những chiêu thức cô học được từ Trọng Phong, trước nay chưa có cơ hội thử, bây giờ chính là một cơ hội tốt.

Khi người chơi kia lao đến trước mặt, gươm dao đâm cô thì tâm trạng vốn có chút căng thẳng của cô bỗng trở nên bình tĩnh, trong thời gian cực ngắn trong đầu đã nghĩ ra cách đối phó tốt nhất.

Cô hơi khụy gối, nhát chém đầu tiên của anh ta liền lướt qua má trái cô, hệt vào không khí.

Tổng Tân cũng đồng thời dùng dao đâm vào bụng anh ta.

Anh ta phản ứng cũng không chậm, tay trái dùng sức hất văng đòn tấn công của Tổng Tân.

Cùng lúc đó, tay phải anh ta thu về, thuận thế dùng dao chém vào bên mặt Tổng Tân!

Tổng Tân nhún mồm, nhanh chóng lùi về phía sau một bước, ngửa ra sau tránh thoát, đồng thời giơ một chân đá vào cổ tay anh ta!

Dao trong tay anh ta liền rơi xuống đất. Ngay lúc anh ta muốn dùng nắm đấm tấn công Tổng Tân thì một thanh trường đao đột nhiên đâm từ sau lưng anh ta.

Phụt một tiếng, thân đao cắm vào thịt, lưỡi dao sắc bén lập tức xuyên qua cả cơ thể anh ta, mũi đao xuyên ra ngoài cả một đoạn.

Khi anh ta ngỡ ngàng cúi đầu nhìn vết thương trên người thì Tổng Tân cũng sững sốt, thu tay về, nhìn Trọng Phong phía sau anh ta: “Sao anh lại ở đây? Bên kia giải quyết xong chưa?”

Trọng Phong chớp đôi mắt đỏ như máu, mặt vô cảm rút miều đao về rồi nói: “Tôi phải bảo vệ em, những người khác không quan trọng.”

Người đàn ông trước mặt phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó liền ngã vật xuống.

Mà khoảnh khắc anh ta ngã xuống, một người đàn ông khác đi từ trong phòng con nhóc ra.

Trong tay anh ta còn cầm một con dao gọt hoa quả, máu đỏ tươi còn đang nhỏ giọt. Mà trên cánh tay còn lại của anh ta cũng có một vết thương rất sâu đang chảy máu.

Trong lòng Tổng Tân bỗng nhiên dâng lên chút áp lực.

Ai chết ai sống đối với cô kỳ thật đều không quan trọng, cô chỉ không hy vọng bà cụ kia mất cháu gái.

“Bảo tiêu của cô lợi hại thật đấy.” Người đàn ông kia dựa vào cửa, ném con dao trong tay xuống đất, ấn vết đao chém trên cánh tay trái, vì đau mà cau mày: “Vết chém này chính là tác phẩm của anh ta đấy, nếu không phải anh ta đột nhiên quay đầu chạy ra, người phải chết chính là tôi rồi.”

Trọng Phong cầm trường đao nhuộm máu, chậm rãi chớp mắt, cẩn thận nghiêng đầu hỏi Tổng Tân: “Có phải anh làm sai rồi không?”

Tổng Tân khẽ cười, lắc đầu nói: “Không, em biết anh là vì bảo vệ em, anh không sai.”

p/s: Vừa quyết định làm đồng minh xong đồng minh chết trong vòng một nốt nhạc =))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Cuồng Hoan Đi! Loài Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.